

mona kasten

snít znovu

román

kapitola 1

Nesnášela jsem zimu a vše, co s ní souviselo: chladné počasí, sníh, deset vrstev oblečení, šály a čepice, které elektrizují vlasy. Kdyby bylo po mém, mohlo by být celý rok léto. Čím teplejší počasí, tím jsem byla šťastnější.

Proto jsem teď taky byla hodně, hodně nešťastná.

Na konci ledna bylo ve Woodshillu ve státě Oregon všechno pod sněhem. Takže kromě toho, že jsem už tak nemohla zimu vystát, jsem se navíc musela z malého autobusového nádraží vláčet s cestovní taškou, batohem a kufrem pěšky přes půlku města.

Vyzvedávat tě nebudu, Jude, prohlásil můj pitomej brácha. *U mě jsi za deset minut.*

Za 10 minut – dovolte, abych se zasmála. Už přes půl hodiny jsem se prodírala hnědou břěčkou. Boty jsem měla durch, ruce a uši mi mrzly a mobil tvrdil, že do cíle zbývá ještě přes 10 minut.

Rozhodla jsem se, že je čas dát si pauzu, a vešla do kavárny na ulici. Při vstupu dovnitř jsem musela zavazadla zvednout přes práh, u čehož jsem hlasitě nadávala. Nějaký chlápek se na mě úkosem podíval. Koukla jsem na něj tak zle, že rychle uhnul očima, prošel kolem a zmizel venku.

Normálně takhle nabroušená nebývám. Jenže normálně taky nejsem víc než čtyřadvacet hodin na nohou a nestěhuju se z jednoho státu do druhého jen s pár osobními věcmi a zmařenými sny v batohu.

Dofuněla jsem k baru a z oka si od foukla pramínek pískově blond vlasů, který se prodral zpod vlněné čepice.

„Co to bude?“ zeptala se baristka a usmála se na mě.

Byla po delší době první osobou, která se ke mně chovala mile. Nejradši bych ji objala.

„Jedno extra velké karamelové macchiato, prosím. Se sirupem. A s vysokou pěnou. A s porcí lásky, kdyby to šlo.“

Servírka párkrát mrkla. „Ale jistě. Hned to bude,“ řekla a napsala cosi na papírový pohárek.

Stáhla jsem zuby vlněnou rukavici a z kapsy u kalhot vyšátrala poslední zbytek peněz, které jsem měla.

Bylo to přesně dva a půl dolaru.

Pokusila jsem se o úsměv a položila peníze na bar. „To asi nebude stačit, co?“ Rukavici jsem měla stále ještě v puse, takže mi bylo sotva rozumět.

„To nebude, ale bereme karty,“ odpověděla baristka a pokývla směrem k malému přístrojku, který jako by se mi svým blikáním vysmíval.

„Já kartu bohužel zrovna nemám u sebe,“ zalhala jsem. Rukavice mi vypadla z pusy na zem.

„V tom případě se obávám, že z tvojí objednávky nic nebude,“ řekla servírka a zatvářila se soucitně. Jak jsem se v ní spletla!

Sklonila jsem se a zdvihla rukavici, přičemž mi z ramene sklouzla cestovní taška a cestou mi vyrvala chomáč vlasů. Znovu jsem zaklela.

„Napište to na mě,“ ozvalo se za mnou.

Otočila jsem se. Předě mnou stála pohledná dívka. Na hlavě měla béžový baret a pod ním černé vlnité vlasy. V obličeji, připomínajícím elfku, zářily jasně modré oči, které jsem jí tak trochu záviděla. Moje hnědé oči byly sice taky fajn, ale ty její jako

by dokázaly člověka úplně uhanout. Určitě by uměla někoho zhypnotizovat. Možná to právě teď dělala, protože mi chvilku trvalo, než jsem pochopila, co řekla.

„Vážně?“ zeptala jsem se.

„Jo,“ řekla a otočila se na baristku. „A pro mě prosím jedno Matcha Latte a jednu černou kávu, s sebou. Tady jsou hrnky.“ Podala servírce přes pult dva pohárky, zřejmě z bambusu.

„Na jméno?“ zeptala se baristka, která byla najednou zase přátelskost sama.

„Everly.“ Dívka vytáhla kartu, přiložila ji k přístroji a ten krátce pípl.

Nemohla jsem uvěřit tomu, co se právě odehrálo. Ta holka musela být můj strážný anděl – dar osudu, kompenzace za ty poslední podělané týdny.

„Přemýšlím, jestli tě mám obejmout, Everly,“ prohlásila jsem a měla velkou chuť to udělat.

Dívka se na mě usmála. „Není třeba. Příště mi to vrátíš.“

„K tomu budu potřebovat kromě jména ještě telefon. Nebo přezdívku na Facebooku. Nebo Instagram,“ řekla jsem a vytáhla mobil.

Everly se zarazila a její úsměv pohasl. Tenhle výraz znám. Jsem k lidem zpravidla otevřená a důvěřivá a takhle se tváří, když to přeženu. Okamžik jsem zvažovala, jestli se mám omluvit, ale Everlyina pozornost už mezitím sklouzla jinam. Se zájmem hleděla na moje zavazadla.

„Ty nejsi odsud, že?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Právě jsem přijela z Kalifornie. Kde je teď mimochodem příjemné teplo.“

„Vždycky jsem se chtěla podívat do Kalifornie.“

V tu chvíli vyvolali naše nápoje. Došly jsme společně k pravé straně pultu, kde stály hrnky. Trochu jsem si přeorganizovala věci a rukavici strčila do kapsy kabátu.

„Co tě přivádí do Woodshillu?“ zeptala se Everly a se zájmem naklonila hlavu ke straně.

„To je dlouhý příběh,“ odpověděla jsem s povzdechem. „Jedu navštívit bráchu.“

Přikývla. „To znamená, že už tu někoho znáš. To je přece dobře.“

„Můj brácha a jeho parta nejsou zrovna úplně přesně typ lidí, se kterými bych chtěla trávit svůj volný čas, ale oukej, je fajn, že nemusím začínat úplně od nuly,“ řekla jsem a sáhla po svém hrnku.

Everly chvilku přemýšlela a pak natáhla ruku.

„Půjč mi telefon.“

Podala jsem jí ho a ona do něj cosi natukala. Pak mi ho vrátila. „Uložila jsem ti své číslo. Abys mi mohla vrátit to kafe.“

Zaculila jsem se od ucha k uchu. „Počítej s tím, že se ozvu, jakmile dorazím na místo.“

„Super.“ Pohlédla na hodinky. „Už musím jít, čeká na mě přítel a mám zpoždění.“

„Jasně, běž. A ještě jednou díky za kafe,“ řekla jsem a zdvihla hrnek v ruce. Přitukla si se mnou a odešla.

Dívala jsem se chvilku za ní, pak jsem si sebrala věci a vyšla ven.

Zhluboka jsem se napila svojí kávy. Byla sice ještě moc horká, ale chutnala báječně a dodala mi sílu, abych dokázala zdolat zbývajících úsek cesty k bratrovu domu.

V duchu jsem Ezru proklínala. Určitě prostě jen neměl chuť mě z nádraží vyzvednout. Netušil, stejně jako moji rodiče, co se v Los Angeles stalo, věděl jen, že potřebuju pauzu a nevím, kam jít bych šla. Kdybych mu řekla pravdu, pravděpodobně by skočil do letadla, osobně mě vyzvedl a dopravil k sobě domů. Ale to jsem nechtěla. Nestála jsem o jeho soucit a nechtěla jsem, aby znal úplný rozsah mého kolosálního selhání. Takže jsem mu po telefonu předložila jen několik neurčitých vysvětlení a současně ho zapříisahala, aby za žádných okolností nevyzradil rodičům, že už nejsem v Kalifornii.

A tak jsem teď byla tady, na jediném místě, kam jsem mohla jít – ať už se mi to líbilo, nebo ne. Dokonce jsem se tu už s někým seznámila. Věřila jsem na osud a ve všem jsem se snažila vidět znamení.

A setkání s Everly jistě takovým znamením bylo.

Fuck L.A., pomyslela jsem si, zatímco jsem táhla kufr břečkou po hlavní silnici. *Kašlu na herectví, kašlu na hlavní role, kašlu na sny. Do háje s tím vším.*

Musím si tuhle mantru neustále opakovat, určitě mi pak přejde do podvědomí. Koneckonců už se mi to jednou povedlo, když ztroskotal můj první velký sen.

Nechala jsem se vést navigací v telefonu a na další křižovatce odbočila. Ulice byla užší a klidnější, a čím víc jsem se vzdalovala od hlavní, tím byl sníh bělejší a méně rozbředlý. A kufr se na něm mnohem hůř táhl.

Když jsem konečně dorazila k šedě omítnutému domu, který odpovídal Ezrovu popisu, byla jsem promočená, promrzlá a sotva jsem popadala dech. Zítra mě rozhodně budou bolet svaly na celé ruce.

Předzahrádka byla úplně zasněžená. Jen cestička ke dveřím byla provizorně protažená. Rozpoznala jsem na ní pár stop a srdce mi začalo tlouct o něco rychleji.

Narovnala jsem ramena, upravila cestovní tašku na zádech a vykročila úzkou cestičkou k domovním dveřím. Vytáhla jsem těžký kufr po schodech nahoru a oklepala ze sebe sních. Ačkoli mi mrzl obličej, pod péřovou bundou jsem se začínala děsně potit. Byla jsem ráda, že jsem konečně u cíle, a doufala jsem, že budu moct jako první skočit pod sprchu.

Zazvonila jsem. Ez věděl, že přijedu zhruba v tuhle dobu. Psala jsem mu, když přistálo letadlo v Portlandu a já následně nastoupila do autobusu. Svého bratra jsem od Díkůvzdání neviděla, a tak jsem měla vážně obrovskou radost, že jsem tady – dokonce i za těchto okolností.

V tu chvíli jsem na chodbě zaslechla kroky a jakési tiché cvakání, které jsem nedokázala nikam zařadit. Zrovna jsem se chystala postavit na špičky, abych se podívala mléčným sklem dovnitř, když se dveře rychlým pohybem otevřely.

Zalapala jsem po dechu.

Na tohle jsem absolutně nebyla připravená. Ani na ono známé brnění v hlavě, ani na ty zelené oči, které mě propichovaly pohledem a odrážely mé vlastní zděšení.

Neschopná dělat cokoli jiného jsem zírala před sebe a vstřebávala obraz toho, co vidím: husté černé řasy, hranatý obličej, na tvářích několikadenní strniště, které jsem tenkrát neznala. I ty hnědé vlasy teď vypadaly jinak. Ale oči – na ty jsem si vzpomínala tak dobře, že se mi zhoupł žaludek.

„Ahoj Blakeu,“ zakuňkala jsem. Cestou jsem evidentně přišla o hlas.

Stál přede mnou a opíral se o berle. Přemýšlela jsem, co se mu asi stalo, ale než jsem ze sebe stačila vypravit další slovo, stáhl obočí a zamračil se. Pak zdvihl ruku a – práskl mi dveřmi před nosem.

Překvapeně jsem na ně zírala a chvíli mi trvalo, než jsem se vzpamatovala.

„Tak počkat!“

Jeho kroky se vzdalovaly a s nimi i cvakání, které – jak jsem teď už věděla – patřilo berlím.

„Blakeu, vždyť tady venku zmrznu! Otevři ty dveře, zatraceně!“ volala jsem.

Nic.

„Mám zavolat Ezrovi a říct mu, žes mě nechal stát venku v zimě?“

Cvakání znovu zesílilo. Krátce nato se dveře opět rozletěly a Blake na mě zíral úplně stejně nevlídně jako předtím.

„Vždycky jsi byla nesnesitelný žalobníček.“

Au.

Tohle tedy byla první slova, která mi po více než roce řekl. Trochu to bolelo, to jsem si musela přiznat. Na druhou stranu jsem věděla, že si je zasloužím.

Chtěla jsem něco říct, ale otočil se a belhal se pryč. S povzdechem jsem zdvihla kufr přes práh a spolu s taškou jsem ho v chodbě postavila na zem. Vysvlékla jsem se ze zimního oblečení a položila ho na zavazadla. Pak jsem se vydala za Blakem do obývacího pokoje. Zнала jsem vnitřek domu jen z FaceTime, když jsme si s Ezrou volali. Ve skutečnosti vypadal dům, který si můj bratr

pronajímal se třemi kamarády z týmu, úplně jinak. Voněl nezaměnitelně po Ezrovi a Blakeovi. V žaludku se mi ozval známý pocit.

„Co se ti stalo s nohou?“ zeptala jsem se, když jsem Blakea dohnala.

Posadil se na černou koženou sedačku a berle nechal spadnout na zem. Pohled měl zapíchnutý do ploché obrazovky na protější zdi. Bez odpovědi vzal do ruky ovladač a pokračoval ve hře.

Potlačila jsem úsměv. Podobné zápasy basketbalové NBA dřív s Ezem hrávali pořád. Přitom si šli neustále po krku, takže jsem jim musela dělat usmiřovatelku.

Prohlédla jsem si podrobněji ortézu, kterou měl nasazenou přes šedé tepláky. Sahala od pülky holenní kosti zhruba do pülky stehna.

„Zranil ses při hře?“ zeptala jsem se znovu.

Blake se tvářil, jako když neexistuju, a mačkal knoflíky ovladače jako posedlý. I to mi připomínalo bolestivou minulost.

Sebrala jsem se a potlačila vzpomínky a s nimi i všechno ostatní. V potlačování už jsem byla celkem dobrá. Pak jsem se posadila na sedačku, co nejdál od něj, a chvíli ho pozorovala.

„Ezra není doma? Vždyť jsem mu říkala, kdy asi přijedu.“

S pohledem neustále přilepeným k obrazovce prohlásil: „Co tu chceš, Jude?“

Jeho hlas zněl příkře a hluboce, stejně jako v mých vzpomínkách. Způsobil mi chvění v žaludku. Svedla jsem to na hlad.

„Ez ti neřekl, že přijedu?“

„Kdyby to udělal, použil bych svoje veto.“

Stiskla jsem zuby. Takže Ezra mi lhal, když říkal, že jsou všichni v pohodě s mým prozatímním pobytem tady. Ksaku. Nemám peníze, abych si mohla hledat něco jiného, zároveň ale nechci tím, že se sem nastěhuju proti Blakeově vůli, jítřit staré rány. Když Ez tvrdil, že všichni souhlasí, slepě jsem mu věřila.

„Vlastně jsem měla v plánu tu na chvílku zůstat,“ řekla jsem opatrně.

Blake zastavil hru, pořád ještě se na mě ale nepodíval. „Jak dlouho?“

„Jen dočasně. Zkusím si najít práci a...“

„Jak dlouho?“ přerušil mě.

Znovu jsem zaťala zuby. Míra trpělivosti se ve mně pomaloučku naplňovala, ale stále jsem si připomínala, že musím zůstat klidná. Tohle bylo po dlouhé době naše první setkání a to, co se mezi námi stalo, nešlo tak snadno vymazat. Ezra mi vyprávěl, jak Blake v prvním semestru bez ustání trénoval a pokaždé se úplně vyřídil. A vyprávěl mi i o všech těch holkách – většinou do takových detailů, o kterých bych bývala raději nevěděla.

„Já ještě nevím, Blakeu,“ odpověděla jsem po chvíli.

Když jsem vyslovila jeho jméno, jako by mu celé tělo ztuhlo. Nečekaně vstal a – bolestí zaklel.

Rychle jsem si stoupla. „Počkej, pomůžu ti,“ řekla jsem spěšně a chtěla mu ze země podat berle, ale pohybem ruky mě zarazil.

Místo toho se k nim snažil sehnout sám, přičemž musel balancovat na jedné noze, a potřeboval tak několik pokusů. Když se mu to podařilo, zastavil se přede mnou a shlížel na mě z výšky.

Úplně jsem zapomněla, jak byl vysoký.

„Jen abychom si rozuměli: já s tvým pobytem tady nesouhlasím. Bylo by lepší, kdyby sis co nejrychleji sehnala něco jiného.“

V břiše, kde jsem před chvilkou cítila chvění, mě cosi ostře píchlo. Ztěžka jsem polkla a chtěla na to něco říct, jenže on už mezitím odkulhal směrem do chodby. Otočila jsem se a dívala se za ním, jak vystupuje na první schod a s berlemi pod paží se chytá zábradlí.

Přestože výraz v jeho očích působil důvěrně známým dojmem, všechno ostatní jako by se změnilo. Na tomhle chladném, zlomeném muži nebylo nic, co by mi připomínalo onoho rošťáckého kluka, který byl kdysi mojí první velkou láskou.

A mně bylo naprosto jasné, že za to můžu já.

kapitola 2

O šest let dříve

Do okenní tabulky práskl míč.

Pokračovala jsem v nanášení barvy. Máma mi dovolila jen dva proužky. Jenže kvůli Ezrovi, který se neustále místo toho blbýho koše trefoval do okna koupelny pro hosty, jsem měla barvu dokonce i v obličejí (o vlasech ani nemluvě).

Přesně ve chvíli, kdy jsem si chtěla natřít druhý proužek, práskl balon do okna znovu – a znovu se barva rozstříkla na všechny strany, protože jsem se děsně lekla. Zoufale jsem zaúpěla, vyrazila k oknu a rozzuřeně ho rozrazila.

„Máma tě zabije, jestli rozmlátíš další okno!“ zařvala jsem.

„Sorry,“ ozval se hlas, který jednoznačně nepatřil bratrovi. „Moje chyba.“

Blake zvedl míč, schoval ho pod paží a omluvně se na mě podíval.

Chtěla jsem toho říct víc, ale slova mi zůstala viset v krku. Doslova. Vypravila jsem ze sebe jen jakési zachrčení, zatímco Blake si mě prohlížel a v očích mu jiskřilo pobavení.

Blakea jsem znala už půlku svého života, ale přesto jsem v tu chvíli nedokázala odvrátit pohled, natož zavřít okno. Byl prostě příliš hezký.

Takhle pěkný vzhled by se měl zakázat.

Na rozdíl od mého bratra (a k mému utrpení i ode mě) neměl Blake problémy s pletí. Letní slunce mu zbarvilo kůži do hněda a vyšisovalo konečky vlasů. I když jsme se neviděli jen pár týdnů, změnil se.

Anebo se změnilo něco ve mně. Protože poprvé za tu dobu, co jsme se znali, jsem od něj nedokázala odtrhnout oči.

Na kůži měl tenkou vrstvu potu, takže se mu obrysek na krku lehce leskl. Napadlo mě, že během posledních měsíců zase vyrostl. Když se kdysi se svou mámou přistěhoval do domu vedle nás, byl tak o dlaň vyšší než já. Mezitím se strašně vytáhl. Přestože jsem byla v domě, který byl ještě navíc směrem k zahradě trochu vyvýšený, nemusel se při pohledu na mě vůbec zaklánět.

V obličeji se mu pozvolna rozlil úsměv, natáhl ruku a setřel mi z nosu kapičku barvy. Rozemnul si ji mezi prsty. „Vypadáš roztomile, Jude.“

Později jsem si vzpomněla, že tohle přesně byl ten moment. Tenhle omluvný, lehce rošťácký úsměv a ten letmý dotyk, těmi to začalo.

Uvnitř se mi náhle začalo rozlévat cosi příjemně teplého. Ze žaludku se mi do těla rozletěly tisíce světlušek a rozechvěly místa, o kterých jsem do té doby vůbec nevěděla.

„Ještě jednou se omlouvám za to okno. Příště si dám větší pozor.“

„Oukej,“ zakuňkala jsem.

Zavřela jsem okno a přitiskla si ruku na břicho. Jenže chvění nepřestalo.

Nemám tušení, jak dlouho jsem na sedačce seděla. Po chvíli jsem vzala do ruky ovladač Playstationu a pokračovala v Blakeově hře, ačkoli jsem myšlenkami byla úplně jinde. Basketbalisté zmateně pobíhali sem a tam po hřišti, měla jsem nastavenou moc vysokou obtížnost. Dostala jsem nakládačku, ale bylo mi to úplně jedno.

Ezra Blakeovi zatajil můj pobyt ve Woodshillu a zároveň se mi zapomněl zmínit o tom, že mě Blake nesnáší. Myslela jsem, že prostě jen potřebujeme čas, abychom na sebe zapomněli a přenesli se přes naši společnou minulost. Jenže jediný pohled na Blakea mi prozradil, že to tak není.

Ksakru.

Zabolelo mě, když jsem ho zase spatřila. Jeho slova se do mě zapichovala jako cepíny a nepouštěla se. Chtěla jsem za ním jít nahoru a promluvit si. Jenže jsem věděla, že to nejde. Blake a já – to byla minulost. Minulost bez šťastného konce a rozhodně minulost, kterou už bych nechtěla zažít znovu. A už vůbec ne po všech těch trablích, co jsem si s sebou přitáhla z L.A.

Poprosit Ezru o pomoc byla pitomost. A ještě větší pitomost bylo si myslet, že Blake vážně souhlasil s tím, abych tady bydlela.

Než jsem o tom mohla přemýšlet trochu víc, zaslechla jsem otevření domovních dveří. Hned nato se ozval Ezrův hlas.

Ani jsem nezastavila hru, jen jsem odhodila ovladač a letěla do chodby. Nedala jsem Ezrovi vůbec šanci pořádně vejít dovnitř a vrhla se mu kolem krku. Ačkoli jsem ještě před minutou byla našťvaná a rozrušená, nemohla jsem jinak. Stýskalo se mi po něm a v tuhle chvíli pro mě byl jedinou osobou, která znamenala něco jako domov. Takže jsem ho tiskla vši silou, kterou jsem v sobě ještě našla.

„Nemůžu dýchat,“ sípal Ezra. Přesto mě pevně objal. Na krátký okamžik jsem zavřela oči.

Ezra povolil své objetí, podíval se na mě a prohlížel si můj obličej z obou stran.

Tenhle pohled znám. Ezra má něco jako šestý smysl. Není sice nikterak hovorný, o to víc je ale empatický. Vždycky poznal, když se mnou něco nebylo v pořádku. Takže jsem se v tuhle chvíli maximálně snažila nedat své trápení najevo a hledala něco, čím bych odpoutala jeho pozornost.

Naštěstí mě to rychle napadlo. Napřáhla jsem ruku a pěstí ho bouchla do ramene. „To máš za to svoje tvrzení, že cesta sem trvá deset minut.“

Zvedl obočí. „Mně trvá deset minut.“

„Když má někdo dva metry dlouhý nohy, pohybuje se rychlostí zvuku a nemá žádnou bagáž, tak možná.“

„Přeháníš, Lentilko.“

Obrátila jsem oči v sloup. Tohle oslovení jsem nesnášela a brácha to dobře věděl. „Mně to trvalo skoro hodinu.“

„To se nedivím,“ zamumlal Ezra při pohledu na moje zavazadla. „Jak dlouho že jsi chtěla zůstat?“

Otevřela jsem pusku a hned ji zase zavřela. Nakonec jsem jen pokrčila rameny. Moje kariéra byla u konce, skončila ještě předtím, než vůbec začala, ale tohle jsem teď Ezrovi vyprávět nechtěla. A už vůbec ne v přítomnosti dvou dalších spolubydlících, kteří přišli s ním a od hlavy k patě si mě prohlíželi, jako by v životě neviděli holku. Ten vlevo měl krátce sestříhané kudrnaté vlasy, tmavě hnědou pleť a obličej hranatý, jako by ho někdo vytesal do kamene. Ten vpravo si právě oklepával mokré vlasy z čela a díval se na mě zpod přivřených víček. Oba byli atraktivní, ale ten vpravo si toho byl plně vědom – prozrazoval ho vyzývavý úsměv.

„Ty musíš být Cam,“ řekla jsem a napřáhla k němu ruku. Pevně ji stiskl a potřásl jí. Pak jsem

se otočila doleva. „A ty Otis.“

„Ezra tě zásoboval historkami o nás?“ zeptal se.

„To si piš.“

„Tak to doufám, že jsi slyšela jen samou chválu,“ prohlásil Cam. Prohrábl si vlasy a jeho úsměv se ještě zintenzivnil.

Byl to jasný svůdník. Ještě štěstí, že jsem za poslední rok a půl poznala dost podobných kluků, abych mu neskočila na lep.

Ezra mě jednou rukou objal kolem ramen a naklonil se ke mně. „Od něho se drž radši dál.“ Potom popadl můj kufr a přes rameno si pověsil cestovní tašku. Já jsem vzala batoh. „Pojď, ukážu ti pokoj pro hosty.“

Kývla jsem na Cama a Otise, zatímco mě brácha tlačil chodbou pryč. Zastavil se před pokojem přímo vedle schodiště a rozrazil dveře. Vešla jsem dovnitř těsně za ním.

Krémové stěny byly holé. Vybavení sestávalo z malého psacího stolku s počítačovou obrazovkou a židlí, u protější stěny pak stála postel. Druhé dveře vedly z pokoje přímo na verandu a přilehlou zahradu, která byla v tuhle roční dobu celá zasněžená.

„Tohle je od teďka tvoje království. Stihl jsem ti akorát povléct postel,“ vysvětloval Ez a poškrábal se vzadu na hlavě.

„Stůl a obrazovku jsem původně chtěl odnést do sklepa, ale už jsem to nestihl. Ozvala ses celkem nečekaně.“

Zнала jsem bráchu natolik, abych v jeho slovech dokázala zachytit skrytou otázku.

Položila jsem batoh na zem vedle kufru a tašky, zadívala se na hnědý koberec a zabořila do něj

prsty u nohou. „Říkal jsi, že ostatním nevadí, když tu nějaký čas zůstanu,“ pronesla jsem opatrně.

„Přesně tak.“

Podívala jsem se na Ezru, který si přisunul židli a posadil se na ni. Vlasy mu mezitím téměř uschly a konce se mu začaly kroutit. V tomhle směru se chovaly přesně jako ty moje. Lidé říkali, že jsme v obličeji celá máma, ale při bližším pohledu bylo poznat, že nos a širokou bradu máme po tátovi.

„Blake nevypadal ani trochu v pohodě s tím, že bych se sem na nějakou dobu nastěhovala.“

Ezra si hlasitě odfrkl. „Blake není od toho úrazu v pohodě s ničím.“

Chtěla jsem se na to zeptat. Chtěla jsem se zeptat na tolik věcí. Ale od našeho rozchodu jsem se naučila nechat pokud možno pusu zavřenou, kdykoli se rozhovor stočil na téma Blake. Na jednu stranu jsem nechtěla vědět, co se mu stalo, na druhou stranu jsem hořela zvědavostí. Ezra to na mě musel vidět, ale nic neřekl.

Odkašlala jsem si. „Nepřijela bych, kdybych vážně nemusela.“

„Já vím.“ Ezra mě provrtával pohledem, ale držela jsem se. Pokud mám jmenovat něco, v čem my Livingstonovi fakt vynikáme, tak je to schopnost uzavírat se před ostatními, střežení vlastního tajemství. Ezra ji dovedl k dokonalosti už v dětství a já jsem se neustále zlepšovala.

Ještě chvíli se na mě díval. Zrovna když to začínalo být nepříjemné, vstal a rukama si oklepal tepláky. „Nechám tě, aby sis teď vybalila. Později jsme chtěli s klukama uvařit společně něco k večeři, abyste se poznali.“

Přikývla jsem. Ulevilo se mi, že mi dal prostor. Myšlenky mi přelétaly od jednoho problému ke

druhému: Blake, naše společná minulost, Los Angeles, Ezrův vševědoucí pohled, máma s tátou, zase Blake...

„Ještě jednou s ním promluvím,“ řekl Ezra, jako by mi četl myšlenky, a strčil ruce do kapes. Pak kolem mě prošel ven z pokoje a zavřel za sebou dveře.

Hlasitě jsem si oddychla.

Ještě chvíli jsem zírala na bílé dveře hostinského pokoje a pozvolna zhluboka nadechovala a vydechovala, abych se uklidnila. Jenže s každým výdechem jako bych čím dál víc ztrácela sílu. Jako by si až teď mé tělo uvědomilo, jakým stresem v posledních dnech procházelo. Ruce a nohy jsem měla třikrát těžší než normálně, z napětí během cesty a z vláčení zavazadel mě pěkně bolela ramena.

S námahou jsem se doploužila k posteli a padla do modře vzorovaného povlečení. Jeho vůně mi byla cizí, v ramenou jsem stále cítila napětí, i když mi víčka hořela únavou.

Sáhla jsem po telefonu a odemkla displej. Srdce se mi rozbušilo, jak jsem přepínala jednotlivé sociální sítě a váhavě procházela upozornění. U každého čísla, které vyskočilo, se mě zmocňovaly obavy. Naštěstí fotky, na nichž jsem byla označená, byly jen snímky různých scén z *Pokroucené růže*, pod kterými fanoušci komentovali svá přání dalších pokračování. Nic víc.

Ulehčeně jsem vydechla. Pak jsem telefon zase zamkla a položila ho na parapet vedle postele.

Dala jsem si složené ruce na břicho a zírala do stropu. Napadlo mě, jestli Blake nemá pokoj přímo nade mnou. Co asi zrovna dělá? Přistihla

jsem se při myšlence, že bych mohla zkusit najít v telefonu nějaké informace týkající se jeho úrazu.

Ale to jsem si po svém odstěhování zakázala, takže jsem s tím teď nechtěla začínat jenom proto, že nás najednou místo tisíce mil dělilo pouze jediné poschodí.

Frustrovaně jsem si položila ruce přes obličej, jako bych tím mohla zastavit tok myšlenek. Vážně jsem si to přála. Teď když jsem byla tady, jsem si konečně mohla dovolit *nepřemýšlet*. Jenže čím víc jsem se o to snažila, tím hlasitěji moje hlava vyjmenovávala všechna ta selhání a já prostě nedokázala neposlouchat.

„Mohla bys rozmačkat avokáda,“ řekl Otis a přisunul mi po pracovní ploše prkénko.

Stáli jsme ve velké otevřené kuchyni, já na jedné straně úzkého pultu, Otis, Cam a Ezra na druhé. Právě z lednice vytahovali mleté maso a různé druhy zeleniny.

„Ty máš na starosti papriku,“ pronesl Otis k Ezrovi a podal mu žlutý lusk, jako by to byl pohár. Camovi přidělil tacos a sám se pustil do cibule a česneku. Polovinu mi v misce podal na přípravu guacamole a zbytek začal smažit na pánvičce, zatímco já jsem začala pracovat na avokádové kaši. Po pár minutách se ke mně s obracečkou v ruce otočil. „Říkala jsi, že toho o nás Ezra hodně napovídal?“

„Já nic nepovídal. Ona vyzvídala,“ namítl Ezra.

Pokrčila jsem rameny. „Jelikož nejsi zrovna sdílný, je třeba tě občas – pro tvoje vlastní dobro – trochu popostrčit.“

„Tam právě mířím,“ ozval se znovu Otis, zatímco míchal směs na pánvičce. „Ty už o nás

něco víš, ale my o tobě nevíme téměř nic.“

Nepřestávala jsem mačkat vnitřky avokád, i když už to vůbec nebylo třeba. Rychle jsem odložila vidličku a sáhla po limetce.

„Přijela jsem z L.A., pracovala jsem tam jako herečka,“ oznámila jsem a vymačkávala přitom limetkovou šťávu poněkud vehementněji, než bylo nutné.

„Fakt?“ Cam na mě přes rameno vrhl zvědavý pohled.

Začala jsem promíchávat avokádovou kaši s limetkovou šťávou a cibulí a souhlasně jsem zabručela.

„V divadle, u filmu, nebo u televize?“ vyzvídal Cam.

„Tak trochu všude, ale nejvíc u televize.“ Když jsem to vyslovila, přišlo mi to směšné, ačkoli přesně to jsem v posledních letech dělala. Jenže ne zrovna s úspěchem.

„Jude dostala v sedmnácti hlavní roli v jednom seriálu. Odstěhovala se do L.A. ve stejném roce, kdy jsem se přistěhoval sem.“ Brácha mi přisypal do misky nadrobno nakrájenou papriku, aniž se na mě podíval.

„Tý jo, to je cool. Známe ten seriál?“

Pokrčila jsem rameny. „Možná. Je to takový mystery drama o úmrtích nadpřirozenými silami, které řeší skupina teenagerů. Jmenuje se *Pokroucená růže*.“

Otis a Cam se zatvářili způsobem, který prozrazoval, že nemají tušení, o čem mluvím.

„Ezro!“ zvolal krátce nato vyčítavým hlasem Cam a potvrdil tak moje podezření. „Proč jsme se

nikdy nekoukali na seriál, ve kterém hraje tvoje malá ségra?“

Ezra ledabyly zvedl obočí. „Musel jsem se na něj dívat ve svém pokoji, protože vy dva jste pokaždý chtěli pařit hry.“

Camův výraz se tak rychle proměnil z rozhořčeného na provinilý, až jsem se musela usmát.

Mávla jsem rukou. „To je fuk, stejně ten seriál skončil, ještě než se vůbec proslavil.“

„Určitě jsi byla skvělá,“ prohlásil Cam. „Musím se pak podívat, jestli nenajdu nějaký díly online.“

„Tak moment,“ vložil se do hovoru Otis, dřív než jsem stačila cokoli namítnout. Udiveně se na mě podíval. „To znamená, že ses odstěhovala z domova v sedmnácti – a pak...“ Hledal správná slova.

„A pak jsem o svou první práci zase přišla.“

Vzpomínky na ukončení *Pokroucené růže* mě pořád ještě bolely. Role chaotické, ale chytré Sadie Nelsonové jako by mi byla šitá přímo na míru. Ještě si úplně jasně vzpomínám, jak jsem před castingem málem omdlela vzrušením. Ezra a máma s tátou se mnou jeli do L.A. na čtecí zkoušku a pak jsme šli společně na jídlo. O pár dní později přišla zpráva, že mě vzali, a já se rozbrečela rodičům v náručí. Poté mě ve všem podporovali: u pohovoru ve škole, kde jsme dohodli, že můžu školu dokončit později, při podpisu smluv, které jsem procházela se svým agentem, při hledání bydlení, při finančních propočtech, které se mnou pozdě do nocí znovu a znovu přepočítávali...

„To nezní zrovna nejlíp.“ Camův hlas mě vytrhl ze vzpomínek.

„Pak mě držely nad vodou menší role,“ vysvětlovala jsem a snažila se znít tak, jako by to bylo úplně normální součástí téhle práce. „Dělala jsem komparzistku v různých seriálech a hrála vedlejší roli v několika dílech jiného teenagerovského seriálu. Minulé léto jsem dostala angažmá u jednoho divadla, to bylo taky moc fajn.“

„Dřív jsi tvrdila, že k divadlu tě nikdo nedostane ani párem koní.“

Ztuhla jsem. Pomalu jsem se otočila. Na prahu kuchyně stál Blake a díval se na mě. Jeho pohled byl stejně chladný jako před pár hodinami, když jsem přijela, jen tentokrát už se na mě díval, přímo si mě prohlížel. Odshora až dolů. Jako by mu pozvolna docházelo, že jsem doopravdy tady a hned tak neodejdu. Když mi pohlédl do očí, lehce nakrčil čelo.

Rychle jsem pohledem sklouzla k míse a začala znovu míchat guacamole. Přidala jsem vydatnou špetku soli a odkašlala si. „To jsem si taky myslela, že budu následujících pět let hrát Sadie Nelsonovou a zajistím si tak místo v Hollywoodu,“ řekla jsem suše.

Blake vydal jakýsi zvuk, u něhož jsem si nebyla jistá, jestli byl pohrdavým uchechtnutím, nebo ještě pohrdavějším odfrknutím. „To ukazuje, jak rychle se můžou věci změnit.“

Zaťala jsem zuby tak pevně, až zaskřípaly. Před očima mi vyplouvaly obrazy z minulosti.

Telefonovala jsem s Blakem a přitom zírala na odlepující se tapetu.

„*Co se stalo?*“ zněl mi v uších jeho hlas.

„*Věci se změnily, Blakeu.*“

Řekl to naschvál, to mi bylo jasné. I přesto, nebo spíš právě proto, jsem v hrudníku pocítila silný tlak. Musím to ze sebe hodně rychle setřást. V práci, když jsem potřebovala vklouznout do nějaké role, mi to přišlo snadné. V tomhle okamžiku bych dala nevím co, abych své nadání mohla využít. Bohužel mě teď stálo dvakrát tolik úsilí a veškerou koncentraci, abych vůbec dokázala udržet netečný výraz v obličeji.

„Takže,“ prolomil napětí Otis a vzal pánvičku ze sporáku, „co dělá mládežnická herečka jako ty ve Woodshillu?“

Seber se, zapřísahala jsem se v duchu a soustředila se na hluboké dýchání do břicha, abych se uklidnila.

„No co asi?“ zeptala jsem se s perfektně hraným úsměvem. „Stýskalo se mi po mým velkým bráchovi.“

Ezra odvrátil rozčilený pohled z Blakea a se zdviženým obočím se podíval na mě. „V telefonu to znělo spíš, jako bys přišla o bydlení.“

Protočila jsem panenky. „No dobře, tak jo. Ale to, že se mi po tobě stýskalo, je pravda.“

Jestliže tu teď nějakou dobu budu bydlet, nemá smysl bránit tomu, aby kluci znali alespoň část mé minulosti. Jako herečka jsem propadla a přišla o byt – to byly informace smutné a nepříjemné natolik, že už snad kluci další otázky nebudou pokládat. Sázela jsem na to, že minimálně nějakou empatii mají. Když teď vyložím pár karet na stůl, třeba už zbytek nebudou chtít vědět.

„Mně přijde fajn, že chceš bydlet ve Woodshillu. Není to tu zřejmě tak cool jako v Hollywoodu, ale uvidíš, že i tady se dá dobře žít,“ prohlásil Otis.

Rozhodla jsem se, že Otis je od téhle chvíle můj nejlepší přítel. Ezra se zmiňoval, že ze všech spolubydlících je Otis ten nejmilejší. Že má zároveň dokonalé nadání rozpustit v místnosti nepříjemné napětí, to jsem nevěděla.

„Dík, Otisi.“

„Já jsem taky pro, abys zůstala,“ řekl Cam, zatímco kolem mě proběhl s talíři a příbory a položil je na stůl.

Otis a Ezra ho následovali s upečenými plackami a miskami s náplněmi. Pak se usadili ke stolu a začali si plnit své tacos.

Jediní dva, kteří ještě neseseděli, jsme byli já a Blake. On pořád ještě stál uprostřed obývacího pokoje, díval se na mě a s mimořádnou sebekontrolou udržoval v obličeji naprosto nezúčastněný výraz – jen v očích se mu blýskalo.

„Máme většinu, Blakeu. Ať se ti to líbí, nebo ne, já rozhodně nenechám svoji ségru spát pod mostem.“

Na Blakeovi bylo jasně vidět, co si o tom myslí. Chvilí na mě ještě zíral, pak odvrátil pohled a pomalu přešel ke stolu. Strčil si berle pod paži, vzal talíř a začal si nakládat. Když skončil, sklonil se a postavil talíř na zem. Potom ho jednou berlí začal postrkovat směrem do chodby. Evidentně se mnou nehodlal sedět u jednoho stolu.

„To myslíš vážně, ty vole?“ zasyčel Ezra. Vypadalo to, že každou chvilku vybuchne. To jsem nemohla dopustit.

„V pohodě,“ vyhrkla jsem rychle, vzala si talíř s tacos a vyskočila. „Najím se ve svém... v hostinském pokoji.“

Než stačil kdokoli cokoli říct, proběhla jsem obývacím pokojem kolem Blakea a ani se na něj nepodívala.

Kdybych to udělala, určitě by poznal, že svou masku už ani o vteřinu dýl neudržím. A nechtěla jsem, aby věděl, jak moc mě jeho chování zraňuje.

kapitola 3

Následující den ráno jsem si dala sprchu ještě předtím, než se ostatní probudili.

Připadala jsem si divně, jak jsem tak stála obklopená výhradně bylinkovými sprchovými gely a šampony. Kromě toho jsem si všimla, že koupelna je obdivuhodně uklizená – jedna z úchylek mého bratra, která se dřív rozhodně vyplácela. Já uklízení nesnášela, Ezra si oproti tomu potrpěl na pořádek a neustále o něj pečoval.

Když jsem byla hotová, vyklouzla jsem z koupelny na chodbu v horním patře. Nikde se nic ani nehnulo. Využila jsem toho a seběhla dolů do hostinského pokoje, kde jsem se oblékla.

Takhle jsem si svůj příjezd do Woodshillu nepředstavovala. Počasí nestálo za nic a v domě jsem si připadala nevítaná. Blake mi dal zcela jasně najevo, že sem nepatřím. A i když jsem si předsevzala, že si nebudu nic dělat z toho, co řekl, v duchu jsem si nedokázala přestat přehrávat včerejší den. Jeho slova se mi v hlavě točila pořád dokola, když jsem se líčila a foukala si vlasy. Pronásledovala mě, když jsem šla do kuchyně, abych si uvařila ovesnou kaši. A neopouštěla mě, ani když jsem si brala šálu, nasazovala čepici a odcházela z domu.

Ezra mi na jídelním stole nechal dva klíče s lístečkem – jeden klíč byl od domu a druhý ode dveří vedoucích z mého pokoje na verandu. Tím pádem jsem ani nemusela chodit vstupními dveřmi, kdyby se to náhodou Blakeovi nelíbilo.

Do centra to trvalo zhruba čtvrthodinku. Vyrasila jsem vybavená tabletem a zbytkem peněz, co jsem našla v kapsách kufru. Dneska jsem se na

sníh připravila a obula si vysoké outdoorové boty, které jsem si občas brávala na výlety v L.A. I když byla zase ta nechutná zima, tentokrát mi to tolik nevadilo. Chlad mi pomáhal soustředit se na věci kolem a nevracet se v myšlenkách neustále do L.A. nebo k Blakeovi.

Trochu jsem se ve středu města porozhlédla. Se zasněženými korunami stromů a roztomilými fasádami starobylých domků to působilo téměř idylicky. Zjistila jsem, že centrum plynule přechází do areálu zdejší univerzity. Některé budovy jsem poznávala podle fotek, které mně a rodičům Ezra posílal.

Našla jsem malou kavárnu, která se nezdála tolik přečpaná lidmi, a objednala si karamelové macchiato – tentokrát jsem si ho i sama zaplatila. Pak jsem se posadila k malému kulatému stolku mezi dvěma lavičkami, odložila tašku a zhluboka vydechla.

Už nejsem v L.A. Jsem ve Woodshillu, což znamená, že se musím začít soustředit na jiné věci. Když jsem ve svých hereckých začátcích při nějakém castingu neuspěla, mamka mi vždycky říkala: *Dívej se neustále dopředu, Jude, ne zpátky.*

Takže o to se teď snažím. Pořád dopředu. Žádné zpátky.

Podívala jsem se na tabuli za barovým pultem, zadala do malého okénka na displeji tabletu heslo na wi-fi a přihlásila se ke svému účtu na eBay. To byly totiž jediné webové stránky, kde jsem při novém upozornění nepropadala panice, ale naopak se radovala. A to i tentokrát. Někdo mi psal a nabízel, že koupí můj laptop.

„No aleluja,“ zamumlala jsem a naťukala rychlou odpověď.

Ten týpek mě chtěl obrat, ale kontrovala jsem vlastní cenou a doufala, že nabídku přijme. Kdyby ne, stejně mu laptop prodám, ale chtěla jsem to zkusit. Teď by se mi hodil každíčký cent. Jediná hotovost, kterou jsem ještě měla, bylo těch pár dolarů, co se mi zakutálely v kufriu. Na kontě už jsem byla v minusu, a i když jsem Ezrovi nemusela platit žádné nájemné, chtěla jsem alespoň přispívat do společného domácího rozpočtu.

Napsala jsem několik nových inzerátů – nabídla jsem k prodeji dvě kabelky a jedny lodičky od Loubotina, které mi mamka koupila na premiéru *Pokroucené růže*. Při myšlence, že je brzy budu muset poslat nějaké cizí osobě, se mi sevřel žaludek. Rychle jsem si lokla kávy, abych ten pocit zahнала.

Poté co jsem inzeráty zveřejnila, jsem surfovala různými portály pracovních nabídek, abych zjistila, co v tomhle ohledu Woodshill nabízí. Deprimující odpověď zněla: nic moc. Jasně, bylo tu pár nabídek, jenže většinou znamenaly ukončenou vysokou školu nebo několikaletou zkušenost v oboru. Nikdo nehledal neúspěšnou devatenáctiletou herečku bez ukončeného vzdělání.

Ve chvíli, kdy jsem zrovna klikla na inzerát jedné fast food restaurace, na mě vyskočilo upozornění nové zprávy na eBay. Zájemce o můj laptop odpověděl.

Sorry, tolik nedám.

Pokušení padnout hlavou na stůl bylo nesnesitelné. Ty peníze jsem vážně potřebovala, a kdybych šetřila, mohla bych s nimi vyjít jeden,

možná i dva měsíce. Na nájem vlastního bytu by to sice nestačilo, ale aspoň bych trochu přispěla do domácí kasy. S těžkým srdcem jsem zmáčkla tlačítko „odpovědět“ a kupci vyhověla.

Mrzutě jsem míchala lžičkou ve svém karamelovém macchiatu a rozhlížela se po kavárně. I když bylo ještě docela brzy, spousta studentů už si přišla dát kávu nebo snídani. Pozorovala jsem skupinu holek, které si s hlavami u sebe něco šuškalý a následně propukly v hlasitý smích. Působily tak bezstarostně. V tom okamžiku mě přepadla nevyhnutelná jistota, že jsem ve svém životě úplně všechno zpackala.

Kdybych bývala neodjela, nebyla bych teď v takovém srabu.

Lítost, která mě zaplavila, byla tak úporná a bolestivá, až mě na okamžik úplně ochromila. Věděla jsem, že takhle přemýšlet nesmím, ale nedokázala jsem s tím nic udělat. Všechno bylo příliš čerstvé.

Jestli se z toho všeho nechci ve finále zhroutit, potřebuju nutně nějaké rozptýlení. Sáhla jsem po mobilu a procházela kontakty, až jsem došla k Everlyinu číslu. Dala jsem se do dalšího ťukání a napsala zprávu:

Ahoj, tady Jude – ta holka, co tě včera přepadla v kavárně. Dlužím ti pořád to kafe. Máš čas a chuť?

Bez dlouhého přemýšlení jsem zprávu odeslala.

Abych teď nepřetržitě nezírala na telefon a nekontrolovala, jestli si Everly zprávu přečetla a jestli už odepisuje, pročítala jsem inzeráty na eBay a přemýšlela, zda bych náhodou nemohla

nabídnout nějaké služby. V uklízení jsem sice nevynikala tak jako Ezra, zato moje žehlení bylo naprosto bezkonkurenční. Třeba někdo hledá výpomoc do domácnosti? Otevřela jsem nový inzerát a chtěla začít psát text, když se tichým pípnutím ozval můj mobil. Bleskově jsem ho zvedla a četla Everlyinu odpověď.

Zdalo se, že mi osud seslal přesně toho správného člověka.

Připadala jsem si jako podvodnice, když jsem mezi studenty procházela areálem univerzity směrem ke sportovní hale. Čím víc jsem se blížila, tím víc lidí po cestě mezi stromy odbočovalo k jiným budovám. Dvakrát jsem na namrzlé cestičce pěkně uklouzla, takže jsem byla ráda, když jsem konečně dorazila k hale. Uvnitř jsem si z pravé ruky stáhla rukavici a přehrabovala se v kabelce, abych našla mobil a ještě jednou zkontrolovala zprávu od Everly.

„Jude?“

Zdvihla jsem pohled a u schodiště vedoucího dolů jsem ji uviděla. Dnes si tmavé vlasy vyčesala nahoru. Měla na sobě černé džíny a přes ně volnou bílou halenku, která mi připomněla léto.

Široce jsem se usmála. „Ahoj.“ Sundala jsem si z hlavy čepici, odhrnula vlasy z obličeje a strčila čepici do kabelky.

„Pojď se mnou.“ Everly na mě kývla, abych ji následovala. Scházely jsme společně po schodech. „Našla jsi to dobře?“

„Byla jsem zrovna tady v areálu v jedné kavárně,“ řekla jsem. „Trochu jsem se seznamovala s okolím.“

„Woodshill je pěkněj, co? I když... tys říkala, žes přijela z Kalifornie.“

Přišlo mi hezké, že si to pamatovala. Přikývla jsem. „Jo, zatím se mi tu líbí. A jak to tak vypadá, poměrně dost času budu muset trávit venku.“

Vrhla na mě tázavý pohled a přidržela mi otevřené dveře do šatny. „A můžu vědět proč?“

„Jasně že jo. Je to trochu legrační, ale jako na potvoru bydlí můj brácha s mým bejvalým přítelem.“

„To mi moc legrační nepřipadá.“

„Chtěla jsem, aby to znělo líp, než jaký to ve skutečnosti opravdu je.“

„Jejda. Tak blbý?“

Zarazila jsem se. Možná není úplně ideální tohle všechno sdělovat někomu cizímu, obzvlášť když se zrovna pohybujeme ve sportovní hale – v místě, kde Ezra, Blake a ostatní určitě neustále trénujou. Nevěděla jsem, jestli Everly mého bratra a jeho spolubydlící třeba nezná, bude tedy lepší, když vynechám jména a ušetřím ji podrobností, i když to bych právě ráda udělala. Ale jistota je jistota.

Zdálo se, že Everly moji opatrnost vycítila. Odkáslala si. „Působíš jako fajn holka, není zřejmě moc těžký tě mít rád.“

Usmála jsem se. „Tohle je rozhodně ta nejhezčí věc, co mi kdo za poslední týdny řekl.“

„Chtěla jsem tím říct, že i když je to třeba v tuhle chvíli těžký, po čase se bouře určitě utiší.“ Povzbudivě se na mě usmála.

„Určitě,“ odpověděla jsem, ačkoli jsem tomu tak úplně nevěřila. To, co ke mně Blake cítil... V průběhu necelého roku a půl se jeho city

nahromadily. A rozhodně se hned tak nezmění. Ale o tom jsem zrovna teď mluvit nechtěla.

Prošly jsme šatnou a ocitly se v prázdné hale. Rozhlédla jsem se. „Poslyš, co tady vlastně děláme?“

Everly přešla k místnosti na kraji haly a vylovila z tašky svazek klíčů. Pak otevřela dveře. „Na začátku měsíce jsem se stala asistentkou trenérky týmu roztleskávaček. Za chvíli nám začne trénink a musím něco připravit.“

„A já ti mám pomoci?“

„Přesně tak.“ Podala mi kbelík plný elastických popruhů. Sama popadla stoh podložek a pak jsme se z malé místnosti opět vrátily do haly.

„Na trenérku vypadáš dost mladě,“ řekla jsem opatrně. Nerada bych Everly nějak urazila.

„Pořád ještě normálně studuju. Tohle místo se ke mně dostalo tak trochu náhodou,“ řekla a oči jí přitom zářily.

Postavila jsem kbelík s popruhy na zem a pomohla Everly rozmístit podložky po podlaze. „Přála bych si, aby se ke mně taky něco dostalo takhle náhodou. Dneska jsem procházela nabídky práce a nenašla vůbec nic.“

„Budu mít oči a uši otevřený, kdyby něco.“

„To by bylo super, díky.“

„V pohodě. Kdybys přijela o dva týdny dřív, mohla jsi převzít můj předchozí džob.“

„Takže teď už je předpokládám pozdě?“

Souhlasně zamručela. „Bohužel, už někoho vzali.“

Sakryš.

Narovnala jsem podložku u svých nohou a posbírala v sobě zbytky motivace. „Něco se najde.“

„Taky si myslím.“ Everly začala na jednotlivé podložky pokládat popruhy. „Vypadáš jako velká optimistka. To bych se potřebovala naučit.“

Krátce jsem se zasmála. „Ještě jsi mě pořádně nepoznala.“

Tázavě se na mě podívala, takže jsem rychle pokračovala. „V sedmnácti jsem se přestěhovala ze Seattlu do L.A. Nebylo lehký být tak daleko od rodiny. Pak jsem přišla o práci, kvůli které jsem tam odjela, rozešla se s přítelem a v následujících měsících se snažila uchytit v Hollywoodu – marně.“ Pokrčila jsem rameny. „A teď jsem tady a veškerý zbytek mého optimismu zůstal v Kalifornii.“

Everly chvilku nic neříkala. „To zní smutně. Hlavně to, že jsi tak brzo musela bydlet sama. Neumím si představit, že bych byla tak daleko od mámy. Líbí se mi, že za ní můžu zajet, kdykoli potřebuju, a ona zas za mnou.“

Určitě mě nechtěla ranit, ale přesto mě její slova zaboleta. Rodiče mi strašlivě chyběli. Kdykoli jsem narazila na něco veselého, hned jsem to chtěla vyprávět tátovi, a pokaždé když mi bylo smutno, stýskalo se mi po mámině objetí. Že se mi nepodařilo dostat domů ani o Vánocích, mě bolelo víc než všechno ostatní. Můj agent mi sehnal dvě práce komparzistky, které jsem ve své finanční nouzi nemohla odmítnout. Rodiče mi dali jasné najevo, jak jsou smutní, že nepřijedu domů.

„Promiň, nechtěla jsem se tě dotknout.“

„To nic,“ řekla jsem rychle a odkašlala si, protože hlas mi zněl poněkud zastřeně. Zbýval mi už jen

poslední střípek motivace, takže pokud jsem se nechtěla úplně zhroutit, bylo třeba se ho pevně držet. Předstíraný optimismus byl pořád lepší než ta druhá možnost.

„Jestli tě to utěší: ve Woodshillu se zanedlouho chytne každej. Dokonce i já.“

Zajímalo by mě, co tím myslela. Působila hodně otevřeným dojmem, i když jsem na ni zpočátku byla možná tak trochu hrr.

Než jsem stihla zareagovat, otevřely se dveře a do haly vešlo několik roztleskávaček. Na sobě měly tmavé tepláky a tílka s logem univerzity, a když zahlédly Everly, tváře se jim rozjasnily.

„V tom případě mám štěstí, že mě osud zavál zrovna sem,“ dodala jsem rychle a nebyla si jistá, jestli mě Everly vůbec ještě poslouchá.

Obrátila se ke mně a usmála se. „Přesně to jsem tím chtěla říct.“ Chvilku se dívala střídavě na mě a na příchozí. „Jestli máš chuť, můžeš se koukat. Po tréninku bychom mohly na to kafe, co jsi mi nabízela?“

Pocítila jsem úlevu. Už jsem si myslela, že se budu muset vrátit domů.

„Tak prima,“ souhlasila jsem a široce se na ni usmála.

kapitola 4

Klíč se nechtěl pohnout. Ruce se mi třásly, jak jsem se jím snažila otočit. Slunce mezitím zapadlo a slabá žárovka na verandě byla prakticky k ničemu.

„No tak,“ zamumlala jsem a znovu se pokusila otočit klíčem. Prsty jsem měla zmrzlé na kost, zámek dveří na tom evidentně nebyl o moc líp.

Najednou se dveře do mého pokoje otevřely z druhé strany a já vpadla dovnitř.

Zírala jsem do obličeje bráchovi, který si mě zamračeně prohlížel. „Co to tu k čertu vyvádíš?“

„Jdu domů. Do svého pokoje. Oblíknou si pyžámko a padám do hajan.“

Ezra zmateně mhouřil oči. Pak se ještě víc zamračil. „Tak zaprvé: Máme vchodové dveře, kterými se vstupuje dovnitř. A zadruhé: Je krátce po šestý. Proč bys teď chodila spát?“

Potřebovala jsem tři pokusy, abych vytáhla klíč ze zámku. Pak jsem se sklonila a začala si rozvazovat dvojité uzly na tkaničkách bot.

„Tak zaprvé: Měla jsem pocit, že bude lepší, když se zbytku osazenstva domu radši vyhnu. A zadruhé: Mám jet lag.“

„Mezi Kalifornií a Oregonem není žádné časové posun,“ poznamenal Ezra suše a zabouchl za mnou dveře, zatímco já se konečně osvobodila z bot.

„Není? Mně připadá, že jo.“ V chůzi jsem si vysvlékla kabát a zhroutila se na postel – obličejem do polštáře.

Ezra přišel blíž, slyšela jsem jeho kroky. Vedle mě se zastavil. „Jude,“ ozval se.

Natočila jsem hlavu na stranu a dívala se přímo na jeho nohy. Zvedla jsem oči. Stál u postele se založenýma rukama a hleděl na mě s vážným výrazem ve tváři.

„Mluvil jsem s Blakem,“ řekl.

Tělo se mi najednou úplně našponovalo, jak jsem se bála dalších slov. Co když Ezru a ostatní přesvědčil, aby mě vyhodili? Co když...

„Řekl jsem mu, že to bude on, kdo odsud poletí, jestli se bude dál chovat jako pitomec.“

Prudce jsem se posadila. „Cože jsi?“

„Naznačil jsem Blakeovi, co se stane, když se k tobě bude chovat jako vůl.“

Zaúpěla jsem a dlaněmi si třela obličej.

„Upřímně řečeno jsem si myslel, že tě to potěší.“

Sundala jsem ruce z obličeje a naštvane na něho pohlédla.

„Proč by mě to mělo těšit? Tím jsi to akorát ještě zhoršil. Mockrát děkuju.“

Stál tam s otevřenou pusou. Pak se otočil a udělal pár kroků ke dveřím, načež se zase vrátil zpátky. „Nechal jsem tě tady bydlet a na nic se neptal. Vyhrožuju svému nejlepšímu kamarádovi, i když je situace v baráku od jeho úrazu už tak dost vypjatá. A ty mi na to řekneš tohle?“ Byl tak rozčilený, že se mu klepal hlas. „Víš co, Jude? Vyhrab se ze svejch sraček sama.“

Bez dalších slov se otočil na podpatku a zmizel z pokoje. Trhla jsem sebou, jak za ním zapadly dveře.

Seděla jsem mlčky na posteli a v hlavě mi neustále zněla jeho poslední slova.

Jsem kráva. Pitomá, nevděčná kráva. Že se za mě Ezra vůbec postavil, to už bylo něco. Dřív by to neudělal. Vzpomněla jsem si na dobu, kdy u nás s Blakem a dalšími kámoši hrávali basket. Jak jsem se chtěla dívat a on mi prostě jen hodil míč na hlavu a šíleně se tomu se svými kumpány chechtal. Tahle situace v podstatě symbolizovala náš vzájemný vztah v dětství a rané dospělosti. Až ve chvíli, kdy nám oběma došlo, že už se nebudeme vídat každý den a s největší pravděpodobností budeme bydlet každý v jiném státě, jsme se sblížili. Náš vztah se změnil a mnohem víc prohloubil. Hodně jsme si povídali a svěřovali jeden druhému své obavy. Došlo mi, že pro Ezru jsem tím, komu důvěřuje ze všech lidí na světě nejvíc. A teď... Teď jsem ho urazila a jedinou větou totálně shodila jeho pomoc.

Ztěžka jsem se postavila, svlékla si mikinu a přehodila ji přes židli. Nerozhodně jsem postávala uprostřed pokoje. Z posledních dní jsem byla úplně vycucaná. Los Angeles mi vzalo úplně všechno, o čem jsem v posledních letech snila, a měla jsem pocit, že by to mohlo stačit. Nechtěla jsem být kromě Blakea rozhádaná ještě i s Ezrou.

Zhluboka jsem vydechla a přemýšlela. Přešla jsem ke kufří, sehnula se a hledala laptop. Našla jsem ho mezi šaty a džínami. Už byl zabalený do bublinkové fólie. Vzala jsem zároveň i tablet, sebrala veškerou odvalu a vyšla z pokoje.

Z obýváku bylo slyšet tlumenou hudbu. Když jsem váhavě vstoupila dovnitř, spatřila jsem na pohovce Blakea. Pravou nohu si opíral o konferenční stůl a na klíně měl laptop. Ťukání do klávesnice bylo jediným zvukem v místnosti.

Odkáslala jsem si. Zvedl hlavu.

Bylo obdivuhodné, jak kamenný obličej dokázal udržet. Zнала jsem Blakea téměř celý svůj život a ještě nikdy – opravdu nikdy – se netvářil takhle. Z Blakea, kterého jsem znala, prýštila energie. I když se třeba úplně vyřídil na tréninku, měl pořád ještě dost sil na to, aby si se mnou zatančil na zahradě, zdvihl mě do výšky a se smíchem mě zatočil.

Zdalo se, že z bývalého Blakea nic nezbylo. Musím se s tím smířit.

„Sorry,“ řekla jsem tiše a podívala se jinam. „Nebudu tě rušit. Jen hledám krabici.“

Nečekala jsem na odpověď a přešla do kuchyně. Položila jsem laptop na linku, sehnula se a otevřela skříňku nalevo od sporáku. Spatřila jsem jen hrnce a pár pánviček, takže jsem dvířka zase zavřela a obrátila se k další skříňce. Ani tady jsem neuspěla: místo krabic jen dárkové taštičky, plastové krabičky a spousta, spousta láhví s alkoholem. Tiše jsem si povzdechla a narovnala se, abych se přesunula ke skříňkám u dřezu.

Ťukání klávesnice náhle utichlo.

Otočila jsem se k Blakeovi a viděla, že sahá po berlích. Se zatajeným dechem jsem pozorovala, jak se pomalu zvedá. Dýchat pár minut stejný vzduch jako já na něj zřejmě bylo příliš, takže se snažil z mé blízkosti co nejrychleji vytratit.

Už už jsem se chystala k nějakému ironickému komentáři, když jsem si všimla, že nemíří ke dveřím, ale mým směrem. Nehnutě jsem na něj zírala, jak obchází linku a zastavuje se přede mnou.

Nic neřekl. Pozvolna mě přelétl pohledem – oči, tváře, nos, ústa. Připadalo mi, že se mě snad co nevidět dotkne.

Suše jsem polkla.

„Vypadáš jinak,“ řekl zničehonic.

Prohlížela jsem si ho stejně nepokrytě. Vlasy měl kratší než dřív, tváře se zdály poněkud vpadlejší, a co se týče vousů, na ty jsem si ještě nestačila udělat názor. To všechno dělalo jeho obličej jaksi hranatější a odtažitý. Jak moc se člověk může v tak krátké době změnit? Připadal mi jako někdo úplně jiný a ptala jsem se sama sebe, jestli si on o mně myslí totéž.

Věděla jsem, že vypadám jinak. Agentura, se kterou jsem měla smlouvu, mi hned po příjezdu do L.A. doporučila změnu: vlasy mi nyní sahaly až po ramena a u vyhlášeného kadeřníka jsem si nechala udělat světlé pramínky a stylový účes. Kvůli castingům jsem úplně změnila šatník. Doporučili mi styl moderní mladé holky, který se hodí k náctileté herečce. A nechala jsem si narovnat nos. Poté, co jsem si ho jako dorostenka zlomila (díky, Ezro), mi na něm zůstal malý hrbolek, který mě pořád tak trochu štval. Když ukončili *Pokroucenou růži*, můj agent mi radil operaci. Tvrdil, že úprava nosu mi pomůže k novým a větším rolím, a já byla tak hloupá, že jsem mu uvěřila.

Odvrátila jsem pohled a odkašlala si. „Potřebuju ho poslat,“ změnila jsem chraplavým hlasem téma a ukázala na laptop.

Blake otevřel pusou, jako by chtěl něco říct, a zase ji zavřel. Chvilí na počítač civěl, potom opřel jednu z berlí o pracovní plochu a ukázal na skříňku nad dřezem. „Zkus to tamhle.“

Otočila jsem se a stoupla si na špičky, abych otevřela dvířka.

„Kolik alkoholu tu probůh vlastně máte?“ zeptala jsem se, když jsem mezi talíři a skleničkami objevila další dvě velké láhve vodky.

Blake otázku ignoroval. Zaslechla jsem, jak dělá krok směrem ke mně. Natáhl se přese mě k pravé skřínce, přičemž se paží dotkl mého ramene a vlasů.

Náhle jako bych zamrzla, stála jsem zaklíněná mezi ním a dřezem. Byli jsme neuvěřitelně blízko sebe a vteřiny jako by běžely v časové smyčce.

Blakeův hrudník se mi otřel o záda. Uvnitř jsem cítila bolest a horko zároveň. Ze všech sil jsem se tomu snažila odolat, ale nešlo to. Zježily se mi chloupky na rukou a já si začínala uvědomovat další drobné detaily. Jeho vůni, stejnou jako kdysi. Jeho pevné předloktí, na němž vystupovaly žíly.

Zhluboka jsme dýchali. Vzduch mezi námi doslova hučel. Když se Blakeův hrudník znovu dotkl mých zad, ani jeden z nás se nepohnul. Ačkoli jsme si uvnitř byli na hony vzdálení, naše těla jako by spolu v tuhle chvíli rezonovala. Jeho teplo mi připadalo stále tak známé, známější než cokoli jiného. A chtěla jsem víc. Jako by mě někdo ovládal, naklonila jsem se trochu dozadu, abych vzájemný kontakt zintenzivnila. Několik nekonečných vteřin jsme takhle setrvali. Celé tělo mě brnělo a uvnitř mi začalo klíčit přání, aby Blake něco udělal. Cokoli.

Jako by mi četl myšlenky, sklonil hlavu. Přejel mi vousy přes ucho. Zrychlil se mi tep. Nedokázala jsem už jasně myslet.

„Nechci, abys tu zůstala.“ Sametová barva jeho hlasu zcela kontrastovala s jeho slovy.

Když jsem pochopila, co řekl, horko, které jsem předtím cítila, se proměnilo v ledový chlad. Moje

tělo jako by řídil autopilot. Pomalu jsem se k němu otočila.

Ačkoli z něj stále ještě sálalo teplo, obličej a tělo měl napjaté jako struny. Oči mu jiskřily zlostí.

V mysli mi vytanul obraz z minulosti, my dva v úplně stejné pozici. Jen tenkrát neměl v očích zlobu, ale vášeň. A tehdy odstup mezi námi eliminoval tím, že si mě k sobě přitáhl. Jenže teď mi při pohledu na něj bylo jasné, že k tomu už nikdy nedojde.

Polkla jsem. „To jsi dost jasně naznačil už včera.“

„Evidentně ne dost jasně.“

S námahou jsem potlačovala pocity, které bouřily v mém nitru. Na krátký okamžik jsem si přála, abychom se bývali nikdy nerozešli. Dětinská, pošetilá myšlenka. Nemohla jsem vrátit čas. Místo toho bych si měla urychleně vymazat vzpomínky z hlavy. Musíme s tou situací nějak naložit, protože jinak se na ní nic nezmění.

„A co bych podle tebe měla dělat, Blakeu?“ Pokoušela jsem se o klidný tón, ale sama jsem slyšela, jak zoufale zním.

„Mně už je dlouho úplně fuk, co děláš.“ Natáhl se přes mou hlavu do skříňky, vytáhl z ní krabici a vrazil mi ji do ruky. Pak zdvihl berli, kterou si předtím opřel o pracovní plochu, a otočil se. „Pro mě za mě jsi mohla klidně zůstat v L.A.,“ prohodil zády ke mně.

Poté se odkulhal zpátky k pohovce a sáhl po ovladači, jako by mi právě vůbec neuštědřil gigantickou verbální facku, zatímco já zůstala stát v kuchyni a snažila se vzpamatovat.

kapitola 5

Zbytek týdne jsem se od Blakea držela dál – nejdál, jak je to jen v domě se společnou kuchyní a koupelnou možné. Ani Ezru jsem téměř neviděla. Čekala jsem na příležitost, abych si s ním mohla znovu v klidu promluvit, ale buď byl na tréninku, ve škole, nebo ve společnosti Cama, Otise či Blakea. Ani jednou za mnou nepřišel do pokoje, ale zámek u dveří vedoucích na verandu byl najednou záhadným způsobem promazaný, takže klíč šel krásně zastrčit dovnitř a zase vytáhnout.

Najít si práci ve Woodshillu zůstávalo i nadále tvrdým oříškem a pomalu jsem ztrácela naději, že se mi to dostatečně rychle podaří. V sobotu odpoledne jsem proto opět zašla do kavárny v areálu univerzity, dala si karamelové macchiato a prodala poslední dvě designové kabelky, které jsem ještě měla. Ačkoli prodejní cena nedosahovala ani poloviny původní částky, měla jsem tak alespoň nějakou zálohu – i když na nájem vlastního bytu by ani náhodou nestačila.

Poté jsem se pokoušela rozptýlit dalším poznáváním Woodshillu a okolí. Zapnula jsem si na mobilu hudbu a nechala se jen tak intuitivně bez cíle unášet, až jsem skončila u překrásného jezera v horském údolí. Posadila jsem se na lavičku a zírala do prázdna, dokud nepadla tma. Byla jsem zmrzlá jako rampouch. Cestu domů už nešlo dál odkládat, navíc se můj žaludek hlasitě dožadoval jídla.

Pevně jsem doufala, že ostatní mají na večer plány a budou pryč. Jenže jakmile jsem odemkla verandové dveře, bylo jasné, že jsem se šeredně spletla. Nejenže jsem okamžitě zaslechla hlasitou

hudbu, dunící kdesi uvnitř, ale v mém pokoji navíc seděli tři lidi, které jsem v životě neviděla.

Zírala jsem na ně. „Ehm... Ahoj?“

„Čauky,“ odpověděla dívka sedící u psacího stolu, přičemž nepřestávala civět do mobilu.

„Mohli byste se prosím zvednout z mé postele?“ zeptala jsem se dvojčky, co se uvelebila na mojí peřině.

„Vůbec jsem netušil, že tu bydlí někdo pátej,“ ozval se týpek, co si hověl na konci postele s rukama založenýma za hlavou.

A já netušila, že se tu dnes večer rozjede party, pomyslela jsem si. Očividně nikdo z mých třech spolubydlících nepovažoval za nutné mě o tom informovat.

„Teprve od začátku týdne, ale na tom nesejde,“ řekla jsem a odmotala si z krku šálu. Pak jsem si svlékla bundu a demonstrativně přistoupila ke dveřím, abych jim připomněla dobré vychování. „Ráda bych se převlékla, pokud dovolíte?“

Bylo mi úplně jedno, jestli jim přijdu nezdvořilá. To, že po dlouhém dni konečně dorazím k sobě do pokoje a najdu tam úplně cizí lidi, když jsem se celý týden plížila po domě jako nějaký zločinec, se mi vůbec nelíbilo. Připomínalo mi to dům v L.A., kde jsem bydlela a kde si taky každý mohl přicházet do mého pokoje a odcházet z něj, kdy se mu zachtělo. To teda ne.

„Netřeba hned zuřit, kočičko. Dyť už mizíme.“

Při jeho oslovení jsem se znechuceně ušklíbla.

Týpek se zvedl z postele, vzal svou společnici za ruku a pozvolna se odloudali ven z pokoje, holku s mobilem v patách.

Soudě podle intenzity hluku, který zněl z obýváku, bylo v domě ještě mnohem víc hostů. Chvíli jsem zvažovala, že si prostě jen natáhnu pyžamo a půjdu rovnou do postele. Na lidi, a ještě k tomu na nějakou party, jsem rozhodně neměla chuť. Jenže pak se znovu ozval můj protestující žaludek a já si uvědomila, že jsem od snídaně měla jen karamelové macchiato. Nutně jsem potřebovala něco k jídlu.

S povzdechem jsem se prohlédla a zkontrolovala, jestli se můj outfit alespoň částečně hodí na party.

Nebylo to tak zlé: na sobě jsem měla džíny s dírami na kolenou a tričko v nadměrné velikosti, na kterém jsem si po straně uvázala uzел. Prohrábla jsem si vlasy v naději, že budou vypadat ležérně zvlněné, na chvíli zadržela dech a otevřela dveře.

Když jsem vstoupila do obýváku, bylo mi okamžitě jasné, proč mají kluci ve skříňkách tolik alkoholu. Během školních let jsem u Ezry a Blakea pravidelně škemrala, aby mě s sebou vzali na večírek sportovců, i když jsem na to byla ještě moc mladá. Večírky se konaly každý víkend a pokaždé u někoho jiného, většinou byly beznadějně přecpané a párkrát je policie rozpustila ještě předtím, než pořádně začaly.

To, co právě probíhalo v našem domě, vypadalo jako jejich mohutnější verze: z reproduktorů v obýváku duněla hudba a všude kolem postávali v těsné blízkosti hosté, tančili, bavili se a smáli. Dokonce i z předzahrádky sem doléhaly hlasy a smích a v kuchyni stála spousta láhví s alkoholem, které jsem nedávno objevila ve skříňkách, nějaké drobné pamlsky a obrovské krabice s pizzou.

Pátrala jsem po bráchovi, ale nikde jsem ho neviděla. Prodrala jsem se tedy hloučkem lidí do

kuchyně, abych si alespoň vzala kousek chleba a vodu a mohla se vrátit do pokoje. I tady postávala spousta lidí a někteří z nich se zcela samozřejmě sami obsluhovali z lednice. Možná bych si to se svým příspěvkem do domácího rozpočtu ještě měla rozmyslet, jestli je to tady samá party.

Kdosi přibouchl dveře ledničky a za nimi se objevila dívka s černými vlasy.

Zírala na mě stejně vyjeveně jako já na ni.

„Jude?“

Ulehčeně jsem vydechla a objala Everly.

„Co tady děláš?“ zeptala se.

Pustila jsem ji z objetí. „Bydlím tady. Tohle je dům mého bráchy.“

Otevřela pusou a zase ji zavřela. „Kdo je tvůj brácha?“

„Ezra.“

Zase udělala to s pusou a já se neubránila úsměvu.

„Ezra? Ten mrzutý, na slovo skoupý Ezra?“ zeptala se nechápavě.

„No... Zas tak nepodobní si nejsme.“

Prohlížela si mě, jako by mě viděla poprvé.

„To je pravda. Ale ty jsi tak...“ Zdálo se, že hledá to správné slovo. „Tak *milá*.“

Vyprskla jsem smíchy a cítila, že mé napětí trochu polevuje. Díky tomu, že tu byla Everly, už jsem si nepřipadala jako nezvaný host, ale jako bych si svou účast na téhle party zasloužila, protože Everly byla něco jako moje kamarádka.

„Ezra umí bejt milej, když chce,“ chabě jsem se zastala brášky. Věděla jsem, jak odtažitě působí na

cizí lidi. Měl to tak už od dětství. Ale když jsem o něm takhle mluvila já, bylo to jiné, než když jsem to slyšela od někoho dalšího.

„No, kvůli mně se mu moc nechce,“ namítla Everly a usrkla ze své sklenice pomerančový džus. „Nedáš si něco? Ježíši, promiň. Ty tu přece bydlíš. Proč se vůbec ptám?“

Zaculila jsem se a přešla k lince, abych si vzala skleničku. Skříňka byla bohužel totálně vyrabovaná. Otevřela jsem další a zarazila se. Byla to ta, ze které mi před pár dny Blake podal krabici. Nehodlala jsem myslet na horkost, jakou ve mně probudila jeho blízkost, a ani na ten divný pocit, kdy se mi podlomila kolena.

Rychle jsem popadla nejbližší kelímek a flašku vodky a nalila si pořádný doušek.

„To je slušná porce vodky,“ komentovala Everly.

„Slušná porce vodky za pěkně podělanej tejden,“ odvětila jsem a přemýšlela, jestli mám ještě něco dodat, ale nakonec jsem se rozhodla, že ne.

Vytáhla jsem z ledničky pomerančový džus a dolila si. Pak jsem se otočila k Everly a zdvihla kelímek.

Přitukly jsme si.

Párkrát jsem si pořádně lokla. Teprve když jsem si všimla, jak se Everly nenápadně zubí, jsem si pořádně prohlédla svůj kelímek. Byl na něm nápis: *Basketbal > Sex*

Obrátila jsem oči v sloup. Tenhle kelímek dal Blake Ezrovi k nějakým narozeninám a mně připadal vždycky dost přihlouplý. Byl zázrak, že zrovna tento kousek přežil stěhování ze Seattlu až sem. Pro Eze byl zřejmě natolik vzácný, že ho nejspíš obalil dvacaterými novinami, aby se mu náhodou nerozbil.

„Něco nového s hledáním práce?“ zeptala se najednou Everly.

Zavrtěla jsem hlavou. „Bohužel jen spousta odmítnutí. Ale naštěstí se mi povedlo prodat pár věcí.“

To mi vyklouzlo. O mojí finanční nouzi nikdo nevěděl a tak to taky mělo zůstat. Asi za to mohl Everlyin hypnotický pohled. Horečně jsem pátrala v hlavě po něčem, o čem by se dalo mluvit a změnit tak téma.

„Znáš se s Ezrou dobře?“ zeptala jsem se rychle.

Everly se rozesmála. „Moc ne. Spíš mám pocit, že mě tak nějak toleruje. Jsem tady, protože...“

„Everly,“ ozval se Blakeův hlas.

Cukla jsem sebou. Pak jsem se k němu otočila.

Stál na prahu kuchyně a bokem se opíral o barový pult.

„No konečně,“ vyhrkla Everly a rozzářila se. Rozběhla se k Blakeovi a objala ho tak nadšeně, až mě kdesi hluboko v žaludku píchlo.

Blake ji také jednou rukou objal, aniž pustil berli, a přes rameno na mě vrhl pohled, který mnou projel skrz naskrz.

„Tys mi zamlčel, že máte novou spolubydlící,“ řekla Everly poté, co uvolnila své objetí, a jemně ho uhodila do ramene.

„Vy se znáte?“ zeptal se tiše Blake.

Mluvil s ní úplně jiným tónem než se mnou. Bylo jasné, že mu na Everly hodně záleží. Jeho pohled, když na ni shlížel, byl vřelý, a i to mě bolelo. Strašně jsem si přála, abych ten pocit mohla vypnout, ale nešlo to.

„Poznaly jsme se hned, jak přijela. To je ta holka, co s námi byla na tréninku. Mimochodem – šlo to skvěle. Trenérka Carlsonová říkala, že příští týden můžu převzít klidně dvě hodiny. Úplně sama! Umíš si to představit?“

„Jasně že si to umím představit. Jseš ta nejlepší asistentka, jakou mohly dostat,“ odpověděl.

„Ty jsi poklad. A jak vidím, tentokrát už jsi dobrovolně sešel dolů. Tomu říkám pokrok.“

„Protože jinak bys mě sem dotáhla za pačesy. Přesně jako na silvestra.“

Everly si odfrkla. „Nesmysl. K tvým vlasům jsem se ani nepřiblížila. Na to byly moc mastný a ty dost neosprchovanej.“

Blake na ni zdvihl berli, ale šikovně se jí vyhnula a rozesmála se. Kdyby mi Everly předtím se zasněnýma očima nevyprávěla o svém příteli, který je docentem na univerzitě, musela bych se v tuhle chvíli ptát, jestli mezi ní a Blakem není něco víc. Bylo zřejmé, že jsou si hodně blízcí.

V žaludku se mi cosi bolestně sevřelo.

„Příště musíš být rychlejší. Pojd', Jude,“ mrkla na mě povzbudivě a já ji nerozhodně následovala.

Když jsem procházela kolem Blakea, chytil mě za paži. Sevřel mě jemně, až příliš jemně. Skoro jsem se neodvážila se na něj podívat. Sotva byla Everly z doslechu, vrátil se mu do tváře opět ten ledový pohled, který byl očividně určený jen mně.

„Už jsem se kvůli tobě pohádal s Ezrou,“ řekl. „Nepřipustím, abys mi ještě vzala i nejlepší kámošku.“

Stěny místnosti se mi náhle roztočily před očima. V hrdle jsem měla sucho jako troud. Sevřela jsem pevněji kelímek. Viděla jsem, jak se

Everly posadila u jídelního stolu vedle Ezry a něco mu říkala, ačkoli nevypadal, že ho to nějak zvlášť zajímá. Drkla do něho ramenem, načež se Ezrovi sotva znatelně pohnuly koutky úst. Potom se podívala na svůj mobil, něco do něj naťukala a pak pohlédla zpátky ke kuchyni směrem ke mně. Když na mě padl její pohled plný očekávání, zatajila jsem dech.

„Rozumím,“ řekla jsem tiše.

Vytrhla jsem se Blakeovi a prošla obývánkem ven, kde mě praštila ledová zima. Ani jsem se neohlédla. Ani na Blakea, ani na Everly.

Kdyby mi odpoledne někdo tvrdil, že budu o pár hodin později s úplně cizími lidmi stavět sněhuláka, zřejmě bych se opovržlivě ušklíbla. Ale teď... jsem se smála. Doopravdy jsem se smála, zatímco jsem s malou skupinkou v ledové zimě kutálela obří sněhové koule. Dokonce mě to vážně bavilo, což ovšem mohlo být i množstvím alkoholu, který jsem vypila na prázdný žaludek.

„Myslím, že by potřeboval jinej nos,“ prohlásila dívka vedle mě a s hlavou nakloněnou na stranu civěla na banán, který někdo přinesl z kuchyně.

„Je potřeba si na něj zvyknout,“ souhlasila jsem. „Ale zároveň mu to tak trochu dodává na přitažlivosti.“

Poté co jsme sněhulákovi opatřili ještě pár provizorních knoflíků a kdosi obětoval svou šálu, vypadal náš výtvar naprosto perfektně.

„Pojďme se vyfotit!“ zvolal Otis, který se k nám (netuším kdy) připojil.

Ostatní byli minimálně stejně opilí jako já, takže nikomu nedocházelo, jak je celá tahle akce uhozená. Focení jsem vynechala. Tyhle lidi jsem neznala a netušila jsem, na jakých účtech nakonec

fotka skončí a kdo všechno ji uvidí. Sama už jsem měla dost práce s přísnou kontrolou vlastních sociálních profilů, natož abych se vrhala do dalšího rizika.

„Já vás vyfotím,“ nabídla jsem se a napřáhla ruku k Otisovi.

Podal mi svůj telefon a přidal se k ostatním, kteří se mezitím shromáždili kolem sněhuláka.

Po tom všem, co jsem do sebe nalila, jsem nestála zrovna nejjistěji, takže pár vteřin trvalo, než se mi povedlo udělat snímek. Pak jsem Otisovi vrátila telefon a naše skupinka se pomalu začala rozcházet, protože v obýváku zatím party vrcholila.

Když jsem vešla dovnitř, nemohla jsem nikde najít Everly, ale to bylo možná dobře. Aspoň jsem se vyhnula nebezpečí, že Blakea rozhádám s jeho nejlepší kamarádkou.

Namířila jsem si to k pohovce a sesunula se na ni. Hudba hlasitě duněla, a jakmile Otis a Cam zpozorovali, že mám prázdný kelímek, vrazili mi do ruky koktejl. Přiřukla jsem si s nimi na zdraví a lokla si, i když už jsem v žaludku cítila bublání.

Lehce rozostřeným pohledem jsem se rozhlédla kolem – a jako bych měla nějaký radar, zrak mi přes hloučky lidí sklouzl k jídelnímu stolu a tam se zastavil. V průběhu minulých dvou hodin si Blake našel společnost. Nějaká holka si přisunula židli těsně k němu. Rukou si podpírala bradu a očima mu visela na rtech. Přitom si obtočila pramen vlasů kolem prstu a pak ho zase rozmotala, což Blakea rozesmálo. Zdvihl ruku, napodobil její pohyb a pohládl ji po tváři.

„To je neuvěřitelný,“ doléhal ke mně jakoby z dálky Camův hlas. „Dokonce i takhle balí jednu za druhou. Jak jen to dělá?“

„Netuším,“ odpověděl Otis.

„No ne, vážně. Ptám se, jak je to z anatomického hlediska s tou ortézou možný.“

„Když ležíš dole, moc toho dělat nemusíš.“

Nedařilo se mi jejich slova nevnímat. S pohledem stále upřeným na Blakea jsem si pořádně lokla koktejlu.

Ještě stále jsem si úplně jasně vzpomínala, jaké to bylo, když se na mě Blake takhle díval. Jediný jeho pohled stačil k tomu, aby mě úplně vyvedl z konceptu. A když se mě dotkl, pokaždé jsem okamžitě vzplanula. Tenhle pocit jsem zažila jenom s ním. Sledovat, jak svádí jinou dívku, mi připadalo jako trest za to, že jsem zahodila naši lásku.

Blake se předklonil a do ucha své společnici zašeptal cosi, co ji donutilo zčervenat. Když se znovu oddálil, přikývla. V příštím okamžiku vstala a Blake také. Krátce jí položil ruku na záda, pak se chopil berlí a zmizel spolu s ní z obývacího směrem do chodby. Bezpochyby mířili do jeho pokoje.

Měla jsem pocit, že mi srdce doslova vyskočí z hrudi. Nedokázala jsem už dál jen tak sedět, takže jsem se zvedla tak prudce, až koktejl vystříkl ze sklenice a polil mi prsty. Tiše jsem zaklela a utřela si ruku do džín, přičemž se mi zatočila hlava. Přesto jsem do sebe ještě naráz nalila zbytek pití a sklenici postavila poněkud hlasitěji, než bylo nutné, na konferenční stolek. Zapotácela jsem se a na okamžik se potřebovala opřít.

Cam mě chytil za ruku, abych nespadla.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Otis.

Obrátila jsem se k nim a nuceně se usmála. „Díky za koktejl. Myslím, že už radši půjdu do postele.“

Než mohl některý z nich cokoli říct, otočila jsem se.

Když jsem se prodírala mezi hosty ke svému pokoji, stěny se se mnou točily a hudba ke mně doléhala jen tlumeně. Jediné, co jsem slyšela nahlas a naprosto zřetelně, byl můj vlastní zrychlený puls.

Roztřesenýma rukama jsem otevřela dveře do svého pokoje a zavřela je za sebou. Potřebovala jsem pár pokusů k tomu, abych se dostala z kalhot, nakonec jsem u toho upadla. Z posledních sil jsem se doplazila do postele a zavřela oči.

O pár vteřin později se shora začalo ozývat vrzání. Nejdřív úplně potichu, takže ho přes hudbu bylo sotva slyšet, ale s ubíhajícími minutami zesilovalo.

Zírala jsem do stropu. Pomalu mi docházelo, co se nahoře právě teď děje.

Stěny se točily stále rychleji. Obrátila jsem se na bok. V posledním okamžiku se mi podařilo popadnout koš pod psacím stolem. Zatímco okraj Blakeovy postele narážel na zeď a vysílal tak do mého pokoje rytmické ťukání, vyzvracela jsem veškerý obsah svého žaludku. A ačkoli jsem se zapřísáhla, že po L.A. už nebudu brečet, nedokázala jsem už ani vteřinu zadržet slzy. Vzlykla jsem a sevřela pevněji odpadkový koš. Blížil se další nával nevolnosti.

kapitola 6

O čtyři roky dříve

Sáhla jsem po fixu, který jsem měla zastrčený za uchem, a zuby sundala uzávěr. Zelenou barvou jsem zvýraznila řádky, které jsem se potřebovala naučit zpaměti. Poté, co jsem označila všechny, přečetla jsem dialog několikrát za sebou. Teprve až když jsem měla pocit, že jsem si trochu zapamatovala sled vět, zavřela jsem oči a začala si text potichoučku přeríkávat, aby mě nikdo neslyšel.

„Co děláš, Lentilko?“ zeptal se kdosi a sedl si vedle mě na lavičku. Seděla jsem široce rozkročená a houpala nohama, můj společník udělal totéž.

Zamračeně jsem na Blakea pohlédla. „Víš, jak tohle oslovení nesnáším.“

Jen se zazubil. „Klidně si vymyslím jiný.“

„Nejsem si jistá, jestli si vzpomínáš, ale já už jedno jméno mám.“

Culení přešlo v úsměv – ten úsměv, který byl jeho tajnou zbraní. Podezírala jsem ho, že už naprosto přesně ví, co se mnou dělá. V poslední době se na mě usmíval ještě víc než obvykle, a já si nebyla jistá proč.

„Jude je pěkný jméno, jenže nedává moc prostoru k nějakým kratším variantám nebo přezdívkám,“ prohlásil zadumaně. „Zkusím vymyslet něco lepšího. Něco, co bude jen pro tebe a pro mě.“

Snažila jsem se v jeho slovech nehledat nic hlubšího.

„Pokud to nebude Lentilka, je mi to celkem jedno,“ zamumlala jsem a přilepila pohled zpátky k textu před sebou.

„Znamenám si.“

Přisedl si blíž. Moje tělo se nedokázalo rozhodnout, co si o tom myslet. Bylo mi horko i chladno zároveň. Takhle jsem se cítila pokaždé, když byl v mojí blízkosti – což bylo poměrně často. Blake a Ezra spolu byli denně. Od té doby, co ve mně jeho přítomnost vyvolávala tohle podivné chvění, jsem vedle něho šléla.

„Ukaž.“ Sáhl po mém textu, jenže já byla rychlejší a ucukla jsem stranou.

„Nemáš na práci nic lepšího?“

Blake se natáhl na lavičku a založil si ruce za hlavu. Chvilí se na mě díval a pak odpověděl: „Už ani ne.“

Zvedla jsem obočí. „Už ani ne? Někdo tě nechal na holičkách?“

Napodobil mě a zdvihl obočí. „Zaprvé: Netvař se tak samolibě. Zadruhé: Samozřejmě že mě nikdo nenechal na holičkách.“

„Samozřejmě že ne.“ Musela jsem se usmát. Blake měl rozhodně pořádnou dávku sebevědomí. Už byl dokonce horší než Ezra, ale přesto jsem se na žádného z nich nedokázala ani vteřinu zlobit. Byli nejdůležitějšími osobami v mém životě. Přestože trávili příliš času u hrací konzole, utahovali si ze mě a na můj vkus byli až moc namyšlení.

„Když už to chceš vědět: To já nechal někoho na holičkách.“

Pohlédla jsem do jeho pronikavě zelených očí. Ve slunci zářily. Když se člověk podíval důkladněji, byly v nich drobné skvrnky, které se zdály téměř hnědé, a propůjčovaly tak Blakeovým očím ještě větší hloubku. Mohla jsem trávit celé hodiny jen jeho pozorováním. Obličej měl postupem času čím dál hranatější, zároveň čím déle jsme se znali, tím byl jeho úsměv vřelejší.

„Chudinka,“ řekla jsem poněkud se zpožděním.

„Chudinka, přesně tak,“ odpověděl.

Přisedl si ještě blíže, tak blízko, že jsme se dotýkali koleny. Horko mi stoupalo hrdlem vzhůru. Zastavil se mi dech.

Když tentokrát sáhl po scénáři, nebyla jsem dost rychlá. Otevřel ho a listoval stránkami. Po pár vteřinách tiše hvízdal. „To je slušná dávka textu.“

Souhlasně jsem zabručela. Bohužel jsem se nedokázala pořádně soustředit, když se mě dotýkal. Hlavu jako bych měla plnou bláta. Nejradši bych si přisedla ještě blíže a položila si své nohy na jeho. Klidně bych se mu i posadila na klín.

„To je scénář ke kinofilmu,“ zamumlala jsem. „Pochybuju, že tu roli dostanu. Ale stejně to zkusím.“

„Pryč s pochybnostmi, Jude. Já ti rád pomůžu.“ Obrátil list, odkašlal si a nahlas přečetl vyznačenou větu: „To nejde, Matthewe!“

„To je můj text. Nehraju Matthewa,“ řekla jsem, ale Blake jako by mě neslyšel. Příliš se vložil do srdceryvného monologu.

„Jestli se to dozví můj otec, oba nás zabije!“ pokračoval, až jsem se nahlas rozesmála.

Zvedl pohled a hleděl na mě s otevřenou pusou. Nedokázala jsem jeho výraz pořádně zařadit, ale připomínal zmatek. Zavrtěl hlavou a do tváře se mu vrátil úsměv. „To dáš, Jude. Jsi nejlepší herečka, jakou znám.“

Usmála jsem se. „A kolik jich vlastně znáš?“

„Jenom tebe.“

„Čímž tohle tvrzení tak trochu ztrácí na hodnotě, nemyslíš?“

„Viděl jsem tě hrát. Takže to vím naprosto jistě.“

„Byl jsi jen na zkouškách, Blakeu.“

*Díval se na mě s hlavou nakloněnou na stranu.
„Proč mi chceš vymluvit svůj talent?“*

Suše jsem polkla. Nejradši bych zase zírала do scénáře, ale hleděl na mě s takovou intenzitou, že jsem nedokázala uhnout pohledem.

„Protože mám strach,“ přiznala jsem tiše. Přišlo mi skoro zakázané to vyslovit. „Máma s tátou mi platí za herecké lekce velký peníze. Ničemu jinému už se nevěnuju a s kamarády se sotva vidím. Co když z toho nic nebude? Co když to při castingu zase zvorám? Víš, jak to dopadlo minule.“

Mávl rukou. „Co když je naprosto pitomá formulace. Co když se v příští vteřině zřítí barák? Co když dojde každou chvíli k zombie apokalypse?“ Pomalu kroutil hlavou. „Nemá smysl lámat si hlavu nějakými co když.“

„Nedokážu přestat. Hlava mi neustále pracuje čtyřicet hodin denně. Nemám žádné tlačítko, kterým bych mohla zmáčknout pauzu.“

Blake náhle vyskočil a podal mi ruku.

Klouzala jsem pohledem od jeho dlaně až k jeho obličejí. „Co máš za lubem?“

„Pomůžu ti najít tvoje pauzové tlačítko,“ prohlásil. Vyzývavě pokynul rukou.

Zadržela jsem dech. Netušila jsem, co má v plánu. Ale bylo mi to jedno – bylo to tisíckrát lepší než se dál trápit textem a obavami z castingu. Takže jsem se chopila jeho ruky a nechala se postavit.

Dlaň měl od samého trénování tvrdou. Krátce mě stiskl a důvěrně známé chvění se proměnilo ve strhující sílu, která mě celou roztrásla.

Prála jsem si, aby mě už nikdy nepustil.

Když jsem se probudila, cítila jsem se jako zombie.

Poté, co jsem vyzvracela svoji duši a pořádně se vybrečela, jsem upadla do neklidného spánku, v němž mě pronásledovaly sny. Jedna vzpomínka stíhala druhou, jako by se mi vysmíval i vlastní spánek a před očima mi přehrával, co všechno jsem zahodila.

Promnula jsem si obličej, donutila se vstát z postele a doplazila se nahoru do koupelny.

Při čištění zubů jsem zjistila, že vypadám přesně tak, jak se cítím: naprosto strašně. Vlasy mi trčely všemi směry, v obličejí jsem měla nazelenalý nádech a rty suché a zpuchřelé. Bez obtíží bych mohla hrát v *The Walking Dead* a odvedla bych bravurní výkon. Dokonce aniž bych předtím musela tři hodiny sedět v maskérně.

Sklouzla jsem pohledem k toaletním taštičkám, které jsem si uklidila pod umyvadlo. Nechtěla jsem klukům nijak zabírat místo, takže jsem si je dala do nejvzdálenějšího rohu vedle rolí toaletního papíru. S tím, jak vypadám, rozhodně nemůžu jít dolů. Nehledě na to, kolik času uběhlo – Blake by jasně poznal, jak moc jsem zraněná. A tomu jsem chtěla za každou cenu zabránit.

Místo toho, abych se co nejrychleji osprchovala, jak jsem to dělala v předchozích dnech, jsem tentokrát přistoupila k opačné taktice. Vybalila jsem si veškeré toaletní potřeby a poskládala je do řady na okraj vany. Pak jsem skočila pod sprchu a zapnula nejprve příjemně teplou vodu. Potom jsem postupně přidávala horkou, dokud jsem to ještě dokázala vydržet.

V naději, že ze sebe smyju včerejší večer, jsem se velkoryse namydčila sprchovým gelem. Poté, co

jsem si umyla vlasy, jsem si dala svoji oblíbenou kúru, kterou jsem nechala pěkně dlouho působit. Během toho jsem se oholila. Znovu jsem si umyla vlasy a pak ještě zůstala stát v proudu teplé vody. Užívala jsem si horka tak dlouho, dokud se mi myšlenky na minulou noc nevypařily z hlavy.

Nakonec jsem si zabalila vlasy a tělo do ručníku a pokračovala v pečující proceduře nanášením svého oblíbeného citronového tělového oleje. Používala jsem sérum, které mi doporučila jedna stylistka z L.A. Pak následoval obličejový krém, prostředek na kruhy pod očima a sprej, který měl zanechat pokožku krásně zářivou.

V okamžiku, kdy jsem si stříkala sprej do výstřihu, vzal někdo za kliku. Ztuhla jsem a pohlédla na úzký pruh mléčného skla nade dveřmi. Byla v něm vidět pouze rozmazaná silueta horní části mužského těla, ale jediný pohled stačil k tomu, aby se mi zastavilo srdce.

Nebyla jsem vůbec připravená se s Blakem potkat. Ne teď. Ne dokud na to nebudu dostatečně emočně vybavená.

Jala jsem se osobu za dveřmi ignorovat a pokračovala v nanášení spreje. Pak jsem se prohlédla v zrcadle. Na rozdíl od toho, jak jsem vypadala po probuzení, jsem teď opravdu zářila. I uvnitř jsem se cítila mnohem lépe. Už dlouho jsem pro sebe neudělala nic hezkého a byla jsem ráda, že jsem si své oblíbené pečující produkty vzala při stěhování s sebou.

Natáhla jsem si černé džíny, které byly u kotníků schválně odrbané, a bílé tričko. Když jsem si vyfoukala vlasy, asi po hodině veškerého stylování, byla jsem konečně připravená sejít dolů. Vyšla jsem z koupelny a své toaletní potřeby tentokrát záměrně neschovala. Už mě nebavilo dělat, že tu

nebydlím, jen abych náhodou Blakea neranila. Jeho očividně vůbec nezajímalo, jak se cítím já.

I když mi pořád ještě bušila kladiva v hlavě a žaludek se necítil úplně nejlíp, sešla jsem po schodech dolů.

V obýváku už Ezra a Cam seděli u snídane, Otis něco dělal v kuchyni.

„Dobré ráno,“ zamumlala jsem a namířila si to rovnou ke kávovaru.

„Ránko.“ Otis mi podal kelímek. Úsměvem jsem mu poděkovala, postavila kelímek pod automat a zmáčkla tlačítko velkého šálku. Stroj zahučel a o okamžik později už mi do nosu stoupala příjemná vůně čerstvé kávy.

S kelímkem v ruce jsem se otočila směrem do obýváku. Kluci seděli s plně naloženými talíři u jídelního stolu. Vypadali unaveně, ale s velkou částí včerejšího nepořádku už se očividně vypořádali. Jen pár fleků na podlaze, jejichž původ jsem raději nechtěla znát, a několik jednotlivých sklenic a talířků prozrazovalo, že se tu včera konala party.

Sehnula jsem se a ze spodní skříňky vytáhla hrnec, který jsem postavila na sporák. V přípravě mojí obvyklé snídane bylo cosi neuvěřitelně uklidňujícího. Dělal jsem to tak už od svých třinácti. Připravovala jsem si ji stejně i v Airbnb apartmánu, kde jsem bydlela krátce po příjezdu do L.A., i ve sdíleném bytě, ve kterém jsem žila potom. Tenhle malý rituál mi vnášel klid do duše – dokonce i poté, co jsem půlku noci strávila střídavě zvracením, bulením a přehráváním trýznivých vzpomínek.

Přivedla jsem ovesné vločky s mlékem k varu a mezitím si usrkla kafe. Když ostatní zničehonic

začali tleskat, otočila jsem se tak rychle, až trochu kaše vyletělo z vařečky a plesklo na podlahu. Nevěnovala jsem tomu pozornost. Byla jsem příliš zaměstnaná sledováním Blakea, který právě vcházel do obývacího pokoje. Vlasy měl rozčepýřené, na tváři otisk polštáře. Vypadal zmačkaně a unaveně, ale ležérní úsměv na rtech prozrazoval spokojenost.

V žaludku mi náhle cosi udělalo kotrmelec. Rychle jsem odvrátila pohled a začala jako pominutá znovu míchat svou ovesnou kaši.

„Gratulace, kamaráde,“ prohlásil Ezra.

„Otis a já jsme včera dumali nad tím, jak to s tou ortézou funguje.“

Lehký klapot berlí se přiblížil. „Gentleman mlčí a užívá si své slávy.“

Stálo mě veškeré sebeovládání, abych si neodfrkla.

Blake došel do kuchyně. Posledně když jsme tu byli spolu, to nedopadlo dobře. Jako vlastně nic mezi námi. Stoupl si k lince vlevo ode mě a vytáhl pánvičku. Pak si vzal misku a začal do ní rozbíjet vajíčka.

Pohled jsem měla přilepený k ovesné kaši.

„Frostymu ještě včera večer upadl nos,“ oznámil Otis.

Cam nerozhodně zabručel. „Vsadím se, že ho někdo sežral.“

Soustředila jsem se na jejich hovor. Ne na Blakea, který postavil pánvičku na sporák vedle mého hrnce. Ne na skutečnost, že je ode mě pouhých pár centimetrů. Ne na to, že strávil noc s nějakou holčkou a já musela jejich aktu

naslouchat. Silně mě píchlo u srdce. Nechápala jsem proč.

„Kdo by něco takového dělal? Kdo by ksakru ukradl chudáčkovi bezbrannému sněhulákovi nos?“ zeptal se Otis našťvaně.

„Já.“

Podívala jsem se přes rameno na bráchu. Právě si cpal do pusy půlku palačinky naráz. Když zjistil, že na něj všichni zírají, přestal kousat.

„Proč jsi to udělal, kámo? My na něm makali celou věčnost, dali jsme si záležet.“

„Co si vzpomínám, nebyli jste venku ani hodinu,“ prohodil Blake tak tiše, že ho ostatní zaručeně neslyšeli.

„Že sis vůbec něčeho všiml, je obdivuhodné. Evidentně jsi byl zaměstnaný úplně jinými věcmi.“ Slova mi vyklouzla z pusy dřív, než jsem je mohla zadržet. Okamžitě mi bylo jasné, že jsem udělala zásadní chybu.

„To je fakt.“ Řekl to tak potichu a spokojeně, že jsem to nevydržela a podívala se na něj, ačkoli to bylo to poslední, co jsem chtěla.

V očích měl uspokojení, téměř výzvu. Jako by ze mě chtěl dostat ještě další reakci. V tom okamžiku mi bylo jasné, že to, co udělal včera v noci, udělal naprosto záměrně.

Nechala jsem vařečku spadnout do hrnce.

„Proč jsi proboha Frostymu amputoval nos, Ezro?“ Otisův hlas ke mně doléhal jen tlumeně.

„Protože jsem měl hlad.“

„Uprostřed noci? Na banán? Ve sněhu?“

Blake ze mě nespouštěl pohled. Nedokázala jsem se dívat jinam. V mém nitru spolu zápasily

nejrůznější vzpomínky a emoce. Ještě pořád minulost, ještě pořád chvění a elektrina, ale zároveň i vztek. Vztek kvůli tomu, jak se mnou jedná. Zuřivý vztek kvůli tomu, čemu jsem musela minulou noc naslouchat. I když jsem naprosto jasně věděla, že na takový pocit nemám právo. Přesto jsem se svou doutnajícím zlostí nedokázala nic dělat – šířila mě zevnitř. A postarala se o to, že jsem řekla následující slova.

„Já už tě vůbec nepoznávám.“

Blake téměř nepozorovaně ztuhl. Pak se zamračil. „To říká ta pravá.“

Vykašlala jsem se na to, abych vytáhla vařečku z kaše, a otočila se k němu. „Co tím chceš říct?“

„Ty jsi ta, co se totálně změnila,“ odpověděl. Zdálo se, že doslova čekal na příležitost, aby mi to mohl takhle vpálit. „Dřív bys svůj sen tak snadno nezhodila. A teď? Přijedeš sem a prodáváš svoje oblíbený věci, protože evidentně nemáš prachy. Zřejmě jsi je radši vyhodila za nějaký operace, než abys je využila ke splnění vlastního snu.“

Ticho.

V hlavě mi řvalo ohlušující ticho.

Pak se ozvalo pískání, zdálo se stále silnější. Nabíralo na intenzitě, až už jsem neslyšela nic jiného. Uvědomila jsem si ještě, jak se mi klepou ruce, jak mi uvnitř hučí krev a jak mi žhnou tváře.

„Cože?“ Hlas se mi chvěl natolik, že jsem sama sobě sotva rozuměla. Srdce mi bilo příliš rychle a hlavu jako bych měla zabalenou ve vatě.

Blake se na mě jen podíval oním nezúčastněným pohledem, který zřejmě od mého příjezdu neustále piloval.

„Jen říkám pravdu.“

Musela jsem se podívat jinam, abych mu jednu nevrátila. Místo toho jsem civěla do ovesné kaše a pokoušela se ovládnout své emoce. Bohužel to nefungovalo. Čím déle jsme stáli vedle sebe, tím naštvanější jsem byla. Zlost mi v žilách kolovala stále rychleji, až se zdálo, že sestávám jen z tohoto jediného pocitu.

„Co se mi to tu ksakru snažíš namluvit?“ zasyčela jsem a znovu se na něj podívala. Blake otevřel pusku, ale nepustila jsem ho ke slovu. „Jenom proto, že jsem tě opustila, nemáš právo jednat se mnou jako s kusem hadru, Blakeu.“ S pocitem zadostiučinění jsem sledovala, že tentokrát sebou cukl on. Zároveň jsem začala cítit pálení v očích, které jsem jen s velkým úsilím potlačovala. Odkáslala jsem si a pak pokračovala. „Nemáš vůbec páru o tom, čím jsem si v posledních měsících prošla. Pro mě za mě mi můžeš do konce života vyčítat, že jsem náš vztah ukončila, ale nenechám tě už ani den se mnou takhle zacházet.“

Pohnula se mu čelist, začal zuby.

„A jelikož tě to očividně tak strašně zajímá a neustále to vytahuješ: jo, vypadám jinak. Ale do toho ti vůbec nic není. Můj vzhled není tvůj byznys. Takže už mi sakra přestaň dělat ze života peklo, ty domýšlivej sobče!“

Když jsem skončila, sotva jsem popadala dech a měla jsem pocit, jako bych prodělala diabetický záchvat. Končetiny se mi třásly a doufala jsem, že to Blake nezaznamenal.

Jeho obličej ztuhl – jestli zlostí, nebo něčím jiným, to jsem nedokázala poznat. Potom sklouzl pohledem k jídelnímu stolu.

Teprve teď jsem zaregistrovala hrobové ticho. Pohlédla jsem přes rameno na ostatní. Otis, Cam a Ezra na nás zírali jako na přízraky.

Po zádech mi přejel mráz. Najednou už jsem nedokázala bojovat s pálením očí.

Co nejrychleji jsem se otočila a zmizela z kuchyně. Běžela jsem do svého pokoje, otevřela dveře a zabouchla je za sebou ještě předtím, než mohl Blake nebo kdokoli z ostatních říct něco, co by mě totálně rozsypalo.

kapitola 7

„První dva tréninky jsou zdarma, potom sepíšeme smlouvu a sestavíme ti plán, jak se dostat k tvému cíli,“ vysvětlovala trenérka. Přikývla jsem. „Tohle je kartička ke skřínce. Šatny jsou dole.“ Ukázala na schodiště na protější straně vstupního prostoru.

„Díky moc,“ řekla jsem a vzala si od ní kartičku.

„Přeju příjemnou sportovní zábavu.“

Strojeně jsem se na ni usmála a pak seběhla po schodech dolů. Naskládala jsem věci do skříňky, zaklapla ji a přešla chodbu směrem k tréninkovým sálům.

Poté, co jsem se zavřela ve svém pokoji, jsem nejdřív pár minut zuřivě přecházela sem a tam. Krátce nato jsem se oblékla do sportovního, vyklouzla verandovými dveřmi ven a vydala se k nedalekému fitness studiu.

V bratrově domě už jsem nedokázala vydržet ani vteřinu. V tuhle chvíli jsem nemohla být s Blakem pod jednou střechou. Chtěla jsem alespoň na chvíli zapomenout na to, co se stalo v noci a jak jsme se pohádali v kuchyni. Ukázkové lekce zdarma, které fitko nabízelo, mi přišly vhod. Vybrala jsem si kurz jógy v naději, že přijdu na jiné myšlenky a trochu se uklidním.

Vešla jsem do místnosti, kde už některé účastnice seděly na zemi na podložkách. Vzala jsem si z police u stěny podložku a rozhlédla se kolem. Několik postarších dam a mužů spolu živě diskutovalo, v mém věku tu byla jediná osoba. Kluk s pěkným blond účesem. Když se naše pohledy střetly, usmál se na mě. Bez váhání jsem k němu zamířila a rozložila si podložku blízko něho. Pak jsem se začala protahovat. Natáhla jsem

paže dolů, dotkla se palců u nohou a zavřela oči. Několik vdechů a výdechů jsem tak setrvala. Když jsem se znovu narovnala, viděla jsem, že můj soused mě napodobuje. Skoro jsem se zasmála. Skoro. Kdybych se v myšlenkách neustále nevracela k Blakeovi a jeho pohrdavým poznámkám.

Pořád ještě mi bylo smutno. Jasně, tušila jsem, jak moc jsem mu ublížila, když jsem se s ním rozešla. Přesto ale neměl právo se mnou jednat takhle. Měla jsem co dělat sama se sebou a s událostmi, ke kterým došlo v Los Angeles. Unést navíc jeho nespoutanou nenávist už bylo moc. Jakmile jsem si vzpomněla na zvuky, které ke mně minulou noc pronikaly z jeho pokoje, udělalo se mi okamžitě zase zle.

„Všechno v pohodě?“ zeptal se náhle týpek vedle mě.

Otočila jsem se k němu a tázavě na něj pohlédla.

Zdvihl prst a naznačil jím kroužek kolem mého obličeje. „Jseš nějak bledá.“

Polkla jsem. „Měla jsem těžký týden.“

„Vítej v klubu.“

„Jóga mi určitě zvedne náladu,“ prohlásila jsem s větším optimismem, než jaký jsem ve skutečnosti cítila.

„Minule jsem dostal křeč do lejtka. Ještě pořád si nejsem jistý, že přijít sem znova byl dobrý nápad.“

„Řekla bych, že při józe dostane spousta lidí křeč. Jen to nikdo nepřizná.“

„Myslíš?“

Přikývla jsem a natáhla paže nad hlavu.

„Když jsem ještě bydlela v L.A., chodila jsem na tréninky jógy v parku. Všichni tam působili dojmem, že doslova splynuli s přírodou, ale když se člověk podíval trochu důkladněji, byl to samý útrpný výraz.“ Napodobila jsem přehnaně soustředěný obličej, což mého souseda rozesmálo.

Když se opět uklidnil, pozorně si mě prohlížel. „Kdybych měl hádat, tak bych tě na holku z Kalifornie tipl.“

Zarazila jsem se. „Vážně?“

Přikývl. „Opálená pleť, sluncem vyšisovaný proužky ve vlasech a to tričko jsou slušná nápověda.“

Podívala jsem se na svoje triko. „No jo, nápis L.A. Dodgers je asi dost vypovídající, to je fakt.“

„Taky jsem dřív zvažoval, jestli neodjet do Kalifornie,“ řekl a v očích měl zasněný výraz.

„Jak to, že jsi teda skončil ve Woodshillu?“

Pokrčil rameny. „Chtěl jsem bejt učitel a zdejší univerzita má skvělou pověst. Byl jsem nadšený, když mě vzali, mám to tu rád. Ale L.A. má taky něco do sebe. Představuju si to tam jako ve filmu – na každém rohu potkáš nějakýho herce nebo baviče. Nemluvě o neskutečným počasí a plážích.“

Takhle nějak jsem si to taky představovala. Že realita je naprosto odlišná, mi došlo až po určité době.

„Ale jo, bylo to pěkný,“ zalhala jsem. Tázavě se na mě podíval, a tak jsem dodala: „Pěkný, ale drahý.“

„Tenkrát jsem se tam z legrace koukal po bytech k pronájmu. Co za to chtějí, je vážně neuvěřitelný. To je tady výhoda.“

„Woodshill, do toho!“ řekla jsem a zamávala neviditelnou vlaječkou. Zaculil se.

„Já jsem Scott.“ Sepjal dlaně a lehce se uklonil.

„Ráda tě poznávám, Scotte, já jsem Jude.“ Napodobila jsem jeho úklonu.

„Jsem rád, že v tomhle kurzu pro jednu nejsem jediný člověk pod šedesát, Jude.“

Usmála jsem se, i když mě to stálo dost námahy.

„Vážně v L.A. na každém rohu potkáš nějakou hvězdu?“ ptal se dál.

„Spíš na každém rohu vyčkává někdo, kdo v to doufá.“

„Právě jsi mi rozbila moji krásnou iluzi.“

„Tak to jsem nechtěla, pardon. Je fakt, že na večírcích sem tam na někoho narazíš. Ale samozřejmě si člověk většinou netroufne danou osobu oslovit, ze strachu, aby nevypadal jako pitomec. A když už si troufne, vykoktá ze sebe nějaký nesmysl a vypadá totálně trapně.“

Úkosem na mě pohlédl. „To zní až moc detailně na čistě hypotetickou situaci.“

Tiše jsem si povzdechla a vzpomněla si na první party, na kterou mě můj agent vzal. „Jednou jsem byla na nějaké akci ve West Hollywoodu. V jedné z těch přísně střežených oblastí, kam se lze dostat jedině s pozvánkou a po kontrole ochrankou. Byla tam neuvěřitelná spousta lidí a mezi nimi jeden herec, kterého už jsem dlouho obdivovala.“

Oči se mu zvětšily zaujetím. „A?“

Pokrčila jsem rameny. „Byla jsem hrozně nervózní, něco jsem žvatlala a on byl tak milej, že jsem se dojetím skoro rozplynula.“

Vypadalo to, že Scott se co nevidět taky rozplyne.

„O pár minut později jsem ho zaslechla, jak o mně mluví v chodbě s pár kamarády. Říkal, že už mu leze krkem, jak se s ním furt chtějí seznamovat začínající rádoby herci a herečky, kterým jde stejně jen o prachy a postavení. Ale že by mu nevadilo vzít si mě stranou a zjistit, jak daleko jsem ochotná zajít.“

Scottovi zamrzl úsměv na rtech. „Cože?“

„Nebylo to naposledy, co jsem něco takového slyšela.“

Podobných setkání jsem měla několik. Když jsem byla v L.A. nová, všichni mi neustále tvrdili, že vybudovat si kontakty je stejně důležité jako sehnat dobrou roli. Pokoušela jsem se následovat jejich radu, ale velice rychle jsem pochopila, že většina lidí je ochotná darovat někomu kus svého drahocenného času, jen pokud mají pocit, že z toho něco získají i oni. Poté, co skončila *Pokroucená růže*, se se mnou na podobných akcích už téměř nikdo nebavil.

„To je mi líto,“ prohlásil Scott v okamžiku, kdy do místnosti vstoupila lektorka jógy. Došla k růžové podložce vpředu a položila před ni dvě kovové mističky. Pak se narovнала a široce se na všechny usmála.

„To už je jedno,“ řekla jsem, ačkoli mi v hrudi pulzovala tupá bolest. „Teď jsem tady.“

„To je fakt. A jedna z prvních věcí, co se ti tu povedla, je, že jsi mi totálně rozbila představy o Hollywoodu.“ Koutky mu přitom cukaly, takže jsem poznala, že žertuje.

„Promiň.“

Lektorka nás pozdravila a požádala, abychom se postavili.

„To nic,“ odvětil Scott přehnaně dobráckým tónem.

Připravili jsme se na Pozdrav slunci, natáhli se vzhůru a pak předklonili dopředu.

Koutkem oka jsem viděla, jak se ke mně Scott natočil.

„Můžeš si to u mě zase vyžehlit,“ řekl.

„Jak?“

„Že mi příště řekneš víc.“

Neměla jsem žádnou potřebu vyprávět o svém pobytu v Los Angeles, na druhou stranu to ale bylo pořád výrazně lepší než ta druhá možnost. Takhle alespoň nebudu muset myslet na Blakea a na to, že mě nade všechno nesnáší.

„Jasný,“ řekla jsem.

Ačkoli jsem z tohoto rozhodnutí chtěla mít radost, nešlo mi to. Pokoušela jsem se pravidelně dýchat v rytmu s ostatními. Nádech, výdech, pořád dokola. S každým výdechem následoval další pohyb, až jsem se po chvíli začala potit a zrychlil se mi tep. Ze všech sil jsem se soustředila na lektorku, která nás teď vedla k uvolnění.

Na okamžik jsem zavřela oči. A ačkoli jsem zhluboka a pravidelně dýchala, ačkoli jsem vedle sebe měla příjemného muže, který ke mně byl milý a se kterým jsem si mohla hezky povídat, ačkoli jóga mému tělu dělala dobře, stejně to nepomáhalo. V myšlenkách jsem byla pořád u Blakea a naší společné minulosti. Setrvala jsem v L.A., které mi přineslo jen prohru za prohrou. V nitru jsem zůstávala stále stejně rozrušená a zničená jako v předchozích měsících. A bohužel

na světě neexistovalo dechové cvičení, které by to dokázalo změnit.

Stála jsem se sportovní taškou přes rameno před domem, který mi připadal neuvěřitelně cizí a kde jsem se cítila jako vetřelec. Sníh před dřevěnou brankou už byl tak rozšlapaný, že se z něj stala ledovka, takže jsem musela dávat dobrý pozor, abych při vstupu dovnitř neuklouzla. Opatrně jsem došla k verandě a zahrnula ke dveřím, vedoucím rovnou do mého pokoje.

Po lekci jógy jsem dokonce chvilku zvažovala, jestli si nemám zaplatit hotelový pokoj – jenže to v mé současné finanční situaci nepřicházelo v úvahu. Nechtěla jsem peníze, které jsem vydělala prodejem na eBay, hned zase vyhodit oknem. Bez ohledu na to, jak moc se mi příčila myšlenka, že jsem na tomhle spolubydlení závislá, jsem neměla jinou volbu než zůstat.

S lehkým povzdechem jsem otevřela dveře a vešla do tepla. Odložila jsem tašku a zula si kozačky. Vtom jsem si všimla, že na židli u psacího stolu sedí Ezra. Zarazila jsem se.

„K smrti jsi mě vyděsil,“ řekla jsem a přitiskla si dlaň na bušící srdce. „Jak dlouho už tu takhle sedíš?“

Nic neřekl, jen si mě pozorně prohlížel. Nedokázala jsem přečíst jeho myšlenky, ale moc radostně nevypadal.

„Řekneš mi už konečně, co se sakra děje?“ zeptal se náhle.

V mžiku jsem ztuhla. Mechanicky jsem si rozeplula zip u bundy a svlékla si ji.

„Prostě jsem zjistila, že život herečky není nic pro mě,“ odpověděla jsem. Moje slova zněla fádne,

přestože jsem se snažila vtisknout jim život. Očividně jsem dokázala hrát jen tehdy, když jsem stála před kamerou.

Ezra to viděl stejně. Zamračil se a zamumlal: „Kecy.“

Kousla jsem se do spodního rtu. Nevěděla jsem, co na to říct.

„Je pravda, co říkal Blake? Vážně jsi přišla o všechny úspory?“

„Proč myslíš, že jsem se přestěhovala sem?“ odvětila jsem ostřeji, než jsem chtěla. Při myšlence na Blakea jsem pořád ještě viděla rudě. Nemohla jsem uvěřit, jak se ke mně choval. Kromě toho jsem byla naštvaná, že se mi nepodařilo přestat myslet na jeho slova dokonce ani u soustředěného cvičení jógy. Doslova se mi vypálila do paměti a do celého těla.

Ezra si nahlas odfrkl. Pak zdvihl ruce a přejel si jimi přes obličej. „Do háje, Jude,“ zamumlal. Spustil ruce zase dolů a podíval se na mě. „S tolika penězi jsi mohla vyjít určitě ještě nejmíň rok.“

„Myslíš, že to nevím?“ Hodila jsem šálu do rohu pokoje.

„Jseš v bryndě?“

Rychle jsem zavrtěla hlavou. „To ne.“

„Nemám zavolat mámě a tátovi?“

Podívala jsem se na Ezru přimhouřenýma očima. „To myslíš vážně, Ezi? Všechno, s čím se mi svěřuješ, si nechávám pro sebe. Jednou mám potíže já a ty to chceš okamžitě vykecat?“

Zamyšleně se na mě podíval. Pak zavrtěl hlavou.

„Jen jsem myslel, že by možná rádi věděli, co se stalo se všema těma prachama. Jo, a taky by je

třeba zajímalo, že vlastně mezitím bydlíš v úplně jiném státě.“

Naklonila jsem hlavu na stranu. „Blake tě nakazil, nebo co?“

Odfrkl si a zavrtěl hlavou. „Neházej vaše problémy na mě.“

Mlčky jsem se rozesmála. „Než se do mě v kuchyni tak pustil, vůbec tě nezajímalo, co se s těma prachama stalo. Tak proč teď?“

„Protože si o tebe dělám starosti, do háje.“

Při jeho slovech jsem sebou trhla. Pak jsem ucítila, jak se mi do očí dere zas to zlověstné pálení. Zaklela jsem a otočila se k Ezrovi zády, protože jsem v žádném případě nechtěla, aby mě viděl brečet. Přesněji řečeno jsem po minulé noci nechtěla už nikdy brečet.

„Do háje, Jude,“ zamumlal znova tiše. „Já chci přece jen vědět, co se s tebou děje. A jestli ti třeba nemůžu nějak pomoci.“

Posadila jsem se na okraj postele a těžce polkla knedlík v krku. „Za všechno si můžu sama,“ řekla jsem po chvíli. Můj hlas zněl hrubě a příliš tiše, ale nic lepšího jsem ze sebe v tuhle chvíli nedokázala vypravit. „Že mě Blake nenávidí, je moje chyba. Že jsem nedostala další roli, je taky moje chyba. A rozhodně je jenom moje chyba, že máminy a tátovy peníze jsou fuč.“ Podívala jsem se na Ezru, který mě stále propichoval pohledem.

Zhluboka se nadechl. „Vždyť víš, že by tě vzali pod křídla, kdybys jim všechno vysvětlila.“

„Jenže to právě nechci,“ zašeptala jsem.

„Proč ne?“ zeptal se zamračeně.

Zhluboka jsem se nadechla a sebrala odvahu. „Vzpomínáš si, jak jsem dostala svou první velkou

roli?“

Pomalů přikývl.

„Přesně si pamatuju, jak mamce zářily oči a jak šťastně se táta usmíval. V poslední době jsem se držela vzpomínky na tenhle den, dodávala mi sílu. Z té představy, jak jsou hrdí, jsem čerpala energii, když už jsem měla pocit, že žádnou nemám.“ Hlas se mi chvěl. Otřela jsem si oči. „Kdybych utekla za nima, tak... tak bych tuhle vzpomínku zničila. Nechci, aby ve mně viděli ztroskotance. Chci se sama dostat zpátky na vlastní nohy, aby na mě mohli být pyšní. Přesně jako tenkrát. A to se nestane, když se k nim připlazím a přiznám, že jsem na dně.“

Ezra se na mě dlouze zadíval. Pak se postavil, přešel pokoj a posadil se vedle mě na postel. Matrace se pod jeho tíhou propadla. Neobjal mě nebo něco takového, prostě mi byl jen tak blízko, až se naše paže lehce dotýkaly. Což se v jeho případě pravděpodobně nejvíc blížilo objetí.

„To chápu. Přesto si myslím, že by bylo lepší, kdyby ses jim ohlásila. Táta už se ti několik dní snaží dovolat a já už nevím, co mu mám říct.“

V žaludku se mi znovu ozvala nepříjemná tíha a do očí mi zase vstoupily slzy. To se ví, že bych chtěla mluvit s rodiči. Víc než cokoli jiného. Ale bylo mi jasné, že jakmile bych je viděla, složila bych se. Nechala bych je, aby mě vzali zpátky do svého bezpečného světa, a to jsem si v žádném případě nezasloužila.

„Jen proto, že ti nevyšla herecká kariéra, nejsi žádný ztroskotanec, Jude.“

Podívala jsem se ze strany na bráchu a ucítila, jak se mi u srdce rozlévá teplo. „Myslím, že jsi mi v životě neřekl nic tak hezkýho.“

Jen nakrčil čelo. „Blbost.“

„No vážně. Jsem si celkem jistá.“

Strčil do mě ramenem tak silně, až jsem málem spadla z postele. Ale v koutcích úst jsem mu zahlédla náznak úsměvu. Ucítla jsem, jak mi z ramenou spadla obrovská tíha. Najednou jsem si připadala mnohem lehčí.

„Ještě jsem se ti chtěla omluvit.“

„Za co?“

„Chovala jsem se jako idiot, když jsem tě postavila proti Blakeovi. Mrzí mě to. Měla jsem ti už dávno říct, jak moc si tvé pomoci vážím.“

Chvilku mlčel. Pak pomalu přikývl. „Okej.“

Stranou jsem se na něj podívala. „Tomu říkám výpravná odpověď.“

Znovu jsem zahlédla náznak úsměvu. Rychle ovšem zase zmizel. „Nevím, co mám s Blakem dělat. Tušil jsem, že až se potkáte, bude to pro vás asi divný, ale že bude takhle vyvádět...“

Ezra zavrtěl hlavou. „Ještě nikdy jsem ho tak nezažil. Nemá právo s tebou takhle šíleně jednat. Je mi fuk, že se kvůli tomu úrazu cítí tak mizerně.“

V jeho slovech jsem cítila vztek a ruce a nohy mi znovu ztěžkly jako olovo.

„Tuhle starost přenechej mně, Ezi,“ zamumlala jsem a on se na mě podíval skeptickým pohledem. Ještě než cokoli řekl, pokračovala jsem: „Nechci, abyste se kvůli mně hádali. Prosím tě, usmíř se s ním.“

Ezra se na mě díval, jako by mi narostla druhá hlava.

„Chová se jako totální kretén.“

Jen jsem zavrtěla hlavou. „Potřebujete se. Odjakživa. Já se o své kiksý postarám.“

Ezra sklopil pohled a zamračil se. „Uvidím, co se dá dělat.“

Přikývla jsem a povzdechla si. Po tomhle rozhovoru jsem měla pocit, že se mi už aspoň o něco volněji dýchá. Teď už jen potřebuju uvěřit tomu, co jsem právě Ezrovi řekla.

kapitola 8

Ležela jsem na břiše na své posteli a jednou rukou projížděla Instagram. Předhazoval mi hlavně obrázky mladých herců. Při pohledu na fotku Samuela Ryana jsem ztuhla. V žaludku mě tupě píchlo.

Sam byl můj herecký kolega z *Pokroucené růže*. Dobře jsem si vzpomínala, jak jsme oba šleli radostí, když nás v tomhle seriálu obsadili do hlavních rolí. Sprátelili jsme se a trávili spolu hodně času. V den, kdy seriál ukončili, jsme si padli do náručí a bojovali se slzami – neúspěšně.

Na fotce stál Sam na červeném koberci. Měl na sobě zakázkový černý oblek a se širokým úsměvem hleděl do kamery. Vypadal šťastně.

Sevřel se mi žaludek, ale nesmlouvavě jsem to přisoudila grilovanému sýrovému sendviči, z něhož už jsem měla půlku v sobě.

Pod snímkem všichni Samovi blahopřáli k úspěchu a komentovali, jak se jim ve filmu v dané roli líbil. V duchu jsem se rozhodla, že se na film kouknu, a pak jsem klikla na okénko komentáře, abych mu taky pogratulovala.

Srdečně blahopřeju, Same. Jsem na tebe pyšná!! x

Odeslala jsem svůj komentář a rolovala kurzorem dál. Několika obrázkům jsem dala srdíčko, protože bych si připadala hloupě, kdybych to neudělala. Pak jsem vložila svoji fotku, která už byla několik měsíců stará. Pořádila jsem ji na pláži, na tváři se mi díky rozjasňujícímu pudru odráželo slunce a pleť jako by mi úplně zářila zevnitř. Pod

obrázek jsem napsala *Missing the sun...* a klikla na tlačítko „zveřejnit“.

I když jsem zrovna nehledala žádnou roli, byla pro mě tahle část práce rutinou. Rutinou, kterou jsem zatím ještě nepověsila na hřebík. Jako herečka jsem možná neuspěla, ale tohle mi šlo. Fotky byly okamžiky z mého života, které jsem si mohla seřadit, jak jsem chtěla. Podle jejich sledu nemohl nikdo tušit, co se se mnou doopravdy děje, a tahle myšlenka se mi z nějakého důvodu zamlouvala. Kromě toho jsem měla ještě pár sledujících fanoušků, kteří si mě po prvních dílech *Pokroucené růže* zaregistrovali, a jejich zprávy mi dělaly dobře, protože jsem díky nim aspoň neměla pocit totálního selhání.

Sledovala jsem první komentáře, které se začaly objevovat pod mojí fotografií, a ukusovala ze zbytku sendviče. Jako vždycky se v nich psalo, co je s *Pokroucenou růží* a kdy budu k vidění v nějaké nové roli.

Reagovala jsem obvyklými slovy: že seriál nakonec televizní stanice nekoupila, což nás všechny hrozně mrzí, že moc děkuju za neutuchající podporu a že snad brzy už budu moct prozradit něco víc ohledně nových rolí. Pak jsem apku zavřela, převrátila se na záda a zírala do stropu.

Udržet si fasádu, kterou jsem si za poslední roky vybudovala, pro mě bylo pořád ještě důležité. Byla totiž tím jediným, co v mém životě ještě nebolelo.

Dřív bys svůj sen tak snadno nezhodila, zněla mi Blakeova slova v hlavě a v žaludku jsem zase cítila píchnutí.

Za tím, co jsem mu řekla, jsem si stála. Neměl právo se mnou takhle zacházet. Přesto bylo v téhle větě zrnko pravdy, které se mě nechtělo pustit.

Dřívější Jude by se tak snadno nevzdala. Dělala jsem všechno možné, abych v Hollywoodu prorazila: četla jsem rozhovory, sledovala herce, našla si o agenturách všechno, co se najít dalo. Brala jsem brigády, při škole jsem hrála divadlo, chodila na kurz herectví a recitovala z paměti dialogy z mých oblíbených seriálů, až mě za to Ezra několikrát vyhodil z pokoje.

A teď? Teď ležím tady.

Bez práce.

Bez budoucnosti.

Beze všeho.

Jediné, co mi ještě zbylo, byl tenhle hloupý instagramový účet, s nímž jsem se prostě nedokázala rozloučit.

Jak mi v hlavě odeznívala ozvěna Blakeových slov, rodila se ve mně myšlenka. Pomalu jsem sáhla po telefonu a podívala se na černý displej plný otisků prstů. Váhavě jsem mobil odemkla a chystala se otevřít vyhledávač a zadat do něj jeho jméno.

Rok a půl jsem zvládala vyhýbat se jakémukoli kontaktu s Blakem. Týkalo se to i informací o něm. Zatímco na střední jsem sledovala všechny možné účty, které zveřejňovaly novinky o Ezrově a Blakeově týmu, po našem rozchodu jsem se jim za každou cenu vyhýbala. Příliš to bolelo. Čistý řez – to jsem potřebovala. Skutečnost, že nyní bydlíme ve stejném domě, na tom nic neměnila, i když obraz Blakea s ortézou a berlemi se mi zaryl hluboko do nitra.

Odhodila jsem telefon stranou a místo toho si do pusy strčila poslední kousek sendviče. Pak jsem vyklouzla z postele a vzala prázdný talířek, abych ho odnesla do kuchyně.

Když jsem otevřela dveře, zarazil mě jakýsi zvuk. V domě v tuhle chvíli neměl nikdo být – Ezra, Cam a Otis měli v pondělí ráno trénink v posilovně a Blake nějaký kurz na univerzitě. Jak jsem ale procházela chodbou do obývacího pokoje, zaslechla jsem z kuchyně znovu tichouňké bzuknutí.

Opatrně jsem obešla roh.

Blake nebyl ve škole. Stál u sporáku. A ten jediný pohled stačil, abych v mžiku zapomněla na všechny ty úvahy několika posledních minut. Přesněji řečeno jsem zapomněla úplně na všechno, co jsem kdy věděla. Protože Blake tam stál polonahý.

Vyschlo mi v krku.

Stál zády ke sporáku a míchal něco v hrnci. Berle měl opřené v rohu a jednou rukou se přidržoval linky.

I kdybych snad chtěla, nedokázala bych ze sebe vypravit ani ň. Samozřejmě pár polonahých chlapů už jsem viděla. Na tom nebylo nic zvláštního. Ale vidět takhle muže, se kterým jsem prožila své poprvé... Na tom bylo něco zvláštního.

Vzpomínky mě zaskočily tak náhle, až se mi zatočila hlava. Blake, jak s Ezrou na naší příjezdové cestě házejí na koš a Blake přitom potlačuje úsměv, protože ví, že sedím u okna a koukám na ně. Blake, na sobě jen šedé tepláky, jak ke mně míří se šelmovským úsměvem. Blake, vzdychající pod mými polibky, jak mi rukama hladí tělo.

„Do háje,“ zašeptala jsem.

Blakea moje slova vyděsila natolik, že talíř, na který si zrovna nakládal jídlo, vyletěl vysokým obloukem do vzduchu a poté se roztránil o zem. Když se ke mně otočil, ztuhla jsem. Hlasitě sykl

a podíval se na podlahu. V obličeji byl popelavě bledý. „Fuck.“

Vběhla jsem do kuchyně a uviděla, proč tak zbledl.

Šlápl na střepe. Na levém chodidle měl viditelnou stopu krve, která se stále zvětšovala, protože nezůstal stát, ale ukročil stranou.

Další z věcí, na něž jsem si dobře pamatovala. Blake nesnášel krev. Stačilo drobné říznutí a už se mu dělalo špatně a musel se posadit. Jednou jsem s ním šla k doktorovi a držela ho za ruku, zatímco mu odebírali krev, což se pak Ezra náhodou dozvěděl a další měsíc si ho kvůli tomu dobíral.

Na jeho popelavém obličeji teď ale vůbec nic legračního nebylo. Kolem něj se válela spousta střepe a on neustále přenášel váhu z jedné nohy na druhou, čímž situaci jen zhoršoval. V příštím okamžiku se s bolestivým výrazem ve tváři sehnul a začal střepy sbírat. Přitom strčil do berlí, které se zřítily na podlahu a připojily se ke koláži ze střepe, cheesburgeru a krve. Znovu hlasitě zaklel, nicméně nepřestával sbírat střepy. Jestli toho nenechá, jenom se ještě víc pořeže.

„Blakeu.“

Ztuhl, ale nadále mechanickými pohyby pokračoval.

Potlačila jsem povzdech, doběhla ke skříni na chodbě a vytáhla smetáček a lopatku. Vrátila jsem se do kuchyně a přistoupila k Blakeovi, přičemž jsem šlapala jen tam, kde nebyly žádné střepy. Sklonila jsem se a začala zametat zmetek porcelánu a těstovin.

„Nech toho,“ zabručel.

Podívala jsem se na něj se zdviženým obočím. „Vážně si chceš v tuhle chvíli stěžovat na moji

pomoc?“

Zaťal zuby, sehnul se k velkému střepu, zdvihl ho, položil na pracovní plochu a zase se sehnul. Bylo na něm jasně vidět, že má bolesti. Na čele mu vyrazil pot, a když se narovnal, prudce sykl.

„Jdi do obýváku.“ Chtěl něco namítnout, ale nenechala jsem ho. „S tou zakrvácenou nohou tu děláš akorát ještě větší binec. Mazej do obýváku,“ zopakovala jsem autoritativně, ačkoli jsem se pod jeho našťvaným pohledem příliš silná necítila.

Hleděli jsme na sebe pár vteřin, které se zdály nekonečné, ale nakonec to Blake vzdal a narovnal se.

Zvedla jsem jednu z berlí a podala mu ji. Aniž se na mě podíval, vzal si ji a belhal se z kuchyně směrem k jídelnímu stolu v obýváku, přičemž za sebou na dlaždičkách zanechával krvavou stopu. A ačkoli nejsem taková citlivka jako on, musím přiznat, že kombinace rozteklého sýru a krve není zrovna moc pěkný pohled.

Rychle jsem zametla a pak ze dřezu vytáhla hadr. Namočila jsem ho, nalila na něj poněkud přehnané množství mycího prostředku a začala smývat krvavé stopy, které za sebou Blake všude zanechal. Došla jsem až ke stolu a tam se narovnala. Aniž bych se na Blakea podívala, zamířila jsem zpátky do kuchyně a hadr vypláchla. Potom jsem rychle doběhla nahoru do koupelny. Prohledala jsem zrcadlovou skříňku nad umyvadlem. V nejzazším rohu jsem objevila dezinfekční sprej a vatové polštářky, ve spodní polici pak náplasti, kterým už jistě byl nějaký ten rok, ale to mi v tuhle chvíli bylo jedno. Vhodně vyzbrojená jsem běžela zpátky dolů, jen v kuchyni jsem se krátce zastavila pro nůžky na náplast.

Blake zrovna se znechuceným pohledem zkoumal svoje chodidlo. Byl teď bledý natolik, že jsem se bála, aby neomdlel. Tenkrát, při odběru krve, sebou vážně praštil, protože příliš rychle vstal.

Potlačila jsem vzpomínku a přistoupila k němu. „Nekoukat.“

Podíval se na mě, jako bych byla otravná moucha. Pohledem se zastavil na náplasti v mojí ruce.

„Co s tím chceš dělat?“

„Ošetřit tě.“

Klekla jsem si a bez čekání na odpověď jsem mu na ránu začala stříkat dezinfekci. Pak jsem vzala vatové polštářky a začala místo jemně osušovat, přičemž jsem si dávala pozor, abych se Blakea zbytečně nedotýkala. Už takhle byl totálně zkoprnělý.

Prohlédla jsem si ránu a s ulehčením zjistila, že se nezdá příliš hluboká. Opatrně jsem ji ještě jednou vydezinfikovala, ustříhla pořádně velký kus náplasti, sundala z ní ochranné papírky a nalepila ji na poraněné místo.

Poté, co jsem ho ošetřila, postavil nohu zpátky na zem. Teprve v tu chvíli jsem vzhlédla, nicméně očima jsem zůstala viset na jeho břicho. Jestli jsem před chvílí při pohledu na jeho odhalená záda zůstala jako opařená, tak teď jsem musela sebrat všechnu sílu, abych mu přestala zírat na pevně vyrysované břišní svaly, i když bych to ráda dělala celé minuty.

„Stačí to?“ zeptala jsem se chraplavým hlasem a odkašlala si, dřív než jsem se mu podívala do očí.

Byla jsem připravená na obvyklý ledový chlad, který z něj po mém příjezdu do Woodshillu

vycházel. Jenže ten teď z jeho očí, tváře i celého těla zmizel. Zůstala jen jakási nejistota. Jako by nevěděl, co si má o mně a o celé téhle situaci myslet. Pomalu odvrátil pohled a mechanicky přikývl.

Teprve teď jsem si uvědomila, že vezím mezi jeho nohama – klečím a on přede mnou sedí polonahý na židli.

Do tváří se mi vehnala strašlivá horkost. Uculkla jsem zpátky tak rychle, až jsem ztratila rovnováhu a zadkem spadla na zem. Takovou silou, že jsem ještě asi tak půl metru jela po podlaze.

Když jsem se na něho podívala, seděl tam se založenýma rukama. V koutcích mu lehce cukalo, jako by si zakázal se mojí neohrabaností zasmát. V tu chvíli mi tak moc připomínal bývalého Blakea – *mého* Blakea –, až jsem na okamžik ztratila řeč. Zírala jsem na něj a v krku mi narůstal knedlík.

„Proč kolem sebe házíš talířema?“ vypadlo ze mě konečně. Nebyla jsem schopná se pohnout z místa. Neboť poprvé od chvíle, kdy jsem přijela, jiskřily Blakeovy oči tak jako kdysi.

„Na vteřinu jsem si myslel, že jsi duch.“

Jeho slova mě vytrhla z mlhavého okamžiku štěstí. Tázavě jsem naklonila hlavu na stranu.

„Protože jsi šeptala,“ vysvětloval. „Bylo to divný.“

Teď to byly moje koutky, které se zachvěly. Zároveň jsem měla pocit, že do sebe musím jeho pohled nasát pro případ, že tahle lehkost mezi námi zase rychle zmizí.

„Vidím, že tvůj strach z krve a duchů pořád přetrvává,“ řekla jsem, načež mu oči zase potemněly.

„Krev je hnusná, to nemá se strachem nic společného.“

„A duchové?“

„Z duchů mám respekt. Respekt, který by měl mít každý, kdo nechce, aby ho strašili.“

Vyprskla jsem smíchy. Nedalo se to vydržet. Můj smích mi v uších zněl divně, protože jsem si už ani nedokázala vzpomenout, kdy naposledy jsem byla takhle bezprostřední. Až když jsem si všimla Blakeova pohledu, zarazila jsem se.

Ve způsobu, jakým se na mě díval, bylo něco tíživého. Něco velkého, co schovával za svým odmítáním a co teď na kratičký okamžik nepatrně proniklo na světlo. Srdce mi začalo bít rychleji. Cítila jsem uvnitř hrudi jeho tlukot. Mezi námi toho zůstala spousta nevyřčeného. Naše zkrachovalá minulost nás obklopovala jako temný mrak a hrozilo, že nás zadusí.

Blake se nadechl a hlasitě vydechl. Pak zavrtěl hlavou. „Do háje, Jude,“ zamumlal sotva slyšitelným hlasem.

Z toho zabrblání mi naskočila husí kůže. Objala jsem si pevněji kolena. Potřebovala jsem se něčeho chytit, protože podlaha se pode mnou začala houpat. Svět se točil, ale Blake zůstával. Byl tady a pevně mě svíral svým pohledem. Přála jsem si, aby tenhle okamžik nikdy neskončil. Protože poprvé od chvíle, kdy jsem přijela, jsem si nepřipadala jako to nejhorší, co ho potkalo. Na chvíli jsem se cítila katapultovaná do minulosti. Do doby, kdy jsme si mohli o všem povídat a čemukoli se smát. Do doby, kdy mi důvěřoval.

Taky na to myslel, jasně jsem to na něm poznala. Teď když jeho odpor ustoupil, jsem mu ve tváři

dokázala číst jako v otevřené knize. A rozhodla jsem se téhle šance využít.

Pohlédla jsem na jeho ortézu a odkašlala si. „Máš bolesti?“ zeptala jsem se opatrně.

Chvilku nic neříkal. Pak si dlaní přejel přes stehno. „Jo. Ale první dny po operaci byly mnohem horší.“

Při slově operace jsem sebou trhla. Říkala jsem si, že zranění muselo být asi poměrně vážné, když tak dlouho chodí o berlích a i v noci nosí ortézu, ale operace, u té člověk nikdy neví, hojení může trvat různě dlouhou dobu.

„Co se stalo?“ zamumlala jsem s pohledem stále upřeným na jeho ortézu.

„Narazil do mě nějaký týpek, já se ve vzduchu otočil a blbě dopadl. Přetrženej křížovej vaz.“

„Nene,“ vyhrkla jsem a podívala se na něj.

Jen pokrčil rameny.

Z předchozí doby jsem věděla, že takové zranění je jedna z nejhorších věcí, jaká může sportovce potkat. A taky jsem věděla, že Blakeovi se dělá z krve špatně a jaký asi musel mít z takového zásahu strach. Nemluvě o tom, že bylo ve hvězdách, jestli po skončení rehabilitace bude ještě vůbec hrát – nebo jestli je tím jeho profesionální kariéra u konce.

„To je mi líto.“

Jiskřičky v jeho očích zmizely tak rychle, jako by někdo otočil vypínačem. Pomalu zavrtěl hlavou. „Takže tobě je to líto, jo?“ zeptal se tiše.

Když mi došel význam jeho slov, ztuhla jsem. S každou vteřinou, kdy se na mě díval, se mi knedlík v krku zvětšoval.

„Jasně že je mi to líto,“ špitla jsem.

Trvalo jen pár vteřin, než se mu do obličeje vrátila zlost a chlad. Vědomí, že naše chvíle tak rychle skončila, mě píchlo u srdce. Jeho výraz se uzavřel a mně bylo jasné, že musím co nejrychleji opět nastavit odstup a zmizet z místnosti, pokud nechci, aby to špatně dopadlo.

„Nejsem si jistá, jestli jsem to ošetřila dobře,“ zamumlala jsem a ukázala na chodidlo. „Rána se nezdála moc hluboká, ale kdybys měl problémy, radši zajdi k doktorovi. A kdyby něco, jsem naproti.“ Zvedla jsem se z podlahy a uhladila si košili. Potom jsem se otočila a mířila pryč z obýváku.

„Počkej.“

Zavřela jsem oči a zastavila se. Pak jsem sebrala odvahu a ohlédla se.

Blake visel očima na podlaze, přesně v místě, kde jsem předtím seděla. „Měl bych se ti taky omluvit.“

Chvilíčku jsem myslela, že jsem se přeslechla. Jeho ledový pohled vůbec nekorespondoval s tím, co právě řekl.

„Za to, co jsem ti řekl. Bylo to ode mě hnusný. Jen bych si prostě občas přál...,“ zarazil se a zaťal zuby. V očích mu zuřila temná bouře. Dlaně na stehnech sbalil v pěsti.

Poznala jsem, jak je frustrovaný a naštvaný, a ačkoli větu nedokončil, pochopila jsem. Pochopila jsem, odkud pramení jeho zlost, a věděla jsem, že velký podíl na ní nesu já. Ale bez ohledu na to, co teď udělám nebo řeknu, na naší minulosti se nic nezmění.

Takže jsem jen zašeptala: „Já vím.“

Pak jsem se otočila a šla pryč a každý krok mě bolel, jako bych kráčela po střepech.

kapitola 9

„A jedno Virgin Mojito pro moji malou sestřičku,“ prohlásil Ezra tak hlasitě, že ho museli slyšet všichni v okruhu pěti kilometrů. Že k tomu přidal ještě svůj smrtící pohled, bylo takříkajíc třešničkou na dortu. Teď se se mnou v tomhle klubu stoprocentně nikdo bavit nebude, ani se na mě nejspíš nepodívá. Spokojeně na mě pohlédl a postavil přede mě drink.

„Díky,“ řekla jsem a napila se. Požitkářsky jsem zamručela a co nejfalešněji se na bráchu usmála.

Cam se vedle mě tiše rozesmál. Pokoušel se to skrýt, ale slyšela jsem ho naprosto zřetelně.

Šoupla jsem se doleva a naklonila hlavu těsně k němu. „Poslouchej, zaplatím ti, jestli mi obstaráš něco pořádnýho k pití.“

„Abych si vysloužil Ezrův nespoutaný hněv? Ani náhodou.“

Pohlédla jsem na Otise, který se tvářil, že je plně zaměstnaný zkoumáním zdejšího stropu. Zdvihla jsem obočí.

„Ani to nezkoušej, Lentilko,“ řekl Ez a lokty se opřel o stůl. Sice se neculil, ale jeho výraz jasně prozrazoval očividnou samolibost.

Lentilko?“ zeptal se Cam a zasmál se ještě hlasitěji, zatímco já jsem se snažila co nejvíc scvrknout a doufala, že se pode mnou otevře zem.

„Bylo to jedno z jejích prvních slov, když byla mimino,“ vysvětloval Ezra.

Přemýšlela jsem, jestli mě zkouší ztrapnit jen proto, aby mě prostě tenhle večer nikdo neoslovil. Stálo mě spoustu přemlouvání, než svolil, že mě vezmou do *Hillhouse* s sebou. Mohla jsem jít

samozřejmě sama, ale takhle jsem si vybojovala místo u jejich stolu a byla pyšná, že jsem si vyrazila s klukama. Můj druhý týden ve Woodshillu byl totiž podobně neúspěšný jako ten první. Už jsem k prodeji dokonce nabídla i svůj tablet a čekala na reakce. Sice jsem ho potřebovala, můj laptop už říkal „pane“ někomu jinému, ale chtěla jsem bezpodmínečně přispět do domácího rozpočtu. A jak se zdálo, drobná rezerva taky nebude na škodu, jestli to s hledáním práce bude pokračovat i nadále obdobně.

„Měla bych se zmínit o *tvojí* přezdívce?“ zeptala jsem se s hořkosladkým úsměvem.

Ezra se opřel dozadu a založil si ruce na prsou. „Soutěž o ‚nejtrapnější okamžiky‘ bys rozhodně vyhrála ty.“

Bohužel jsem věděla, že má pravdu. Ezra byl vždycky ten mlčenlivý a opatrný z nás, zatímco já jsem se už jako dítě projevovala poněkud výrazně. On si „neostříhal“ vlasy kuchyňským nožem, nezorganizoval protestní akci za záchranu jednorožců a nepozvracel se při tanečním představení na jevišti před víc než dvěma stovkami diváků. Takže jsem sklapla a snažila se být neviditelná.

Brácha byl se sebou očividně spokojený a začal se bavit s Otisem, já jsem se mezitím rozhlížela kolem.

Podle Camových informací byl *Hillhouse* jedním z mála míst, kam zdejší studenti chodili pařit. Bylo to tu hezké: moderně zařízený bar, několik oddělených kójí k sezení a slušně zaplněná taneční plocha. Hudba působila uvolňujícím dojmem a nebylo tu přelidněno, takže se člověk cítil dobře. Osvětlení klubu bylo příjemně tlumené, jen zpoza

baru a na tanečním parketu svítila barevná světla a dodávala tak prostoru modro-fialový nádech.

„Nene,“ vyhrkl náhle Otis a vyskočil. „To snad ne.“

Cam vedle mě uznale hvízdal. „Jak jen to ta holka dělá?“

Následovala jsem jejich pohledy a chvílku mi trvalo, než mi došlo, o čem mluví.

Do klubu vstoupila Everly s Blakem. Vešli zaklesnutí do sebe pažemi, což mě přimělo sebou lehce trhnout. Pak jsem pochopila, že Blake nemá berle. Měl sice pořád ortézu a jeho chůze působila poněkud strnule, ale ruce měl volné. Když se podíval směrem ke klukům, zvedl vítězoslavně paže nad hlavu.

Při jeho úsměvu se mi stáhl žaludek. Kromě toho jsem si uvědomila, že na sobě poprvé má něco jiného než své obvyklé tepláky. V džínách a tmavé košili vypadal vážně dobře, navíc si zastříhl vousy a upravil vlasy. Jazyk mi ztěžkl a vyschlo mi v puse. Pořádně jsem si lokla koktejlu.

Atmosféra v domě se po pondělku nijak zvlášť nezměnila, ale nic jiného jsem ani nečekala. Párkrát jsme sice večereli všichni společně, ale zdálo se, že Blake moji přítomnost vůbec nebere na vědomí. A i kdyby, stejně bych s ním nemohla mluvit. I když jsme se jeden druhému omluvili, stála mezi námi ještě pořád obrovská bariéra a netušila jsem, jak bychom ji mohli překonat. A jestli to vůbec bude možné.

V duchu jsem si pořád omílala, co mi řekl, jako v nahrané smyčce, hlavně to „Do háje, Jude“, protože to přesně odráželo stav situace mezi námi. Byla to jedna velká hromada totálně zamotaných...

„Koukejte, jak to krásně zvládá,“ zvolala Everly, když se přiblížili k našemu stolu, a přisunula Blakeovi volnou židličku na konci stolu, aby se mohl posadit.

Blake se na mě podíval, ale rychle svůj pohled zase odvrátil. „Připadám si pokaždý jako nějaký děda, když tohle děláš,“ namítl, ale přesto si s lehkým syknutím sedl.

„V pohodě, dědo.“ Everly vklouzla na lavici vedle mě a já se posunula blíž ke Camovi, abych jí udělala místo. V zádech jsem cítila napětí.

„Zrovna jsme si říkali, jak se ti ho sem povedlo dostat,“ prohlásil Cam přese mě.

Everly se pousmála. „Mám na to speciální techniku.“

Blake zaúpěl.

Naslouchala jsem a pohledem přeskakovala z jednoho na druhého, ačkoli jsem si připadala naprosto strnulá.

„Everly tomu říká MoBla.“

„Co znamená MoBla?“ zeptal se Otis.

„Neptej se,“ zamumlal Blake.

„Motivuj Blakea,“ pokračovala nerušeně Everly a hleděla na Cama úplně vážně.

Kluci se zasmáli a i já jsem musela potlačit úsměv.

„A co taková MoBla obnáší?“ zeptala jsem se.

„Everly.“ V Blakeově hlase byl slyšet varovný tón.

„Prostě si pustíme písničku *Happy* od Pharella Williamse a tancujem.“

„Při nejlepší vůli si nedokážu vzpomenout, proč jsem považoval za dobrý nápad, že začneš s roztleskáváním,“ řekl Blake suše. „Všechna ta energie ti nedělá dobře.“

„To tys mě přesvědčil, abych to zkusila. Říkal jsi mi Králičí packa.“

„Protože jsem si myslel, že mi nosíš štěstí. Jenže koukni, jak jsem dopadl.“ Demonstrativně ukázal na koleno zabalené v obrovské ortéze.

S jakýmsi tupým pocitem jsem si uvědomila, že v přítomnosti Everly dokáže o svém zranění dokonce vtipkovat. Nevěděla jsem, co si o tom myslet.

Everly mu odstrčila paži, ale u toho se zaculila. Pak se postavila. „Jdu si pro něco k pití.“

„Dám si pivo,“ řekl Blake.

Zezadu se k němu naklonila přes opěradlo jeho židle. „Ty jdeš se mnou.“

„Nejdřív mě dovlečeš až sem a pak po mně chceš, abych si šel stoupnout k baru?“

„Doktor říkal, že pohyb ti udělá dobře a že už máš nohu úplně normálně zatěžovat. Kromě toho máš obě ruce volný, takže skleničku si klidně můžeš odnést sám. Není to super? Tak pojď.“

Vypadalo to, že Blake zvažuje, jestli se má rozesmát, nebo Everly zaškrtit. Nakonec se rukama opřel o stůl, pomalu se zvedl a následoval ji směrem k baru. Naštěstí si lidé všimli, že má s chůzí potíže – zaznamenali jeho ortézu a strnulé kulhání – a ustupovali mu z cesty.

Dívala jsem se za nimi a v hrudi jsem cítila bolest. Přesto jsem nedokázala odvrátit pohled. Zařadili se do fronty u baru. Blake se postavil za Everly a chránil ji tak před kolem stojícími lidmi.

Nějaká slečna mu zaklepala na rameno a on se otočil. Musel se sklonit těsně k ní, aby rozuměl, co říká.

„Mám ji rád.“

Ezra mě vytrhl z pozorování. Otočila jsem se k němu.

„Pořád mi přijde divný, že chodí s tím týpkem v culíku,“ poznamenal Cam.

„To říkáš, protože bys měl zájem?“

Cam si odfrkl. „To říkám, protože jeden den se mucká s Blakem na zahradě a vzápětí chodí s tím Culíkem.“

„Měl bys mu přestat říkat Culík.“

Camovu následnou reakci přehlušilo hučení v mých uších. Že měla Everly přítele, to jsem věděla. Ale že se v minulosti přinejmenším jednou líbala s Blakem, to byla novinka. Už tak mě pokaždé, když jsem je viděla spolu, píchlo u srdce. Vzpomínala jsem si moc dobře na dobu, kdy jsem to byla já, kdo ho motivoval a s kým sdílel tolik skrytých vtipů, až jsme tím ostatní štváli.

Podívala jsem se zpátky k baru, kde si Everly právě objednávala. Když se otočila k Blakeovi, byl tak zabraný do rozhovoru s holkou za ním, že mu jen do ruky vrazila pivo a přisunula mu barovou stoličku, za což jí poděkoval strojeným úsměvem. Posadil se a znovu se obrátil ke své obdivovatelce, která celá zářila, protože u ní zůstal.

Polkla jsem. Blake už mě nepotřeboval. Měl Everly. Měl Ezru, Cama a Otise, kteří ho dokázali podržet. A měl holky, podobné té u baru, které hořely nedočkavostí stát se na okamžik středem jeho pozornosti. Když se dotkl jejího ramene, pokusila jsem se ignorovat bolestivé sevření v žaludku. Protože už jsem si představovala, jak se

líbají a co nevidět budou dělat ještě i další věci, na které jsem nechtěla ani pomyslet. Aby se mi Virgin Mojito náhodou zase nevrátilo ze žaludku zpátky.

„Nezdá se ti trochu moc drsná?“ zeptal se Otis.

„Je drsná. Ale měla by něco udělat se svým vkusem na chlapy. Umíš si představit Culíka, jak...“ Ezra šlápl Camovi pod stolem na nohu tak silně, až nahlas zaklel.

Přesně v ten moment se Everly vrátila k našemu stolu a svezla se na lavičku.

„Kdes nechala Blakea?“ zeptal se Otis a natáhl krk.

Pokývla směrem k baru a všichni ji následovali pohledem.

Ta holka se mezitím posunula k Blakeovi ještě blíž. Stála mezi jeho nohama a majetnický mu položila ruku na stehno. Chtěla mu znovu něco říct a naklonila se tentokrát tak blízko, až se zdálo, že se pusou dotkne jeho ucha. Blake se usmál a můj žaludek udělal kotrmelec.

„Aspoň už není jen zalezlej v pokoji,“ okomentovala to diplomaticky Everly.

Nevěděla jsem, co si počít se skutečností, že Blake zřejmě s otevřenou náručí zve každou holku z Woodshillu do své ložnice. Navíc mi připadalo hloupý, že sedím u jednoho stolu s jeho nejlepšími kamarády. Už jsem si je všechny zamilovala a byla jsem ráda, že kolem sebe má tak skvělé lidi, kteří mu s tímhle těžkým obdobím pomáhají. Na druhou stranu jsem při vzpomínkách na to, co bylo mezi námi, úplně šilela. Protože mi zrovna teď proběhlo před očima, jak to mohlo vypadat, kdyby náš vztah kvůli mně neskončil v troskách. Mohla jsem to být já, kdo tu pro něj byl. Mohla jsem to

být já, kdo by ho při rehabilitaci motivoval a nenechal ho jen tak trčet v pokoji. Teď jsem pro něj byla jen nepříjemným narušením jeho už beztak podělané situace.

Ucítila jsem sucho v krku a rychle usrkla rozteklý led, který se nashromáždil na dně mé sklenice.

„Vůbec jsi mi neodpověděla na zprávu,“ řekla zničehonic Everly.

Podívala jsem se na ni a polkla. Před pár dny mi napsala, jestli už jsem se zabydlela a neměla bych chuť na filmový večírek u ní, ale pokaždé když jsem chtěla odepsat, mi v hlavě zazněla Blakeova slova.

Nepřipustím, abys mi ještě vzala i nejlepší kámošku.

„Promiň,“ řekla jsem vlažně a sklopila pohled zpátky ke své sklenici. „Měla jsem toho moc.“

Na chvilku bylo ticho. Kluci se začali bavit o tréninku a já se snažila budit dojem, že je poslouchám, ačkoli jsem se ze všech sil pokoušela potlačit bouři ve svém nitru.

Nechtěla jsem se podívat k baru a vidět, že někdo jiný než já se Blakea dotýká.

Nechtěla jsem být nezdvořilá k jedinému člověku ve Woodshillu, který se se mnou zřejmě chtěl přátelit, ale neměla jsem jinou možnost.

Nechtěla jsem...

„Řekl mi to.“

Zmateně jsem na Everly pohlédla.

„Že jste spolu chodili,“ pokračovala tiše. „Poté, cos mi vyprávěla, že u tvýho bráchy bydlí tvůj ex, a náhodou jsme se potkaly na té party u vás, jsem si nejdřív myslela, že je to Cam.“

Jen jsem na ni zírala. Jestli jí Blake všechno řekl, musela mě teď nesnášet úplně stejně jako on. Na okamžik jsem přemýšlela, jestli bych ji nemohla nějak nenápadně přeskočit a co nejrychleji se z tohohle klubu vypařit.

„Nebudu se zlobit, když si to s tou nabídkou filmového večera rozmyslíš,“ řekla jsem po chvíli. Mezi obočím se jí udělala vráska, ale já hned pokračovala. „Vážně. To je v pohodě.“

Vyvalila na mě oči. Teď to byla ona, kdo se tvářil zmateně. „Proč to říkáš?“

Zoufale jsem pokrčila rameny. „Vím, jak jste si blízcí, a nechtěla bych váš vztah ohrozit.“

Zvedla obočí.

„Potřebuju si ještě něco vyřídit. Mohla bys mě prosím pustit?“ zeptala jsem se a sama si uvědomovala, jak falešně moje lež zní.

„Jude,“ řekla milým hlasem, ale rychle jsem zavrtěla hlavou.

„Vážně. V žádném případě nechci udělat něco, kvůli čemu mě pak bude nenávidět ještě víc než teď.“

„Já sama rozhoduju o tom, s kým se budu kamarádit,“ namítla rázně. „A jestli s tím má Blake nějaký problém, tak to není takový člověk, za jakého jsem ho považovala.“

V krku jsem měla sucho. Podívala jsem se přes ni k baru, zatímco jsem prsty svírala okraj stolu. Pozorovala jsem Blakea – lépe řečeno jeho vlasy, protože obličej mu zakrývala vášnivě líbající slečna. Nehty se mi zaryly do dřeva. Blake se jednou rukou přidržoval baru, druhou měl položenou na dívčiných zádech a pevně ji k sobě tiskl.

Vší silou jsem od nich odpoutala svůj pohled, ale podařilo se mi jen sklopit ho do podlahy. Bohužel to nic neměnilo na skutečnosti, že pár metrů ode mě stál Blake a jazykem trčel v krku nějaký holky.

Zaplavila mě vlna nevolnosti. Jestli si ji přivede domů a já zase budu muset poslouchat, co spolu v jeho pokoji vyvádějí, pozvracím se – i střízlivá. Tím jsem si byla jistá.

Everly opatrně položila ruku na moji.

Jen s velkou námahou se mi podařilo se na ni podívat, přičemž mě stálo veškeré síly nedat na sobě znát, co se uvnitř mě děje. Všechnu energii jsem věnovala tomu, abych si udržela fasádu a předstírala, že je mi všechno fuk. Představovala jsem si, že hraju nějakou roli. Roli nepřístupné a chladné ženy, která se nezajímá o nic jiného než o zítřek a neohlíží se do minulosti.

Bohužel to nefungovalo.

Nedokázala jsem se uklidnit. Před třemi hodinami jsem se vrátila domů a nejprve zkoušela usnout. Po hodině marného snažení už jsem šlela, protože jsem byla pořád úplně vzhůru. Šla jsem tedy ven na terasu nadýchat se čerstvého vzduchu a podívat se na hvězdy. Jenže bylo zataženo a taková zima, že jsem to vydržela sotva pár minut a pak se celá promrzlá vrátila zpátky do pokoje.

Ted' jsem seděla v obýváku před plochou obrazovkou, na uších jsem měla Ezrova sluchátka a hrála jsem Fortnite. Neměla jsem tušení, co přesně mám dělat, ale střílet na věci okolo mi dělalo překvapivě dobře. Bylo to rozptýlení, které jsem po dnešním večeru nutně potřebovala.

Everly musela v určitou chvíli z klubu odejít, krátce nato jsme šli domů i já, Ez a Otis. Cam

a Blake zůstali v *Hillhouse*.

Měla bych z toho mít radost. Alespoň jsem nemusela být svědkem nedostatků Blakeovy postele a jejího vrzání. Přesto jsem byla pořád napnutá jak struna.

Události toho večera mě úplně vysály a zároveň hluboko uvnitř zanechaly pocit neklidu. Byly tři hodiny v noci a já překročila hranici únavy do té míry, že už nemělo smysl jít si lehnout. Místo toho jsem nepřestávala mačkat ovladač, jako by to byl můj úhlavní nepřítel, a vylívala si své pocity na všem, co mi ve virtuálním světě zkřížilo cestu.

Nechápala jsem, co se to se mnou děje. Ta věc mezi mnou a Blakem... to bylo pryč. Dávno pryč. Mělo by mi být fuk, co o mně vypráví svým kamarádům nebo co si o mně myslí Everly, teď když už věděla o naší společné minulosti. A především by mi mělo být fuk, že spí s jinými ženskými.

Jenže ve skutečnosti to tak nebylo. Žárlila jsem a byla smutná. A bylo mi líto, že jsem takhle přistála do života nejen Ezrovi, ale i Blakeovi, aniž bych se o to nějak zasloužila. Zároveň jsem si však s bolestí v srdci uvědomovala, že neexistovalo jiné místo, kam bych teď mohla jít.

Bojovala jsem s pálením v očích, jenže smutek byl čím dál silnější. Slzy mi zastřely pohled. Po chvíli už jsem nedokázala rozpoznat, co se na obrazovce odehrává. Slyšela jsem jen hlasité výstřely, rány mi duněly v uších – a pak byl konec. Naštvaně jsem si strhla z hlavy sluchátka a otřela si oči. Potom jsem uviděla, že mě kdosi jménem „BahamaMama69“ zastřelil.

„To bylo fakt špatný.“

Leknutím jsem vykřikla a vyskočila.

Blake se opíral o rám dveří v obýváku. Měl rozčuchané vlasy a špatně zapnutou košili.

Sevřelo se mi srdce, ale i když jsem se chtěla dívat jinam, nedokázala jsem to. S námahou jsem polkla. Měla jsem pocit, že mám v krku hrst připínáčků, co si pomaličku, ale jistě razí trýznivou cestičku mým tělem.

„K smrti jsi mě vyděsil,“ zachraptěla jsem.

Místo odpovědi přešel do kuchyně.

Všimla jsem si, že jeho chůze je o poznání pomalejší a kulhavější. Přemýšlela jsem, jestli to dnes nepřehnal, ale okamžitě jsem se za to pokárala. Nikdo ho nenutil, aby šel do klubu a nechal se sbalit. Byla to jen jeho vina a rozhodně se tím nemusím zabývat. Přesto jsem se nemohla zbavit dojmu, že v jeho chování je jakýsi záměr. Připadalo mi, že čeká na nějakou moji reakci, jako by ho bavilo vidět mě trpět. Než jsem se stačila zarazit, vyhrkla jsem:

„Proč to děláš?“

Blake držel v ruce sklenici vody a hlubokými doušky pil. Pak se ke mně obrátil.

„Co?“ Překvapeně nakrčil čelo, ale já mu jeho nevědomost nesežrala.

„Snažíš se mi to nějak oplatit?“ ptala jsem se dál.

Naklonil hlavu na stranu a pozorně si mě prohlížel. Pomalu zvedl sklenici a ještě jednou se napil. „Nechápu, o čem to mluvíš.“

Jen jsem zavrtěla hlavou. V očích mě pořád ještě pálilo. Bylo mi jasné, že je na mně moje trápení vidět. Jenže jeho nezajímalo. Bylo mu jedno, jak mi je. Věděla jsem, že si za to můžu sama, ale nedokázala jsem se zbavit vzteku, který ve mně narůstal. V jeho přítomnosti jsem byla úplně

mimo, ačkoli jsem myslela, že jsem tuhle kapitolu uzavřela.

Po chvíli už jsem se neudržela. „Jestli chceš svým chováním demonstrovat, jak jsem ti dávno ukradená, tak gratuluju, pochopila jsem.“

Blake sklopil pohled na sklenici a jedním prstem přejížděl po jejím okraji. Pak se krátce a tiše zasmál a zakroutil hlavou. „Vůbec nic jsi nepochopila.“

Otevřela jsem pusu a zase ji zavřela. Znovu se na mě podíval. V jeho pohledu se skrývala tichá zlost, hlubší než všechno ostatní.

„Dva roky.“ Jeho hlas zněl drsně a sotva slyšitelně. Zježily se mi chloupky na ruce. „Dva zatracený roky, Jude. Prožil jsem s tebou nejhezčí roky svého života. *Miloval* jsem tě. A tobě po tom všem, co jsme spolu prožili, stačilo jen pár týdnů, abys mě úplně vymazala ze svého života.“

Slzy byly zpátky. Už jsem je nedokázala zadržet. Zároveň jsem se snažila najít ta správná slova.

Bylo tolik možností, jak mu odpovědět, ale nešlo to. Bez ohledu na to, co bych teď ze sebe vykoktala – zasloužil si víc. Rozumné vysvětlení. Podrobnosti toho, co se uvnitř mě děje. Ale nešlo to. Nebyli jsme v bodě, kdy bychom spolu mohli otevřeně mluvit, i když jsem si v tuhle vteřinu nepřála nic jiného.

„Zlomila jsi mi srdce, zatraceně,“ pokračoval, zatímco mi to moje málem vyskočilo z hrudi.

„Blakeu,“ zašeptala jsem, ale jen zavrtěl hlavou.

„Vím, že se chovám jako debil, ale to neznamená, že ve mně pokaždý, když s někým strávím noc, budeš probouzet černý svědomí. Nemůžeš očekávat, že budu brát ohled na tvoje

pocity, když ty jsi mi ty moje vzala a totálně je rozprášila.“

Slzy mi neslyšně stékaly po tváři až na bradu. Přestala jsem cítit ruce a nohy, nedokázala jsem se pohnout.

Nedokázala jsem se pohnout, ani když Blake vypil zbytek sklenice a postavil ji na linku.

Nedokázala jsem se pohnout, ani když se kolem mě odbelhal z obýváku.

Nedokázala jsem se pohnout, ani když se jeho kroky postupně vzdálily a proměnily se už jen v tlumené dunění na schodech.

„Mrzí mě to,“ zašeptala jsem do prázdné místnosti.

kapitola 10

O tři a půl roku dříve

Setmělo se. Blake byl pořád ještě na zahradě. Dnes v poledne lilo jako z konve – určitě byl úplně promočený. Ale zdálo se, že mu to nevadí. Ležel s rukama za hlavou v trávě a díval se na nebe.

Věděla jsem přesně, jaký je den. I kdybych neznala datum, bylo by mi to jasné. Takhle špatně naladěný a nemluvný byl Blake jen v tenhle jediný den v roce. A jako každý rok mě drtilo, že pro něj nemůžu nic udělat.

Opatrně jsem přešla ke dveřím a vyklouzla na chodbu. Ezrův pokoj byl zavřený, v chodbě bylo zhasnuto a ani z obývacího nebyly slyšet žádné zvuky. Všichni Livingstonovi (kromě mě) už byli v posteli a spali. Rychle jsem se vrátila, popadla tlustou růžovou vlněnou deku, kterou jsem od mamky dostala k posledním narozeninám, a tiše seběhla schody ke dveřím na terasu. Co nejopatrněji jsem otevřela dveře a bosá vyšla ven. Tráva pod chodidly byla mokrá a šlápla jsem na něco slizkého, doufala jsem, že to nebyl šnek nebo něco podobného.

Blakeova silueta se na trávníku napřímila. Měl na sobě jen tričko a basketbalové kraťasy. Určitě mu byla zima.

Když mě zaslechl přicházet, zdvihl hlavu a podíval se na mě. V obličeji měl nehybný výraz, a navíc byla příliš velká tma, než abych z něj něco mohla vyčíst. Ale bylo mi jasné, že má v očích smutek. Zcela instinktivně jsem přes něj přehodila deku, zatímco mě mlčky pozoroval.

„Chceš být sám?“ zeptala jsem se tiše.

Chvilku přemýšlel. Pak zavrtěl hlavou.

To mi stačilo. Sedla jsem si na trávu vedle něj. Pyžamo jsem měla okamžitě promočené, ale pokoušela jsem se na to nemyslet. Místo toho jsem zvedla pohled k nebi. Byla jasná, bezmračná noc. Na obzoru zářily hvězdy.

„Omlouvám se, že jsem byl dneska tak protivnej,“ řekl Blake chraplavým hlasem.

„V tenhle den máš plný právo bejt protivnej.“

„Možná.“ Na okamžik se odmlčel. Pak si odkašlal. „Mám pocit, že jako mrzouta mě lidi nesnášejí. Mají mě radši, když jsem dobře naloženej.“

„Já tě mám ráda pořád,“ řekla jsem dřív, než jsem si to stihla promyslet. Když mi došlo, co jsem právě prohlásila, zrudly mi tváře. Horečně jsem hledala slova, kterými bych svou výpověď nějak odlehčila. Trochu mu cuklo v koutcích úst, ale rychle to zase pominulo. Znovu zvedl zrak k obloze.

„Stýská se mi po něm.“

Bolelo mě vidět ho smutného. Vzpomínala jsem, jak se k nám tenkrát Blake a jeho máma přistěhovali. Bylo to krátce po smrti jeho otce a oba byli ještě ve fázi hlubokého truchlení. Ezra a já jsme nevěděli, jak se chovat k tomu smutnému klukovi od vedle, který neustále v návalech zlosti něco rozbíjel. A i když už mezitím uběhlo celých deset let, v tenhle den Blake truchlil úplně stejně, jako by se to stalo včera. A já už věděla, že jen potřebuje někoho, kdo je v tu chvíli s ním.

„Jasně že se ti po něm stýská,“ řekla jsem něžně.

„Už je to tak dávno.“

„Smutek nemá žádnou přesně danou dobu trvání.“ Cítila jsem, že se na mě dívá. Zašimralo mě v břiše. Taky jsem se na něj podívala.

„Ty jsi tak moudrá, Lentilko.“

Když jsem zahlédla jiskřičky v jeho očích, spadl mi kámen ze srdce. Měl pravdu – ostatní ho měli raději, když měl dobrou náladu. Ale já na něm měla ráda úplně všechno. Čas strávený s ním pro mě znamenal okamžiky štěstí, ať už mu bylo jakkoli. Byl mojí nejmilovanější osobou.

„Neřešili jsme to už? Pořád čekám na novou přezdívkou,“ namítla jsem.

Ještě před chvilkou jsem mu z očí nedokázala nic vyčíst, teď mi připadalo, že mě jeho zelené duhovky doslova propichují.

„Pár už mě jich napadlo,“ řekl a podíval se na mě. Jeho pohled se zastavil na mém pyžamu. Pak se jeho rty maličko pousmály. Zvedl ruku a zatahal mě za rukáv. „Roztomilý pyžámko.“

V žaludku se mi cosi roztančilo. Usmál se na mě – a to v tenhle zvláštní den.

„Myslíš?“

Přikývl. „Zbožňuju avokádo.“

Zdálo se mi, že čas najednou plyne pomaleji. Jeho palec se mi otiskl do kůže. Cítila jsem jeho dotek i skrze látku tak intenzivně, až se mi zastavil dech.

Chytil mě za zápěstí. Pak za něj jemně zatáhl, jen maličko.

Nezaváhala jsem – ani na vteřinu – a poddala se jeho tiché výzvě. Lehla jsem si k němu.

Prostrčil mi svou paži pod hlavu, takže jsem mu ležela na prsou. Pak mě k sobě pevně přivinul a tiše vydechl, jako by tohle bylo přesně to, co v ten den potřeboval. Myslím, že jsem ze sebe vydala podobný zvuk.

Poprvé jsem mu byla takhle blízko a srdce mi v hrudi bušilo jako o závod. Zároveň mi ale tahle situace přišla tak přirozená, až mi připadalo, že jsme se takhle objímali už nejmíň tisíckrát. Ležet Blakeovi v náruči bylo jako vrátit se domů. Jako bych prostě byla ve správný čas na správném místě.

„Taky tě mám rád pořád, Jude,“ řekl po chvíli.

Můj tep se ještě zrychlil. Zaklonila jsem se, abych mu viděla do očí. Byl tak blízko, že bych mu mohla spočítat řasy. Nedokázala jsem už jasně myslet.

„Vážně?“ zašeptala jsem.

Sklopil hlavu, aby se na mě podíval.

Hleděli jsme na sebe a připadalo mi to jako věčnost.

„Ještě víc než to,“ zašeptal, zvedl svou volnou ruku a dotkl se mé tváře. Jemně ji pohladil a mnou projela vlna tepla.

Nemohla jsem uvěřit, že se to doopravdy děje. Nevěděla jsem, co mám dělat, a zároveň jsem měla pocit, že není nic správnějšího. Zнала jsem Blakea dokonale. Byl osobou, která mi stála nejbliž. Tohle – bylo rozhodně to nejkrásnější, co mě kdy potkalo. Bylo to silnější a větší než my oba dohromady a já měla pocit, že mi každou chvíli pukne srdce.

Netušila jsem, co bude následovat. Najednou jsme se oba současně pohnuli. Blake mě přitáhl k sobě, já se k němu přitiskla. Pak se naše rty setkaly. Byl to ten nejnežnější polibek na světě a já v tu chvíli jako bych splynula s trávou pod sebou, protože jsem se štěstím rozpustila. Jazykem mi pronikl mezi rty, začal si jemně pohrávat s tím mým a já jsem se mu v náruči rozplynula.

Tohle musel být sen. Nejkrásnější sen, který se mi kdy zdál.

Blake si opřel čelo o moje. Když vydechl, dotkl se mě svým hrudníkem.

Nechala jsem zavřené oči a přitiskla se k němu blíž, tak blízko, jak jen to šlo. Kdyby dovolil, držela bych se ho takhle celou noc.

„Jsem rád, že jsme si to konečně vyjasnili,“ zamumlal.

Přimáčkla jsem se k němu ještě víc. Nejrady bych se uvelebila úplně v něm a už nikdy nevylezla. „Taky si myslím.“

Byla to první z mnoha nocí, kdy jsme usínali v těsném objetí.

Telefon třikrát zazvonil, než ho táta zvedl.

„Ahoj zlatíčko! Konečně ses ozvala.“

„Ahoj tati,“ řekla jsem a pokoušela se znít co nejveseleji.

„Co se děje?“ zeptal se s obavou v hlase.

Táta mě znal až příliš dobře. Aniž mě viděl, dokázal z mého hlasu okamžitě poznat, že něco není v pořádku. Přesně kvůli tomu jsem se doposud vyhýbala hovoru s ním. Ale kdybych se to ještě pár dní snažila odložit, Ezra by mi zakroutil krkem.

Zatočila jsem si kabel od sluchátek kolem prstu a zase ho vymotala. Tátův hlas měl tu schopnost, že ze mě dokázal všechno vytáhnout. I teď. Takže jsem se musela soustředit, aby se mi podařilo vykreslit poněkud hezčí obrázek skutečnosti. Aby si nedělal starosti.

„Ale, měla jsem pár náročných týdnů. Jinak je všechno v pohodě. Co u vás?“

„Tak proto jsi nebyla k zastižení. Už jsme si začali dělat starosti. U nás je všechno fajn. Máma má dneska ranní, já přijdu na řadu později.“

Moji rodiče pracovali ve stejné nemocnici. Mamka jako sestřička, táta u ochranky. Seznámili se v práci – a hned se do sebe zamilovali, což mi odjakživa přišlo nesmírně romantické. Dokonce ještě teď, po pětadvaceti letech, byli jako jedno tělo a jedna duše – což jsem od většiny svých kamarádů a kamarádek neznala.

Samozřejmě i mezi námi došlo občas k hádkám a jako rodina jsme si taky mnohým prošli, ale celkově vzato jsme drželi při sobě. Poté, co jsme se s Ezrou oba odstěhovali, jsme si mysleli, že bude rodičům smutno, takže jsme zavedli dvakrát týdně videohovory po Skypu. Ale po pár týdnech nám došlo, že jsou rodiče vlastně docela rádi, že mají čas pro sebe. Koupili si ojetý karavan a ve volných dnech cestovali. Dokonce s tou svojí károu víc než jednou dojeli až do L.A., což mi docela dělalo starosti, protože auto vypadalo, že se každou chvíli rozpadne.

Dřív jsem si předsevzala, že jakmile dostanu první tučný výplatní šek, koupím jim nové. Abych jim oplatila aspoň trochu všechnen ten čas a energii, které do mé kariéry věnovali. Jenže místo kupy peněz jsem si s sebou do Woodshillu přinesla jen prázdný bankovní účet. A to bylo jedním z důvodů, proč jsem se za žádnou cenu nechtěla vrátit zpátky k rodičům. Zklamala jsem jejich důvěru a kromě toho už se jim asi nikdy nedokážu podívat do očí.

„Co je nového?“ zeptala jsem se a snažila se pořád ještě o bezstarostný tón v hlase. Přejela jsem na kolečkové židli od psacího stolu k oknu, které vedlo na zahradu. Odhrnula jsem závěsy a hleděla na špičky stromů.

„Nic moc. Plánujeme s mámou další cestu, tentokrát na východní pobřeží. Jo, ptala se na tebe Linda. Pozdravuje tě.“

Ztuhla jsem. Linda Andrewsová byla Blakeova máma. V minulých měsících mi sem tam poslala nějakou zprávu a ptala se, jak se mi daří, ale odpovídala jsem jen stručně. Vůbec neodpovědět jsem nedokázala. Ani by to k ničemu nebylo, protože by se stejně od mých rodičů dozvěděla, co asi zrovna dělám.

„Taky ji moc pozdravuj.“

Přemýšlela jsem, co by asi Linda říkala na to, že teď v podstatě bydlím s jejím synem. Tenkrát na mě byla pěkně našťvaná. Tak našťvaná, že se nějakou dobu ani nestýkala s mými rodiči, ačkoli se už celou věčnost přátelili. Mezitím se to zase urovnalo a já doufala, že Blake svojí mámě neřekl, že teď bydlím s nimi.

Jestli se moji rodiče mají dozvědět o mé současné situaci, tak chci, aby to bylo ode mě.

„Vyřídím,“ řekl táta.

V pozadí jsem zaslechla dobře známé vrznutí. Určitě zrovna vyšel na zahradu a dívá se na úhledně zastřižený živý plot, k jehož úpravě nás s mamkou neustále museli nutit.

„Stýská se mi,“ řekla jsem tiše.

„Nám taky, Lentilko. Ani nevíš jak.“

Chvilku jsme nic neříkali, ale naše mlčení bylo samo o sobě víc než výmluvné. Jeho obavy jako by proudily skrz sluchátko. „Jseš si jistá, že je všechno v pořádku? Víš, že bychom jinak hned přijeli.“

Ucítila jsem sucho v krku a rychle zavrtěla hlavou. „Jojo, všechno v pohodě.“

„Fajn, tak změním téma – co narozeniny tvojí mámy?“

Poslouchala jsem. Máma měla narozeniny až v březnu.

„Ty už máš dárek?“ zeptala jsem se.

„Plánuju party s překvapením.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Vždyť víš, že před ní nic neutajíš.“

Rozhořčeně si odfrkl. „To není pravda.“

„Jmenuj mi jediný příklad, kdy jsi jí předem neprozradil, co pro ni máš.“

Následující mlčení mluvilo za všechno.

„Tak vidíš,“ řekla jsem po chvíli.

„To je vedlejší. Prostě bych ji rád překvapil a chtěl bych, abyste s bratrem přijeli.“

Zaťala jsem prsty do opěrek židle a zírala na skvrnu na okenní tabulce. „To teď nepůjde, tati.“ Moje slova mi lámala srdce, ale bylo to tak lepší. To jsem věděla naprosto jasně.

„S výdaji za letenku si nedělej hlavu,“ řekl rezolutně. „Platím já.“

Zhluboka jsem se nadechla, abych znovu odmítla, ale nenechal mě.

„Nelíbí se mi, když si takhle děláš starost o peníze, Jude. Chci vaší mámě přichystat nezapomenutelný den a je mi jasné, že nic jí neudělá větší radost než vaše návštěva.“

Zavřela jsem oči. Věděla jsem, že má pravdu. A ani jsem si nechtěla představit mamčin výraz, až se dozví, že nepřijedu. Žádná velká oslava původně nebyla v plánu, takže máma pořád zdůrazňovala, že je úplně v pořádku, když s Ezrou na její

padesátiny nepřijedeme – a tímhle konstatováním jsem se uklidňovala. Ale teď mi bylo jasné, že tátů nemůžu odmítnout, jestli to takhle naplánoval. Uměl být pořádně tvrdohlavý a rozhodně to nevzdá, dokud nebudu souhlasit.

„Tak dobře, tati,“ řekla jsem.

„Paráda!“ zaradoval se a pak se zasmál. „Jen si představ její obličej, až vy dva zničehonic vyskočíte v obýváku ze skříně.“

„Koukám, že už jsi promýšlel i konkrétní detaily,“ zamumlala jsem.

„Už jsem dokonce koupil a schoval i nějaké dekorace.“

Zdvihla jsem obočí. „V kůlně?“

Nic neřekl, což jsem považovala za souhlas.

„Tati! Co když bude potřebovat lopatu? Nebo nějaký květináč na kytky?“

Nespokojeně zamručel. „Ehm, Lentilko, už musím jít.“

Zatímco jsem ještě před chvilkou neměla daleko k pláči, musela jsem se teď pousmát. „Oukej, tati. Mám tě ráda.“

„Taky tě mám rád.“

Zavěsil a mně klesla ruka s telefonem. Úsměv na tváři mi pohasl. Zhluboka jsem vydechla. Bohužel to nepomohlo a mně bylo jasné, že si musím vymyslet nějakou novou lež. Na mamčiny narozeniny totiž nemůžu v žádném případě jet.

kapitola 11

Namířila jsem ceduli směrem k pizzerii a vrhla na studenty, kteří si začali vytahovat mobily, aby si mě vyfotili, vražedný pohled. Nepomohlo to, takže jsem se k nim musela otočit zády, přičemž jsem málem zakopla. Kostým mě neuvěřitelně omezoval v pohybu.

„Hej, feferonko, usměj se!“ zvolal jeden týpek na druhé straně ulice.

Místo odpovědi jsem jen zdvihla prostředníček.

„Jude!“ ozval se za mnou rozhořčený hlas.

Okamžitě jsem předstírala, že jsem rukou jen mávala, a se zářivým úsměvem se otočila k Johnnymu. Byl jen o pár let starší než já a dělal šéfa v pizzerii, pro kterou jsem dneska pracovala. Takže zodpovídal za to, že budu převlečená za kus pizzy a v univerzitním kampusu budu držet ceduli směrem, kde se nachází jeho podnik. Tohle byla totiž jediná práce, kde mě vzali.

„Jak zní náš slogan?“ zeptal se a díval se na mě plný očekávání.

Na hlavě měl kšiltovku s chechtající se pizzou s příšerně vyvalenýma očima, černou košili a salámovou kravatu. Měl pocit, že jeho oblečení odpovídá modernímu marketingu. Mně se zdál trapný.

„Pizza is life,“ zamumlala jsem.

„Hlasitěji, prosím.“

„Pizza is life!“ zopakovala jsem energicky.

„Ukazuje snad pizza, šťastná ze své existence, potenciálním zákazníkům prostředníček?“

„Pokud jsou potenciální zákazníci idioti, tak možná.“

Zklamaně zavrtěl hlavou. „Můžeš dokončit směnu – dneska tu reklamu vážně nutně potřebuju – ale až skončíš, klidně kostým vrať. Obávám se, že to mezi námi nefunguje.“

Vypadla ze mě nadávka, při níž si Johnny přitiskl dlaň na prsa a konsternovaně si mě prohlížel.

„Johnny, prosím. Já tu práci potřebuju.“

„Tak se nad sebou zamysli a přehodnoť svoje chování. Budu tě sledovat z okna a očekávám patnáctiprocentní nárůst zákazníků. Jestli to do dnešního večera nezvládneš, zítra už nechod’.“

Přikývla jsem. „Rozumím. Omlouvám se. Já to zvládnou.“

„Dobrá.“ To bylo poslední, co řekl, než se otočil a vrátil se zpátky do svého podniku.

Povzdechla jsem si a zhluboka vydechla.

Před rokem jsem seděla v maskérně a líčili mě na hlavní roli. Ted’ jsem převlečená za kousek feferonkové pizzy s olivami a postávám na univerzitním trávníku. Hlubší pokles už jsem si ani nedokázala představit.

Vzchopila jsem se, narovnala ceduli s šipkou a napřímila se. Popošla jsem o kousek dál po cestě a studentům, kteří ke mně právě mířili, věnovala široký úsměv. „Nejlepší pizza vašeho života je jen pár kroků od vás,“ přeríkala jsem jeden ze sloganů, který naší směně vtloukali do hlavy.

„S radostí tě pozvu, když mi dáš své telefonní číslo,“ prohlásil jeden týpek.

Ze všech sil jsem krotila cukající prostředníček. Místo toho jsem se obrátila k dalšímu hloučku –

a ztuhla jsem. Následně mě napadlo, že bych sebou prostě švihla na zem. Nehybná pizza by určitě nikomu nepřipadala nijak zvlášť nápadná. Obyvatelé Woodshillu jistě už viděli větší podivnosti. Zrovna jsem přemýšlela, jak se nejlépe dostat do kleku – převlek byl vážně nepohodlný a omezující –, když jsem zaslechla své jméno.

„Jude?“ ozvala se Everly.

Zavřela jsem oči, ale bohužel se mi nepodařilo se jen tak rozplynout ve vzduchu. Nezvládla jsem ani udělat ze sebe placku a praštit sebou o zem, natož stát se neviditelnou.

Vzdala jsem předstírání, že jsem ji neslyšela, a otočila se. Vedle ní stál Blake. Zřejmě byli na cestě na nějaký společný kurz a předtím si ještě zašli na něco k pití. Oba v prstech svírali bambusové hrnky s nápojem a zahřívali si tak ruce.

Neohrabaně jsem zvedla volnou ruku. „Ahoj.“

„Co tady děláš?“ zeptala se Everly.

„Pracuju,“ řekla jsem co nejpyšněji a pozdvihla ceduli. „Kdybyste měli chuť na pizzu, zajděte do Johnnyho pizzerie. Tam je pizza život. A život je pizza.“

Everly si mě měřila pohledem, Blake tiše vyprskl. Když jsem k němu zdvihla pohled, viděla jsem, jak mu cukají koutky, ale v očích měl temný výraz. Přesně jako tu noc, kdy mi vyčetl, co jsem mu provedla.

Sklopila jsem pohled a poskočila, protože už jsem zimou necítila nohy. Chodidla mi propichovaly malé jehličky.

„Jak dlouho už tady takhle postáváš?“ zeptala se Everly. Na sobě měla zase baret, tlustou vlněnou šálu a kabát, který jsem jí tak trochu záviděla,

protože se zdál krásně teploučký. Na čele se jí objevila malá vráska.

„Pár hodin.“

Everly mi podala hrnek, na kterém byl jakýsi úhledný nápis.

Vzala jsem ho a zahřívala si ruce, zatímco jsem doufala, že se Johnny nedrží svého slibu a nepozoruje mě z okna. Pak jsem se napila – a zkřivila obličej. „Co je to?“

„Matcha latté, jinak řečeno nejlepší nápoj na světě.“

„Chutná to, jako by člověk cucal řasy.“ Otrásla jsem se a podala jí hrníček zpátky. „Ale díky moc za zahřátí. Vážím si toho.“

„Nevíš, co je dobrý,“ řekla a upravila si popruh tašky přes rameno.

Za mnou se znovu ozvalo zapískání a hned nato kdosi zahulákal: „Hej, pizza slečno! Můžu si kousnout?“

Stiskla jsem rty. Tentokrát mi cukalo v obou prostředníčcích.

„Jak dlouho ti ještě zbývá?“ zeptala se Everly. Vráska na jejím čele se prohloubila.

„Kolik je?“ Telefon jsem měla v tašce, ležící ve skříňce u Johnnyho.

Everly se koukla na hodinky. „Krátce po jedný.“

„Tak ještě pět hodin.“

„Pět hodin? Jude, vždyť zmrzneš, jestli tu budeš stát tak dlouho.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To je v pohodě. Ten kostým je teplej. Trochu škrábe, ale to je vedlejší.“

Johnny byl první, kdo mi dal šanci, a já bych ho nerada zklamala.“

Krátce jsem vrhla pohled přes rameno, jestli náhodou zase nestojí za mnou. Pak jsem se ohlédla zpátky k Everly a zašeptala: „I když je to totální blbeček.“

„No dobře. My teď musíme jít.“

„Ráda jsem ... vás viděla,“ vykoktala jsem a ještě jednou letmo pohlédla na Blakea.

Najednou napřáhl ruku.

Tázavě jsem zvedla oči od hrnku nahoru, k jeho obličejí. Nezahlédla jsem nic z bolesti a zloby našeho minulého setkání. Měl strnulý výraz.

„Vem si to,“ prohlásil stroze.

Vzala jsem si od něho hrníček a ucítila aroma sladkého karamelu. Přidržela jsem ho těsně u obličeje a nasála vůni do sebe. Neubránila jsem se povzdechu.

Když jsem se znovu podívala na Blakea, přivíral oči. Pak se rychle odvrátil a zamumlal: „Jdem.“

Everly se střídavě dívala na něho a na mě, pak se omluvně pousmála a následovala Blakea.

Zdvihla jsem kelímek a rty přiložila k místu, kterého se před chvílíčkou dotýkaly ty jeho. Ještě než jsem se napila, zaplavilo mě příjemné teplo.

Když jsem dorazila domů, byla jsem tak vyřízená, že bych sebou nejradši praštila rovnou do postele. Ale bylo mi jasné, že bych už nevstala, a tak jsem se bez dlouhého zdržování odploužila rovnou nahoru do koupelny. Ztuhlýma rukama jsem si svlékla černé džíny a triko s dlouhým rukávem,

které bylo navzdory chladu úplně propocené. Pak jsem skočila pod sprchu.

Pod teplou vodou jsem kousek po kousku opět roztávala. Ze začátku to bolelo, ale po pár minutách to bylo čiré blaho. Byla jsem neuvěřitelně šťastná, že jsem zpátky doma – a navíc se svou první výplatou v kapse. Část peněz si dám stranou na vlastní byt, zbytkem přispěju do domácího rozpočtu.

Pod horkým proudem jsem zůstala minimálně půl hodiny. Když jsem vylezla ze sprchy, udělalo se mi náhle černo před očima.

Opřela jsem se o stěnu ve sprše. Několikrát jsem zamrkala, aby se mi vrátil zrak, a svedla potíže s krevním oběhem na horkou sprchu.

Zabalila jsem se do ručníku a s oblečením v rukou jsem seběhla dolů.

Dole u schodů jsem narazila na Otise. Krátce se na mě podíval a pak rychle odvrátil pohled směrem ke stropu.

„Vůbec nic není vidět, Otisi, uklidni se,“ řekla jsem, když jsem ho mījela.

„Nechci, aby mě Ezra nebo Blake zabili, takže radši budu zírat do zdi, jestliže na sobě nemáš nic než ručník,“ zavolal za mnou, když už jsem byla téměř ve svém pokoji.

Na okamžik jsem přemýšlela, co tím myslel, ale zakázala jsem si dovést myšlenku až do konce. Co ke mně Blake cítil, bylo přece očividné.

Vklouzla jsem do pyžama – do toho se vzorem avokád, které jsem měla už od patnácti – a použité oblečení hodila do koše na prádlo. Když jsem vybalovala tašku, spatřila jsem v ní Blakeův hrníček. Poté, co spolu s Everly odešli a já dopila jeho karamelové macchiato, jsem si všimla, že je na

něm natištěné jeho týmové číslo. Pořád ještě měl jedenáctku, stejně jako tenkrát na střední.

Dřív jsem od něho nedokázala odvrátit pohled, když hrál, ačkoli jsme na zápasy chodili kvůli Ezrovi. Přesto jsem ho nepřetržitě sledovala, nešlo mi přestat. Jak se soustředil, s jakou dynamičností se pohyboval, jak pokaždé zakřičel a zvedl ruku sbalenou v pěst nad hlavu, když se mu povedla střela – tím vším jsem byla úplně uchvácená.

Prsty jsem přejela po jedničkách. Někde na dně mého kufru ležel jeden z jeho starých dresů. I když jsme my dva přerušili kontakt, ten dres jsem opatrovala jako poklad. Když jsem za sebou měla obzvlášť těžkou noc, vklouzla jsem do tohohle obnošeného trika a představovala si, že se na něm ještě pořád drží Blakeova vůně. Což po tolika měsících rozhodně nebylo možné.

Setřásla jsem ze sebe vzpomínku a zhluboka vydechla. To gesto s kafem vůbec nic neznamenal. Jen se nade mnou slitoval. Nic víc.

S tímhle přesvědčením jsem vyšla z pokoje a přešla do kuchyně, abych kelímek umyla. Pak jsem se vydala po schodech nahoru.

Když jsem došla k jeho pokoji, na chvíli jsem se zastavila. Zevnitř zněla tichá hudba, zdálo se mi, že je to *Dangerous Woman* od Ariany Grande. Sebrala jsem odvalu a zaklepala na dveře.

Hudba utichla.

„Ano?“ ozvalo se.

Odhodlala jsem se a otevřela dveře.

Blake ležel na posteli a na svých stehnech balancoval jeho laptop. Neměl ortézu, ale pod pravé koleno si vstrčil polštář. Když mě uviděl, trochu se napřímil a narovnal si polštář pod zády. Byl oblečený do přiléhavého tmavě šedého trika

a světle šedých tepláků. Mokrý vlasy mu padaly do čela, zřejmě se sprchoval ještě přede mnou. Prsty si je prohrábl a uhladil dozadu.

„Nebyla to Ariana Grande?“

Blake pomalu zavrtěl hlavou. „To se ti zdálo.“

Potlačila jsem úsměv. „Neřekla bych. Úplně jasně jsem slyšela *Dangerous Woman*.“

Podíval se na mě nevyzpytatelným pohledem, aniž uznal za vhodné odpovědět na má slova. Evidentně nebyl v náladě na žerty.

„Jen jsem ti chtěla vrátit hrníček,“ zakuňkala jsem a čekala na reakci. Která nepřišla.

Odkáslala jsem si a vstoupila do místnosti. Opatrně jsem došla k psacímu stolu, přičemž jsem na sobě jednoznačně cítila jeho pohled. Postavila jsem hrnek na stůl a pár vteřin ještě prsty spočinula na jeho víčku. Pak jsem se odvážila rychle rozhlédnout kolem. Stůl přetékal všelijakými pořadači a učebnicemi ke studiu, přes židli viselo několik kusů oblečení. Pokoj byl bíle vymalovaný, jen jedna stěna byla šedá, a pod nohama jsem cítila příjemně měkký tmavomodrý koberec.

„Díky za kafe,“ řekla jsem a podívala se na něj.

Ani na vteřinu ze mě nespustil oči a můj pohled opětoval neutrálním výrazem.

Horečně jsem přemýšlela o něčem, co bych mohla říct. Náhle se mi zase udělalo mdlo. Třesoucíma se rukama jsem se chytla židle, která o kousek popojela, jak jsem se zapotácela.

Postel vrzla, jak se Blake rychle posadil. „Všechno v pohodě?“

Párkrát jsem zamrkala, než mi skvrny před očima zmizely. „Myslím, že jsem si dala moc

horkou sprchu. Po těch deseti hodinách venku jsem to potřebovala.“

„To nemyslíš vážně, že jsi byla v týhle zimě deset hodin venku.“

Ještě pořád jsem se přidržovala židle, protože podlaha pode mnou se propadala.

„Potřebuju peníze,“ zamumlala jsem.

„Dal ti alespoň na chvíli přestávku?“

Přikývla jsem, i když těch pět minut na čůrání se ani nedalo počítat. Pořád mi bylo mdlo. Skvrny před očima se rozmnožovaly. Najednou se podlaha pode mnou proměnila v pudink a nohy to vzdaly. S lehkým „žuch“ jsem se sesunula na kolena a padla na bok.

Jako skrz hučení vodopádu jsem slyšela Blakea volat mé jméno. Jeho hlas zněl zastřeně, ale bylo to moje jméno. Milovala jsem, když mi říkal jménem. Pomalu se mi zavřela víčka.

„Zatraceně, Jude,“ ozval se jeho hlas tentokrát docela blízko.

Když jsem znovu otevřela oči, viděla jsem, jak na mě Blake shlíží, a připadalo mi, že je vzhůru nohama. Vypadal dost rozčileně. A obrovsky.

„Odsud vypadáš ještě mnohem, mnohem větší,“ zašeptala jsem. „Jsi... tak velký. Připadám si jako mravenec.“

„Nemůžu si dřepnout,“ řekl. „Dokážeš vstát?“

Opřela jsem se o lokty. Trásl se tak mocně, až jsem se bála, že mě neudrží, když vtom mě Blake popadl v podpaží a postavil. Zavravorala jsem o krok dopředu, ale chytil a držel mě zezadu za paže.

Cítit jeho ruce na své kůži bylo, jako by mě někdo probudil ze sna. Tep se mi zrychlil, srdce jsem měla až v krku. Vnímala jsem v zádech jeho hrudník. Ještě pořád se mi točila hlava, ale to bylo vedlejší, protože v tuhle chvíli byl Blake tak blízko. Kdyby bylo po mém, mohli bychom takhle stát klidně celou noc. Chtěla jsem, aby ta chvíle trvala napořád. Beze slov, bez čehokoli, co by ji mohlo zničit.

„Co to děláš, Jude?“ Jeho hlas zněl drsně a mně naskočila husí kůže. Určitě to vnímal. Jeho prsty jako by na mých pažích zamrzly. Cítila jsem, jak se zhluboka nadechl.

Nevěděla jsem, jestli moje závratě způsobuje nízká hladina cukru, přepracování, nebo Blakeova blízkost. Všechna tři vysvětlení byla možná.

Znovu jsem se zakymácela a on mě přitáhl k sobě. Dělalo se mi špatně.

„Myslím, že sebou zase švihnu,“ zašeptala jsem, ačkoli jsem se nenáviděla za to, že to říkám zrovna teď.

Blake zaklel. Pak mě přisunul k židli a jedním pohybem ruky z ní shodil oblečení, abych se mohla posadit. Sklonil se ke mně a zkoumavě mi hleděl do obličeje. Když se ujistil, že nespadnu ze židle, přešel kolem mě zpátky k posteli.

„Kdy jsi naposledy jedla?“

Hučelo mi v hlavě. Nedokázala jsem si vzpomenout. „Myslím, že snídani?“

Sehnul se k levé straně postele a zaslechla jsem, jak otevírá nějaká dvířka. O chvíli později ke mně přišel, v jedné ruce držel láhev koly a ve druhé tortillový wrap sendvič.

„Na,“ řekl a postavil obojí na stůl.

Jen jsem na něj civěla. „Ty máš v pokoji ledničku?“

Krátce přikývl. „Máma mi ji pořídila krátce po operaci, abych nemusel neustále běhat po schodech nahoru a dolů, nebo prosit ostatní.“ Když viděl, že se pořád ještě třesu, přisunul mi kolu blíž. „Tady, to určitě pomůže.“

Vděčně jsem od něj vzala láhev a přiložila si ji ke rtům. Cítila jsem, jak mi tekutina dorazila do prázdného žaludku. To bublání mi připadalo trochu divné, ale i tak jsem se ještě trochu napila. Bez velkých okolků jsem popadla wrap a odmotala vršek alobalu, abych si mohla kousnout. V puse se mi rozlila chuť čerstvého salátu, kuřecích prsou a rajčat a já slastně zamručela. Můj žaludek začal jako na povel kručet.

„Myslela jsem, že mi u Johnnyho dají něco k jídlu,“ řekla jsem po chvíli. „Ale musela bych si koupit pizzu za plnou cenu, a to se mi nechtělo. Navíc bych na jídlo stejně neměla čas.“

„Takže kromě přitroublýho kostýmu ti nedali ani pauzu, ani občerstvení.“ Blake založil ruce na prsou. „To zní jako pěkně blbej džob.“

Dvakrát jsem si kousla a pomalu žvýkala. Točení pozvolna přestávalo a svět nabýval zase pevných forem. „To taky je. Ale stejně tam jdu zítra znovu.“

„Určitě bys našla něco jinýho.“

Ruka s wrapem mi klesla. „Nenašla.“ Pohledem jsem zůstala viset na šedivém žmolku na koberci.

„Jak to, že ne?“

Podívala jsem se na něj se zdviženým obočím. Myslela jsem, že žertuje, ale v jeho pohledu nebylo nic jiného než čirý zájem.

„Nemám ukončenou školu a jediné reference, co jsem za poslední roky nasbírala, jsou z natáčení. Ten džob v pizzerii byla jediná nabídka, co jsem dostala. Zítra tam musím znovu. Je mi jedno, že všem připadám směšná a celý Woodshill si ze mě dělá srandu.“

Blake se na mě chvíli nehnutě díval. Pak si odkašlal. „Mně nepripadáš směšná.“

Najednou jsem cítila tlukot svého srdce až v krku.

„Ne?“

Zdálo se, že mu teprve teď došlo, co řekl. Podíval se na mě a pokrčil rameny. „To, co máš teď na sobě, není o moc lepší než ten pizza obleček.“

Cítila jsem, jak mi červenají tváře, zatímco jsem přemítala o všech těch chvílích, kdy jsem tohle pyžamo měla na sobě. Zřejmě se s ním už nikdy nedokážu rozloučit. Bylo spojené s příliš mnoha krásnými vzpomínkami. „Dřív se ti moje avokádové pyžámko líbilo.“

„Takže proto sis ho oblíkla a dělala, že omdlíváš?“

Zalapala jsem po dechu. „To jsem nedělala!“

Znovu se na mě podíval. A pak – zničehonic – se jeho rty protáhly v úsměv a v očích mu zajiskřilo.

Ten úsměv měl na mě pořád stejný účinek jako kdysi. Na krátký okamžik jako bych zapomněla, co všechno mezi námi proběhlo, protože jeho pohled byl tak vřelý, že téměř vymazal chlad dnešního dne.

„Děláš si ze mě legraci,“ řekla jsem váhavě.

Zamyšleně naklonil hlavu na stranu. „Protože jsi přede mnou omdlela jak nějaká viktoriánská

panička.“

„Musím si to zítra líp ohlídat a propašovat do kostýmu nějaký jídlo. Jen nesmím myslet na to, kdo všechno už ho měl na sobě. Přešla by mě chuť.“ Zírala jsem na wrap ve své ruce a neohrabaně ho pozvedla. „Mimochodem – díky.“

„V pohodě.“

„Můžu ti udělat novej, jestli chceš. Abys nemusel zase dolů.“

Mávl rukou. „Nemám hlad.“

Nastalo ticho, v němž jsem usilovně přemýšlela, co dalšího bych mohla říct. Ještě se mi nechtělo odejít. Ne když se Blake v mé přítomnosti tak bezprostředně usmíval a povídal si se mnou.

Zřejmě na mně poznal, o čem přemýšlím. Otřel si dlaněmi stehna. „Potřebuješ ještě něco? Musím dodělat něco do školy.“

Ucítila jsem píchnutí, ale přesto jsem dala všechno do toho, abych dokázala vstát.

Už se mi sice netočila hlava, ale kolena jako bych měla z kaše. Podlamovaly se mi nohy, ale došla jsem přes pokoj až ke dveřím a tam se ještě jednou otočila.

Pořád se na mě díval. Nedokázala jsem v jeho pohledu pořádně číst, ale rozhodně v něm nebyla zloba.

„Díky, Blakeu.“

Jen zabručel.

Nebylo to sice nic převratného, ale pořád to bylo víc než cokoli během mých prvních dnů ve Woodshillu. Docela slušný pokrok, řekla bych.

kapitola 12

Další den v práci nebyl o moc lepší. Ačkoli jsem si tentokrát dala pozor, abych s sebou měla dost jídla a pití, tělo mě večer bolelo tolik, že jsem vážně přemýšlela, že vynechám sprchu a půjdu rovnou do postele.

Když jsem vešla vchodovými dveřmi, Ezra s ostatními byli doma. Slyšela jsem z obýváku jejich hlasy a do nosu mě praštila vůně něčeho zapékaného. Automaticky jsem následovala její zdroj a našla kluky u jídelního stolu.

„Ahoj,“ řekla jsem vespolek.

Cam s Otisem můj pozdrav opětovali, ale Blake si mě jen mlčky prohlížel a Ezra se mračil.

„Vypadáš jak smrtka,“ prohlásil.

Podařilo se mi vydat ze sebe jen jakési zamručení. Pak jsem se svezla na prázdnou židli. Vyčerpaně jsem opřela lokty o stůl a položila si bradu do dlaní.

„Came, podej jí talíř,“ ozval se Otisův hlas.

„Proč já?“

„Protože Ezra prostíral, já jsem vařil a ty bys taky mohl pro změnu něco hezkýho udělat.“

Někdo odsunul židli. Zaslechla jsem, jak Cam brblá a míří do kuchyně. Krátce nato kousek ode mě přistál na stole talíř. Vůně lasagní mě donutila – i když jen krátce – zvednout hlavu.

„Vy jste... Vy jste úžasní. Už jsem vám to říkala? Tak úžasní.“ Popadla jsem Ezrovu vidličku, protože mi Cam žádnou nepřinesl a já rozhodně nehodlala udělat už ani krok. Pak jsem se vrhla na lasagne.

„Není náhodou sjetá?“ zeptal se Cam obrácený k Otisovi.

„Myslím, že ne.“

„Představuju vám Jude, když má hlad,“ přihlásil se ke slovu Ezra.

Mlčky jsem pokračovala v jídle, pohledem přilepená ke krásně rozteklému sýru, který se úžasně táhl pokaždé, když jsem ho nabrala vidličkou.

„Jak to proboha chceš vydržet každej den, Lentilko?“ zeptal se mě brácha. „Vždyť už teď nemůžeš ani chodit.“

Pokrčila jsem rameny. Jediné podstatné teď byly lasagne.

„To se poddá,“ zamumlala jsem s minimem elánu, takže to znělo spíš ironicky.

„Nebylo by lepší, kdybys ještě chvilku hledala, místo toho, abys vzala úplně první džob? Do domácí kasy už jsi přispěla.“ Neústupně jsem zavrtěla hlavou. Potřebovala jsem se znovu postavit na vlastní nohy, nemělo cenu to dál protahovat.

„Colin mi říkal, že teď o víkendu bude brigádničit jako číšník na Večeři sportovců. Pár lidí z obsluhy jim vypadlo – třeba bys to mohla zkusit?“ navrhl Otis.

Zastavila jsem vidličku v půli cesty do pusy a podívala se na něj.

„Co je to za akci?“

„Sportovní katedra každej rok pořádá takovou večeři, kde se slaví úspěchy týmů. Velká část toho jsou jen nudný proslovy, ale taky jsou tam vždycky pozvaný důležitý lidi a sponzoři,“ vysvětloval. „Většinou hledají studenty, kteří by chtěli brigádku jako obsluha. Možná by ses mohla přihlásit?“

„Máš na někoho kontakt?“

Otis přikývl. „Pošlu ti po jídle telefonní číslo.“

Podívala jsem se na něj rozzářenýma očima. Roznášení občerstvení znělo rozhodně líp než mávání cedulí v ledové zimě. V podstatě cokoli znělo líp.

„Trenér se po tobě ptal,“ prohodil zničehonic Ezra k Blakeovi, který byl v tu chvíli plně zaměstnaný důkladným vyškrabáváním talíře. „Zblázní se, jestli nedorazíš.“

Blake zvedl hlavu a podíval se na Eze tak, že ho málem propíchl očima.

„Co bych tam dělal?“

„Je to příležitost popovídat si s lidma. Kromě toho taky ukážeš, že jseš pořád ještě součástí týmu.“

„A jsem?“

„Nech toho, kámo,“ namítl Cam. „Vždyť přece víš, že jo.“

„Jestli jste si toho náhodou nevšimli – mám přetrženej křížovej vaz, ksakru.“

„Vážně?“ podíval se kolem sebe s přehnaným překvapením Ezra. „Tak to mi vůbec nedošlo.“

Cam se pokusil schovat za sklenicí úsměv.

„Jdi do hajzlu, Ezro,“ zasyčel Blake.

„Ty jdi do hajzlu,“ vrátil mu nedotčeně Ez. „Já nejsem ten, co tě vyčleňuje z týmu. Nikdo z nás to nedělá.“

Blake a Ezra na sebe zírali – Ezra opřený dozadu a se založenýma rukama, Blake s napřímenou vidličkou v ruce. Vypadalo to, že se s ní na Ezru každým okamžikem vrhne. Pak ji nechal

s hlasitým cinknutím spadnout do talíře, zhluboka se nadechl a dlaněmi si promnul obličej. Když dlaně znovu spustil dolů, nepřátelskost v očích se vytratila a napětí v ramenou očividně polevilo.

„Oukej. Půjdu tam.“

Ezra se spokojeně usmál a předklonil se, aby si nandal ještě trochu lasagní. „Takže všechno v poho.“

Blake ho pod stolem kopl do holeně tak silně, až mu lasagne sletěly z naběračky a z výšky se rozplácly na talíři. Rajčatová omáčka vystříkla Ezrovi přímo do obličeje, a smyla tak zjevně samolibý výraz z jeho tváře.

Chytila jsem se dlaní za pusu, ale ve chvíli, kdy se Cam s Otisem rozchechtali, už jsem to nevydržela. Prskala jsem smíchy a rychle vytáhla mobil, odemkla ho a otevřela foťák. Pak jsem udělala asi tak tučt snímku brášky s obličejem plným omáčky.

Ez si našťavaně otřel tvář, čímž to rozhodně nevylepšil, a ještě víc nás rozesmál. Bohužel se přesně v tu chvíli otočil a zahlédl telefon v mojí ruce.

„Jude,“ řekl nebezpečně tichým hlasem, „tos neměla dělat.“

„Neházej to na mě,“ zvolala jsem a ukázala na Blakea. „On tě kopl.“

„Já vím. Ale Blake není ve stavu, abych si na něm mohl vylít zlost.“

„Eh, co to má znamenat?“ zeptala jsem se a stáhla se dozadu, protože Ezra odsunul židli a postavil se.

Jediný krok, který udělal, vypadal tak výhružně, že jsem taky okamžitě vyskočila. Když se pohnul

směrem ke mně, vykřikla jsem a začala utíkat.

„To není fér! Máš honit Blakea, ne mě!“

Se svýma dlouhýma nohama neměl problém mě ještě v obýváku dostihnout.

Zastavila jsem se u obývacího stolku, Ezra stál na druhé straně. Jakmile jsem se pohnula do strany, udělal totéž.

„Jenže on mě nefotil.“

„Přesně tak,“ zaslechla jsem Blakeův hlas.

Vrhla jsem směrem k jídelnímu stolu vražedný pohled, ale právě to byla chyba. Ještě jsem stihla zahlédnout Blakeovy cukající koutky, když Ezra přeskočil – přesně tak, přeskočil! – stůl a čapl mě. Přitiskl zaomáčkovanou tvář na můj obličej a já křičela a rukama nohama se snažila vyprostit. Jednou se mi dokonce povedlo ho loktem šťouchnout do břicha, ale pozdě. Podařilo se mu chytit mě pod krkem a já nemohla dýchat, jednak proto, že jsem se snažila bránit, a jednak proto, že jsem se nedokázala přestat smát.

Už jsem si nebyla schopná vzpomenout, kdy jsem se naposledy cítila takhle bezstarostně a bláznivě.

Moje uniforma sestávala z černé sukně, bílé halenky, červených kšand a černé kravaty, kterou mi v návalu laskavosti uvázal Ezra. Vlasy jsem si zapletla do copu na stranu, a když jsem se naposledy kontrolně podívala do zrcadla, měla jsem pocit, že výsledek docela ujde.

„Ještě nějaké tipy?“ zeptala jsem se, otočená ke Colinovi.

Usmál se na mě a zavrtěl hlavou. „Ne, myslím, že jsem ti všechno vysvětlil. Ke všem zákazníkům

se chovej stejně, nikdy se nevracej s prázdnýma rukama a dbej na to, aby všichni hosti v tvém rajonu byli spokojení.“

Proklouzla jsem mezerou mezi bílými závěsy a polkla. Sál se mezitím z velké části naplnil, spousta lidí už seděla u kulatých stolů, další hosté postávali mezi nimi a povídali si. Na jevišti na konci sálu hrála kapela a poblíž stál řečnický pultík, připravený na pozdější proslovy.

Už poněkolkáté jsem si uhladila kravatu a narovnala kšandy, přestože bylo všechno pěkně na svém místě.

„Víš, které stoly máš na starosti?“ zeptal se Colin.

Přikývla jsem. „Číslo pět až osm.“

„Bezva. Prosím, nezklam mě. Jakákoli chyba jde za mnou,“ řekl ještě a pak mi předal velký podnos plný skleniček šampaňského a pomerančového džusu.

S těmihle povzbudivými slovy jsem vyšla z kuchyně a zamířila ke svým stolům. Když jsem dorazila na místo, začala jsem se zářivým úsměvem rozdávat nápoje.

Už po chvíli mi bylo jasné, že tohle je tisíckrát lepší než můj pizza džob. Vydržela jsem v něm ještě jeden den, než mi zavolal Colin a souhlasil, abych o víkendu brigádničila na Večeři sportovců. Poté jsem okamžitě zavolala Johnnymu a oznámila mu, že už nepřijdu. Moje chodidla se z toho ještě úplně nezotavila a moje sebevědomí jakbysmet.

Otočila jsem se, abych dalšímu z hostů podala skleničku sektu, a zahlédla bráchu. V černém obleku vypadal naprosto skvěle. Nejradši bych ho okamžitě vyfotila a fotku poslala mamce a tátovi, ale mobil jsem nechala v tašce, kterou jsem si na

začátku směny zamkla do skříňky. Kromě toho stejně nepřicházelo v úvahu, abych rodičům takovou fotku poslala, i kdybych chtěla. Bylo třeba, aby si pořád mysleli, že jsem v L.A. a pokračuju ve své kariéře.

Pomalů jsem si razila cestičku k Ezrovi, přičemž jsem si dávala dobrý pozor, abych se neustále mile usmívala a ke všem byla přátelská. Když jsem se prodrala následujícím hloučkem, konečně jsem spatřila i Otise, Cama a Blakea.

Sotva můj pohled padl na Blakea, v puse mi úplně vyschlo. Svou vysportovanou postavou a širokými rameny perfektně vyplňoval oblek, a přestože měl ortézu, stál zpříma a hrdě. Neposlušné vlasy si učesal dozadu, ale jeden pramínek se nenechal přemluvit a padal mu do čela. Vypadal famózně. Věděla jsem, že celý večer se nebudu moct pohledu na něj nasytit, a netušila jsem, jak to vůbec přežiju.

„Dobrý večer,“ řekla jsem a napřáhla ke klukům ruku s tácem. „Mohu vám nabídnout něco k pití?“

Otis se zaculil a vzal si skleničku džusu. „Mám radost, že to s tou prací vyšlo.“

„A co teprve já. Díky moc za ten kontakt,“ odpověděla jsem a přidržela tác ostatním, kteří se pod dohledem sponzorů a trenérů poslušně chopili pomerančového džusu.

Ještě jednou jsem se krátce podívala na Blakea. Těkal pohledem po místnosti. Vypadalo to, že by byl raději kdekoli jinde, jen ne tady. Přemýšlela jsem, jestli bych měla něco říct, když jsem koutkem oka zahlédla, jak mi Colin dává znamení, abych se vrátila do prostoru pro obsluhu.

Ztuhla jsem. „Přeji vám příjemný večer,“ vyhrkla jsem rychle a s omluvným úsměvem se otočila

a vyrazila zpátky ke kuchyni. Po cestě jsem posbírala prázdné skleničky. V kuchyni jsem dostala další tác a vydala se znovu na plac. A takhle to pokračovalo další hodinu. Rozdávala jsem nápoje, zapisovala si přání hostů a sbírala prázdné nádobí.

Po nějaké době už byla prakticky obsazená všechna místa a ještě před předkrmem přednesl děkan univerzity svou řeč. Říkal, jak oceňuje takovéto společné setkání a že katedra sportu je pýchou woodshillské univerzity, což někteří ze sportovců kvitovali souhlasnými výkřiky.

Pak se všechno slilo v jedno velké, hektické pobíhání. Nachodila jsem toho při roznášení jídla, pití a sbírání nádobí snad víc než za celý minulý rok. Sice jsem nedokázala unést tolik talířů najednou jako Colin, ale řekl mi, že mi to ukáže a pomůže mi to nacvičit.

V určitý moment jsem měla přestávku na oddech, zrovna mluvil jeden ze sponzorů. Moc jsem neposlouchala, protože jsem byla příliš zaměstnaná popadáním dechu a pitím vody.

„Držíš se dobře, Livingstonová,“ řekl Colin a poklepal mi na rameno, když kolem mě procházel.

„Díky,“ odpověděla jsem.

„Mohla bys na chvilku převzít jeden můj stůl? Potřebuju se taky napít.“

„Jasně, který?“

Pokynul směrem k prostoru za mými stoly. „Sedí tam pár důležitých osob, takže jim vyplň každý přání, jo? Pijou červený.“ To bylo poslední, co řekl, než zmizel za závěsem.

Jedním hltem jsem dopila vodu a protáhla si záda. Pak jsem vzala láhev červeného vína

a vykročila směrem ke Colinovu stolu. Na tváři už mi zase hrál úsměv.

U stolu seděli tři muži. Zdvořile jsem se na ně usmála. „Ještě trochu vína?“

Sotva si mě všimli, jen prostřední muž s prošedivělými vlasy letmo zdvihl prst.

Pochopila jsem to jako signál a dolila mu sklenici.

„Myslím, že Livingston by mohl být vážným kandidátem,“ prohlásil šedovlasý muž.

Pokusila jsem se skrýt své překvapení. Jestliže jsou to důležití lidé, určitě je dobré, že zmiňují Ezrovo jméno.

„Taky si myslím. Ale jak je vidět, může se všechno rychle změnit,“ konstatoval muž napravo, kterému jsem právě dolévala.

„Velká škoda, co se stalo Andrewsovi,“ řekl světlovlasý muž úplně vlevo.

Cítila jsem, jak mi tuhne ruka. Opatrně jsem narovnala láhev, pohrávala si s ubrouskem na jejím krku a snažila se vzchopit. Pak jsem přešla ke třetímu muži a začala nalévat i jemu, zatímco jsem se neúspěšně pokoušela neposlouchat jejich konverzaci.

„Vážně škoda. Úplně zmařený potenciál,“ souhlasil muž vpravo.

„Viděl jsi ho? Ten kluk už není schopný vůbec ničeho.“

Souhlasné mručení. „Jeho kariéra je u konce, aniž vůbec pořádně zač... Dávejte přece pozor!“

Pokračovala jsem v dolévání, aniž bych zaregistrovala, že sklenice už je plná. Bohužel jsem nezvládla ani zabručet omluvu. Mechanickým

pohybem jsem se otočila, abych došla pro utěrku –, a spatřila jsem Blakea.

Stál jen pár kroků od nás. S očima dokořán a ztuhlými rameny zíral na muže u stolu. Bylo jasné, že slyšel každé slovo. V očích mu plálo cosi temného.

„Blakeu,“ zašeptala jsem.

To ho zřejmě vytrhlo ze strnulosti. Podíval se na mě, a když jsem v jeho očích spatřila hluboké zoufalství, cosi uvnitř mě se rozsypalo. Udělala jsem krok směrem k němu – ale bleskově se otočil a strnulou chůzí vyrazil opačným směrem.

„Doneste utěrku, nebo tu snad budete jen tak postávat a civět?“ ozval se hlas šedovlasého muže.

Nemusela jsem dlouho přemýšlet. Tělo jednalo plně automaticky. Za rozhořčeného protestu osazenstva stolu jsem práskla láhví o stůl, otočila se a následovala Blakea. Měl trochu náskok a zrovna zatočil doleva do chodby vedoucí k toaletám. Zrychlila jsem a vyhnula se muži, který právě vycházel. Pak jsem se rozhlédla na obě strany a došla ke dveřím umývárny. Položila jsem ruku na kliku a zhluboka vydechla. Potom jsem ji stiskla.

Blake stál ke mně obrácený zády. Ruce měl v bok a slyšela jsem, jak těžce oddychuje.

Opatrně jsem za sebou zavřela dveře. Když Blake zaslechl cvaknutí, otočil se ke mně. Jeho pohled ještě víc potemněl.

„Běž pryč,“ řekl drsným hlasem.

Jen jsem zavrtěla hlavou.

Otevřel pusku a zase ji zavřel. Snaha dostat mě pryč mu nestála za tu námahu. Vzdal to a otočil se ke mně zády. Ramena se mu zrychleně zvedala a zase klesala, ve tvářích a na krku měl rudé fleky.

Nedokázala jsem si vzpomenout, kdy jsem ho naposled viděla takhle zničeného.

„Má pravdu,“ řekl nakonec a s pohledem upřeným do podlahy zavrtěl hlavou. „Čert ví, kolik toho to koleno po rehabilitaci vydrží. A kdo by chtěl draftovat zraněného hráče? Skončil jsem.“ Znovu zavrtěl hlavou. „Je konec, do hajzlu!“ Zvedl pravou nohu a kopl do odpadkového koše před sebou, až přeletěl místnost a narazil na protější stěnu.

Trhla jsem sebou a podívala se na Blakea, který se teď oběma rukama opíral o umyvadlo. Ramena se mu zvedala ve stále rychlejším tempu.

Mé tělo reagovalo zcela instinktivně. Bez přemýšlení jsem došla k němu. Svrběly mě prsty. Zvedla jsem ruku v okamžiku, kdy promluvil.

„Mám neustálý pocit, že nejlepší čas mého života už je za mnou,“ řekl zlomeným hlasem. „Přišel jsem o všechno, co pro mě něco znamenalo. Nezbylo mi vůbec nic, Jude.“

Hrdlo jsem měla jako sešněrované. Najednou jsem měla pocit, že mu rozumím. Ačkoli jsme spolu od mého příjezdu do Woodshillu nijak důvěrně nemluvili, věděla jsem přesně, jak se cítí. Chtěla jsem mu dát najevo, že není sám.

„Cítím se úplně stejně,“ zašeptala jsem.

Zdálo se, že mě neslyší. Pořád ještě lapal po dechu. Chytil se za límec a nekoordinovaným pohybem se pokusil povolit si kravatu. Byl při tom tak roztržitý, že si ji jen ještě víc utáhl.

Znovu jsem zareagovala čistě instinktivně. V tomhle okamžiku nic z věcí, které stály mezi námi, neexistovalo. Jediné, na čem záleželo, bylo být tu pro něj. Sáhla jsem po jeho ruce a zadržela ji. Jemně, ale rozhodně jsem za ni zatáhla a otočila

ho směrem k sobě. Pak jsem se chopila kravaty, uvolnila uzel, zdvihla límec košile a přetáhla mu kravatu přes hlavu. Nedbale ji upustil do umyvadla. Co nejopatrněji jsem mu na košili rozepnula horní knoflíček. Prsty jsem se dotkla jeho krku a Blakeův dech se zastavil – stejně jako můj. Pokoušela jsem se nenechat se tím zmást.

„Blakeu,“ řekla jsem důrazně a mělo to úspěch – podíval se na mě.

V očích měl ztrápený výraz. „Hlavně žádný chlácholivý řečíčky, prosím.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ani jsem to neměla v plánu. Chtěla jsem jen říct, že v tom nejsi sám. Že tě chápu.“

Otevřel pusu a zase ji zavřel. Na čele mu vyskočila vráska.

„Vím, že v tuhle chvíli to nestojí za nic. A je mi jasné, že sis mnohým prošel. Ale i když jsi teď totálně rozhozený: Ještě to pro tebe neskončilo.“

Odfkl si a zadíval se na zem, ale to jsem nehodlala připustit. Sebrala jsem veškerou odvahu a položila mu prsty pod bradu. Jemně, ale důrazně jsem mu obličej zase zvedla.

Když se na mě znovu podíval, zastavil se mi dech. Všechny myšlenky, které se mi zrovna honily hlavou, se rozutekly a sotva se mi podařilo dát je zase dohromady. Drželi jsme se jeden druhého. V jeho očích jsem viděla všechnu tu bolest a zoufalství, které ho už týdny sžíraly zevnitř.

„Je fuk, kolik času uteklo. Znáš tě,“ řekla jsem chvějícím se hlasem a zatajila dech. „Byla jsem u toho, když jsi s basketem začal. Jestli je pro tenhle sport někdo jako dělanej, tak jsi to ty.“

Zavrtěl hlavou. Zarazil se. Znovu zavrtěl hlavou.

„Ale co když ne?“ namítl drsným hlasem. Mluvil tak tiše, že jsem mu sotva rozuměla. „Co když je po všem?“ Stále se vyhýbal mému pohledu a zdálo se, že se ze všech sil snaží, aby neztratil kontrolu úplně. Ve tváři se mu znovu objevily rudé fleky.

Trhalo mi srdce ho takhle vidět. V tuhle chvíli jsem netoužila po ničem jiném než být tu pro něj. Nejenom teď, ale pořád. Chtěla jsem mu naslouchat, když je v nesnázích. Chtěla jsem ho podpořit, když už to chtěl vzdát. Chtěla jsem dělat všechno, co jsem v posledních měsících nemohla. Musela jsem.

Bez toho, abych promeškala být jedinou vteřinu, jsem ho objala. Pevně jsem ho stiskla a doufala, že díky tomuhle objetí pochopí to, co jsem nedokázala vyslovit.

Cítila jsem jeho překvapení. Ztuhl, jen ramena se mu chvěla. Přesto jsem ho stále držela a pokoušela se nevnímat jeho příjemnou vůni. Místo toho jsem se soustředila na to, co bylo v tuhle chvíli nejdůležitější: postarat se, aby opět získal důvěru v sebe sama.

„Ještě to neskončilo,“ zašeptala jsem. „Ještě dlouho to neskončí.“

Váhavě zvedl ruce. A pak, jako ve zpomaleném záběru, mě objal.

Koutkem oka jsem nás viděla v zrcadle – Blakea, který mě svou výškou dalece převyšoval a svou hlavou téměř spočíval na té mojí, a sebe, nataženou na špičkách, jak se ho snažím svým objetím ukonejšit.

Jeho dech se pozvolna uklidnil. Napětí v ramenou polevilo. Dýchali jsme současně. Přesto jsem ho nedokázala pustit. Přála jsem si, aby tenhle okamžik nikdy neskončil.

„Rozmačkáš mě,“ zachraptěl najednou.

Rychle jsem ho pustila a udělala krok zpátky, abych mezi námi vytvořila odstup. Teprve poté, co jsem si za ucho zastrčila pramen vlasů a uhladila si uniformu, jsem opět dokázala zvednout pohled.

Blake měl v očích výraz, který jsem neznala. Zdál se rozrušený a rozpolcený. Jako by nevěděl, co si má myslet o tom, že jsem to zrovna já, kdo ho vidí v tomhle stavu a snaží se ho uklidnit.

„Takže stejně došlo na chlácholivý řečičky,“ řekl nakonec. Tón v jeho hlase prozradil, že hluboký moment, který jsme spolu prožili, je pryč.

Polkla jsem a znovu si rozpačitě uhladila sukni. „Doufám, že aspoň k něčemu byly, koneckonců, ulejuvám se zrovna z práce. A výjimečně je to práce, kterou bych si ráda udržela.“ Blábolila jsem, aniž bych věděla, co vlastně říkám – protože jsem stále ještě cítila Blakeovy paže na svých zádech.

Okamžik jsme mlčeli. Così hlubokého, co mezi námi před chvílí vyvstalo, se stáhlo zpátky do tmy. Najednou jsem si uvědomila, jaké je v místnosti dusno, že kape kohoutek a na zemi se válí zbytky mokrých papírových ručníků.

Blake se otočil a podíval se do umyvadla, ve kterém v malé loužičce ležela jeho kravata. Zvedl ji. „Teď je mokrá.“

„To je fuk,“ řekla jsem a odkašlala si. „Klidně můžeš jít tak, jak jsi.“

Podíval se do zrcadla a zachmuřil se. „Vypadám jako po nervovém zhroucení.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Pojď sem.“

Znovu se ke mně otočil. Postavila jsem se na špičky, abych mu odhrnula neposedné vlasy z čela. Poslušně sklonil hlavu. Když jsem mu upravila

účes, zapnula jsem ještě knoflíček u košile a narovnala límeček.

„Ta-dá! Jako nový,“ oznámila jsem.

Znovu se zkoumavým pohledem podíval do zrcadla, ale než mohl zase couvnout, otočila jsem se a zamířila ke dveřím.

Blake šel za mnou. Společně jsme vstoupili do chodby.

Pomalů jsme kráčeli vedle sebe. Tlumeně k nám pronikala hudba ze sálu a s každým naším krokem zněla hlasitěji. Těsně předtím, než jsme došli ke vchodu, mě Blake zničehonic chytil za zápěstí.

Prekvapeně jsem na něj pohlédla. Jeho obličej byl v tmavé chodbě sotva vidět. Zaslechla jsem, jak se zhluboka nadechl.

„Díky,“ řekl zastřeným hlasem a palcem mě pohladil v místě, kde mi tepal pulz.

Podlomila se mi kolena a v krku mi vyschlo.

„Kdykoli,“ špitla jsem.

Blake přikývl, pak mě pustil a vešel do sálu.

Celý zbytek večera jsem na svém zápěstí cítila ozvěnu jeho doteku.

kapitola 13

Další den ráno mě probudilo hlasité řinčení. Zasténala jsem a koukla na telefon.

Bylo krátce po deváté.

Zabořila jsem obličej do polštáře a pokusila se znovu usnout. Domů jsem dorazila až v šest ráno. Zvládla jsem si akorát natáhnout legíny a tričko a po pár minutách jsem se polomrtvá zhroutila do postele. Teď jsem měla pocit, že je půlnoc.

Kluci ale měli evidentně jiný pojem o čase.

Znovu se ozval hlasitý rámus a směsice hlasů. Vzcala jsem snahu znovu usnout a frustrovaně odkopla peřinu.

Včerejší večer proběhl celkem vzato dobře. Po příchodu z umývárny mi dal sice Colin malou přednášku, protože ti chlápci, co tak pohrdavě mluvili o Blakeovi, si na mě stěžovali, ale velkoryse to přehlédl a dal mi ještě jednu šanci. O to víc jsem se pak snažila a chtěla mu dokázat, že o tuhle práci opravdu stojím. Když jsme se loučili, řekl mi, že mě pro příští akci oficiálně navrhne svému šéfovi, jestli chci – což jsem samozřejmě chtěla. Zařadí mě na seznam potenciálních brigádníků a v případě potřeby mě budou kontaktovat. Sice to nebylo nic extra jistého, ale pořád to bylo lepší než postávat v kousavém pizza oblečku v univerzitním kampusu. Kromě toho jsme dostali slušné spropitné, které se po konci večera rozdělilo mezi všechny obsluhující. Dala jsem si peníze stranou a stáhla z webu nabídku na prodej svého tabletu.

V polospánku jsem vstala z postele a vydala se do obýváku.

Cam a Blake se váleli na gauči a pařili nějakou hru, Ezra a Otis seděli u jídelního stolu a snídali.

„Brýtro,“ zachraptěla jsem. Skoro celou noc jsem halekala objednávky, protože hudba byla čím dál hlasitější a sotva jsme si rozuměli, což se teď zřetelně odrazilo v absenci mého hlasu.

Ostatní zabručeli na pozdrav a já se došourala k automatu na kafe. Zmáčkla jsem tlačítko velké kávy a vychutnávala si vůni lahodného nápoje stékajícího do hrníčku.

Otis ke mně přišel a ukázal na pánev na sporáku, ve které byla ještě docela slušná porce míchaných vajec. „Klidně dojez zbytek, jestli chceš.“

„Otisi, ty jsi prostě nejlepší,“ vzdychla jsem a vyklopila si vajíčka na prázdný talířek.

Vyzbrojená talířem a hrnkem jsem přešla k jídelnímu stolu a posadila se vedle Ezry. Pak jsem se odvážíla letmo pohlédnout na Blakea, který byl zrovna ponořený do souboje s Camem. Oba měli na sobě tepláky, ale nahoře byli bez. Přesně v ten okamžik Blake zřejmě Cama porazil a triumfálně vymrštil ruku nad hlavu.

„A máš to, srágoro.“

„Páni! Teď jsi mi to fakt natřel.“

„Že jo?“

Blakeův výraz byl nevyzpytatelný. Přemýšlela jsem, jestli je mu opravdu líp, nebo jestli to jen hraje. Dřív býval jako otevřená kniha. Bylo na něm jasně poznat, jak mu je, a když ne, nejpozději po pěti minutách stejně řekl, co se děje.

„Hele, co to máš na sobě za dres?“ zeptal se najednou Otis, který se posadil naproti mně. Zíral na moje tričko a upíjel pomerančový džus.

Podívala jsem se na sebe – a strnula jsem.

Měla jsem na sobě basketbalový dres týmu Blue River High. Přesněji řečeno Blakeův dres týmu

Blue River High. Ten dres, co jsem mu ukradla ze skříně a vzala si s sebou do Los Angeles. Ten dres, co jsem evidentně dnes v noci ve svém deliriu vytáhla z kufru a oblékla si ho.

Do háje.

Cítla jsem, jak mi hoří tváře, a pokusila jsem se na židli svézt co nejniž. Pozdě. Všechny oči v místnosti směřovaly ke mně.

Blake se na mě díval zamračeným pohledem a přesně jsem poznala okamžik, kdy mu to došlo. V očích se mu zablýsklo.

„Ten je můj?“ zeptal se Ezra s plnou pusou.

„Já... Ehm... Musím na chvilku...“ koktala jsem a vyskočila ze židle. Otočená zády ke zdi, jen aby Otis, Cam a Blake nezahlédli číslo, jsem se plížila do chodby. Ačkoli pro mě předtím tohle tričko znamenalo něco jako objetí, útěchu a bezpečí, teď mi připadalo, že se mi jedenáctka na zádech vysmívá.

Letěla jsem do pokoje – jestli se plížení podél zdi tak dá nazvat – a natáhla na sebe džíny a tmavě modré triko s dlouhým rukávem. A když už jsem byla u toho, doběhla jsem ještě nahoru do koupelny a dala se trochu do pucu. Až když horkost v mých tvářích dostatečně polevila, odvážila jsem se zpátky dolů.

Ezra a Otis už mezitím dosnídali. Na stole stál jen můj talíř a hrnek, přičemž vajíčka i kafe už byly úplně studené.

To mi bylo fuk.

Posadila jsem se a ze všech sil ignorovala Blakea a Cama, kteří si dali další hru. Spěšně jsem do sebe házela vajíčka a zalévala je kafem, zatímco jsem na tabletu surfovala v inzerátech na bydlení. Sice jsem ještě nějaký čas potřebovala, než našetřím na kauci,

ale určitě není na škodu udělat si trochu přehled o woodshillské nabídce.

„Ha!“ ozval se Cam triumfálním hlasem a Blake zaúpěl. „Pomsta je sladká, Andrewsi.“ S těmito slovy odhodil ovladač na stolek v obýváku, postavil se a protáhl. „Už musíme jít. Máme přednášku.“

Blake jen zamručel.

„Bud' tady hodnej,“ řekl Cam otcovským tónem. „A nedělej nic, co bych nedělal já.“

Blake mu ukázal prostředníček.

Cam se na mě široce usmál, pak vyšel z místnosti a s hlasitým dusáním po schodech zmizel nahoře.

V obýváku se rozhostilo ticho.

Listovala jsem webovými inzeráty, aniž bych se doopravdy soustředila na to, jestli se vůbec pohybuju v rámci svého finančního rozpočtu. Za chvíli jsem zaslechla, jak kluci scházejí ze schodů. Zahlédla jsem v chodbě Ezru, který nám krátce zamával. „Zatím čau.“

Cam zabouchl dveře. Zůstali jsme s Blakem sami. Skutečnost, kterou jsem se pokoušela ignorovat, zatímco jsem do sebe rychle házela snídani. Poté jsem se zvedla a odnesla nádobí do kuchyně.

Blake pořád ještě seděl na pohovce. V ruce držel ovladač, i když nic nehrál.

Na stolku před ním stálo několik sklenic a talířů, a když jsem pohledem sklouzla o něco dál, zahlédla jsem na zemi kupičku oblečení, v němž jsem rozpoznala Blakeovo sako, košili a kalhoty ze včerejška. Zamračila jsem se.

Znovu jsem se podívala na Blakea. Zrovna se pokoušel dát si nohu nahoru – v obličejí měl

urputný výraz. Přelétla jsem pohledem jeho koleno, pod které si dal polštář, a nakrčila čelo.

„Ty jsi spal tady?“

Blake se zarazil a očividně se pokoušel vypadat nezúčastněně. „Jak jsi na to přišla?“

Naklonila jsem hlavu na stranu. „Neodnesl jsi nádobí do kuchyně, ačkoli normálně je to pro tebe děsně důležitý. Za gaučem se válí oblečení, co ses pokoušel schovat. A k tomu ještě přidej svůj trpící výraz, když sis teď dával nohu nahoru.“

Zvedl obočí. Pak se opřel dozadu a založil si ruce na prsou. „Mohl bych prostě jen být ve víkendový náladě, takže se mi nechce uklízet nádobí. Oblečení tu může ležet proto, že jsem teprve teď dorazil domů. A můj výraz... by klidně mohl být následek kocoviny.“

Bylo mi jasné, že plácá nesmysly. Pauzy v jeho řeči byly příliš dlouhé.

„Anebo jsi v noci prostě už nezvládl vyjít schody.“

„Protože jsem přebíral.“

Vzpomněla jsem si na včerejší večer. Jak vzteky vyletěl a zraněnou nohou kopl do odpadkového koše. Přepadla mě nepříjemná předtucha.

„Anebo už nemůžeš ani chodit bolestí.“

Došla jsem k němu a chtěla se podívat na koleno, ale položil si na něj další polštář, aby mi v tom zabránil. Nečekala jsem na jeho námitky a razantně ho zase zvedla.

Koleno mu nateklo do dvojnásobné velikosti a zřejmě ho ani nemohl pokrčit.

„Do háje, Blakeu,“ zaklela jsem s obavou v hlase. „To by měl vidět doktor.“

„Já vím.“

Podívala jsem se na něj. Měl pořád ještě nepřístupný výraz. Fruistrovaně vzdychl.

„Proč jsi nic neřekl? Kluci by tě okamžitě odvezli.“

„Doufal jsem, že se to zlepší.“

Teď jsem zvedla obočí já. „Nevím, jak to vypadalo předtím, ale nemyslím si, že takovýhle otok je normální.“ Ještě včera Blake chodil. A teď už ani nevyšel schody.

„Bolí to hodně?“

Pokrčil rameny. Zatažený výraz a strnulá poloha však dost napovídaly.

Horečně jsem přemýšlela. Pak jsem si vzpomněla, o čem jsem včera večer při našem rozhovoru přemítala. Možná byla tohle moje šance. Možná bych mu teď mohla dokázat, že tu pro něj pořád ještě chci být. Bez ohledu na to, co se mezi námi stalo.

„Vezmu tě k doktorovi,“ řekla jsem rozhodně.

Blake trhl hlavou. „Cože?“

„Musíš si nechat prohlédnout koleno. Odvezu tě ráda. Pokud nechceš, můžu zavolat Everly a zeptat se jí, jestli nemá čas...“

„Jestli to uděláš, tak tě zabiju,“ procedil mezi zuby.

Překvapeně jsem na něho pohlédla.

Přešel si dlaněmi přes obličej. „Já teď prostě jen chci klid. Jestli teď dostanu další porci MoBla, tak...“ Vztekle zavrtěl hlavou. „Nedělej to, prosím.“

„Fajn. Takže dojdu nahoru a přinesu ti nějaké oblečení?“ Vyslovila jsem to jako otázku a čekala na odpověď.

Chvíli vypadal nerozhodně. Jako by si nebyl jistý, jestli na mě má být naštvaný, nebo má být vděčný, že není sám.

Nakonec se poddal svému osudu a nahlas vydechl. „Oukej.“

Přikývla jsem, otočila se a zamířila ke schodům.

Měla jsem od něj sice oficiální svolení vstoupit do jeho pokoje, ale když jsem vešla, stejně jsem si připadala jako zločinec. Minule jsem se soustředila jenom na Blakea a sotva jsem si všímala okolí. Teď mi naopak zrak okamžitě padl na stěnu za postelí, která byla jako jediná natřená šedou barvou a viselo na ní několik zarámovaných obrázků. Ačkoli jsem se tu nechtěla zdržovat déle, než bylo nutné, nemohla jsem jinak než udělat krok blíž, abych si je líp prohlédla.

Na jedné fotce byl Blake se svojí mamkou, která se hrdě usmívala do foťáku. Na další stál s několika podobně zpocenými spoluhráči. Byli úplně rozzářeni, takže to určitě muselo být focené po nějakém vítězném zápase. Na třetím snímku byl Blake, Everly a nějaký světlavlasý muž, kterého jsem neznala. A na poslední... byl Ezra, Blake a já. Fotka už byla hodně stará, muselo mi být tak třináct. Byli jsme u nás na zahradě, v pozadí byly vidět rozmazané obrysy naší a Blakeovy mamky. Stála jsem mezi klukama a všichni tři jsme se smáli do kamery. Už tehdy byli kluci o několik centimetrů vyšší než já.

Nemohla jsem uvěřit, že si to tu pověsil. Obrázky na stěně odrážely všechny fáze jeho života. A tak jsem přemýšlela, jestli to znamená, že

mě možná přece jen ze svého života ještě úplně nevymazal.

S bušícím srdcem jsem přistoupila ke skříni a otevřela ji. Všechno vonělo jako on. Smysly mi zalila nezaměnitelná vůně bergamotu a něčeho dalšího, co ve mně evokovalo domov. Stálo mě hodně sil se tu déle nezdržovat a nečmuchar – doslova, i v přeneseném smyslu. Zaměřila jsem se tedy na to podstatné a vytáhla z poličky tmavě šedé tepláky, tričko a černý flaušový svetr, který bych si nejradši sama oblékla. Porozhlédla jsem se po berlích a našla je v levém rohu vedle skříně. Vzala jsem je, popadla ještě zimní kabát a zamířila zpátky dolů.

V obýváku jsem Blakeovi nejdřív podala tepláky. „Tady.“

„Dík,“ zamumlal.

Svrběla mě ruka, strašně ráda bych ji napráhla a pomohla mu, ale zdál se tak zarputilý, že jsem si byla jistá, že by mi to za žádnou cenu nedovolil.

Chvilku mu to trvalo, ale nakonec to zvládl. Natáhl si přes tepláky ortézu, postavil se a napráhl ruku.

Na okamžik mě rozptýlil pohled na jeho nahé břicho, pak jsem mu rychle podala triko a svetr. Oblékl si je a chopil se berlí. Znovu se zhluboka nadechl a vydechl a potom zamířil přes obývací k chodbě. Hodila jsem na sebe něco teplejšího, zatímco si obouval boty, a společně jsme vyšli ven.

Pomalu jsme kráčeli k autu. V jeho černém Chevroletu Sonic už jsem seděla mockrát. Blake ho měl od svých sedmnácti. Před očima mi vyvstal obraz, jak si ho přivezl od prodejce domů. Blake, se založenýma rukama opřený o dveře řidiče, mě přijel vyzvednout ze školy.

Třásl se mi prsty, když jsem napřahovala ruku.

Podal mi klíčky, i když na okamžik zaváhal. „Jed' opatrně.“

Obrátila jsem oči v sloup. Řídit mě učil táta – a to je fakt nejopatrnější řidič na světě. Jestli existovalo něco, v čem jsem byla dobrá, tak to bylo řízení. Takže jsem jeho slova ignorovala a vzala mu klíčky z ruky.

Blakeovi trvalo delší dobu, než dokázal nastoupit a nastavit si sedadlo tak, aby měl nohu alespoň částečně v pohodlné poloze.

Pak jsem se opatrně rozjela a na okamžik zastavila. Než jsem vyjela, letmo jsem se na něj ještě podívala.

Zdál se napjatý a v obličeji měl úplně stejně ponurý výraz jako včera večer. Položil si hlavu na opěrku a zíral před sebe, jako bychom se vydávali na porážku.

„Hej.“

Nepatrně otočil hlavu směrem ke mně, aniž ji zvedl z opěrky.

„To bude dobrý,“ řekla jsem odhodlaně.

Místo odpovědi zase jen zabručel.

Jeho náladě jsem rozuměla. Byli jsme na cestě do nemocnice, protože měl koleno nateklé do velikosti žlutého melounu. Procházel mizerným obdobím, a ještě navíc musel trávit čas se svojí ex, která ho zranila víc než cokoli jiného. Ale já měla své předsevzetí stále jasně před očima: teď jsem tady pro něj. A ukážu mu, že ještě není po všem.

kapitola 14

O rok a půl dříve

Když mi zazvonil mobil, vrhla jsem se k němu tak rychle, až to bylo skoro trapné.

„Haló?“

„Bejby,“ ozval se sametový hlas na druhém konci a mně radostí poskočilo srdce. Byla to jedna z přezdívek, které mi v průběhu posledních let vymyslel, a pokaždé když ji použil, jsem se na něj prostě chtěla vrhnout.

„Konečně. Už jsem si říkala, žes na mě zapomněl,“ řekla jsem a plácla sebou na gauč v prťavém obývacím. „Zkoušela jsem ti volat, ale byl jsi v nějaký díře, nešlo se spojit.“

„Ještě že to teď klaplo,“ řekl Blake. „Mám novinky.“

Posadila jsem se. „Povídej.“

„Vzal jsem práci v jednom obchodě.“

V krku se mi udělal knedlík. Náročný tréninkový plán a studium prvního semestrsemestru, toho už bylo ažaž. Teď ještě bude dřít do nemoty, a přitom bydlí ve Woodshillu teprve pár týdnů.

„Už jsme o tom přece mluvili,“ řekla jsem opatrně.

„Já vím. Ale to zvládnu. Z výplaty si budu moci dovolit letenky, takže se můžu vidět častěji. Stýská se mi.“

„Mně taky,“ zamumlala jsem a v hrudi ucítila povědomé píchnutí. Jako by moje srdce chtělo okamžitě za ním, nehledě na to, kolik kilometrů nás dělilo. „Moc. Ale nechci, aby ses přetěžoval.“

Poněkud hlasitěji vydechl, takové sotva slyšitelné vzdychnutí.

„Nedělej si starosti,“ řekl lehkovážně. „Měla bys vidět, co všechno tam prodávaj. Dělají aranžmá z nafukovacích balonků, svatební dekorace, narozeninový a dětský party. Můj kolega Týdžej dokonce umí vyrobit z balonků zvířátka. Říkal, že mě to naučí.“

Dokázala jsem doslova slyšet jeho úsměv a přála si, abych ho mohla i vidět. Blake měl nejkrásnější úsměv na celém světě. Pokaždé když se na mě usmál, jako by se na okamžik svět zastavil, jen pro nás dva.

Odsunula jsem obavy do nejzazšího kouta své mysli a místo toho se soustředila na jeho dech. Chtěla jsem ho potěšit stejnou bezstarostností, kterou vyzařoval při každém našem rozhovoru.

„Vždycky jsem si přála nafukovací zvířátko,“ řekla jsem po chvíli.

„Já taky.“ Další povzdech. V pozadí cosi zašustilo. „Nejradši bych ti jedno poslal k výročí.“

Usmála jsem se. „To by byla pecka.“

„Naštěstí jsem objevil ještě něco lepšího.“

Ozval se zvonek u dveří. „Počkej, bejby,“ řekla jsem. „Musím otevřít. Moje spolubydlící si určitě zase objednala minimálně dvacet nějakých balíčků. Přísahám, že má...“

Otevřela jsem dveře – a telefon mi vypadl z ruky.

Musela jsem několikrát zamrkat, abych se ujistila, že neblouzním.

Na prahu mého malinkatého bytečku stál Blake.

„Mě,“ prohlásil a rozevřel náruč. „Já jsem ten nejlepší dárek.“

Ani vteřinu jsem nezaváhala a skočila mu do náručí. Ovinula jsem mu nohy kolem pasu, paže kolem krku a veškerou silou jsem se k němu přitiskla. Z očí se mi řinuly slzy.

Objal mě a položil si obličej na můj krk.

Nekonečně dlouhý moment jsme se prostě jen takhle drželi. Srdce mi bušilo a vzlykala jsem.

„Všechno nejlepší,“ zašeptal.

Stiskla jsem ho ještě pevněji a nosem nasála jeho bylinkovou vůni. Voněl jako domov. Jako všechno, co pro mě něco znamenalo. Než jsem odpověděla, zhluboka jsem se nadechla.

„Toble je ten nejhezčí dárek, co jsem kdy dostala,“ zašeptala jsem a ústy se dotýkala jeho kůže.

„To jsem si myslel.“

Trochu jsem se od něho oddálila a zaklonila hlavu, abych se mu mohla podívat do očí. Pak jsem mu vzala obličej do dlaní a palci ho hladila po tváři.

„Jak vidím, Woodhill tvému sebevědomí nijak neubral.“ Než mohl odpovědět, naklonila jsem se k němu a políbila ho. „Miluju tě,“ zašeptala jsem.

„Taky tě miluju.“ Nosem se mi otřel o můj. „A teď mi ukaž svůj pokoj. Hodlám naše výročí náležitě oslavit.“

Ukázala jsem prstem do chodby. „Tamhle, druhé dveře.“

Blake zavřel dveře a znovu se mi podíval do očí. Na tváři se mu rozlil onen rošťácký úsměv, který jsem tak milovala. Patřil jen mně. Na okamžik se zdálo, že se svět zastavil. Točila se mi hlava.

„Dokonalý,“ zamumlal.

Zatímco mě chodbou nesl do pokoje, přemýšlela jsem, jak moc je to pravda.

Byli jsme dokonalí.

Chodby v nemocnici byly žlutě vymalované a poseté špinavými fleky – hnědými, zelenými, našedlými – a já si u každého z nich říkala, co se asi tak na zdi rozstříklo a jestli za jejich původem byli lidi.

Otrásla jsem se a znovu pohlédla na mobil, kde jsem procházela inzeráty na eBay. Seděla jsem tu už přes hodinu a čekala na Blakea. Sestřička ho odvedla do ordinace a já se posadila v čekárně. Z toho čekání jsem šlela a každou minutou se moje obavy zvětšovaly. Bála jsem se o něj. A měla jsem strach, že až se vrátí, bude ještě zdeptanější než včera večer.

Zavřela jsem aplikaci eBay a otevřela Instagram. Rychle jsem prolétla novinky a podívala se na fotky svých bývalých kolegů a kolegyně. Sam oznamoval, že dostal novou roli, a já mu znovu pogratulovala, tentokrát v soukromé zprávě. S čím jsem nepočítala, byla jeho blesková odpověď, která dorazila jen pár vteřin poté.

*Jude! Neslyšel jsem o tobě už celou věčnost! Jak je?
Nechceš zajít na kafe?*

Suše jsem polkla a sklonila se k telefonu, abych odepsala.

*U mě všechno v pohodě. Už nejsem v L.A.,
momentálně bydlím u bráchy ve Woodshillu. Ale ty
se máš skvěle, jak vidím! Moc ti to přeju!*

Když jsem klikala na tlačítko „odeslat“, chvěly se mi prsty. Nerozuměla jsem tomu. Proč mě ještě pořád tak hrozně bralo mluvit či přemýšlet o tom, že už nežiju v L.A.?

Telefon znovu zavibroval.

Cože? Nene! Ani jsme se neviděli, než jsi odjela. Máš pravdu, mám se docela dobře, ale znáš to, jednou jsi nahoře a jednou dole. Pořád mě děsně mrzí, že PR skončila. Chybí mi. A ty taky. Bylo to super!

Přečetla jsem si vzkaz dvakrát, protože jsem nemohla uvěřit, že to napsal. Rozklikla jsem jeho fotogalerii. Měl tam fotky z premiér. Z natáčení a srandiček s kolegy. Selfíčka z pláže u moře, se slunečními brýlemi a kšiltovkou, bez nichž už nemohl ani vytáhnout paty z domu. Podle jeho úsměvu a komentářů se zdálo, že kráčí neustále kupředu a vůbec se neohlíží. Nikdy by mě nenapadlo, že mu chybí natáčení *Pokroucené růže* tak jako mně. Ucítla jsem píchnutí v žaludku.

„Jude?“ ozval se hlas přímo nade mnou.

Trhla jsem sebou a zvedla pohled od telefonního displeje. Předě mnou stál Blake a pozorně si mě prohlížel. Rychle jsem se postavila a odhrnula si vlasy z obličeje.

„Tak co?“ zeptala jsem se trochu moc vysokým hlasem.

Blake se na chvíličku podíval na můj telefon, pak znovu pohlédl na mě.

„Všechno v pořádku,“ řekl pomalu.

Pozvolna mi docházelo, co říká. Ulehčeně jsem si oddechla. „Vážně? To je skvělý!“

Přikývl, ale pořád vypadal trochu nerozhodně.

Odkašlala jsem si a otočila se, abych ze židle zvedla naše bundy. Podala jsem mu kabát.

„Tady.“

Nespouštěl ze mě oči, jako by věděl, že něco neštymuje. V očích měl stejně potmělý výraz jako předtím v autě.

Samozřejmě nic nebylo v pořádku. Ani u něj, ani u mě. To nám oběma bylo naprosto jasné.

Vyhnula jsem se jeho pohledu a oblékla si bundu.

Poté, co si Blake vzal kabát, jsme se společně vydali směrem k výtahům.

„Co bys teď měl dělat?“ zeptala jsem se a ukázala na jeho koleno.

Blake zmáčkl tlačítko se šipkou dolů.

„Otok je prý normální a může se objevit častěji. Doktorka říkala, že bych měl přestat kopat do věcí, jestli chci ještě někdy zase hrát.“

Tiše jsem hvízdla. „Zdá se, že ti udělila slušnou lekci.“

Jen přikývl. „Dostal jsem nové prášky. Kromě toho nemám nohu v příštích dnech moc zatěžovat.“

Vyšli jsme z výtahu a vykročili směrem k parkovišti. Přivítala nás ledová zima, a tak jsem byla ráda, když jsme zase seděli pěkně v autě. Pořád ještě v něm bylo teplo, i když jsme v nemocnici strávili víc než hodinu. Otočila jsem klíčkem a chystala se odjistit ruční brzdu, když mě zarazil Blakeův hlas.

„Počkej.“

Pustila jsem brzdu a tázavě se na něj podívala.

Pohlédl mi do očí, pak na ruku a poté skrz přední sklo na auta stojící před námi. Hlasitě vydechl.

„Ještě... Ještě nechci jet domů.“

Chvilíčku jsem měla pocit, že jsem se přeslechla.

„Musel bych klukům vysvětlovat, co se stalo, a zas by vyváděli. Na to... v tuhle chvíli nemám.“

Snažila jsem se zpracovat jeho slova. Bylo pochopitelné, že to teď nechce rozebírat. A už vůbec ne po včerejší noci.

Blake sklouzl pohledem na své ruce v klíně, na okamžik je sbalil v pěst a pak je zase uvolnil.

Doma na mě nic nečekalo. Jedině tichý, chladný pokoj, v němž bych měla spoustu času rozebírat v hlavě Samovu zprávu.

„Mně se taky ještě nechce domů,“ řekla jsem po chvíli váhavě.

Blake překvapeně zvedl hlavu.

Mezi námi toho stálo tak mnoho. Neuvěřitelně mnoho. Zároveň jsem však měla pocit, že včerejší večer cosi změnil. Něco se pohnulo a bylo teď zpátky na svém místě. V jeho pohledu už nebyl odpor, bylo tam cosi nového, co jsem nedokázala definovat. A znovu jsem si připomněla své včerejší předsevzetí. Že tu budu pro něj. Že mu předvedu, že to pořád ještě dokážu. A možná je to přesně to, co právě teď oba potřebujeme.

Bez dlouhého váhání jsem odjistila ruční brzdu a vycouvala z parkovacího stání. Ale místo toho, abych vyrazila zpátky cestou, kterou jsme přijeli, jsem vyjela opačným směrem.

„Kam jedeš?“ zeptal se Blake. Zněl poněkud skepticky, nebylo divu. Jistým způsobem jsem byla skeptická i já.

„Nemám ponětí,“ odpověděla jsem a odbočila na hlavní silnici.

Blake se na několik minut odmlčel. Míjeli jsme obchody a supermarkety, které nakonec vystřídaly stromy. Čím déle jsme jeli, tím častěji se po stranách silnice namísto budov objevovala zmrzlá pole. Po chvíli jsem pár set metrů před sebou spatřila ceduli oznamující, že vyjíždíme z Woodshillu.

Blake si natáhl nohu. Pak se předklonil a zapnul rádio. Z reproduktorů se ozval nejnovější hit skupiny Jonas Brothers a probudil ve mně zase jedenáctiletou holku. Letmo jsem pohlédla na Blakea, který se opřel do sedadla.

Minuli jsme ceduli a opustili Woodshill.

„Nějaké přání ohledně cílové destinace?“ zeptala jsem se po chvíli.

Nerozhodně zabručel. „Prostě jen jed.“

Znovu nastalo několik vteřin mlčení.

„Když slavili comeback, okamžitě jsem myslel na tebe,“ pronesl Blake zničehonic a bradou pokynul směrem k rádiu.

„Vážně?“ Letmo jsem na něj pohlédla, ale už zase se díval z okénka a sledoval vysoké borovice podél cesty.

„Přesně si vzpomínám, jak jsi říkala, že budeš Kevinova druhá žena.“

„Kevin je rozhodně nejvíc podceňovaný Jonas Brother. Zaslouží si spoustu lásky.“

„S tou svatbou to ovšem nevyšlo.“

Přitiskla jsem si dlaň na hrud'. „Přeju mu s Danielle štěstí, dokud to jen vydrží.“

Znovu krátké ticho. „Zní to, jako bys měla v plánu ji zabít.“

Jen jsem se škodolibě usmála.

„Vypadáš děsivě. Okamžitě toho nech.“

Opět jsem se usmála a zesílila rádio. Joe Jonas zrovna zpíval o tom, jaký je blázen do své ženy. Během písničky jsem přemýšlela, že jsme právě mezi sebou poprvé od našeho shledání měli lehkovážnou slovní přestřelku. Jako bychom opuštěním Woodshillu za sebou zanechali i naše vlastní napětí. Kolem nás se tyčily vysoké hory, jejichž vrcholky se ztrácely v mracích. Byl to nádherný pohled a já jsem si v tu chvíli přála, abych atmosféru mezi námi mohla chytit a zadržet.

Krátce jsem se na něj podívala, ale koukal se z okna a zdál se duchem nepřítomný. Jako by byl myšlenkami zase v minulosti. Jenže to jsem nechtěla. Potřebovala jsem ho tady, abych mu dokázala, že naše tehdejší nešťastné období už je za námi.

„Jaká je doktorka? A fyzioterapeuti?“

Zdálo se, že ho změna tématu překvapila. Chytil se poutka nad sebou a chvíli si s ním nervózně pohrával.

„Docela fajn. Jen mám celou dobu...“ Zarazil se. Jako by sám sebe nutil dál nepokračovat.

Vzpomněla jsem si na jeho včerejší reakci. Jak pořád opakoval, že jeho kariéra je u konce.

„Máš pocit, že je to zbytečný?“ zeptala jsem se.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak pokrčil rameny. „Občas. I když existuje spousta hráčů, co měli

nějaký zranění a pak byli zase na špičce.“

„Jenže?“ dotírala jsem.

Zdalo se, že potřebuje chvíli na to, aby si ujasnil myšlenky. „Nevím. Furt mi všichni říkají, abych se nesrovnával s jinýma. A že má každý během rehabilitace svoje vlastní tempo. Takže se pokouším nečíst moc úspěšných příběhů. Ale jeden můj spoluhráč – Craig – měl taky přetržené křížové vaz. Pokaždý když s ním mluvím, zdůrazňuje, jak rychle a hladce u něj všechno probíhalo. Což se v mém případě říct nedá. Koleno mi pořád natýká, a když zkouším chodit, křupe mi v něm. Je to neustálý nahoru a dolů, jako na horský dráze, děsně mě to frustruje.“

Chtěla jsem něco namítnout, ale jen se nadechl a pokračoval.

„A pak přijdou kluci z tréninku a vypráví mi o něm, protože se mě ze všech sil snaží motivovat a zapojit. Jenže mi to připadá strašně nucený. A vystavuje mě to enormnímu tlaku. Pak jsem protivnej – já vím –, ale nemůžu si pomoci. Když ráno vstanu a snažím se bejt jako dřív, nefunguje to a akorát mě to ještě víc naštvě. Je to jako zatracenej začarovanej kruh.“

Chvilí jsem o jeho slovech přemýšlela a opatrně volila, co řeknu. „Ty ale prostě nejsi jako dřív.“

„Díky, přesně to jsem chtěl slyšet.“

Sevřela jsem volant pevněji. „Víš, jak to myslím. Já nejsem jako dřív. Ty nejsi jako dřív. Jednou jsme dole, jednou nahoře, vyvíjíme se.“ Netušila jsem, co říkám. Jen jsem strašně chtěla, aby už nebyl smutný a neviděl se v tak špatném světle.

„Zníš jako nějaká příručka.“

Ohnala jsem se po něm, ale šikovně se mi vyhnul.

Potichu jsem si povzdechla. „Nevím, jestli ti to pomůže, ale já se mám taky mizerně. Někdy je zkrátka všechno na prd a nic s tím nenaděláš. Musíš prostě jen zatnout zuby a jít dál.“

Krátké ticho. Poposedl si na sedadle. Moderátor v rádiu měl zrovna humorný monolog, který se k naší konverzaci vůbec nehodil. Blake to zřejmě vnímal stejně, protože ztlumil hlasitost natolik, že bylo slyšet jen svištění kol na silnici.

„Řekni mi, co se stalo v L.A., Jude.“

Málem jsem zašlápla brzdu, jak nečekaně se zeptal. Celá jsem ztuhla, až mě nepříjemně píchlo mezi lopatkami.

Blake se mi v posledních čtyřiaadvaceti hodinách otevřel. Řekl mi věci, se kterými se nesvěřil ani Ezrovi nebo Everly. Svolil, abych ho odvezla do nemocnice. Poprvé od svého příjezdu jsem měla pocit, že se mnou tráví čas dobrovolně. A jistým způsobem jsem mu dlužila vysvětlení – když už jsem mu tenkrát žádné rozumné nedala.

Zhluboka jsem vydechla a pokusila se zdi, které jsem kolem sebe vystavěla, trochu nabourat. Jen tolik, abych byla schopná prozradit něco málo ze svého života v Los Angeles.

„Nebylo to takový, jak jsem si představovala,“ začala jsem potichu.

„Když jsem tě naposledy navštívil, měl jsem jinej pocit.“ Blake mluvil klidným, téměř něžným hlasem. Jako by tušil, jak těžké je pro mě o tom mluvit.

Při myšlence na jeho tehdejší překvapivou návštěvu mě zahřálo u srdce. Trvalo to ovšem jen okamžik. Když jsem si v hlavě promítla to, co následovalo, teplo rychle vystřídal ledový chlad.

„Na začátku bylo všechno dobrý,“ řekla jsem váhavě. „Ale poté, co zrušili ten seriál, už jsem nedostala skoro žádné role. Moje spolubydlící se vystěhovala a musela jsem dva měsíce táhnout nájem sama. Pak přišel spolubydlící, který zdemoloval byt, a mě to stálo celou kauci.“

Cítila jsem Blakeův pohled, ale ze všech sil jsem se soustředila na silnici před sebou a na řízení. Napětí v ramenou zesílilo a rozšířilo se do celého těla, až jsem se cítila ztuhlá jako kus ledu.

„A pak byl můj agent toho názoru, že v dobrých rolích mi brání můj vzhled,“ pokračovala jsem. „Vždyť víš, že s tím hrbolkem na nose jsem vždycky byla tak trochu nespokojená, tak jsem si ho na jedné klinice nechala narovnat. Na určitou dobu jsem kvůli tomu vypadla z práce a žila ze zbytku úspor. Můj agent mě ujistil, že pro mě má další roli, ale když jsem se s ním pak setkala, řekl, že už si mezitím našli náhradu. A taky že už mě nebude dál zastupovat.“

Nebyla to úplná pravda, ale bylo to dost blízko.

Blake zaklel, ale dřív než mohl cokoli říct, pokračovala jsem zbrkle dál. Jestli to nezvládnu teď, nezvládnu to už nikdy. V očích mi narůstal zrádný tlak.

„Čím dýl jsem tam byla a čím víc proher musela skousnout, tím hůř mi bylo.“ Poslední slova už jsem jen zašeptala. „Měl jsi pravdu. Vzdala jsem to. Už jsem prostě neměla sílu jít dál. Nezvládla jsem to.“

Hekticky jsem mrkala očima a křečovitě se soustředila na silnici. Na svoje ruce na volant. Na nohu na pedálu plynu. Potřebovala jsem zůstat ukotvená. Nemohla jsem se v myšlenkách vracet na to temné místo, kam jsem lavinovou rychlostí sklouzla.

Předjelo nás nějaké auto a já sevřela volant tak pevně, až se mi roztráslly ruce.

„Můžeš támhle vepředu sjet?“

I když se zeptal rozvážně, zněl v panujícím tichu strašlivě nahlas. Přála jsem si, aby rádio tolik neztlumil. Mechanicky jsem přikývla a zamířila k výjezdu. Blake zřejmě poznal, že v tuhle chvíli nejsem schopná řídit, a bál se o svou bezpečnost.

Teprve několik vteřin poté, co jsme odbočili, jsem si všimla odpočívadla, ke kterému jsme směřovali. Byla jsem ráda, že můžu zastavit. Ruce se mi tráslly takovým způsobem, až jsem se skoro styděla. Sotva jsem zvládla vypnout motor. Pak jsem zůstala pohledem viset na rozmáčklé mouše na předním skle.

Blake se odpoutal, otevřel dveře spolujezdce a s námahou vystoupil.

Srdce mi bilo až v krku a nadávala jsem si, že jsem mu všechno řekla. Koneckonců jsem to byla já, kdo mu ublížil. Neměla jsem právo předkládat mu na talíři vlastní ztroskotání a brečet mu na rameni.

Náhle zaklepal na okénko u řidiče. Překvapeně jsem se podívala ven. Blake mi lehkým pokývnutím naznačoval, abych vystoupila.

Když jsem polkla, měla jsem pocit, že mám v hrdle hrst prachu. Sebrala jsem se a vystoupila. Vyhnula jsem se Blakeově pohledu a zavěsila si kabelku na rameno. Puntičkářsky jsem si nastavovala popruh. Teprve po chvíli jsem se odvážila něco říct.

„Dáme si něco k jídlu? Musíš mít hlad. Možná bychom mohli...“

Blake zvedl ruku a zastavil moje úpravy na kabelce.

Rozpačitě jsem vzhledla a podívala se na něj. Obočí měl stažené hluboko nad oči a v nich se mu zračil bolestivý výraz.

„To jsem nevěděl,“ řekl chraptivým hlasem.

Suše jsem polkla.

„Mrzí mě, co jsem ti předtím řekl,“ pokračoval.

„Už ses omluvil,“ zamumlala jsem.

Zavrtěl hlavou. „Tak to teď udělám ještě jednou. Do háje, Jude. To nemůžou myslet vážně.“

Pokrčila jsem rameny a pokusila se o co nejlhostejnější výraz. „To není tak podstatný.“

Ještě víc se zamračil. „To *je* podstatný. A není v pořádku, že ti nakecali takový kraviny. Jseš... Jseš dokonalá taková, jaká jsi. Nikdo nemá právo tvrdit něco jinýho.“

S pohledem upřeným na zem jsem zavrtěla hlavou a neslyšně se zasmála. „Jsem celkem opačnej případ dokonalosti.“

„Jude...“

Zvedla jsem hlavu a přerušila ho. „Ublížila jsem ti natolik, že ses na mě ještě před pár dny ani nedokázal podívat. Jsem totálním zklamáním pro svoje rodiče. Nemám ukončenou školu a nedostanu ani pořádnou práci. Dělán jednu blbou chybu za druhou a každý den mě napadá, že...“

Kousla jsem se do rtu. Tak silně, až jsem ucítila krev. Naštvaně jsem pohledem sklouzla od Blakea směrem k budově, ze které se vyklubal hotel. V přízemí byla restaurace s prosklenou přední stěnou. U jednoho ze stolů seděl mladý pár a pošťuchoval se. Mladík objal svou společnici, široce se na ni zaculil a přitáhl si ji k sobě. Pak jí

do koutku úst vlepil pusu. Pohled na ně to všechno ještě nějak zhoršil. Oči mě pálily jako ďas.

„Jude.“ Blake mluvil tak potichu a zároveň tak naléhavě, že jsem se na něj chtěla znovu podívat. Ale nemohla jsem. Ne teď, když jsem ztrácela kontrolu.

Povedlo se mi jen zavrtět hlavou. „Je to tak, jak to je. Za všechno si můžu sama. A nemám právo tu bulet, když jsi to ty, kdo se právě vrátil z nemocnice.“

Blake natáhl ruku a odhrnul mi z obličeje pramen vlasů.

Jeho dotek přišel tak nečekaně, až se mi zastavil dech. Hřbetem ruky se dotkl mé tváře. V tom místě se mi rozlilo teplo.

„Tohle není soutěž, kdo je na tom hůř,“ pronesl něžným hlasem.

Naštvaně jsem si otřela oči. „Já vím.“

„Bezva.“ Ruka mu opět klesla. Schoval ji do kapsy u kabátu. Až teď jsem si všimla, že si z auta vzal jenom jednu berli. „Takže teď bychom si mohli dát něco k jídlu.“

Bez toho, aby na mě počkal, se otočil a vyrazil směrem k hotelu.

kapitola 15

Hotýlek byl překrásný. Zvenku nebylo vidět, že na druhou stranu je výhled na vodopád. Podlaha v restauraci byla z černých a bílých dlaždic, strop byl prosklený a nabízel pohled na okolní hory a vrcholky stromů. Na stolech z ořechového dřeva byly sněhobílé ubrusy, a hotel tak celkově působil velmi upraveným, až téměř luxusním dojmem. Dostali jsme stůl uprostřed místnosti, takže jsme u něj sice neměli úplně nejlepší výhled, ale zato dost místa, aby si Blake mohl položit nohu na židli vedle sebe.

Oba jsme si objednali kolu a něco malého k jídlu – i když jsem si nebyla jistá, že to je s mým rozhozeným žaludkem dobrý nápad. Pořád ještě jsem nad sebou neměla plnou kontrolu. Pocity ve mně bouřily, ale naštěstí už jsem alespoň neměla slzy v očích. Cinkání nádobí a příborů od ostatních stolů, podbarvené písničkou *You Send Me* od Sama Cooka, mi pomáhalo se uklidnit. Kromě toho Blake můj emoční výbuch přešel bez komentáře. Choval se úplně normálně, za což jsem mu byla neskonale vděčná.

Zrovna jsem přemýšlela, co bych mohla říct, když Blakeovi krátce zapípal mobil.

Vrhl pohled na displej a obličej se mu zachmuřil. Pak telefon položil na stůl displejem dolů.

„Všechno v pohodě?“ zeptala jsem se.

Přikývl. „To byl Craig, poslal mi motivační citát a fotku týmu.“

„To zní hezky.“

Blake zdvihl obočí, pak znovu sáhl po telefonu, odemkl ho a cosi do něj naťukal. Poté ho přisunul přes stůl ke mně.

Na displeji byla vidět nějaká konverzace. Zdála se dost jednostranná a sestávala hlavně z grafik, kde byla velkými tiskacími písmeny hesla typu *Co tě nezabije, to tě posílí* nebo *Nejlíp se odrazíš ode dna* a tak podobně.

Potlačila jsem úsměv. „Roztomilý.“

„Myslíš?“ Vzal si telefon zpátky a zase do něj něco naťukal. O okamžik později mi v kapse zavibroval můj vlastní mobil.

Zamračila jsem se a vytáhla ho. Poslal mi zprávu. Váhavě jsem ji rozklikla.

Nečekejte na příležitost. Vytvořte si ji.

Tentokrát jsem uštěpačně zvedla obočí já. Zároveň mi však cukaly koutky. Nechápu, jak to dokázal, ale neměla jsem daleko k úsměvu – po tom všem, co jsem mu vyklopila.

„Máš pořád ještě moje číslo,“ řekla jsem, zatímco jsem si ukládala jeho. Na rozdíl ode mě měl nové – na to jsem si tenkrát bolestivě musela přijít sama, když jsem mu jednou v noci ubrečená volala a automatická nahrávka mi sdělila, že číslo už neexistuje.

„A ty máš pořád ještě můj dres,“ opáčil. Řekl to sice bez jakéhokoli podtónu, ale i tak se mi do tváří vlila krev. Jako by mě při něčem přistihl, i když mu určitě už dávno muselo být jasné, že jsem mu ho tenkrát ukradla. Neustále jsem si vypůjčovala věci z jeho skříně.

„Jo.“ To bylo jediné, co jsem na to dokázala odpovědět.

Zkoumavě si mě prohlížel, jako by se snažil v mém obličejí najít odpověď na otázku, kterou se

mi chystal položit. „Proč?“

„Protože je měkoučkej a sladce se v něm spí. Proč máš ty v pokoji na zdi naši fotku?“

Ted' se zdál být přistižený on. Ale rychle své pocity skryl za křídovou masku. „Protože jsem nechtěl přijít o pohled na tvoje rovnátka.“

„Spíš o pohled na svůj blondatý melír. Nemysli si, že na fotce není vidět.“

Blake protáhl obličej. „Nemám páru, o čem to mluvíš.“

„Hele, já mám taky ještě pořád haldu fotek. Přisahali jsme si s Ezrou, že ti to nikdy neodpustíme.“

„Taky mám pár věcí, který ti nehodlám odpustit,“ kontroval a se založenýma rukama se opřel o opěradlo židle. „Třeba to, jak sis na sebe nastríkala samoopalovací sprej a pak vypadala jako flekatej ubrus.“

Zmuchlala jsem ubrousek a hodila ho po něm. Trefila jsem rameno. Ani nehnul brvou a odložil ho na stůl.

Bylo mi jasné, že jen tančíme kolem tématu, o které tu vlastně jde. Navíc když jsem se ted' už trochu otevřela. Znovu jsem si vzpomněla na své předsevzetí ze včerejšího večera. Předtím jsem myslela, že v jeho životě už nehraju žádnou roli. Že už má kolem sebe jiné, kteří ho podrží a budou tu pro něj.

Ano, zdálo se, že je to úplně jiný muž.

Ano, nesla jsem na tom svůj podíl.

Ne, nemohla jsem nic vrátit zpátky.

Ale to všechno nic neznamenalo. Protože včera mi ukázal část sebe, kterou nikdo jiný neznal.

A jestli jsem si v posledních hodinách něco uvědomila, pak to, že hluboko uvnitř jsme se pořád ještě velmi dobře znali. Nejde prostě jen tak přestat někoho znát, ať už si přejete jakkoli čistý řez. Část své duše jsem nechala u Blakea, když jsem se s ním rozešla. Ale teď jsem byla s ním a on se mnou. Třeba se pro mě v jeho životě ještě opravdu najde místo. Protože i když si zřejmě myslel, že v tom mém už žádné nemá, nikdy o ně nepřišel. Od našeho rozchodu neexistoval jediný den, kdy bych na něj nemyslela.

Blake si zasloužil vysvětlení, to mi bylo jasné už dávno. Jen jsem doposud nesebrala odvalu mu říct, proč jsem to tenkrát ukončila. Příliš ho to sebralo a já byla moc zaneprázdněná sama sebou. Ale teď... teď už mě ta představa neděsila.

Zhluboka jsem se nadechla a vzchopila se.

„Ten dres není to jediné, co jsem si nechala,“ zašeptala jsem.

Blakeovy oči se o něco víc rozšířily. Najednou úplně ztichl. Jako by ani nedýchal.

„Ne?“

Opatrně jsem zavrtěla hlavou. Bála jsem se, abych rychlým pohybem nezničila to, co mezi námi právě klíčilo.

„Nechala jsem si všechno. Každíčkou vzpomínku. Nedokázala bych se s ničím rozloučit.“

Mezi obočím se mu objevila vráska. „Jenom se mnou.“

Vzpomněla jsem si na den, kdy mi přes Skype zavolał. Měli jsme špatné spojení, ale i tak jsem slyšela každé jeho slovo. A on každé moje.

Už tehdy mi rozhodnutí ukončit náš vztah zlomilo srdce, ale když na mě nevěřicně koukal a já

musela opakovat slova, která nechápal, doslova mě to rozbilo na kousky. Pořád jen vrtěl hlavou a něco si mumlal, až mu zůstala jen jedna jediná otázka.

„Miluješ mě ještě?“

„Blakeu...“

„Na něco jsem se tě ptal, Jude.“

Ptal se na to pořád dokola. Pořád. A já věděla, že aby moje rozhodnutí dosáhlo kýženého výsledku, existovala jen jediná odpověď.

Moje tichounké „*Ne*“ bylo absolutně nejhorší ze všech slov, co jsem kdy vyřkla.

„Je mi to líto, Blakeu,“ řekla jsem teď. Selhával mi hlas. Vzpomínka na ten den mi ho vzala.

„Proč?“ zeptal se znovu, ale tentokrát měla jeho otázka hlubší význam.

Opětoval můj pohled a narůstající vztek v jeho očích mi sevřel žaludek. V očích mě pálilo, ale ze všech sil jsem zadržovala slzy. „Když jsem se přestěhovala do L.A., myslela jsem to vážně. Byla jsem si jistá, že vztah na velkou vzdálenost zvládneme. Ale můj kalendář se čím dál víc zaplňoval. A tvůj taky, poté, co ses přestěhoval do Woodshillu. A pak jsi kvůli mně ještě vzal tu práci, zatímco já neustále přemýšlela, kdy tě zase budu moct vidět. Krátce po našem výročí za mnou přijel Ez. Dlouho jsme si povídali.“

Procházeli jsme se podél mola s mraženými jogurty v ruce. Vyprávěla jsem mu o svých oblíbených akcích, kam jsem chodila, a ukázala mu všechna svá místa. On naopak povídal o trénincích a univerzitním životě a ukázal mi na laptopu pár fotek. V určitou chvíli jsem se opatrně zeptala na Blakea.

„Lhal jsi mi,“ zašeptala jsem.

Otevřel pusy a zase ji zavřel. Evidentně neměl tušení, o čem to mluvím.

„Pořád jsi zdůrazňoval, jak je to ve Woodshillu super. Jak je škola skvělá a jak si užíváš tréninky. Ez mi řekl pravdu.“

Blake ve zlomku vteřiny zbělel jako křída.

„Už v prvním semestru ses vykašlal na několik kurzů. Vynechával jsi tréninky, abys mohl vzít směnu v obchodě a zaplatit tak letenku do L.A. A skoro jsi nespál.“

„To ti Ezra řekl hezky,“ procedil mezi zuby.

Zavrtěla jsem hlavou. „Já si toho taky všimla, pokaždé když jsme spolu mluvili po Skypu. Nehledě na to, jaká byla kvalita spojení – tvoje kruhy pod očima sahaly až na zem.“

Bylo vidět, jak pevně svírá čelist. „Jestli mi teď předhodiš nějaký úctyhodný záměr, se kterým jsi mě opustila, zvednu se a okamžitě odcházím, Jude.“

V hlavě mi zněla ozvěna Ezrových slov.

Jak si to představuješ dál, Lentilko? Jestli bude hrát závodně, ještě se to zhorší. Ten tlak bude čím dál větší. Každý v okruhu sta kilometrů vidí, jak jste nešťastní. Bud'me k sobě upřímní – vzdáváte se pro druhého svých vlastních snů. Vůbec nejste svobodní a spokojení. Místo toho po sobě teskníte a žijete jen pro další víkend, který budete moct strávit společně. To je pitomost a ty to víš.

V jeho přednášce se skrývala spousta pravdy. Víc než mi bylo milé.

„Žili jsme svoje sny jen napůl, Blakeu. Dřel jsi jako kůň. Já jsem každý den usínala s pláčem. Uměli jsme být jen spolu, skoro celý náš život.“

Vůbec jsme nevěděli, jak žít jeden bez druhého. Ta doba... nám nedělala dobře. Ani tobě, ani mně.“

S kamenným výrazem se na mě podíval. Pak si dlaněmi přejel obličej. Po krku mu stoupalo lehké zarudnutí. „Já teda nevím, jak bylo tobě, ale mně po tom telefonátě bylo úplně nejhůř v životě. Když jsi mě opustila, vůbec jsem nemohl spát. Nemohl jsem hrát. Nemohl jsem vůbec nic.“

„To není pravda,“ namítla jsem sotva slyšitelným hlasem.

Ruce mu padly zpátky do klína. „Cože?“

„Hrál jsi líp. Mohl jsi pustit ten džob. Měl jsi čas soustředit se sám na sebe. Našel sis kamarády, už ses neizoloval. A udělal jsi všechny zkoušky – ptala jsem se Ezry. A já... jsem se po hlavě vrhla do práce. Šla jsem na každý casting, o kterém jsem se dozvěděla. Bylo to tak lepší. Pro nás oba.“

Chvíli neříkal vůbec nic. Přinesli nám jídlo, ale obsluhy jsme si sotva všimli. Mlčky jsme hleděli jeden na druhého. V očích mě pořád ještě pálily slzy, zatímco Blake vypadal, že každou chvíli někoho zabije – mě přednostně.

„Byla jsem přesvědčená, že dělám službu nám oběma. Abychom se mohli soustředit na to, o co jsme tak dlouho usilovali.“

Moje slova zněla fádne.

Blake lehce zavrtěl hlavou. „Podívej, co nám to přineslo.“

Měl pravdu.

„Nechci, abys mě chápal špatně. Můj motiv nebyl nijak úctyhodný a způsob, jakým jsem to mezi námi ukončila, byl naprosto bezohledný. Já... Já zkrátka nevěděla, jak se s tou situací vypořádat.“

„To jsem si všiml,“ pronesl Blake hořce.

Srdce mi tlouklo až v krku. Podívala jsem se na grilovaný wrap na svém talíři. Přešla mě veškerá chuť. Jídlo bylo to poslední, na co jsem teď myslela.

„Díky,“ řekl najednou.

Tázavě jsem na něj pohlédla. Skoro jsem ho neviděla, jak byl můj pohled rozmazaný závojem slz.

„Čekal jsem věčnost, než mi to řekneš.“

„Promiň, že to přišlo tak pozdě,“ zašeptala jsem. Bylo toho ještě tolik, co bych mu chtěla říct – tohle byla jen malá část. Hluboko uvnitř jsem se ale následků naší konverzace obávala. Měla v sobě cosi podivně definitivního.

Blake pokrčil rameny. „Lepší pozdě než vůbec.“

Měla jsem pocit, že jsem toho řekla málo. Na moji omluvu čekal opravdu dlouho. A rozhodně jsem nechtěla, aby si myslel, že se chci schovat za nějaký ušlechtilý záměr, protože si za svým rozhodnutím nedokážu stát. Protože tak to nebylo.

„Vím, že jsem ti hrozně ublížila. A je mi jasné, že se na mě zřejmě už nikdy nebudeš dívat stejnýma očima. Jen doufám, že mi někdy v budoucnu dokážeš odpustit.“ Už nemělo smysl zadržovat dál slzy. Zvládla jsem to dost dlouho. Teď mi proudem stékaly po tvářích.

„To můžu,“ řekl Blake náhle.

Zvedla jsem hlavu a podívala se na něj. V jeho obličeji jsem nedokázala nic vyčíst. Všimla jsem si pouze toho, že hořkost se z jeho pohledu vytratila. Nebyla v něm ani zloba, ani smutek.

Zmateně jsem na něj zírala. „Můžeš?“ zeptala jsem se tiše.

Uběhlo pár vteřin, ve kterých mě prostě jen pozoroval. Jako by se chystal své rozhodnutí znovu probrat. Nakonec jen přikývl. „Můžu.“

To bylo poslední, co řekl, načež se chopil příboru a začal krájet wrap na svém talířku na malé kousky.

Dívala jsem se na něho úplně zkoprnělá.

„Ehm,“ řekla jsem s ucpaným nosem a rukávem si otřela tváře.

Blake se na mě tázavě podíval a strčil si první sousto do pusy. Pomalu žvýkal.

„To je všechno?“ zeptala jsem se zmateně.

Polkl. „Cos čekala?“

„Nekonečnou nenávist? Nadávky? Možná záchvat vzteku?“

Nakrčil nos. „To není můj styl.“ Pak si vložil do pusy další sousto.

Jen jsem na něho civěla. To nemohl myslet vážně. Právě jsme vedli nejniternější a nejupřímnější dialog ze všech, v němž jsem se omluvila za všechny své chyby, a on řekne dvě slova a tím to skončilo?

Pozorně jsem si ho prohlížela. Poznala jsem, že přemýšlí. Vypadal, jako by si naši konverzaci ještě jednou pouštěl ze záznamu.

Po několika vteřinách se jeho pohyby zpomalily. Pak odložil příbor na okraj talíře. „Je tu ještě něco, Jude.“

Já to věděla. Nebral to celé tak klidně, jak se mi snažil předvést.

Odvážně jsem se napřímila, podívala se na něj a připravila se na všechno. „Co?“

Očima visel na svém talíři. „Je pro mě důležitý, že jsme si o tom promluvili. A bylo by skvělý, kdybychom to všechno prostě hodili za hlavu a mohli spolu vycházet – ale jedno potřebuju ujasnit.“ Zvedl oči, zeleň v nich potemněla.

Intenzita jeho pohledu mě zastihla nepřipravenou. Srdce mi bušilo do žeber.

„Já... Už nikdy s tebou nemůžu být. Jen abychom si rozuměli.“

Jeho slova mi v uších vytvořila neproniknutelné echo.

Už nikdy.

Už nikdy.

Už nikdy.

Rozdýchávala jsem tupou bolest. S námahou jsem se donutila k úsměvu. Připadalo mi to spíš, jako bych cenila zuby. „To jsem ani nenavrhovala.“

Ulehčeně vydechl, popadl příbor a pokračoval v porcování wrapu. „Fajn. Jen jsem se potřeboval ujistit, že jsme na stejný vlně.“

Napíchl jsem hranolek a pozorovala drobné koření na jeho povrchu. Když se na mě Blake znovu podíval, odkašlala jsem si. „To jsme,“ zachraptěla jsem. A přestože mě vnitřek těla bolel tak, jako by mě někdo řezal pilou, nedala jsem na sobě nic znát.

Konečně jsme si s Blakem promluvili. Nehodlala jsem tohle nově vzniklé spojení za nic na světě zničit. Absolutně za nic.

kapitola 16

„Dobrý?“ zeptala jsem se přes rameno Blakea, který se za mnou belhal nahoru po schodech.

Sice přikývl, ale celé jeho tělo působilo strnulým dojmem. Jestli to bylo tím, že pomalu odezníval účinek prášků proti bolesti, nebo tím, že se obával setkání s klukama, jsem nedokázala říct.

Vrhla jsem na něj povzbudivý pohled, ale díval se na domovní dveře. Zhluboka jsem vydechla a třesoucíma se rukama začala odemykat. Když se mi konečně podařilo otevřít, ukročila jsem stranou, aby mohl jako první vejít Blake.

Ještě než stihl udělat první dva kroky, zaslechla jsem Otisův hlas.

„Tady jsi!“ volal a přiběhl do chodby. „Už jsme si říkali, kde vězíš. Já jsem...“ Zarazil se. Pak pohledem sklouzl k Blakeově kolenu, které bylo už zase v ortéze a rámovaly ho po stranách berle. „Co se k čertu stalo?“

„Nech mě, prosím tě, nejdřív vejít, Otisi.“ Blake si nevšímavě razil cestu do obývacího pokoje, kde už čekali Ezra a Cam. Stáli tam s napjatými výrazy ve tváři.

„Kde jsi sakra byl? Několikrát jsme ti volali.“ V Camově hlase byla jasně cítit výčitka.

Dívala jsem se na Blakea, který přešel k pohovce a posadil se. Berle nechal spadnout na zem, natáhl si pravou nohu a dlaněmi si přejel přes obličej. Byla na něm patrná únava. Kromě toho evidentně neměl náladu na nějaký výslech. Na čele se mu objevila vráska. Založil si ruce na prsou.

Rozpačitě jsem si pohrávala s Blakeovými klíči, které jsem pořád ještě držela v ruce. Blake už to dlouho nevydrží, to mi bylo jasné.

„Byl jsem v nemocnici,“ řekl nakonec pomalu.

Na chvílku bylo ticho. Pak promluvili všichni naráz.

„Cože?“

„Kecáš.“

„Co se stalo?“

Blake zvedl ruce, aby je uklidnil. „Všechno je v pořádku. Včera jsem vzteky kopl do koše. Nateklo mi koleno, až jsem s ním nakonec vůbec nemohl hejbat.“

„A proč nám to k čertu říkáš až teď?“ zlobil se Cam.

Blake zvedl pohled na své spolubydlící. „Dostal jsem prášky proti bolesti a v příštích dnech bych neměl koleno moc zatěžovat. To je všechno. Není třeba to nijak dramatizovat.“

Otis jen zavrtěl hlavou a hlasitě vydechl. Pak se posadil na pohovku vedle Blakea a pozorně si ho prohlížel. „No fakt, kámo. Vždyť bychom tě tam hned odvezli.“

„Já vím. Prostě jsem nechtěl...“ Blake pokrčil rameny. Celá situace mu očividně byla nanejvýš nepříjemná a po našem rozhovoru jsem jeho pocitům rozuměla.

Blake zíral na stolek před sebou.

„Ten se nechá komandovat jen od svojí mámy,“ poznamenal Cam. „Pamatujete, jak tady byla a hnala nás na trénink? Páni, někdy si přeju, aby tu paní Andrewsová zůstala. Kromě toho, že za její pověstné lasagne bych obětoval ruku, by teď Blake jistě neopovrhl jejím objetím. Protože tu ale není, nabízím své služby já.“

Cam rozpřáhl náruč a udělal krok směrem k Blakeovi, jenže ten rychle zareagoval – popadl ze stolku ovladač a mrštil jím Camovi po hlavě. Cam vykřikl bolestí a třel si čelo. „Já ti nabízím lásku, a ty takhle. To vůbec není cool, kámo. Kromě toho jsem dneska ještě něco měl. Jak mám teď někoho sbalit, když vypadám jako zmlácenej jednorožec?“

Poprvé od chvíle, kdy jsme vstoupili do domu, už jsem nedokázala dělat, že tu nejsem. Z hrdla se mi vydral tichý smích.

Cam se na mě podíval a přimhouřil oči. „To si budu pamatovat.“

Pozorovala jsem rudou skvrnu na jeho čele, která mezitím narostla do velikosti vlašského ořechu. „Nevypadá... Nevypadá to tak hrozně.“

„Tím zaváháním jsi to nevylepšila, Jude. Spíš naopak.“

Udělala jsem gesto, jako bych si zavírala pusku na zip.

„Came, myslím, že tu party musíme stejně odložit,“ poznamenal Otis. Podíval se na Blakeovo koleno a pak sáhl za sebe, vytáhl polštář a strčil ho Blakeovi pod koleno.

Zatímco já při pohledu na ně jehla, Blake se zdál čím dál napjatější. Zkřivil ústa do trpkého úsměvu.

„Klidně jděte. Já budu v pohodě,“ zabručel. Jeho slova ani trochu nepřipomínala otevřenost, s jakou mluvil týž den v restauraci. Spíš připomínala toho kluka, kterého jsem jako prvního potkala po příjezdu do Woodshillu.

„Ani nápad,“ řekl Ezra a přešel do kuchyně. Vytáhl z lednice pár piv, ze skříňky skleničky a vrátil se zpátky. Otisovi a Camovi podal flašku piva, Blakeovi sklenici vody. Blake však jeho napraženou ruku ignoroval a místo toho jen tupě

zíral na jakýsi flek na podlaze. Bratr se zamračil a po chvilce mlčky postavil sklenici na stůl.

„Takže si uděláme party spolubydlících,“ prohlásil Cam.

„Myslel jsem, že jsi měl v plánu někoho okouzlit,“ zamumlal Blake.

„Nebud’ drzej. Žes měl mizernej den, neznamená, že ti nemůžu natrhnout prdel.“

„Came,“ pronesl varovným tónem Otis.

„Myslel jsem slovně, samozřejmě.“

Považovala jsem to za znamení, že bych měla jít. Opatrně jsem udělala krok zpátky, pak ještě jeden. Položila jsem Blakeovy klíče na jídelní stůl a právě se chystala otočit, abych zmizela ve svém pokoji, když jsem za sebou zaslechla Cama, jak si odkašlal. Podívala jsem se přes rameno.

„Kam si myslíš, že jdeš?“

„Do svého pokoje. Volá mě Netflix,“ odpověděla jsem. Byla to lež jen napůl. Ano, měla jsem v plánu být dnes večer sama. Ale především proto, že jsem chtěla přemýšlet o všem, co Blake řekl. Nutně jsem potřebovala čas, abych si ujasnila myšlenky, protože mi pořád ještě v hlavě vířilo jeho jednoznačné *Už nikdy*.

Cam měl ale zřejmě jiný plán. „Haló? Pořádáme party spolubydlících. Co si vzpomínám, jseš naše spolubydlící.“ Ukázal na křeslo vedle pohovky a ve stejném okamžiku si přitáhl židli od jídelního stolu.

Nerozhodně jsem se podívala na Blakea, ale ten se zdál zaměstnaný podkládáním kolena. Pak jsem pohlédla na Ezru, který jen pokrčil rameny. Zhluboka jsem vydechla. Zdá se, že myšlenky si budu muset srovnat někdy jindy.

„Oukej,“ řekla jsem a přešla ke křeslu.

„Myslím, že to vůbec není špatnej nápad,“ poznamenal zničehonic Otis. Ostatní zvedli hlavu. „Po včerejšku si všichni zasloužíme něco trochu pohodovějšího, ne? Budu radši tady než na nějaký jiný party.“

Ezra si odfrkl. „Když nebudeš tolik tlačit na pilu, možná ti to Blake odsouhlasí.“

Otis zamumlal cosi nesrozumitelného a svezl se do polštářů.

„Když už jsme u tématu přehánění – co byste řekli jedny rundě ‚Dvě pravdy, jedna lež‘?“ navrhl Cam, zatímco šátral na reprácích u komody. O chvíli později se obývánkem rozlehl příjemný zpěv Sama Smithe. Cam se vrátil a posadil se na obrácenou židličku, takže měl lokty položené na opěradle.

„Musí to bejt?“ zeptal se Blake.

„Jo, musí. A čím dřív to budeš mít za sebou, tím líp ti bude.“

Místo odpovědi Blake jen sáhl po sklenici vody a zhluboka se napil.

„Otis začíná,“ řekl Cam.

„Oukej,“ Otis zamnul rukama. Chvilku přemýšlel. „Zaprvé: Míval jsem ještěрку jménem Ed. Zadruhé: Strašně se bojím výtahů. Zatřetí: Chodíval jsem na lekce baletu.“

„Vždyť neudržíš rovnováhu dýl než dvě vteřiny. Rozhodně jsi nikdy nechodil na balet,“ prohlásil Ezra.

Otis se tázavě podíval na mě a na Cama.

„Ještěрка jménem Ed mi připadá dost smyšlená,“ řekl Cam, ale jeho pohled se zdál spíš skeptický.

„Já sázím na strach z výtahů,“ namítla jsem. „Na rozdíl od těch dalších možností zní příliš normálně, to se mi zdá nápadný.“

Otis pořád ještě nehnul ani brvou. Pak udělal rukou významné gesto. „Zabubnujte, prosím.“

Všichni kromě Blakea začali na klíně bubnovat na neviditelné bubínky. Pak jsme všichni naráz zvedli ruce – a Otis ukázal na mě.

„Jude to uhádla.“

„Tys chodil na balet a nikdy jsi nám to neřekl?“ zeptal se Ezra.

Cam vrtěl hlavou. „Mě by spíš zajímalo, co se stalo s Edem.“

Otis se pokřižoval. „Ed se stal obětí sousedovic kočky. Ale pořád ho považuju za svého nejlepšího a nejvěrnějšího kámoše.“

Ezra se na něj stranou podíval. „To jako vážně? Ještětku?“

Otis vehementně přikyvoval. „Věděl jsi, že ještětky můžou pustit ocásek? Našel jsem z něj už jen tenhle mrskající se kousek, zbytek těla beze stopy zmizel.“

Ezra nakrčil nos. „Tenhle příběh nabral až moc depresivní směr.“

„Ještě že je teď na řadě Jude.“ Otis zdvihl láhev piva směrem ke mně a naznačil přípitek.

Popadla jsem ze stolu sklenici a nalila si vodu. Během pití jsem horečně přemýšlela, co bych mohla říct. Něco, o čem neví ani Ezra, ani Blake. V pozadí dozníval Sam Smith a přecházel v píseň od Lauv. Něco mě napadlo.

„Tak jo,“ řekla jsem a posadila se zpříma. „Zaprvé: Ještě nikdy jsem neviděla muzikál.“

Zadruhé: Ve Starbucks používám pokaždý jiný jméno. A zatřetí: První celebrita, kterou jsem milovala, byl Justin Bieber.“

Otis se předklonil z pohovky a soustředěně mě pozoroval, jako by mi chtěl vyčíst z obličeje, která z výpovědí je lež.

Dívala jsem se na něj co nejlhostejněji.

„Já bych řekl to první. Herečka, co ještě nikdy neviděla muzikál? To ti nesežeru,“ rozhodl se nakonec a zase se opřel.

Mlčela jsem.

„Co říká Otis, zní rozumně. To ostatní je moc logický.“

Ezra na Cama udiveně pohlédl. „Myslíš? Já jsem ve Starbucks ještě nikdy nepoužil falešný jméno.“

„Já to dělám furt.“

„A proč proboha?“

„Protože Cameron napsali nesčetněkrát úplně blbě.“

Otis se poškrábal na hlavě. „To by mě nenapadlo.“

„Carmichael a Christian jsou ty lepší varianty. Můj favorit byl Camilla.“

Hlasitě jsem vyprskla. „Vážně? Camilla?“

Cam pokrčil rameny, zatímco Ezra se otočil ke mně a zkoumavě si mě prohlížel. „Nikdy jsi mi neřekla, kdo byl tvoje první láska mezi celebritami.“

„Jako by tě to zajímalo,“ namítla jsem, ale cítila, že se červenám.

„Vidíte to? Červená se!“ vykřikl Otis.

„Vůbec ne.“

Cam sedící vedle mě zamnul rukama. „Takže to musí být něco pěkně trapného. Říkal jsem si, že Justin Bieber je moc nápadnej.“

„Protože její první celebrity láska byl Alvin z Chipmunků.“

Všichni se podívali na Blakea, který prstem přejížděl po okraji sklenice.

Zvedl pohled. V jeho očích se cosi zablýsklo.

Nedokázala jsem to úplně přesně analyzovat, ale cítila jsem, že jeho pocit rezonuje s mým. Směsice nejistoty a úlevy ze všeho, co jsme si řekli.

Odkašlala jsem si. „Sto bodů pro Blakea.“

Na okamžik bylo ticho. Pak Ezra, Otis a Cam vyprskli smíchy a Blake svezl svůj pohled jinam.

„To kecáš. Alvin? Chipmunk Alvin s tím pištivým hláskem?“ popadal dech Cam.

„To je tak ujetý. Dokonce i v tvém případě, Lentilko,“ prohlásil Ezra a zavrtěl hlavou.

Jen jsem pokrčila rameny. Nedokázala jsem z Blakea spustit oči. „Jak jsi to mohl vědět? Jsem si stoprocentně jistá, že jsem o tom nikdy nemluvila.“

Znovu se na mě podíval a zvedl obočí. „Já si ten den teda naprosto přesně pamatuju. Od té doby jsem se na tebe začal dívat úplně jinýma očima.“

Odfrkla jsem si, ale současně potlačovala úsměv.

Otis zíral na Blakea. Pak ho najednou popadl za rameno. „Ty jsi... Ty jsi právě udělal vtip!“

Blakeův výraz okamžitě zase potemněl.

„Udělal,“ potvrdil Ezra. „A to v tenhle mizernej den.“

„A s tím zbitým výrazem,“ dodal Cam.

„Víte, co mi můžete,“ zamumlal Blake téměř neslyšně.

Ale ve tváři jsem mu zahlédla náznak úsměvu. A zoufale jsem si přála, abychom takovéhle chvíle prožívali častěji.

kapitola 17

„Připadám si jako zrádkyně,“ zašeptala jsem.

Scott zavrtěl hlavou, přesto se rozhlédl na obě strany chodby. „A i kdyby – co ti udělaj? Zavřou tě?“ zeptal se, zatímco jsme vcházeli do tréninkového sálu.

Scott zamířil rovnou k polici a donesl dvě podložky.

„Tohle už je moje třetí zkušební lekce zdarma. Brzy jim to dojde.“ Šeptala jsem, ačkoli nebyl důvod – Marty a Dave tak jako tak nic neslyšeli. Na posledních dvou lekcích, které jsme se Scottem absolvovali, ani nereagovali na většinu pokynů naší lektorky. Dokonce jsem pochybovala, že moji a Scottovu přítomnost vůbec zaznamenali. Ani nezvedli hlavu, když jsme si vzadu rozkládali podložky.

„Myslím, že sem chodí tolik lidí, že jim to vůbec nepřijde nápadný. Kromě toho nabízejí výhodný nabídky pro studenty, někteří mají dokonce volný vstup do všech sálů. Prostě když tak řekneme, že sis zapomněla kartičku doma.“

Uznale jsem hvízdla. „Možnosti kolem mého dopadení už jsi, koukám, dostatečně promyslel.“

„No jasně. Jinak bych tě přece nikdy nepřemlouval, ať se mnou jdeš na jógu,“ usmál se na mě.

„K tomu, abych s tebou někam šla, mě nemusíš přemlouvat. Jdu dobrovolně.“ Natáhla jsem nohy a chytla se za palce.

„Jé, ty jsi sladká,“ odvětil a začal se taky protahovat. „Mimochodem – koukal jsem se na ten tvůj seriál.“

Nastražila jsem uši. „Na jakej?“

„No na ten nejdůležitější, samozřejmě – na *Pokroucenou růži*.“

Na okamžik jsem nevěděla, co říct. Suše jsem polkla a narovнала se.

„A?“ zeptala jsem se po pár vteřinách váhavě.

Přitiskl si dlaň na prsa. „Nedokážu popsat slovy, jak moc si přeju pokračování. Skončilo to v tom nejnapínavějším. Vsadím se, že ten zloduch je nakonec Nathan.“

„Já taky!“ vyhrkla jsem dřív, než jsem se dokázala zadržet.

Scott otevřel pusku a zase ji zavřel. „Co tím chceš říct, že se taky vsadíš?“

Okamžitě jsem litovala, že jsem něco řekla. Nechtěla jsem o seriálu mluvit. Bolelo to. Najednou jsem měla pocit, že mám v břiše kamení.

„Nic. Jenom... Ten konec mě taky celkem vzal. Byli jsme do toho hrozně zažraní. Jenže oni seriál bohužel stopli ještě předtím, než odvysílali všechny díly. Takže už jsme ani neviděli scénář ke druhé řadě.“ Sykala jsem ze sebe slova co nejrychleji, ale nepomohlo to. V dlaních jsem cítila chlad, a přitom se mi začínaly potit. Dlouho se mi dařilo o tom s nikým nemluvit a rozhodně jsem dnes neměla v plánu to měnit.

„Zníš, jako bys do toho vložila celý srdce,“ řekl Scott opatrně.

Přikývla jsem a uhlazovala roh podložky, zatímco jsem přemýšlela, jak změnit téma. Bohužel mě nic nenapadalo. V hlavě jsem měla jen ten den, kdy nám to se Samem řekli. Jen jsme se na sebe mlčky dívali. V tu chvíli se nám oběma –

a všem dalším z natáčení – zhroutil svět. Svět, o kterém jsem od dětství snila.

„*Pokroucená růže* byl můj velký sen,“ zamumlala jsem a bezmocně pokrčila rameny.

Vlastně se mi toho chtělo říct mnohem víc. Třeba to, jak moc pro mě role Sadie znamenala, protože byla tak silná a důvtipná přesně v těch oblastech, ve kterých mi to nešlo. Jak moc jsem si rozuměla s kolegy a jak moc mi chyběli. Jenže pak se mi v mysli vynořil *ten* obličej a vzrušené šimrání v břiše ustalo.

„Je to tak, jak to je.“ Můj hlas postrádal jakékoli emoce. Přála jsem si, abych dokázala stejně rychle zahnat i bolest, kterou jsem uvnitř cítila.

„To mě mrzí. Nechtěl jsem nic rozvrtávat nebo tak,“ zamumlal Scott. Když jsem se na něj podívala, vypadal sklesle. „Jen jsem ti chtěl říct, že se mi to líbilo. A že jsem po desátém díle strávil asi tak čtyři hodiny na internetu na fanouškovských stránkách. Spousta lidí ten seriál ještě nevzdala.“

V krku mi narůstal knedlík. Jestli mi nepřestane připomínat všechno, o co jsem přišla, co nevidět se rozbřečím. A to bylo vážně to poslední, co jsem dneska chtěla.

„Už končím. Promiň,“ řekl Scott.

Mávla jsem rukou. „Nemusíš se omlouvat. Je to pro mě prostě jen těžký téma a...“

Pokrčila jsem rameny, protože jsem nevěděla, jak jinak to vyjádřit.

Naštěstí v tu chvíli do místnosti vešla lektorka a rozbalila si podložku.

Scott se ke mně ještě jednou naklonil. „Pojďme po lekci na kafe. Pokecáme. O věcech, co

absolutně nesouvisí s L.A. Nemůžeme naše setkání ukončit v takhle smutný atmosféře.“

Vzchopila jsem se a usmála se na něj.

„To by bylo fajn.“

Scott přikývl a stáhl se zpátky na svou podložku.

Posadili jsme se do správné pozice a já jsem se dívala dopředu s nadějí, že mi cvičení pomůže uklidnit všechno to, co se ve mně právě rozvířilo.

„Tady, nejsladší káva všech dob,“ řekl Scott a postavil přede mě na stůl karamelové macchiato. Nahoře mělo obrovskou vrstvu pěny, to nejlepší ale byla extra porce sirupu – přesně podle mého gusta.

„To nebylo třeba,“ řekla jsem, ale současně jsem okamžitě sáhla po lžičce a potopila ji do pěny.

„Ale jo. Celou lekci jsi mě mučila skleněnýma očima. A jestli tě sladký kafičko pomůže rozveselit, rád ti ho koupím.“

Usmála jsem se a vložila si do pusy lžičku plnou pěny a sirupu. Slastně jsem vzdychla. „Možná by ses mě měl častěji ptát na věci, o kterých nechci mluvit. Jestli pokaždý dostanu kafe, možná to za to stojí.“

„Tak na to se nespolehej.“ I když se pokoušel znít přísně, zahlédla jsem, jak se během rozbalování čokoládového muffinu usmál. Rozkrojil zákusek uprostřed, položil jednu půlku na ubrousek a mně přisunul talířek.

„Vážně bych s tebou měla chodit na kafe častěji,“ prohlásila jsem a ulomila si kousek muffinu.

„Na kafe mě ukecáš vždycky. A na milou společnost taky.“ Scott zvedl svůj muffin a přiřukl

si s kouskem, který jsem držela v ruce. Pak se do něho téměř slavnostně zakousl.

„A jinak už ses ve Woodshillu zabydlela?“ vyzvídal s plnou pusou.

Krátce jsem se zamyslela a pak pomalu přikývla. „Začátek byl sice trochu kostrbatej, ale už je to lepší. Mám teď možnost vypomáhat v jedné společnosti, co organizuje ve Woodshillu různé akce.“

Scott pozorně naslouchal. „To zní dobře. Co přesně tam děláš?“

„Třeba tenhle víkend se v jedné galerii koná nějaký slavnostní večer s vernisáží a představením. Tam vypomáhám. Roznáším nápoje a vítám hosty.“

Vyvalil oči. „Pecka! Tam se zrovna s pár kamarády chystám.“

„Tohle město je jedna zatracená vesnice.“

Zazubil se. „To je fakt. Ale neboj, všechno to jsou fajn lidi.“

Spolehla jsem se na jeho slova a ulomila si ještě kousek muffinu. „A jak se momentálně daří tobě?“

Scott začal kousat pomaleji. Zamračil se a zíral na ubrousek. Zrovna jsem chtěla něco dodat, když promluvil.

„Před pár měsíci mi ztroskotal vztah. Ještě jsem se z toho úplně nedostal.“

„Teď jsem to byla já, kdo ťal do živého. „To je mi líto.“

Scott mávl rukou. „To nic. Už je to mnohem lepší. Kámoši se mě už týdny pokoušejí rozveselit.“ Protáhl obličej. „O co, že v pátek se na té akci čistě

náhodou objeví zničehonic spousta nezaždaných, co si se mnou začnou povídat.“

Musela jsem se usmát. „Zdá se, že tvým kamarádům na tvém milostném životě dost záleží.“

„Někdy dokonce až moc. Momentálně nemám chuť se s nikým seznamovat.“

„To je pochopitelný, když ses zrovna rozešel.“

Tváře mu zrudly. Pořádě.

Napřímila jsem se a pozorně si ho prohlížela. „Teda jestli to je tím,“ řekla jsem pomalu.

Zatáhl si za límec u košile. „Není tu horko? Mám pocit, že je tu vedro.“

„Tak povídej,“ vyzvala jsem ho netrpělivým pohybem ruky.

Scott pár vteřin váhal a zatím dojídal půlku svého muffinu. Pak ještě chvíli přemýšlel a rozpačitě se škrábal v týle. „Moji kámoši nevědí, že už jsem poznal někoho, kdo mi pomáhá se přes mýho bejvalýho dostat.“

Poslouchala jsem. „A proč ne?“

Zavrtěl hlavou. „V minulosti jsem o svém soukromém životě mluvil až moc a mám pocit, že se tím dost věcí ve vztahu pokazilo. Tentokrát to chci dělat jinak. A taky... Není to zatím nic vážného. Seznámili jsme se online. Jedinej člověk, co o tom ví, je moje kamarádka Sawyer, protože mi pomáhala udělat nějaký slušný fotky a zařídit si profil. A teď i ty.“

Přitiskla jsem si ruku na prsa. „V tom případě si musím ještě víc vážit toho, že ses mi svěřil.“

„Přesně tak.“

Napila jsem se kávy. „O randění na internetu už jsem toho spoustu slyšela. Vážně je to takový

dobrodružo?“

Scott se otrásl. „Věř mi, nechceš vědět, jaký obrázek jsem dostal. Některý bych si nejradši vymazal z hlavy. Ale potom jednoho dne přišla *ta zpráva*.“ Usmál se. „Dobře jsme si rozuměli a rovnou se potkali. A chceme totéž, to jsme si na začátku ujasnili. Myslím, že proto to mezi námi tak dobře funguje.“

„Zníš spokojeně,“ řekla jsem opatrně.

„To taky jsem. Konečně teď po několika měsících nemyslím denně na svého bejvalýho. Tenhle vztah na tom má velkej podíl. Přitom je tenhle kluk takovej seriózní týpek, úplnej můj opak.“

„Říká se, že protiklady se přitahují.“

„To sice zní otřepaně, ale v našem případě to tak asi opravdu bude. Já...“ Uprostřed věty se odmlčel. Pohlédl přese mě ke dveřím kavárny. Pak se rychle podíval zpátky na mě. „Támhle jdou mí kámoši.“

Jeho hlas zjevně znejistěl.

„Žádný strach, nikomu neřeknu ani slovo,“ ujistila jsem ho.

Scott ulehčeně vydechl, pak se narovnal a zvedl ruku. „Hej, vy dva!“

Otočila jsem se, abych si prohlédla Scottovy kamarády – a strnula jsem.

K našemu stolu přicházela Everly s nějakým blondatým mladíkem. Scott se postavil a oba je krátce objal.

Já jsem místo toho jen civěla na Everly a potlačovala povzdech. Woodshill je vážně vesnice. Všichni tu jsou se všemi ostatními nějak propojení, a to je zatraceně děsivé.

„Ahoj,“ řekla jsem a nemotorně pozvedla ruku.

Everly se usmála, udělala krok dopředu a krátce, ale pevně mě objala. „Moc ráda tě zase vidím, Jude,“ prohlásila a znělo to od srdce. Pak rukou naznačila k muži vedle sebe. Měl delší světlé vlasy, které si svázel do uzlu. Vzpomněla jsem si, že byl na fotce v Blakeově pokoji. Musel to být ten týpek, co mu Cam říkal „Culík“.

„Tohle je můj přítel Nolan.“

„Já jsem Jude. Těší mě.“

„Mě taky, Jude,“ opáčil a krátce mi stiskl ruku.

„Nebude vám vadit, když si přisedneme?“ zeptala se Everly a ukázala na volné židličky u našeho stolu.

„Vůbec ne.“ Scott jim ohleduplně odsunul jednu ze židlí.

Everly poděkovala a rozepla si kabát.

Nolan udělal totéž a bundu si pověsil přes opěradlo židle. Měl hrubě pletený svetr a pod ním černé tričko, na němž byl vidět natištěný čajový sáček a pod ním nápis *Tea-Shirt*.

Pokusila jsem se potlačit úsměv, ale moc se mi to nepovedlo.

„Tvoje nová kamarádka se mi líbí,“ řekl Nolan a opřel se rukama o opěradlo židle.

Zmateně jsem se na něj podívala, pak jsem pohlédla na Everly, ale ta jen pokrčila rameny.

„Očividně rozdává bonusové body těm, co nějak zareagují na jeho tričko,“ vysvětlila.

„Hodně bonusových bodů,“ zamumlal Nolan a sklonil se, aby ji políbil na spánek. „Dáš si to, co obvykle?“

Everly se zářivým výrazem přikývla a Nolan zamířil k objednávkovému pultu.

„Už víš, co si v pátek oblíkneš?“ zeptal se Scott Everly.

Everly se na okamžik zamyslela. „Nolan říká, že to nebude až tak moc formální. Možná sukni a nějaký volnější top?“

„To zní dobře. Já se musím podívat, co mám doma. Myslím, že bych měl co nevidět vyrazit po nákupu.“

„Já taky. Nedávno jsem k tomu chtěla dotlačit Blakea, ale evidentně nebyl tak nadšený, jak jsem předpokládala.“ Zdálo se, že Everly potlačuje úsměv.

„Kdyby bylo po jeho, bude celý život chodit jen v tepláčkách.“

„To já taky. Jenže on má aspoň nějakou výmluvu – je sportovec,“ řekl Scott.

Everly se zazubila. „To je pravda. Mimochodem – vyprávěl mi o vašem výletě,“ prohlásila a podívala se na mě.

„Ty znáš Blakea?“ zeptal se Scott překvapeně a pohledem přejížděl od Everly ke mně a zpátky.

Cítila jsem, že se mi pomalu, ale jistě zrychluje tep. Ještě před pár minutami jsem si připadala uvolněná, teď jsem byla úplně napjatá a netušila, co proti tomu dělat.

„Ehm. Jo, znám,“ řekla jsem pomalu. „Kdysi jsme spolu chodili.“

Scott si mě pozorně prohlížel, jako by se snažil si v hlavě všechno poskládat. „Ach tak,“ pronesl po několika vteřinách.

„Přesně. *Ach tak* to docela dobře vystihuje.“

„Říkal mi, že jsi s ním byla v nemocnici. A že jste si promluvili. Při minulých setkáních jste vypadali děsně křečovitě, takže mám velkou radost. Mimochodem moje pozvání na filmový večer pořád ještě platí.“

Kdesi v hrudi se mi něco sevřelo. Jako bych se právě probudila ze sna a narazila náhle na tvrdou realitu.

Nepřipustím, abys mi ještě vzala i nejlepší kámošku, zněla mi v hlavě Blakeova slova.

Poté, co jsme si konečně s Blakem promluvili a já měla poprvé od svého příjezdu do Woodshillu pocit, že jsme na dobré cestě, jsem rozhodně nesměla udělat nic, co by ho rozzlobilo. Prostě nesměla. Což zároveň znamenalo, že se i nadále musím od Everly držet dál. A ode dneška tím pádem i od Scotta.

Podívala jsem se na svůj telefon a hlasitě vzdychla. „Je mi líto, lidičky, ale musím odejít,“ řekla jsem, když se zrovna Nolan vrátil zpátky s pitím.

„Oj.“ Everly se zatvářila smutně. „Škoda.“

Ignorovala jsem její komentář a Scottův zmatený pohled, mechanicky jsem vklouzla do bundy a přes rameno si přehodila tašku. „Díky za kafe, Scotte.“ Krátce jsem mu stiskla rameno.

Ještě než mohl kdokoli cokoli říct, otočila jsem se na podpatku a prošla kavárnou. Zaslechla jsem, jak za mnou Everly cosi mumlá, ale pokusila jsem se to nevnímat. Stejně jako pocit náhlé ztráty, který mi momentálně zaplavil celé tělo.

kapitola 18

Galerie, v níž jsem toho večera pro Colina pracovala, se nacházela v jedné z těch starých cihlových budov, které jsou uvnitř mnohem modernější, než se zdají být zvenčí. Byla prostorná, světlá a na vysokých zdech visela spousta zarámovaných fotografií s nejrůznějšími motivy. Bohužel jsem při svém příchodu neměla příležitost si je blíže prohlédnout, ale když mě Colin dovedl do zázemí pro obsluhu, všimla jsem si záběrů graffiti a fotek mladých, kteří na basketbalovém hřišti házeli na koš.

„Tady,“ řekl Colin a podal mi už asi dvacátý tác plný skleniček se šampaňským. „Myslím, že brzy už tu budou všichni hosti. Možná by mohli přijít ještě nějací opozdilci, ale až začne představení, odváděj je prosím dozadu, aby nerušili.“

Přikývla jsem. „Jasný.“

Majitelka galerie úzce spolupracovala s přilehlým centrem dětí a mládeže. Pokud jsem to správně pochopila, část večera byla věnovaná fotografiím aktivit, které centrum nabízelo, a zároveň měla proběhnout nějaká představení, která lektoři centra se svými svěřenci nacvičili. Publikum sestávalo z mnoha vrstev – od mladé generace po lidi s prošedivělými vlasy, působící dost zazobaně. Colin stál za provizorním barem a měl na starosti nápoje, zatímco já jsem měla za úkol přivítat hosty a vtisknout jim do ruky skleničku sektu nebo pomerančového džusu, případně obojího.

Zdálo se, že většina návštěvníků chodí do galerie pravidelně, čemuž jsem rozuměla. Působila jako velmi příjemné místo. Někteří lidé se srdečně objímali a okamžitě spolu bezprostředně

konverzovali. Prostorem, rozděleným tenkými přepážkami, se linula tichá hudba a tlumené světlo mu propůjčovalo útulnou atmosféru.

Zrovna když jsem se s novým tácem v ruce prodírala mezi hosty a kontrolovala, jestli je o všechny dobře postaráno, spatřila jsem do galerie vstupovat Scotta.

Ztuhla jsem. Od našeho posledního setkání, které jsem tak nečekaně ukončila, jsme spolu nemluvili. Ale když jsem ho teď viděla, jak se na mě usmívá a míří přímo ke mně, došlo mi, že můj strach, že se na mě zlobí, je zbytečný. Byl to vlastně tady ve Woodshillu můj jediný opravdový přítel. Od něj se prostě nedalo držet dál.

„Jude!“ zvolal a opatrně mě objal, aby mi nevypadl tác z ruky. „Jak vidím, obsluha ti sluší.“

Přinutila jsem se k úsměvu.

Hned nato si k sobě Scott přitáhl nějakou mladou dívku. Měla rozčuchané světlé vlasy, silnou černou tužkou orámované oči a přehnaně velkou kostkovanou košili, ke které si vzala roztrhané punčocháče a těžké vysoké černé boty. Trochu se zamračila, že s ní Scott takhle cloumá.

„Tohle je moje kamarádka Sawyer. O který jsem ti vyprávěl,“ dodal výmluvně a já si vzpomněla, že Sawyer byla oním člověkem, který mu pomáhal se seznamováním na internetu.

„Těší mě,“ řekla jsem a kývla na ni.

„A tohle je její přítel Isaac.“ Scott ukázal na mladíka, který se doposud držel v pozadí. Byl minimálně stejně pohledný jako jeho partnerka, ale v hladce vyžehlené košili a s vřelým úsměvem nepůsobil tak drsně.

Opětovala jsem jeho úsměv a nastavila jim tác. „Dáte si šampaňské nebo džus?“

„Rád,“ řekl Isaac a vzal si dvě sklenice džusu. Jednu podal své přítelkyni, která si povzdechla.

„Jedna z nevýhod zdejšího angažmá. Nikdy si nemůžeme jaksepatří připít,“ prohlásila.

„Já mám džus rád,“ namítl Isaac. Předklonil se a šťouchl ji nosem do obličeje. Z očí jí okamžitě zmizela veškerá tvrdost a její tvář zjihla. Přitukla si s Isaacem, potom se Scottem a všichni tři se napili.

„Ty tady pracuješ?“ zeptala jsem se opatrně.

Sawyer se ke mně otočila. „Někdy mě nechají dělat pro galerii fotky a já za to pak pomáhám s organizací výstav.“

„Ve focení je skvělá,“ doplnil pyšně Scott. „Měla jsi vidět snímky, který nám dělala.“

„Dneska mám taky službu,“ řekla a ukázala na objemnou tašku, která jí visela přes rameno. Pak se na mě podívala. „Scott mi říkal, že jsi herečka.“

Jako by mě praštila po hlavě. Polkla jsem. „*Byla* jsem herečka. Už jsem s tím skončila.“

Sawyer cosi zamyšleně zabručela. „Škoda. Tady se hodí jakejkoli kreativec, co se nebojí ničeho nového. Kdyby sis to rozmyslela, dej vědět.“

„Já... Ehm. Díky. Tak jo.“ Sama jsem slyšela, jak plácám. Podívala jsem se rozpačitě na tác. „Jdu doplnit pití. Hezký večer a příjemnou zábavu.“ Otočila jsem se a zamířila k baru, kde Colin mezitím připravoval další skleničky.

Povzbudivě se na mě usmál. „Jde ti to skvěle.“

Aspoň něco, napadlo mě. Doplnila jsem prázdná místa na svém tácu třemi skleničkami džusu. Pak jsem zhluboka vydechla a obrátila se směrem ke dveřím, kudy právě vcházeli další hosté.

Nolan a Everly dorazili ruku v ruce s dalším párem v závěsu – mladou ženou s kaštanově rudými vlasy, zapletenými do copu přes rameno, a mužem s temně černými vlasy a zaujatým pohledem, kterým do sebe nasával všechno kolem.

Když mě Everly uviděla, váhavě se pousmála a zvedla ruku. Vypadala nádherně. Měla na sobě béžovou manšestrovou sukni s propínáním a krémovou vintage halenku. Nolan působil v černém svetříku, džínách a bílých teniskách taky skvěle.

Napřímila jsem se a vzpomněla si na své předsevzetí. Neposkytnu Blakeovi žádný důvod mě nenávidět. Už ne.

„Ahoj,“ řekla jsem a přidržela nově příchozím táč s nápoji. „Dáte si aperitiv?“

„Moc rádi.“ Everly si vzala dvě skleničky, jednu z nich podala Nolanovi.

„Jupí, džus,“ zvolal černovlasý muž a popadl z tácu sklenici. Jeho přítelkyně si naopak vzala sekt.

„Jupí, sekt,“ napodobila tón jeho hlasu a on na ni vyplázl jazyk.

„Jude, tohle je moje nevlastní sestra Dawn,“ řekla Everly. Pak ukázala na muže s džusem. „A tohle je její přítel Spencer.“

„Panebože, tak tohle je Jude? *Ta Jude?*“ zeptala se Dawn a vzrušeně těkala pohledem mezi mnou a Everly.

„Promiň, něco jsme se Scottem museli prozradit,“ vysvětlovala Everly rozpačitě.

„Scott mi poslal odkaz na ten tvůj seriál. Vůbec jsem ho neznala a... Páni, ocitla jsem se ve víru velkoleposti,“ vyprávěla Dawn takovou rychlostí,

že jsem jí sotva rozuměla. „To je neuvěřitelný, že teď bydlíš ve Woodshillu! Takže tu teď máme naši vlastní hvězdu. Jestli někdy někdo natočí nějakou z mých knih, musíš v tom hrát. To by bylo skvělé. Tak strašně skvělé!“

Zamžikala jsem očima. Bohužel jsem stihla pochytit jen asi půlku z toho, co říkala.

„Brebentíš rychlostí zvuku,“ zamumlal sotva slyšitelně Spencer a něžně jí položil ruku na týl.

„Ups. Sorry.“ Podívala se na mě omluvně.

„V pohodě,“ řekla jsem a zápasila sama se sebou. Dawn mi tak trochu připomínala mě samotnou – nebo spíš osobu, kterou jsem kdysi byla. Byla živá, plná energie a radosti ze života. Vědomí toho, že se s ní kvůli té ošemetné situaci s Everly nemůžu nijak blíž spřátelit, mě píchlo u srdce.

Naštěstí v tu chvíli přišli další hosté a já popřála Everly a jejím přátelům příjemnou zábavu. Na cestě zpátky k baru jsem přemýšlela, jestli se Everly a Blake kamarádí úplně se všemi lidmi v okruhu asi tak sta kilometrů, nebo jestli je to prostě jen nepříjemná náhoda.

Obsloužila jsem další hosty a poté začala úvodní řeč. Místností se rozlehlo hlasité pískání zapnutého mikrofону. Když jsem se ohlédla, spatřila jsem Scotta, Everly, Nolana a jejich přátele v malé skupince vpředu vedle pódia.

„Haló?“ ozval se nějaký hlas. Žena s modrými vlasy byla sice drobná, ale o to výrazněji zářila. Zdálo se, že její přátelský úsměv si získal pozornost všech přítomných. „Dobrý večer. Já jsem Robyn, majitelka galerie. Nejdřív bych vám všem chtěla poděkovat, že jste přišli. Mám obrovskou radost, že vás tady dnes mohu přivítat. Podobnou akci uvádíme poprvé a já jsem docela nervózní.“

Což je možná vidět na mých rozklepaných rukou.“ Zvedla jednu ruku a přehnaně s ní mávala sem a tam, což v publiku vyvolalo tichý smích. „Bylo úžasné spolupracovat s centrem dětí a mládeže. Dnes večer uvidíte několik představení, mezi kterými budou úryvky z divadelních her, ukázky z hudební produkce a recitace slam poetry. Doufám, že dnešním večerem tu odstartujeme novou tradici.“ Ozval se krátký potlesk a Robyn se usmívala ještě zářivěji. Odkáslala si.

„Ale už vás nebudu déle napínat: tady jsou naši mladí z centra, kteří vám zahrají úryvek z připravované hry.“

Několik mladých lidí vstoupilo během potlesku na malé jeviště a začalo rychle a efektivně připravovat rekvizity, zatímco Robyn z něj naopak seskočila.

Světlo zhaslo. Jen ze zadního prostoru galerie a od vchodu pronikal lehký svit, v němž bylo možné vidět siluety přítomných.

Náhle se na jevišti rozsvítilo jakési světlo. Namodralá oslňující zář kapesní svítilny. Pak druhá a ještě další. Kužely světla nejprve tančily vzduchem zcela náhodně, zatímco v pozadí hrála tichá hudba. Když začala doznívat, zpomalil se i pohyb světel. Teď herci drželi baterky tak, že jim zespodu osvětlovaly obličej. Zároveň bylo možné rozpoznat, že mají všichni na sobě pruhovaná pyžama a kolem ramen přehozené lehké deky. Pak se rozsvítil reflektor vpravo od jeviště, takže bylo vidět, že vedle pódia se krčí ještě dva herci. Napřímili se a plížili k ostatním. První z nich měl zelený oblek, ten za ním se vyznačoval hlavně tím, že byl minimálně o dvě hlavy větší a na zádech měl připevněná třpytivá křídla.

Z publika se ozvalo několikeré pousmání, jak lidem došlo, kterou hru herci uvádí.

„Tady,“ řekl menší z obou chlapců a pokývl směrem ke třem hercům v pyžamu.

„Jseš si jistý?“ zeptal se ten velký s křídly.

Malý energicky přikývl. „V tomhle pokoji jsem ztratil svůj stín.“

Tuhle hru jsem znala, protože jsem v ní ve škole taky hrála. Tenkrát jsem Zvonilku představovala já, ale musela jsem přiznat, že nápad přidělit roli droboučké víly někomu tak obrovskému byl geniální. Ten kluk svými širokými rameny připomínal spíš mládežnickou hvězdu amerického fotbalu.

Rychle jsem pohlédla ke vchodu, kterým právě dovnitř vcházel další hosté a zmateně se rozhlíželi. Nejraději bych zůstala a dívala se na Petra Pana dál, ale vzchopila jsem se, narovнала ramena a zamířila k nim.

„Pojďte se mnou,“ zašeptala jsem. „Zatím můžete sem dozadu, přinesu vám nápoje.“ Dovedla jsem je do prostoru, který mi předtím ukázal Colin, a rozdala jim sklenice. Celou dobu jsem ale vnímala, co se děje na scéně. Slyšela jsem, jak Petr s pomocí Wendy svůj stín našel a pokusil se ho znovu přišít.

V hrudi jsem měla nepopsatelnou tíhu. Così uvnitř mě se svíralo a zase rozpínalo, až mi z toho bylo úzko. Čím déle jsem hře naslouchala, tím silněji jsem to cítila.

Poté, co jsem rozdala nápoje, jsem se obrátila k jevišti. Herci byli v rozpuku. Někteří byli podobně staří jako já v době, kdy jsem s herectvím začínala. Věděla jsem naprosto přesně, jak musí být všichni v tuhle chvíli nervózní a zároveň vzrušení,

a dobře jsem znala pocit, jaké to je, stát na jevišti a na chvíli vklouznout do těla někoho jiného.

Když znovu vešli noví hosté, nevěděla jsem, jestli se mám z vyrušení radovat, nebo se spíš zlobit, že přijdu o něco z dialogu na scéně. Otočila jsem se a došla ke Colinovi, který se lokty opíral o bar a zaujatě sledoval jeviště. Teprve když jsem vedle něj položila svůj tác, probral se z vytržení.

„Jsou dobrý, vid’?“ zeptal se.

Stálo mě hodně námahy ovládat své pocity. Ano, byli dobří. Vážně dobří. A připomněli mi, jaké to je, učit se poprvé texty nazpaměť. Jaké to bylo, když jsem byla úplně ponořená do příběhů, a jak jsem se jich pevně držela, když jsem ve svém skutečném životě nevěděla, jak dál.

A najednou mi bylo jasné, co ten pocit v mém nitru znamená.

Touhu.

Zdálo se mi, jako by se část mě samé probudila z dlouhého spánku a teď se rozechvěla jako šílená, protože znovu ožila. Nedokázala jsem ten pocit potlačit, cítila jsem se úplně rozhozená. Protože hraní mi chybělo – i když mi bylo jasné, že hrát už nikdy nebudu.

kapitola 19

Otevřela jsem domovní dveře a vešla do tepla. Unaveně jsem se o ně zády opřela. Večer byl delší a náročnější, než jsem si původně myslela. Netušila jsem, kolik času uběhlo, protože jsem se neustále usilovně soustředila na to, abych potlačila své pocity a vyhýbala se Scottovi a ostatním. Navíc jsem byla celou dobu jako omámená z toho hereckého představení, přičemž mi s každou vteřinou bylo jasnější, že pro mě už neexistuje cesta zpátky. Usilí, se kterým jsem tohle všechno potlačovala, a místo toho se soustředěně věnovala práci, úplně vyčerpalo mé energetické zásoby. Připadala jsem si skoro jako za dnů své kariéry chodícího poutače na pizzu, protože jsem byla podobně vyřízená.

Znaveně jsem se doploužila do kuchyně, abych se napila vody. Když jsem vstoupila do obývacího pokoje, viděla jsem, že běží televize a Blake leží s ovladačem na gauči. Nohy měl položené nahoře, a když mě uviděl vcházet, zvedl hlavu.

„Ahoj,“ řekla jsem a vzala si ze skříňky sklenici.

„Ahoj,“ odpověděl a protáhl se.

Zdalo se, že už tu takhle leží celé hodiny. Na stole bylo nádobí, skleničky a otevřený laptop, na němž zároveň běželo nějaké video. Nechápal jsem, jak se může současně soustředit na obojí.

„Ezra ti nechal v mikrovlnce talíř s dušenou zeleninou.“

V duchu jsem bráškově poslala obří objetí a zapnula mikrovlnku.

„Je tady?“

Blake zavrtěl hlavou a poněkud zběsile začal mačkat tlačítka na ovladači.

Pozorovala jsem ho. Vždycky když se v poslední době v jeho blízkosti objevil Ezra anebo o něm byla řeč, měl v obličeji takový podivně vážný výraz. Věděla jsem, že určitě přemýšlel o tom, co jsem mu vyprávěla o L.A., a i když jsem ho ujistila, že Ezra s naším rozchodem nijak nesouvisel, zřejmě se tou myšlenkou zabýval. I když to pro něj nebylo snadné, držel se, aby atmosféra v domě neutrpěla.

„Jaká byla šichta?“

Chvilku jsem přemýšlela, mezitím si natočila vodu, a než jsem odpověděla, několika doušky jsem se napila. „Docela fajn.“

Technicky vzato to nebyla lež. Vedla jsem si vcelku obstojně, a i když jsme nedostali skoro žádné spropitné, z pracovního hlediska proběhl večer velmi dobře. Jediný problém byl můj osobní.

V poslední době jsem se ze všech sil snažila hledět dopředu a minulost nechat za sebou. Herectví pro mě bylo spojené s tolika špatnými věcmi, že jsem myslela jen na to, co se pokazilo. Přitom jsem z mysli naprosto vytlačila, jak mě to původně bavilo. Když jsem viděla to mládežnické představení, tahle skutečnost mě úplně praštila do očí. Bolelo to, ale zároveň mi to dělalo dobře – podivná směsice pocitů, se kterou jsem se potřebovala vyrovnat. Současně jsem si ten večer jasně uvědomila, že se v podstatě nemohu nijak blíž spřátelit ani s jediným člověkem z Woodshillu, aby to nějak neohrozilo vztah mezi mnou a Blakem – což bylo to poslední, co jsem chtěla.

Ještě jednou jsem zhluboka vydechla a pokusila se soustředit na to pozitivní. Nehodlala jsem se za nic obviňovat. Práci jsem zvládla dobře a teď jsem tady doma. Blake je tu. Nešel pryč, neudělal nic,

aby přede mnou unikl. Všechno bylo v pohodě. Takže není třeba se cítit tak zatraceně blbě.

Mikrovlnka zapípala a já si vytáhla talíř. Zelenina voněla náramně, ale já bych v tuhle chvíli snědla cokoli.

Z šuplíku jsem vytáhla vidličku a chystala se zamířit do svého pokoje, když si Blake za mnou odkašlal.

„Klidně zůstaň.“

Chvilku jsem zaváhala. Celý večer jsem tak usilovně přemýšlela, že už jsem se dalšími myšlenkami nechtěla zabývat – ani herectvím, ani tím, co bylo mezi mnou a Blakem. Nakonec jsem tedy prošla obývánkem a posadila se na druhý konec pohovky.

Krátce se na mě podíval, pak pohled opět přilepil na televizní obrazovku.

„Everly mě několikrát přemlouvala, abych šel taky,“ řekl po chvíli. Překvapeně jsem vzhlédla. „Ale úspěšně jsem odolal.“

„A proč jsi nechtěl jít? Určitě by se ti to líbilo.“

Nakrčil nos. „Nolan se mě pokaždý snaží dotlačit k tomu, abych s nima dělal slam poetry.“

Ta představa mi na okamžik pomohla zapomenout na mé obavy. „Ježíš, to bych tak ráda viděla.“

„To si můžu myslet.“ Otrásl se, jako by ho ten nápad děsil.

„Pár večerů se slam poetry už jsem viděla. Vždyť je to pěkný.“

„Já rozhodně nehodlám psát nějakou básničku, vylejvat si svoje nitro na papír a odhalovat vlastní

duši před stovkami lidí. Přesněji řečeno si neumím představit nic horšího.“

Dala jsem si do pusy první sousto zeleniny a povzdechla si, zatímco můj žaludek zajásal štěstím – formou hlasitého kručení. Blakeovi se nepatrně zvedly koutky a já se téhle bezprostřednosti, která z jeho výrazu vystrnadila onu vážnost, pevně chytila. Po dnešním večeru to bylo čiré blaho.

„Jen se nehihnějte, pane básníku. Tvrdě jsem pracovala a tuhle zeleninu si víc než zasloužím.“

„To je fakt. Můžu ti něco prozradit?“

S plnou pusou jsem zabručela.

„Máme dokonce i zákusek.“

Nastražila jsem uši. Pak jsem polkla a významně na něj pohlédla.

„Řekni mi víc.“

„Byli jsme s Camem nakupovat a přivezli jsme zmrzku, byla v akci. Mrazák je plnej Ben&Jerry.“

To bylo čím dál lepší. „Hudba pro moje uši.“

„To jsem si myslel. Ale Otis byl jinýho názoru. Vyváděl, jako bychom se zbláznili.“

„Právě se pokouším představit si Otise, jak vyvádí, ale moc mi to nejde,“ řekla jsem s plnou pusou.

Blake si odfrkl. „Bud' ráda.“

Pospíšila jsem si, abych co nejdřív dojedla. Pak jsem vstala, rychle talíř zasunula do myčky a přešla k mrazáku, před kterým jsem uznale zahvívadla. Blake nepřeháněl. Odshora dolů byl nacpaný kelímky zmrzliny. Začaly se mi sbíhat sliny.

„Panebože.“ Popadla jsem balení s příchutí karamelu a marshmallow a triumfálně ho zvedla do výšky. „Ta je moje nejoblíbenější!“

„Já vím,“ ozvalo se z gauče.

Srdce mi poskočilo. Pamatoval si, jakou mám ráda zmrzlinu. Pořád mě znal stejně dobře jako já jeho. Věděla jsem, že by mi srdce nemělo poskakovat, ale nic jsem proti tomu neudělala. Po večeru totálně nabitém emocemi a ve chvíli, kdy jsem se v jeho přítomnosti cítila tak dobře, jsem neudělala vůbec nic.

Vzala jsem si z příborníku lžičku a vrátila se k pohovce. Sundala jsem víčko. První lžička byla absolutní slast a za ten večer rozhodně to nejlepší, co mě potkalo. Nejradši bych do sebe nacpala celý kelímek.

„Jaký byl tvůj večer?“ zeptala jsem se Blakea a přitom přihlížela, jak s Nathanem Drakem vylezl na skálu, kryje se před střelbou a míří na nepřítele.

„Celkem nudnej. Jen jsme byli nakupovat. Pak šli ostatní kalit.“

„Tobě se nechtělo?“ zeptala jsem se v pauze mezi dvěma lžícemi.

Pokrčil rameny. „Ani ne.“

Podívala jsem se mu do tváře. Zničehonic se zase zdál napjatý. Pak jsem pohledem sklouzla na nádobí na stolku a na jeho zraněnou nohu.

„Všechno v pohodě?“ zeptala jsem se opatrně.

Zmáčkl tlačítko pauzy a obrátil se ke mně. „Jo, proč se ptáš?“

„Protože je uprostřed noci a ty tu sedíš obklopený nádobím. Jako před nedávnem, když jsi nemohl vyjít schody.“

Překvapeně zvedl obočí. Pak si odfrkl.

„To není moje nádobí. Ostatní vypadli z domu tak rychle, že tu všechno nechali.“

Ulehčeně jsem se opřela. „Díkybohu.“

Znovu sledoval svou hru. Když jsem se na něj opět podívala, na rtech mu zcela jasně hrál potutelný úsměv.

„Proč se pořád tak divně usmíváš jako nějaký filmový zloduch?“

Blake pokrčil rameny. „Zníš jako moje máma. To je všechno.“

Při myšlence na Lindu se mi sevřel žaludek. „A ty zníš, jako by tě bavilo nahánět mi strach. Ta návštěva v nemocnici se mi vůbec nelíbila. To už nechci opakovat.“

„Oukej, mami.“

Kopla jsem ho do holeně – té zdravé nohy, což ho očividně ani trochu neznepokojilo. Pořád se usmíval.

Podívala jsem se na jeho laptop, na němž mezitím dohrálo video. „Na co ses díval?“

Blake znovu zastavil hru. „Neříkej, že neznáš Codyho a Noela.“

Nechápavě jsem na něj zírala.

Zakroutil hlavou a v nabídce na obrazovce stiskl tlačítko „vypnout“. Pak odložil ovladač na stůl, vzal do ruky počítač a položil si ho na klín. Nohy si pohodlně natáhl před sebe, takže jsme se oba mohli dívat na obrazovku. Potom vrátil video na začátek.

„Teď dám tvému životu nový rozměr, Jude,“ řekl tak vážným hlasem, jako by vyhlášoval změnu zákona. Pak zmáčkl „Play“.

Na monitoru se objevili dva mladíci, jeden s tmavě hnědými a druhý světle hnědými vlasy. Seděli před počítačem a reagovali na video, které si pouštěli. Zastavovali ho a komentovali. Přitom se trumfovali humornými hláškami a legračními průpovídkami. Byli tak vtipní, že jsem dokonce úplně zapomněla na zmrzlinu.

„To jsou dokonalí blbecci,“ řekla jsem a nedokázala potlačit smích.

„Jestli už nejíš, tak mi trochu dej,“ prohlásil Blake a šťouchl do mě ramenem.

Překvapeně jsem sebou trhla, ale pak jsem nabrala lžící zmrzliny a otočila se k němu.

Blake se podíval nejdřív na mě, potom na lžici. Nakonec lehce otevřel pusu a já ho nakrmila zmrzlinou. Poté se se spokojeným výrazem ve tváři opřel dozadu.

Dívala jsem se na něj, jak vystrkuje jazyk a špičkou si olizuje zmrzlinu ze rtů. Při slastném zamručení, které při tom vydal, mi hrdlem začala stoupat horkost.

„Příchuti sušenkového těsta se nic nevyrovná, ale tohle taky není špatný,“ řekl, zatímco já se pokoušela nedat na sobě nic znát. Zabořila jsem lžici zpátky do zmrzliny.

„Tohle je nejlepší část,“ prohlásil Blake a hlavou kývl směrem k obrazovce.

Běžela na ní scéna, kdy oba komikové jako reakci na nějakou přihlouplou písničku složili svoji vlastní, a já se rozesmála ještě víc. U toho jsem z kelímku vyškrabávala další lžící zmrzliny a kradmo se dívala na Blakea. Poprvé od chvíle, kdy jsem se přistěhovala do Woodshillu, jsem ho viděla úplně bezstarostného. Jeho úsměv mi tak

moc připomínal dřívější dobu, až něco uvnitř mě samou radostí poskočilo.

Když se na mě podíval, rychle jsem sklouzla pohledem zpátky k laptopu a snažila se dělat jakoby nic. Což nebylo jednoduché, protože seděl tak blízko, že jsem cítila teplo jeho těla.

Video skončilo a automaticky začalo nové. Ujíдалa jsem zmrzlinu a občas dala lžící Blakeovi, který ze sebe sem tam vydal legrační zvuk připomínající ptáčátko hlásící se o krmení. Zhlédli jsme tři videa, jedno vtipnější než druhé.

Napětí už ze mě úplně opadlo a já se sesunula dozadu na pohovku.

„Jude?“ zeptal se Blake ve chvíli, kdy se spustilo další video.

„Jo?“

„Řekni mi, co se dneska večer stalo.“

Zmateně jsem se na něj podívala. Nespouštěl ze mě svůj smaragdový pohled. Jako by do mě viděl a objevil něco, co v něm vyvolávalo otázky.

„Nechápu, co máš na mysli.“

Lehce přimhouřil oči. „Něco tu neštymuje. Všiml jsem si toho, když jsi přišla.“

„Zřejmě jsem prostě unavená.“

„Anebo tvůj večer nebyl zdaleka tak příjemnej, jak se mi tu snažíš namluvit,“ namítl suše a připomněl mi tak den, kdy jsem ho našla tady na gauči a úplně stejně ho rozebírala.

Zhluboka jsem se nadechla a podívala se na poloprázdný zmrzlinový kelímek. Nemohla jsem mu říct, že se ve Woodshillu cítím osamělá, protože se kvůli němu vyhýbám možnosti spřátelit se s milými lidmi. To je jen a jen můj problém. Ale

možná... možná bych mu zvládla říct o tom druhém.

Před očima mi vyvstal obraz galerijního jeviště a přinesl s sebou dozvuk pocitů, které mě předtím tak nečekaně pohltily.

„Vzpomínáš si, jak jsem hrála v Petru Panovi?“ zeptala jsem se váhavě.

Blake přikývl.

Dloubala jsem do zmrzliny. Mezitím už skoro roztála. „V galerii bylo dnes několik představení a mezi nimi i úryvek z téhle hry. Nějak mi to připomnělo dobu, kdy jsem začínala s herectvím.“

Mlčel a zdálo se, že přemýšlí o tom, co jsem právě řekla. Na čele se mu objevila drobná vráska. „To se mi nezdá špatný.“

„To taky nebylo. Spíš naopak. Připomnělo mi to... Připomnělo mi to všechno, co mám na hraní ráda.“ Rychle jsem si do pusy naložila zmrzlinu, abych si zabránila v dalším mluvení. Měli jsme se teď tak dobře. Nechtěla jsem to zničit tím, že se zas proměním v hromádku neštěstí.

„Ale vzdala ses ho,“ prohlásil pomalu Blake.

Přikývla jsem. A pak jsem sebrala veškerou odvahu.

„Nejen to. Chtěla jsem tady začít úplně od začátku, najít si džob, vydělávat peníze, dokonce jsem přemýšlela o tom, že bych si dodělala školu, abych mohla dostat lepší práci, ale...“ S pokrčením ramen jsem se uprostřed věty zarazila.

„To ale přece vůbec není to, co jsi chtěla, Jude.“

Prekvapeně jsem na něj pohlédla. „Co tím myslíš?“

Vzal mi z ruky zmrzlinu a dal si plnou lžici, zatímco přemýšlel. „Co tě znám, chtěla jsi být vždycky jen herečka. Ničím jiným ses nezabývala. Dokonce i ve volném čase jsi jako posedlá vyhledávala všechny informace, pořád dokola ses dívala na svoje oblíbené filmy a seriály, dokud jsi je neznala nazpaměť. Když člověk takhle dlouho o něco usiluje, nemůže to ze dne na den jen tak vzdát a začít úplně nový život.“

Ztěžka jsem polkla a jen na něj hleděla. Měl pravdu. Nikdy jsem nesnila o ničem jiném než jak se prosadit v L.A.

„Já vím. Ale nějak...“ Pokrčila jsem rameny. „Prostě jsem to už chtěla hodit za sebe. Ta zklamání. Ten pocit, že nejsem dost dobrá.“

Postavil kelímek od zmrzliny na stůl. Pak se na mě znovu podíval. Jeho pohled byl těžký, a přestože jsem měla pocit, že do mě vidí, nedokázala jsem se dívat jinam. To mi s ním nikdy nešlo.

„Je jedno, kolik času uběhlo. Znáš tě, Jude.“ Byla to stejná slova, která jsem mu řekla tehdy, když to chtěl vzdát. „Byl jsem na všech tvých představeních. Dokonce jsem se s Ezrou díval na ten přiblblý doktorský seriál, ve kterém jsi hrála, sakra. Jestli je někdo na herectví stavěnej, tak jsi to ty, Jude.“

Přitáhla jsem nohy k sobě a objala si kolena. Chtěla jsem tak potlačit to, co ve mně právě plnou silou narůstalo. Nevěděla jsem, co říct, a tak jsme se na sebe prostě jen dívali, zatímco já si v hlavě opakovala jeho slova.

„Fakt ses na to díval?“ zeptala jsem se nakonec.

Přikývl a na okamžik zaváhal. „Tvoje blití do bažanta bylo strhující.“ Rukama předvedl, jako by

velkým obloukem zvracel. Potichu jsem se zasmála.

Blake se zarazil a podíval se na mě pohledem, ve kterém bylo všechno. Byl to divoký mix pocitů, z nichž jsem žádný nedokázala přesně analyzovat, ale bylo mi jasné, že tam jsou. Už se přede mnou neskryval.

„Tak to moc díky.“ Prsty jsem přejížděla vroubky na svých džínách. Můj úsměv pozvolna mizel. „Prostě jsem si ten nový začátek představovala mnohem jednodušší.“

Blake zabručel, jako by přesně věděl, co mám na mysli.

„Já ten svůj taky.“

„Dospělost je na hovno.“

Znovu souhlasné zabručení. „Můžu ti něco prozradit?“

„Co?“

„Myslím, že by sis to o dost ulehčila, kdyby ses tak zoufale nesnažila být někým, kým prostě nejsi.“ Otevřela jsem pusku a chtěla protestovat, ale rychle zvedl ruce. „Víš, že to nemyslím zle. Jenom prostě... Jo, je blbý, jak to dopadlo v L.A. Ale můžeš přece pokračovat, když ti to tak chybí.“

Tohle bylo přesně to, co nechápal. Nemohl tomu rozumět.

Zvládla jsem jen zavrtět hlavou. „To nejde. Stalo se toho příliš moc. Už je to pryč. Na to mám moc velkej strach.“

„To já mám taky.“

Vzpomněla jsem si na Večírek sportovců, jak úplně ztratil sebeovládání a vyletěl. Jak měl pocit, že jeho kariéra skončila. Oba jsme něco ztratili, ale

zatímco Blake se neustále vytrvale snažil získat to zpátky, já to neuměla. A nevěděla jsem, jestli to ještě vůbec někdy dokážu. Protože strach mě úplně ochromoval.

„Vážně?“ zeptala jsem se.

Přikývl. „Děsnej strach. Co když se vrátím na hřiště moc brzy a všechno tak ještě víc podělám?“

„To se nestane,“ řekla jsem přesvědčivě.

Blake pokrčil rameny. „I kdyby. Stejně momentálně nemůžu udělat nic proti tomu, co přinese budoucnost. Nemá smysl si tím lámat hlavu. Člověk prostě jen musí jít dál.“

Opřela jsem se a civěla do stropu. V hlavě jsem si opakovala jeho slova a přemýšlela o nich. Nemám ponětí, jak dlouho jsme mlčeli.

„Možná máš pravdu,“ zamumlala jsem po chvíli.

Blake se natáhl po ovladači. „Já vím.“

Odfrkla jsem si, ale on už mezitím zase začal hrát. I když zběsile mačkal knoflíky, neměla jsem pocit, že bych měla odejít. Tenhle rozhovor nás přes to přenesl. Konečně jsem mohla vedle něj jen tak sedět. Smát se s ním. Povídat si. Svěřit se mu se svými obavami, stejně tak jako on mně s těmi svými. A na malý okamžik jsem si dovolila myšlenku, že je to skoro jako dřív.

kapitola 20

Byla jsem mrtvá únavou. Půlku noci jsem proseděla s Blakem na gauči, až jsem byla tak unavená, že mi padala hlava a Blake mě poslal do postele. Jenže v posteli jsem se najednou úplně probudila, protože jsem nedokázala přestat přemýšlet o našem rozhovoru. Pak jsem otevřela Instagram a odpovídala na nejnovější komentáře a otázky fanoušků na téma *Pokroucené růže*.

Od chvíle, kdy se mě Scott na seriál zeptal, jsem se nemohla zbavit pocitu, že se tohohle splasklého snu držím čím dál víc. Co by se asi stalo, kdyby natáčení nezrušili? V hlavě mě pronásledovala Blakeova slova, ale prostě jsem nevěděla, jak dál. Vždycky jsem měla jen tenhle jediný sen – žádný jiný. Žádný plán B. Jenže vrátit se do tamního světa nepřipadalo ani náhodou v úvahu. Příliš jsem se bála. Pokaždé když jsem si takovou úvahu být jen na zlomek vteřiny připustila, jsem musela myslet na den, kdy se jedna jediná osoba postarala o to, aby se všechno zhroutilo, a začaly se mi třást ruce. Nakonec jsem zasunula tablet pod polštář a upadla do neklidného spánku.

Ted' jsem seděla u snídaně a jedla jogurt s ovocem, zatímco Otis a Cam se hádali, kdo je na řadě s vyklízením nádobí z myčky.

Vrhla jsem pohled na hodiny. Blake ještě nevstal. Zřejmě byl stejně unavený jako já. Vytáhla jsem z kapsy mobil a ignorovala upozornění, která na mě vyskočila. Místo toho jsem otevřela svou a Blakeovu konverzaci. Na chvíli jsem váhala, jestli mu mám opravdu napsat. Ale pak jsem si vzpomněla na náš rozhovor, na jeho úsměv a uvolněné držení těla v mé přítomnosti.

Opatrně jsem začala psát.

S novou chutí do nového dne!

Odeslala jsem zprávu a pokračovala ve snídani. Po chvilce mi telefon zavibroval.

Nebudíš mě doufám kvůli tomu, abys mi poslala další z Craigových zpráv?

Zazubila jsem se a pustila se rovnou do odpovědi, zatímco Cam a Otis byli čím dál hlasitější.

Komu se nelení, tomu se zelení.

Jeho reakce sestávala z emotikonu zdviženého prostředníčku.

Jak příjemný začátek dne.

„Přísahám, že jsem to uklízel včera.“

„A kdy, prosím tě? Uprostřed noci?“

„Jo,“ řekl Cam naprosto přesvědčivě.

„To není pravda,“ namítla jsem suše a nabrala si další lžičku. Kývla jsem směrem ke Camovi. „Pokaždý se vymlouváš.“

„A já si myslel, že mě máš ráda, Jude.“ Cam si dramatickým gestem přitiskl dlaň na hrud'. „Jak jen mi můžeš takhle vrazit kudlu do zad?“

„Nikomu nevrážím kudlu do zad. To jsou čirá fakta.“

Cam si pohrdavě odfrkl. „Fajn. Tak to teda uklidím.“

Otis si se spokojeným výrazem ve tváři přisedl ke mně. „Dík, že jsi pronesla svá mocná slova.“

„Rádo se stalo.“

„Jude už zas žaluje?“ ozval se Blakeův hlas.

Otočila jsem hlavu a spatřila ho ve dveřích. Podíval se na Cama, pak pohledem sklouzl ke mně. Koutky úst se mu lehce nadzdvihly.

„Jo,“ řekl Cam. „A já myslel, že se jí dá důvěřovat. To už je podruhý, cos mě podrazila, slečinko.“

„Vedeš si záznam?“ zeptala jsem se s hořkosladkým úsměvem.

Cam na mě pohlédl přimhouřenýma očima. „To si piš. A ty už jsi dvakrát porušila etickej kodex.“

„Co se stane, až to bude potřetí?“

„Ještě to zvažuju. Ale nic pěknýho to nebude. Budeš toho litovat.“

„To zní jako výhrůžka. Vidíš, strachy se třesu,“ odvětila jsem, opětovala Camův pohled a tvářila se přitom co nejvážněji.

Otis se tiše chichotal.

„Blakeu, posad' se. Ukaž mi, jaký jsi milý člověk. Trocha lásky by se mi teď vážně hodila,“ prohlásil Cam.

Blake si odfrkl, ale posadil se a chopil se karafy s pomerančovým džusem, aby si nalil.

„Nenech se rušit. Slyšel jsem úplně jasně, že jsi na radě s uklízením.“

Cam zamířil se zoufalým povzdechem do kuchyně a začal vyklízet myčku.

Blake si zatím z košíku na pečivo vytáhl toast a začal si ho mazat arašídovým máslem. Hned poté následovala marmeláda. „Ezra ještě nevstal?“ zeptal se a ukousl si.

„Ezra dneska v noci nebyl doma. Řekl bych, že zpracovává nějaký úlovek,“ zavolal Cam z kuchyně.

Blake nakrčil čelo, ale ještě než něco řekl, Otis ho předběhl.

„To jako vážně? Ezra?“ zeptal se. „To si neumím představit.“

Cítila jsem, jak se mi najednou v ramenou zvýšilo napětí. Věděla jsem, proč Ezra o svém milostném životě nikdy nemluví, dokonce ani se svými přáteli. Případy, kdy se svěřil mně, se daly spočítat na prstech jedné ruky. Přesněji řečeno na třech prstech. Střežil si své soukromí a neodvážil se před ostatními úplně otevřít. Ani před Blakem.

„Dneska byl na řadě s odvozem,“ řekl Blake a podíval se na mobil. „Za chvíli musím na rehábku. Otisi, nemohl bys mě vzít?“

Otis protáhl obličej. „Promiň, kámo. Už tak máme zpoždění na přednášku.“

Blake zaklel a nechal svůj toast spadnout do talíře. Vypadal opravdu zoufale.

Na chvíli jsem zaváhala, jako asi tak u všeho, co se týkalo jeho. Pořád ještě jsem byla ostražitá, abych v jeho přítomnosti neudělala nějakou chybu. Ale jestli mi včerejší večer něco ukázal, tak to, že mi zas o něco víc důvěřuje. Konečně jsme spolu mohli mluvit. A pokud to tak bylo, tak jsem mu klidně mohla udělat nabídku.

Odkašlala jsem si. „Jestli chceš, já tě tam odvezu,“ řekla jsem chraplavým hlasem.

Blake ještě chvíli zíral na svůj pomerančový džus, pak zvedl pohled a zastavil se na mém obličejí. Na okamžik jsem přestala dýchat, protože se na mě díval s takovou intenzitou, na jakou jsem nebyla připravená.

„Oukej,“ zamumlal.

Zaklonila jsem hlavu a naráz do sebe kopla zbytek kafe. Pak jsem se postavila, odnesla své nádobí do kuchyně a položila ho na pracovní plochu. Když jsem byla zpátky u stolu, palcem jsem ukázala přes rameno. „Jdu se teď připravit a sbalit si tašku. Pak můžem jet.“

Blake se na mě mlčky podíval a pokračoval v kousání toastu. Nakonec krátce přikývl.

Otočila jsem se, abych si došla pro věci.

Právě jsem pokládala tašku do kufru Blakeova vozu, když kolem projelo auto a zastavilo o pár domů dál. Už jsem se chtěla otočit, když z něj vystoupila nějaká postava. I přes značnou vzdálenost jsem okamžitě poznala, že je to můj bratr. Prozradily ho nejen jeho nespoutané světlé vlasy, ale i skutečnost, že na sobě v téhle zimě měl jenom tričko. Ano, sice už byl březen, ale pořád ještě žádné léto. Ještě podivnější bylo ovšem to, že se po výstupu z auta jednou rukou opřel o řidičovo sedadlo a znovu se sklonil dovnitř vozu.

Mhouřila jsem oči a snažila se rozpoznat, co tam dělá. Políbil snad někoho? Nebo jenom něco říkal? Tak daleko jsem pořádně neviděla. Než jsem mohla zjistit něco bližšího, zabouchl dveře, auto se u dalšího vjezdu otočilo a zamířilo opačným směrem zpátky.

Ezra zastrčil ruce do kapes a kráčel ulicí vzhůru. Když jsem schválně hodně nahlas přibouchla dveře

od kufru, zarazil se. Uviděl mě a na chvíli strnul. Rychle se ovšem zase vzpamatoval.

Čím víc se blížil, tím víc detailů jsem rozpoznávala. Na sobě měl sportovní oblečení a kolem krku sluchátka, jako by se právě vrátil z běhání. Což bych mu klidně věřila, kdybych neviděla, jak ho u nás v ulici vysadilo jeho rande. A kdybych od Cama nevěděla, že nespál doma.

Zamávala jsem na něj a on pokračoval v cestě, dokud nedorazil až ke mně. V obličeji měl neproniknutelnou masku.

„Co děláš u Blakeova auta?“ zeptal se místo pozdravu.

„Kdo to byl?“ odpověděla jsem a kývla směrem, odkud přišel.

„Do toho ti nic není.“

Zaculila jsem se. *No tak, Ezro.* „Měl jsi rande,“ prohlásila jsem.

Odvrátil pohled, zamračeně se podíval ke dveřím a pak zase na mě. „No a?“

„Tak to mám hroznou radost. Už roky čekám, až mi někoho představíš.“

„Svoje rande jsem ti nikdy nepředstavoval a nehodlám s tím teď začínat.“

„A proč ne?“

„Protože je to směšný.“

„To mi nepříjde.“

„Protože jsi taky směšná.“

Pozorně jsem si ho prohlížela. „Vím, že o tom nechceš mluvit s ostatními. Ale se mnou můžeš. Moje nabídka pořád platí. Oukej?“

Zamyšleně stáhl obočí a na čele se mu objevilo pár vrásek. Pak ze sebe vydal cosi, co znělo jako „hmpf“. „Odkud vlastně víš, že jsem měl rande?“

„To nevím jen já. Dneska jsi nespál doma.“

„No a? Cam neustále nespí doma. A nikoho nezajímá, kde je.“

„Ezro,“ řekla jsem měkkým hlasem a položila mu dlaň na paži. „Mají tě rádi. Já tě mám ráda. A jestliže strávíš noc někde jinde anebo si s někým vyjdeš, tak nás to prostě jen zajímá.“

Znovu ze sebe vydal jakýsi nedefinovatelný zvuk. „Já...“ Odmlčel se, potom otevřel pusku a zase ji zavřel. Pak se poškrábal v týlu.

Věděla jsem, jak je pro něj těžké o takových věcech mluvit. Nechtěla jsem ho nijak nutit, ale někdy ho prostě bylo třeba trochu pošouchnout, jemně ho upozornit na to, že v jeho životě existují lidé, kteří se o něj zkrátka zajímají. Nechtěla jsem, aby si myslel, že je na to, co pro něj očividně hodně znamená, úplně sám. Chtěla jsem, aby věděl, že jsem tu pro něj, ale někdy mi nebylo jasné, jak mu to naznačit a jestli dělám správnou věc – anebo přesný opak.

„Copak?“ natukla jsem opatrně.

Podíval se ke dveřím, jako by kvůli téhle informaci potřeboval zkontrolovat, jestli jsme opravdu sami. Pak ztěžka polkl. „Nejdřív musím počkat, jestli se z toho vyklube něco vážnějšího.“

Usmála jsem se. „To zní jako dobrý plán.“

Jen přikývl. Nejraději bych ho objala, ale začal si pohrávat se sluchátky a nakonec si založil ruce na prsou. Pak pokývl směrem k Blakeovu autu a opakoval svou původní otázku. „Co děláš u Blakeova auta?“

Na okamžik jsem zaváhala, protože jsem nechtěla, aby měl špatné svědomí. „Ehm... Vezu ho na rehábku.“

Ezra přimhouřil oči. Pak hlasitě zaklel a oběma rukama si prohrábl vlasy. „Do háje. Já byl dneska na radě s odvozem, že jo?“

Rychle jsem se ho dotkla, abych ho uklidnila. „Já to za tebe vezmu, to je v pohodě.“

Ezra spustil paže zase dolů a s hlavou nakloněnou na stranu se na mě podíval. „Zníš téměř nadšeně, že jsem to zazdil.“

Cítila jsem se, jako by mě při něčem přistihl. Z rozpaků mě polilo horko.

„Máš najednou tvářičky v barvě syrovýho lososa.“

Jen jsem si odfrkla, podívala se na zem a odkopla z cesty drobný kamínek. Přesto jsem na sobě cítila Ezrův zkoumavý pohled.

„Je ti jasný, kam směřuješ, vid’?“ zeptal se tiše.

Jen jsem pokrčila rameny a podívala se na něj. „Je to jenom odvoz autem, Ezi. Nic víc a nic míň.“

Zabručel, ale moc přesvědčeně se netvářil. „Už tě nikdy nechci vidět tak utrápenou jako tenkrát, Jude. Myslím to vážně.“

Stiskla jsem pevně rty a doslova cítila, jak se z nich vytrácí krev.

Chvilku jsme oba mlčeli.

„Neboj, to už se nestane. Blake mi dal jasně najevo, že už nikdy nechce, abychom byli spolu. Snažíme se zrovna k sobě znovu najít cestu. Nemusíš si vůbec dělat starosti.“

Nezdál se nijak zvlášť přesvědčený, ale z jeho pohledu bylo patrné, že o tom potřebuje nejdřív

trochu přemýšlet.

Podíval se ke dveřím a pak zpátky na mě. „Ještě jsem se tě chtěl zeptat – za chvíli má máma narozeniny. Měli bychom pomalu něco vymyslet. Nějaký dárek a jestli pojedeš se mnou, nebo ne. Myslím, že bys tam neměla chybět. Budou tam všichni.“

Měla jsem pocit, jako by někdo veškerou radost a spokojenost včerejší noci nacpal do balonku, který teď Ezra několika jehlami ve zlomku vteřiny propíchl. Emoce ze mě vyprchávaly jedna za druhou, až jsem se cítila úplně prázdná.

Založila jsem si ruce na prsou. Mechanicky jsem zavrtěla hlavou. „To nejde.“

„Jsou to máminy padesátiny, ksakru. Vymyslíme si nějakou historku, proč přijíždíme spolu. Mohla jsi za mnou přece ještě předtím přijet na návštěvu. Nic jim nedojde. Slibuju, že o tvých trablech ani nemuknu.“

Když Ezra chrtil tolik vět najednou, znamenalo to, že je to pro něj opravdu hodně důležité. Pro mě byly mamčiny narozeniny samozřejmě taky děsně důležité, už několik dní jsem se na internetu poohlížela po nějakých hezkých dárcích. Ale strach z návštěvy doma byl silnější. Co když se na mě mamka podívá a okamžitě jí dojde, o co tu jde? Co když se před tátou rozsype? Nemohla jsem to riskovat. Chtěla jsem se s nimi vidět, až budu mít svůj život zase pěkně pod kontrolou. Nejlépe v nějaký krásný letní den a s kupou peněz v kapse, aby se nikdy nedozvěděli, že jsem ty jejich promrhala.

„Rozmyslím si to,“ zalhala jsem v naději, že se tím uspokojí.

V tu chvíli přicházel Blake a mně se ulevilo. Byl osprchovaný a hezky učesaný. Přes rameno měl velkou černou sportovní tašku a v ruce držel kávu ve svém bambusovém kelímku s jedenáctkou. Při pohledu na jeho šedé tepláky mi cosi v žaludku udělalo kotrmelec.

„Myslím to vážně, Lentilko,“ pronesl ještě Ezra.

„Já vím.“

Když Blake dorazil k autu, Ezra k němu přistoupil a poškrábal se v týlu. „Mrzí mě to, kámo. Úplně jsem na to zapomněl. Ale klidně si můžu sbalit věci a odvézt tě tam.“

Blake pokrčil rameny. „V pohodě. Jude mě tam hodí.“

„Zejtra na to nezapomenu,“ řekl brácha, ale Blake ho ignoroval a místo toho se podíval na mě.

„Můžem vyrazit?“

Polkla jsem knedlík v krku a přikývla. „Jsem ready.“

Blake beze slova nastoupil.

Zamávala jsem bráchovi a vklouzla na sedadlo řidiče. Ve zpětném zrcátku jsem zahlédla, jak se na nás Ezra ještě jednou podíval a pak zamířil k domu.

„Vzhůru na rehábku,“ zamumlala jsem.

Sportovní hala, ve které měl Blake cvičení, byla obrovská. Vypadala podobně jako fitness studio, kam jsem chodila na zkušební lekce, jen se zdála o něco sterilnější a luxusnější. Procházeli jsme kolem fyzioterapeutů a trenérů ve světle modrých tričkách s límečkem, kteří svým pacientům

vysvětlovali cvičení a jejich účel nebo dohlíželi, jak cvičí na přístrojích.

Rozhlédla jsem se a na konci místnosti pod okny zahlédla nějaké pohovky, zřejmě určené pro doprovod. „Můžu na tebe počkat tamhle?“ zeptala jsem se Blakea, který krácel vedle mě.

Zamyšleně na mě pohlédl. „Jseš si jistá? Budu tady minimálně dvě hodiny, možná i dýl.“

V nějaké kavárně poblíž bych utratila spoustu peněz za nápoje, jen abych tam mohla sedět. Tady měli automat na vodu zdarma, kelímky a Wi-Fi, takže jsem si mohla připojit tablet. A určitě se tu soustředím líp než ve svém pokoji.

„V pohodě, musím si pár věcí vyřídit.“

„Tak fajn.“

„Blakeu!“ Přistoupil k nám starší muž s prošedivělými vlasy a podal Blakeovi ruku. „Doktorka Fosterová už mi poslala kontrolní výsledky. Pojdme to probrat. Pak začneme s cvičením.“

„Fajn.“ Blake se na mě ještě jednou podíval.

Krátce jsem se zamyslela. Co se proboha v takovéhle situaci říká? Pak jsem si vzpomněla na jeho týmového kamaráda Craiga, který mu neustále posílal pseudomotivační citáty.

„Příjemnou zábavu,“ řekla jsem. „A nezapomeň – Bez práce nejsou koláče.“

Blake zasténal. „Prosím tě, přestaň s tím. Jednoho Craiga už ve svém životě mám a věř mi, to úplně stačí.“

„Jediný špatný trénink je ten, který se nekoná,“ dodala jsem a ukázala mu demonstrativně svůj biceps.

„Tobě přeskočilo.“ I když se snažil to zakrýt, viděla jsem, že se usmál. „Tak zatím.“ Pak se otočil a odešel spolu se svým fyzioterapeutem do zadní části haly.

Dívala jsem se za nimi. Jen s velkým úsilím se mi podařilo od Blakea odvrátit pohled. Rychle jsem si natočila pohárek studené vody, posadila se na sofa a vytáhla tablet.

Otevřela jsem vyhledávač, ale na okamžik jsem se s prstem na kurzoru zarazila. Doléhal ke mně šum útržků konverzací a skřípání a cinkání cvičicích přístrojů. K tomu se mi v hlavě přidal Scottův hlas.

Ještě existuje spousta lidí, co ten seriál nevzdali.

Váhavě jsem do okénka vyhledávače naťukala *Pokroucená růže* a stiskla „Enter“.

Sjela jsem kousek dolů a spatřila první fotky. Na většině z nich bylo vidět mě a Sama, jak stojíme proti sobě, ty scény, kdy jsme se jako Sadie a Nathan sblížili. Pak následovaly obrázky, které vypadaly tak opravdově, že mi chvilku trvalo, než mi došlo, že jsou to koláže od fanoušků. Jeden z nich byl úplně dokonalý a vystihoval atmosféru, jakou jsem si přesně představovala u druhé řady. Byla na něm Sadie, se svým zahnutým mečem v jedné a s růží v druhé ruce, a za ní stál Nathan, který ji jednou paží objímal. Co ovšem v tu chvíli Sadie nemohla vidět, byl jeho pohled – oči mu zářily ďábelsky žlutou barvou.

Naskočila mi husí kůže. Sjela jsem kurzorem dolů a našla jméno autorky. Obrázek jsem si uložila, otevřela Instagram a vložila ho do Mých příběhů, přičemž jsem u něj záměrně označila autorku i Sama. Hluboko v žaludku mě přepadl stejný pocit jako při představení v galerii. S každou vteřinou sílil. Ta touha po čemsi, co mi patřilo. Po

něčem, v čem jsem byla dobrá a co mě naplňovalo nekonečnou vděčností.

Zavřela jsem aplikaci, opřela se a napila se vody. Chtěla jsem si toho prohlédnout mnohem víc, ale potřebovala jsem chvilku na to, abych se vzpamatovala. Abych se trochu rozptýlila, rozhlédla jsem se po hale – a málem mi zaskočilo, když jsem spatřila Blakea.

Nějak jsem si myslela, že na rehabilitaci bude cvičit zalezlý někde pod lékařským dohledem, aby věděl, jak správně koleno zatěžovat. Ale pohled, jaký se mi naskytl, tomu absolutně neodpovídal.

Blake právě dělal na tréninkové hrazdě shyby, přičemž měl na stehnech zavěšenou zátěž připomínající nadměrně velkou minci. Vedle něj stál jeho fyzioterapeut s deskami a něco si do nich psal. Jeho jsem ale téměř nevnímala. Byla jsem příliš zaneprázdněná zíráním na Blakea. A to s otevřenou pusou.

Obličej se mu lehce leskl potem a vyzařoval urputnou zaťatost, s níž se přitahoval a zase spouštěl. Obočí měl přitom soustředěně stažené a zuby stisknuté tak pevně, že mu zřetelně nabíhaly čelistní svaly. Celá horní část těla byla totálně napjatá. Na zádech a pažích se mu jasně rýsovaly svaly. Uvolňovaly se, napínaly. Uvolňovaly, napínaly.

Najednou jsem měla v hrdle úplné sucho. Popadla jsem kelímek s vodou a přiblížila si ho k ústům. Několikrát jsem se pomalu napila.

Ačkoli jsem se snažila, nedařilo se mi odvrátit od Blakea pohled. Sledovala jsem celé cvičení. Když skončil, podal mu trenér ručník a láhev. Blake si utřel obličej a naráz vypil velkou část vody. Jako by cítil můj pohled, podíval se na mě.

Rychle jsem sklopila hlavu, přičemž mi z kelímku vystříkla voda na tablet. Zaklela jsem a rukávem otírala obrazovku. Pak jsem kelímek postavila na skleněný stůl s časopisy.

Zbylý čas jsem se pokoušela znovu soustředit na tablet. Bylo to těžké a párkrát mě oči neposlechly. A pokaždé když se tak stalo, se můj a Blakeův pohled střetly.

kapitola 21

V příštích týdnech jsem najela na jistou rutinu – a Blake byl její pevnou součástí. Protože ostatní měli neustále napilno na přednáškách nebo na trénincích a já přes den nic neměla, dohodli jsme se, že v týdnu budu vozit Blakea na rehabilitace já a za to si pak můžu občas půjčit jeho auto. Colin se postaral o to, že si mě pozvala na pohovor zmíněná agentura, pro kterou jsem doposud pracovala a která pořádala různé večerní akce. Dostala jsem práci skoro na každý víkend, takže moje úspory rostly. Což také znamenalo, že jsem si konečně mohla dovolit permanentku na jógu a nemusela se ve studiu plížit na pátou zkušební hodinu zdarma.

Mezitím jsem často přemýšlela o tom, o čem jsme se s Blakem bavili té noci, kdy jsem se mu svěřila se svými strachy. Od té doby, co jsem objevila ty úžasné koláže od fanoušků *Pokroucené růže*, jsem pořád dokola narážela na myšlenku, že bych se možná nějakým způsobem mohla zase vrátit k hraní. Ale pokaždé když jsem vzala do ruky tablet, abych si něco vyhledala, ozval se mi v hlavě hlas mého agenta a já se začala potit a ruce se mi úplně roztráslly. Bylo to hloupé, ale nedokázala jsem proti tomu nic dělat. I po tolika týdnech se pouhá myšlenka na můj bývalý způsob života zdála jako příliš velké sousto. Kromě toho jsem byla ve Woodshillu spokojená. Líbila se mi krajina, město i lidé, kteří se zřejmě mezi sebou všichni nějakým způsobem znali. Bylo příjemné vidět se každý den s Ezrou. Vozit Blakea na rehabilitace a povídat si s ním o všem možném. Jít se Scottem na jógu a potom na kafe do druhé nejlepší kavárny na světě.

Aniž bych to nějak plánovala, stala se setkání se Scottem pevnou součástí mého všedního dne.

Bavili jsme se o všem a o ničem a mně bylo v jeho přítomnosti dobře. Bylo snadné si s ním povídat a pokaždé jsem měla pocit, že mu můžu říct cokoli. Nedivila jsem se, že má ve Woodshillu tolik přátel.

„Myslím, že tohle už brzo nebudu moct ani vidět,“ prohlásil právě teď a strčil si do pusy poslední kousek muffinu.

Zvedla jsem obočí a nabrala si lžičku pěny. „To tvrdíš pokaždý.“

„Tentokrát to myslím opravdu, opravdu vážně.“ Opřel se a pohladil si břicho. „Asi přejdu na cheesecake.“

„Taky možnost. I když já zastávám názor, že sýr nemá v koláči co dělat.“

„Je to tvaroh. Jasně že má v koláči co dělat.“

„Každýmu to, co mu chutná,“ řekla jsem ledabyle.

„Já ti nevím. Mám pocit, že s někým, kdo nejí sýrový dorty, se těžko můžu přátelit.“

Zazubili jsme se na sebe.

„Teď mi řekni, co je novýho,“ vyzval mě.

Chvilku jsem přemýšlela. „Nic moc. Pilně pracuju, přispívám do domácího rozpočtu a trochu si ukládám stranou.“ *Kromě toho se mi stýská po hraní a po rodičích a absolutně netuším, jak dlouho to takhle ještě utáhnu,* dokončila jsem větu ve své hlavě.

Vyhnula jsem se Scottovu pohledu, ale právě to mě nejspíš prozradilo. „Co se děje?“ zeptal se tiše, ale důrazně.

Pokrčila jsem rameny. „Já... nevím.“

Scott se na mě díval a čekal.

Páteří mi projel lehký záchvěv a najednou se mi slova začala sama sypat z pusy. „Chybí mi hraní, ale už s tím nemůžu znovu začít. Zároveň ale vůbec nevím, kdo bez hraní vlastně jsem.“

Scott se na chvíli zamyslel. „Je mi jasný, že v L.A. se muselo stát něco, co tě přimělo utéct. A taky že tam na tebe nebyli zrovna milí. Ale nemáš pocit, že když ti to tak chybí, že bys s tím přece jen zase mohla začít? Třeba jenom v rámci nějakýho projektu, jako byl ten v galerii. Nebo v divadle nebo tak něco?“

„To nejde. Protože...“ Vrtěla jsem hlavou, zatímco jsem se své pocity snažila zformulovat do slov. „Tohle nebyl můj sen. Nebylo by to pravdivé. Nebo by to bylo jen takové nouzové řešení, kterým nikdy nedosáhnou toho, co jsem u hraní zažívala dřív. Prostě je konec. Jen se s tím musím naučit nějak žít.“

„Umím si představit, že je to těžký. A přál bych si, abych pro tebe mohl něco udělat,“ řekl vřelým hlasem Scott a natáhl se přes stůl, aby mě vzal za ruku.

Ačkoli se mi zase začal povědomým způsobem svírat žaludek, tentokrát to tolik nebolelo. Protože se Scottem jsem měla pocit, že mi rozumí. „Ty mi pomáháš. Jóga a kafe a koláč bez syra pomůžou vždycky,“ prohlásila jsem zastřeným hlasem.

Nebul. Nebul, Jude.

Scott mi stiskl ruku a pak se zase opřel zpátky.

Odkašlala jsem si. „A teď mi prosím zase vyprávěj něco ze svého života ty. Abych si nepřipadala tak obnažená.“

Scott zamyšleně zabručel. Přejel pohledem kavárnu a pak se podíval na mě. „U dvou zkoušek jsem dostal plný počet bodů. Což je vážně skvělý,

když pomyslím, u kolika zkoušek jsem v prvním semestru vyletěl. Jo, a nedávno jsem byl na pěší túře. Moji kamarádi Allie a Kaden mě ukecali. S těma se musíš bezpodmínečně seznámit.“

„Nejsem si jistá, že chci, když nutěj druhý lidi do pěších túr.“

„Já jsem šel dobrovolně. Chtěl jsem si dokázat, že na to mám. Když to dáš, máš pak pocit, jako bys dobyla svět. No vážně.“

„To zní skvěle. Ale taky namáhavě.“

„Jo, cestou nahoru jsem málem umřel, ale výhled byl neuvěřitelný. Pozorovali jsme západ slunce. A když jsme byli zpátky dole, byla úplně jasná obloha plná hvězd. Příště prostě musíš s námi.“

To znělo vážně hezky. V duchu jsem si to poznamenala a pak s úsměvem zavrtěla hlavou. „Nechápu, jak se ti během pár vteřin podařilo dotlačit mě k tomu, abych s tebou příště lezla někam do hor. Máš talent, kamaráde.“

Scott se zazubil. „A jakej. Možná bych měl něco prodávat.“

„Jestli s tebou půjdu na túru, tak ale ty musíš dorazit k nám na příští party. Mám pocit, že ji kluci plánovali na tenhle víkend.“

„Nevím, party se sportovci nejsou nic pro mě,“ řekl a nakrčil nos. „Chci říct, Blake je v pohodě. Ale jeho spolubydlící neznám. Ne že by všichni museli bejt divný.“

„Haló? Jeden z nich je můj brácha,“ zvolala jsem rozhořčeně. „Navíc by mě nenapadlo, že se tak držíš stereotypů.“

Scott jen pokrčil rameny. „Už jsem si ve Woodshillu prošel pár zkušenostma.“

„Tak v tom případě ti musíme vylepšit obrázek. Ale nejdřív musím zjistit, jestli tenhle víkend vůbec můžu. Možná někde číšničím.“ Podívala jsem se na hodiny a ztuhla. Zatraceně, už před pěti minutami jsem měla vyrazit. Zvedla jsem hrnek, naráz dopila zbytek kafe a omluvně pohlédla na Scotta. „Promiň, musím vyzvednout Blakea.“

Scott naklonil hlavu na stranu. Pak zahýbal obočím nahoru a dolů.

„Nemusíš se takhle dívat. Nic v tom není.“

„Podle toho, jak se tváříš pokaždý, když na něj přijde řeč, se zdá, že je v tom hodně.“ Ještě jednou demonstrativně pozvedl obočí.

Popadla jsem ubrousek a hodila ho po něm. „Hele, vážně. Blake mi naprosto jasně vysvětlil, že mezi námi už nikdy nic nebude. Což plně chápu. Jsme kamarádi. Momentálně fungujeme skvěle.“

„On si to taky myslí?“

Přikývla jsem a vzpomněla si na večery, které jsme spolu teď trávili častěji. Na rozhovory, kdy jsme rozebírali všechno a nic. Na potyčky v autě, jak jsme se hádali o to, kdo naladí rádio, a shodli se jedině na Arianě Grande, což potvrdilo moje tušení, že je to jeho nejoblíbenější zpěvačka.

„Je to skoro jako dřív. Když jsme byli malí a on bydlel vedle nás,“ řekla jsem s úsměvem a začala si sbírat věci.

„A proč vyrážíš už teď a nepočkáš radši, až skončí? Není to náhodou proto, aby ses na něj mohla dívat? Jak se pěkně potí?“

Vyplázla jsem na něj jazyk, popadla tašku a vyšla ven.

Fitness studio už jsem mezitím docela dobře znala. Bylo fascinující vidět, kam až se jednotliví lidé, kteří sem chodili rehabilitovat, za týden posunuli. Fascinující, čeho je lidské tělo po úrazu schopné, říkala jsem si, když jsem se proplétala mezi cvičicími přístroji a hledala Blakea. Zahlédla jsem ho u černých žíněnek, vedle kterých stál jeho trenér a udílel mu pokyny.

Zarazila jsem se a hleděla na Blakea.

Už tu byl přes tři hodiny a bylo to na něm vidět. V obličeji byl červený, na čelo se mu lepily zpocené prameny vlasů. Zrovna prováděl cvičení, kdy držel závaží, pomalu s ním klesal k zemi, tam ho odložil a pak rychle vyskočil. Posléze ho zase zvedl a začal znovu od začátku – pomalu dolů, odložit zátěž, pak dynamicky vyskočit. Měl pevně zaťaté zuby a vypadal, jako by to pro něj bylo velmi náročné.

Když znovu došel až do dřepu, všiml si mě. V jeho obličeji se cosi nepatrně změnilo. Aniž ze mě spustil oči, zopakoval cvičení a vyskočil. Zvedl závaží. Znovu se snížil do dřepu, přičemž měl každický sval na těle napnutý k prasknutí. Ještě dvakrát, pak jeho trenér něco řekl a podal mu ručník a láhev s vodou.

Až když se na mě Blake přestal dívat, podařilo se mi pohnout se z místa. Pomalu jsem přešla k nim a zůstala stát stranou. „Ahoj,“ pronesla jsem tiše.

Blake velkými doušky upíjel ze své láhve. Pak si prsty prohrábl vlasy a po stranách je uhladil dozadu. „Ještě mi zbývá jedno kolečko, oukej?“

Rychle jsem přikývla. Jestli je to prý oukej. Scott měl pravdu – skutečně jsem se na Blakea ráda dívala, když cvičil. A byla jsem si skoro jistá, že to věděl.

„Můžete klidně počkat tamhle,“ řekl Blakeův trenér a rukou pokynul ke kraji cvičebního prostoru, v němž jsme se zrovna nacházeli.

Sedla jsem si na jednu ze žíněnek a pozorovala Blakea, jak podle trenérových pokynů provádí další cvičení. Trenér mu podal do ruky malou činku, Blake si měl kleknout na jedno koleno, rychle zvednout paži s činkou nad hlavu, natočit trup do strany a spouštět a zvedat ruku. Neměla jsem ponětí, co tím trénuje, ale ten pohled mě fascinoval.

Původně jsem si chtěla vytáhnout telefon a podívat se, jestli nemám na Instagramu nějaké nové vzkazy, ale nešlo to. Obraz přede mnou byl příliš přitažlivý. Když jsem Blakea viděla takhle – plného energie a neutuchajícího odhodlání – nedokázala jsem si představit, že ještě před dvěma měsíci sotva vylezl z postele. Tenhle Blake se s ním nedal srovnat. Když jsem ho takhle viděla, byla jsem si jistá, že zase bude hrát. Absolutně jistá.

Na můj vkus skončilo cvičení až moc rychle. Pohled na Blakeovy silné paže, napjaté pod tíhou závaží, byl příliš krásný. Nedokázala jsem si vzpomenout, kdy jsem se ho naposledy dotýkala. Opravdu dotýkala, myslím. A přemýšlela jsem, jestli...

Ne.

Ne, takhle nemůžu uvažovat. Takhle *nesmím* uvažovat.

Věděla jsem, že takovéto myšlenky přinesou jen bolest. Koukání bylo v pohodě, ale úvahy o tom, jak se ho dotýkám, nabíraly směr, kterým jsem se za žádnou cenu nemohla vydat.

S velkým úsilím jsem odvrátila pohled a místo na Blakea jsem se zadívala na své boty. Obrázek

bílých tenisek byl mnohem lepší. Tenisky neskryvaly žádné nebezpečí. Tenisky mně ani jemu nemohly nijak ublížit.

Nemám potuchy, jak dlouho jsem tam takhle seděla a zírala si na boty, ale neodvážila jsem se pohnout ani o píd', abych náhodou neupadla v pokušení.

„Hotovo,“ ozval se Blakeův hlas těsně přede mnou.

Pomalů jsem pohledem klouzala po jeho nohách vzhůru a současně si přála, abych to byla neudělala a místo toho se zadívala rovnou do stropu. Tričko se mu lepilo na hrudník a na břicho bylo možné rozeznat kašdický sval. Vyschlo mi v krku. Nejradši bych natáhla ruku. Což byl úplně pitomý nápad. Nejpitomější, jaký jsem za dlouhou dobu měla.

Rychle jsem vyskočila a upravila si tašku na rameni.

„Vypadal jsi dobře,“ řekla jsem a kousla se do jazyka. „Schopně. Vypadal jsi schopně. Jako sportovně, chci říct.“

„Jako dobře schopně sportovně, jo?“

Nejradši bych mu za ten komentář jednu vrazila, ale zřejmě ani to by nebyl nejchytřejší nápad. Třeba bych se mu při tom tak akorát rukou otřela o břicho, a to jsem přesně nechtěla. Možná jen maličko.

„Víš, jak to myslím. Vypadalo to, že koleno je stabilní,“ opravila jsem se. Bohužel i já sama jsem slyšela, jak strnule moje slova zní.

A Blake to vnímal taky. Na tváři se mu objevil rošťácký úsměv, při kterém se mi rozechvěl žaludek.

Zatracená práce. Takhle zlé už to dlouho nebylo. Naprosto jsem ztratila kontrolu nad svými pocity, a to jsem si nemohla dovolit. Byli jsme kamarádi. *Kamarádi, kamarádi, kamarádi.* Čím rychleji si to budu v hlavě opakovat, tím rychleji to chvění v žaludku zmizí. Určitě. Sebrala jsem se a za vším, co ve mně právě tančilo, jsem zatáhla těžký závěs.

„Pojď se mnou,“ řekl Blake. „Něco ti ukážu.“

Vůbec jsem netušila, co zamýšlí, ale v tuhle chvíli bych s ním pravděpodobně šla kamkoli.

Prošli jsme halou a skleněnými dveřmi, kterých jsem si doteď vůbec nevšimla, vstoupili jsme do chodby a pak vešli do první místnosti po levé straně. Byly zde samé běhací pásy.

Tázavě jsem na něj pohlédla. „Chceš otestovat moji fyzickou, nebo co? Říkám ti rovnou, že budeš zklamanej. Jsem jógovej typ, žádná běžkyně.“

Zavrtěl hlavou. Potom jistým krokem přistoupil k jednomu z pásů a nastavil ho na pomalé tempo. Jestli mě chce vážně přimět k tomu, abych si zaběhala, otočím se a jedu domů sama. Ale ještě než jsem stihla cokoli říct, stoupl si na pás.

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou. „Co to sakra děláš? Koukej slézt dolů!“ vykřikla jsem, když se tempo začalo zrychlovat. Rychle jsem k němu přistoupila, abych pás vypnula, ale Blake zvedl ruku.

„Už smím zase běhat,“ řekl přerývaně.

Nepřestávala jsem na něj civět. Běžel s tak šťastným výrazem v očích, že jsem nedokázala odvrátit pohled. Srdce mi bušilo jako o závod a pozvolna mi docházelo, co to znamená. Blake úspěšně zvládl další část rehabilitace. Získal zase o kousek víc svobody a přiblížil se tak opět o něco blíž svému snu – hrát znovu basketbal.

„Gratuluju!“ vyhrkla jsem poněkud přehnaně vysokým hlasem, ale to mi bylo fuk.

Blake vypnul pás a sestoupil. A pak udělal něco, s čím jsem absolutně nepočítala – dvěma kroky přešel ke mně a pevně si mě přitáhl k sobě.

Z hrdla mi vyklouzlo letmé „ach“, jak ze mě vymáčkl veškerý dech. Moje tělo ale reagovalo rychleji než hlava, takže jsem ho úplně mimovolně objala.

Jednou rukou mi přes záda sklouzl až na bedra, kde se zastavil.

Nemám tušení, co se mi honilo hlavou. Jako by se všechny myšlenky vypařily, zůstal prostor jen pro něho a pro radost, která mě prostupovala. Bohužel se v téhle blízkosti zároveň úplně zhroutil ten těžký závěs, který jsem právě pracně zatáhla, a chvění v žaludku bylo zase zpátky. Nicméně mi to v tuhle chvíli bylo úplně jedno.

„Tak moc ti to přeju,“ zamumlala jsem tlumeným hlasem do Blakeova ramene.

„Dík,“ řekl a zhluboka vydechl. Pak se ode mě oddálil, podíval se na pás a zase zpátky na mě. Evidentně v rozpacích se poškrábal na hlavě. „Úplně jsem tě zapotil.“

Pohlédla jsem dolů na svoji halenku a spatřila mokrý flek. „Na to kašlu.“

Blake se na mě podíval. Pak naklonil hlavu na stranu. „Možná?“

Pokrčila jsem rameny. „To není nic hrozného.“

„Dřív jsi to k smrti nesnášela.“

„Dřív bylo dřív. Teď je teď.“

Zvedl obočí. Tentokrát bylo v jeho úsměvu cosi ďábelského.

Automaticky jsem o krok ustoupila, Blake udělal ve stejný okamžik krok dopředu.

„Blakeu,“ pronesla jsem varovným tónem – bohužel pozdě.

Vrhl se na mě a znovu mě objal, tentokrát však zdaleka ne tak něžně jako předtím. Byl to spíš útok, zpocený, záludný útok. Křičela jsem, zatímco on si otíral vlasy o můj krk a snažil se mě co nejvíc zamokřit svým zpoceným oblečením.

Když se mi konečně podařilo vymanit se z jeho sevření, bylo to tak zprudka, až jsem zakopla a hlavou narazila do něčeho tvrdého. Udělalo se mi černo před očima. „Jauvajs.“

„Do háje, to jsem nechtěl.“ Blake ke mně přistoupil. „Jsi v pohodě?“

Zamžourala jsem a skrz černé skvrny rozpoznala, že stojí těsně přede mnou. Jednou rukou mi sáhl na hlavu, přesně na místo, které jsem si narazila, a dotkl se ho tak něžně, že mi připadalo, že sním. Zabořil mi prsty do vlasů a zlehka pohladil naskakující bouli. Sotva jsem dýchala.

Podlomila se mi kolena. Vzhledla jsem k němu. Starostlivost v jeho očích mě zaskočila. Podobně jako způsob, jakým hleděl na můj obličej. V mém vědomí byl jen on – jeho krásné oči, silné tělo stojící přede mnou a skutečnost, že jsme si po tak dlouhé době takhle blízko.

Kolik nocí jsem toužila po tom, abychom si byli zase takhle blízko. Snila jsem o tom, dokud jsem se neprobudila. Ta touha mě pak ještě dlouho sžírala zevnitř. A teď když byl tady, mi připadalo, že jsem se do té doby zase vrátila. Na vteřinu jsem měla pocit, jako by se všechna má tehdejší přání se zpožděním vyplnila. Chtěla jsem zvednout ruce

a vzít jeho obličej do dlaní. Chtěla jsem ho znovu obejmout a nechat ho dělat si se mnou, co chce.

Ale nemohla jsem. Protože by to nebylo správné.

Zrovna jsme pracovali na tom, abychom upevnili naše přátelství. Blake se mnou už nikdy nechce být, vyjádřil se zcela jasně. Což znamenalo – žádné objímání. A už vůbec ne tisknutí ke zdi a hlazení ve vlasech.

Stálo mě to nejvyšší úsilí, ale nakonec jsem si odkašlala. „Nepojedem?“ zeptala jsem se chraplavým hlasem a rozbila tak tento okamžik.

Blake zamžoural, jako bych ho vytrhla z transu. Spustil ruce dolů a udělal krok zpátky, tak rychle, až málem ztratil rovnováhu. Pak jen přikývl. „Jo. Pojedem.“

Vyšli jsme skleněnými dveřmi ven. Snažila jsem se uklidnit svůj tep a přemýšlela, jestli je na tom Blake podobně. Když jsem se na něj ale podívala, vypadal stejně bezprostředně jako předtím a mě přepadl tupý pocit, že jsem jediná, se kterou tahle situace takhle zamávala.

kapitola 22

Právě jsem se vrátila domů ze směny na jedné univerzitní akci a odevzdaně odhodila tašku na zem vedle pracovního stolu. Byla jsem k smrti unavená, jenže stěnami pokoje otrásala hlasitá, dunivými basy podkreslená hudba linoucí se z obývacího. Naštěstí mě o svém plánu uspořádat party kluci tentokrát předem informovali, a ani jsem v pokoji nenarazila na žádné zbloudilé hosty.

Pověsila jsem si bundu na věšák a vytáhla z kapsy mobil. Chtěla jsem se jen podívat, kolik je hodin, ale při pohledu na displej, který byl plný zpráv, jsem strnula. Některé byly od Scotta, jiné od Sama, ale většina z nich byly doporučené tipy od Instagramu.

Nejdřív jsem otevřela Scottovy zprávy, potom Samovy.

Viděla jsi to? OMG!

Koukni se, už mají půlku!

Jude!!

Podívej na tohle! Třeba je přece jen ještě naděje?

KROUCENÍ ZAČÍNÁ

Zmateně jsem klikla na odkaz, který mi oba zaslali.

Otevřela se stránka, na které stálo:

#ZachraňtePokroucenouRůži

Náš oblíbený seriál ani nedostal pořádnou šanci, a tak jsme se rozhodli zabojovat. Obracíme se na

vás – fanoušky, kteří by si pro Sadie, Nathana a další přáli happy end. Uspořádali jsme sbírku, kterou bychom chtěli zafinancovat druhou řadu seriálu. Kdo nechce nebo nemůže přispět, může se klidně jen angažovat online. Ozvěte se! Podělte se o své příběhy pod hashtagem #ZachraňtePokroucenouRůži. Napište nám, proč se vám Pokroucená růže tolik líbí a kolik pro vás seriál a jeho představitelé znamenají. Obracíme se také na sociální sítě, televizní stanice a streamové kanály: Vraťte nám prosím náš oblíbený seriál. Potřebujeme ho.

Přečetla jsem si text ještě jednou. Dvakrát. A ještě jednou. Pomalu jsem se posadila na okraj postele a podívala se na cílovou částku, která už byla z půlky splněná. Roztřesenými prsty jsem otevřela Instagram. Moje stránka byla zaplavená zprávami, obrázky a neustálým odkazováním na crowdfundingovou kampaň fanoušků.

Autorka obrázku, který jsem vložila na svou stránku, mi napsala dlouhou zprávu, ve které vysvětlovala, co pro ni seriál znamená a jak je ráda, že se mi její obrázek líbí. Pod hashtagem #ZachraňtePokroucenouRůži byly tisíce příspěvků, mezi nimi i videa od fanoušků, v nichž říkali, s čím si seriál spojují a jak moc si přejí jeho pokračování. Čím déle jsem četla, tím víc mě pálily oči. Čím víc osobních příběhů o tom, jak je pro mé fanoušky role Sadie Nelsonové důležitá, jsem zhlédla, tím víc se mi chtělo brečet. A tím víc se bortila zeď, kterou jsem si kolem téhle vzpomínky vytvořila. Až jsem narazila na příspěvek, pod nímž stálo jméno, u něhož mi naskočila husí kůže.

Vincent Atkins se dnes odpoledne při příležitosti filmové premiéry vyjádřil ke kampani fanoušků. Je prý nadšený a druhá řada seriálu by ho moc potěšila. Lidičky, víte, co to znamená? Máme souhlas producenta! #ZachraňtePokroucenouRůži

Komentář stál pod videem, ve kterém se Vincent široce usmíval na reportérku s napřaženým mikrofonom. Při pohledu na jeho obličej mi ztěžkl žaludek. Rychle jsem kurzorem sjela dolů a četla další příspěvky, ačkoli jsem tlukot svého srdce cítila až v uších. Pokoušela jsem se zachránit milými komentáři od fanoušků, ale nepodařilo se mi to. V hlavě jsem slyšela ozvěnu slov svého bývalého agenta.

Něco jsme se doslechli, Jude.

Obáváme se, že podobnou roli už ti nemůžeme zprostředkovat.

Tímto musíme bohužel naši spolupráci ukončit.

Telefon mi vypadl z ruky na zem. Jeho náraz jsem vůbec nezaregistrovala, vnímala jsem jen echo těch slov. Slova, která mi dala jasně najevo, že v téhle branži už pro mě nikdy nebude místo. I kdyby nějaká stanice druhou řadu koupila – pro mě to nic neznamená. Já už Sadie hrát nebudu. Přesněji řečeno – já už nebudu hrát nikoho.

Zírala jsem na své ruce. Začala jsem je v pěst. Zase je uvolnila. Pak jsem jednou zhluboka vydechla.

Zoufat si, to nebylo k ničemu. Už se to stalo. Už na tom nic nezměním. Jediné, co můžu udělat, je dívat se dopředu, ne zpátky, a celou tu věc zapomenout.

Jako omámená jsem vstala a vyšla z pokoje. Soustředila jsem se na dům praskající ve švech.

Soustředila jsem se na Camův playlist, sestávající z mixu všelijakých party písniček. Soustředila jsem se na to, abych po cestě do kuchyně kladla pěkně jednu nohu za druhou. Zcela cíleně jsem zamířila přímo k míse, v níž jsem rozpoznala alkoholický drink bowle. Popadla jsem skleničku a naplnila ji až po okraj červeným nápojem. Pak jsem zaklonila hlavu a několika doušky ji celou vypila. Znovu jsem ji naplnila a rozhlédla se po obýváku. Většinu lidí jsem neznala, ale venku v zahradě jsem u stolu zahlédla Scotta a Sawyer.

Prošla jsem obývánkem, a když jsem se ocitla před nimi, neobratně jsem zvedla ruku na pozdrav.

„Jude! Tady jsi! Konečně!“ zvolal Scott a vstal. Objal mě a pak mi položil paži kolem ramen. „Viděla jsi, co jsem ti poslal? Není to naprostá pecka?“

„Jo, pecka,“ opakovala jsem mechanicky.

Scott se na mě podíval trochu moc důkladně, ale já si jen znovu usrkla sladkého nápoje a prostě jeho pohled ignorovala.

„Sorry, jestli jsem to nějak přepísl. Já jen...“

Rychle jsem zavrtěla hlavou a přinutila se k úsměvu. „Vůbec ne. Dneska prostě nejsem v nejlepší náladě, promiň.“

„Tak pojd', sedni si k nám. V tom případě tě rozveselíme.“ Scott mi přisunul jednu ze židlí.

Svezla jsem se na ni a potlačovala myšlenky na crowdfundingovou kampaň. Což se mi dařilo dost špatně.

„To vypadá nechutně,“ poznamenal Scott a hlavou pokývl směrem ke stolu o pár metrů dál, kde sedělo několik cizích lidí. Před nimi stála vysoká sklenice plná bílohnědého nápoje.

S odporem jsem se zašklebila.

„To už víckrát v životě nehraju,“ oznámila hlasitě Everly, která přišla k nám a posadila se na poslední volné místo.

„Špatné zkušenosti?“ zeptal se Scott.

Otřásla se. „To je taková ta hra, kdy všechno prostě naleješ do jedné nádoby a pak to musíš pít. Myslím, že odpověď na tvou otázku je nasnadě.“

„Mně se to líbí. Čím hnusnější mix, tím je to zajímavější,“ prohlásila Sawyer a vstala, aby přešla ke druhému stolu a přidala se ke hře.

„Typický,“ zamumlal Scott, ale díval se za ní láskyplným pohledem. „Sawyer zbožňuje nechutný výzvy.“

„Tak to je každopádně odvážnější než já.“ Everly si usrkla vody a já k ústům pozdvihla svoji bowli.

„To, co máš ve sklenici, je doufám džus a ne to druhý, Lentilko,“ ozval se za mnou až příliš povědomý hlas.

Protáhla jsem obličej a rychle se velkým douškem napila, načež mi Ezra vzal sklenici z ruky. „Kazič zábavy,“ zabručela jsem.

Napil se z mé skleničky a přitom se rozhlédl kolem našeho stolu. Najednou se zakuckal. Everly ho poplácala po zádech. Postavil sklenici přede mě na stůl a odkašlal si.

„Proč ti říká Lentilko?“ zeptal se překvapeně Scott.

„Protože můj bratr má takový báječný zvyk mě před ostatními ztrapňovat,“ řekla jsem suše.

„To je tvůj brácha?“ Scott civěl na stojícího Ezru.

„Vy se ještě neznáte? Scotte, tohle je Ezra. Ezi, tohle je můj kamarád Scott. Seznámili jsme se na

józe.“

Dívala jsem se z jednoho na druhého, zatímco Ezra se sklonil ke Scottovi a podal mu ruku.

„Těší mě,“ zamumlal Scott a potřásl Ezrovi rukou.

„Nápodobně.“

„Kde je vůbec Blake?“ zeptala se zničehonic Everly. „Myslela jsem, že dnes oslavujem, že už zase může běhat.“

„Slyšel jsem snad svoje jméno?“ zvolal Blake, který zrovna vyšel na zahradu. Na sobě měl baseballovou kšiltovku, džíny, šedé tričko a paže měl rozpražené jako nějaký král, který se chystá dobýt zpátky svou říši.

Zašimralo mě v žaludku. Nejraději bych mu padla do náruče, aby mě zase pevně objal a pomohl mi zahnat to, co jsem se právě dočetla a co mi při tom došlo. Ale zůstala jsem sedět a místo toho pozorovala, jak se k nám blíží a rukama se opírá o Everlyinu židli.

„Už brzy zase budeš moct běhat kolem,“ řekla Everly a zaculila se.

„Říkáš to, jako bych byl nějaký magor, co neustále spontánně sprintuje.“

„Dost často jsem byla svědkem toho, jak tady kolem někoho proháníš.“

Blake se jen usmál. Pak se podíval na mě a jeho úsměv se proměnil. Změkl, zdál se přirozenější, a do očí se mu opět vrátily jiskřičky.

Tohle tady – to byl můj Blake. Ten Blake, který neustále vtipkoval a zářil energií. Ten Blake, jehož úsměv byl určený jen mně. Nedokázala jsem se dívat jinam. Svým úsměvem mě držel v pasti.

Scott mě pod stolem kopl do holeně. Cukla jsem sebou. Naštvaně jsem se na něj podívala, ale nijak ho to nezajímalo. Ustrkával svůj drink a netečně opětoval můj pohled.

„Tak co, Everly, nemáš chuť na Dirty Pint?“ zeptal se Blake a šťouchl do Everly.

„Ne, díky.“

„Nedělej drahoty.“ Dotkl se jí a začal ji lechtat, dokud nahlas nevykřikla a nevstala ze židle.

„Tak zatím,“ řekla Everly, zatímco ji Blake táhl směrem k vedlejšímu stolu. Teprve když zmizeli z dohledu, byla jsem schopná znovu normálně dýchat.

„Takže tohle je to ‚přátelství‘, o kterém jsi nedávno mluvila, chápu,“ řekl mi Scott a nakreslil ve vzduchu uvozovky.

„Pssst.“ Nenápadně jsem naznačila hlavou směrem k Ezrovi, který se posadil na židli místo Everly.

„Ach, klidně pokračujte. Taky by mě zajímalo, jak to mezi sebou máte,“ prohodil můj bratr suše.

Neměla jsem v úmyslu na to nic říct, ale oba se na mě nepřestávali dívat. Nakonec jsem bezmocně pokrčila rameny. „Já za to nemůžu. On je tak... tak...“ Chyběla mi slova.

„Nadrženej?“ navrhl Scott.

Ušklíbla jsem se. „Nadrženej?“

„To znamená plný neukojitelné touhy,“ řekl Scott a opřel se o židli. „Klidně si to vyhledej.“

„To se používá pro zvířata,“ namítl můj bratr.

„No, mně Blake připadá k páření celkem...“

Přikryla jsem mu dlaní pusy, abych mu zabránila v pokračování. Ještě slovo a moje hlava bude vypadat jako přezrálé rajče.

Scott mi olízl ruku a já ji rychle stáhla zpátky. Zaklela jsem a utřela si ji do džín. Ezra tiše zaklokotal smíchy a já na něj vrhla smrtící pohled. Pak jsem se podívala vedle ke stolu, kde Sawyer zrovna s ďábelským úsměvem na tváři nalévala do obří sklenice chilli omáčku. Přestala až ve chvíli, kdy Blake udělal gesto, jako by se dusil. Několik lidí se zasmálo a dívka sedící vpravo vedle něj se k němu přisunula o kousek blíž. Sevřel se mi žaludek.

Musím okamžitě přestat ho takhle pořád pozorovat. A tahle bolest rozhodně musí skončit. Nemůžu se v tomhle srabu věšet na Blakea. To není správné. A bylo by z toho jenom ještě víc bolesti.

„Nedáš si něco?“ zeptala jsem se Scotta a ignorovala Ezrův varovný pohled. Nutně potřebuju něco k pití, jestli chci dnešní večer přežít.

„Dám si ještě jednou to samý. A pár sýrových tyčinek, ty byly vážně dobrý.“

„Rozumím.“

„Jsi nejlepší.“

Mávla jsem rukou a zamířila dovnitř. Pohovka byla plně obsazená dívkami z Everlyina týmu roztleskávaček, mezi nimi jsem zaznamenala Cama, který na mě mrkl. Otis seděl před televizní obrazovkou, dával si s nějakou slečnou duel v Tekkenu a zdálo se, že se jim to trochu vymyká z rukou. Oba už měli evidentně něco vypito a pořvávali na sebe. Takhle hlasitého jsem Otise ještě nikdy nezažila.

Vešla jsem do kuchyně a nalila sobě a Scottovi z velké mísy další sklenici bowle. Po cestě jsem vzala hrst sýrových tyčinek a chystala se právě vyjít ven – když jsem spatřila, že Everly Scotta a Ezru přinutila, aby si přisedli k velkému stolu uprostřed terasy a přidali se ke hře.

Pár lidí mezitím začalo na zahradě tancovat na píseň Taylor Swift a já bych se k nim za normálních okolností hned přidala, ale zase jsem zahlédla Blakea. Dívka vedle něj mu položila ruku na stehno a on se zasmál něčemu, co právě řekla.

Hrudí mi proniklo bolestivé píchnutí. Končetiny jako by mi ochrnuly. Podívala jsem se na Everly, Scotta, Ezru a Sawyer, kteří se hlasitě směli, a bolest uvnitř mě narůstala, až se zmocnila celého mého těla.

Co tu vlastně dělám? Co se to komu pokouším namluvit? Můj život tady ve Woodshillu je fraška. Něco, co vzniklo z nouze a co přece nemohlo mít žádné pořádné trvání – to mi bylo od začátku jasné. Vůbec jsem nevěděla, co mám dělat. K tomu se přidala ta událost s crowdfundingovou kampaní, u níž jsem stále tajně doufala, že nebude korunovaná úspěchem. Už jen za tu myšlenku bych si nejradši nafackovala.

Pokroucená růže byl můj velký sen. Stejně jako Blake. A obojí se stalo nedosažitelným. Dokonce i teď, když se fanoušci zasadili o pokračování.

A dokonce i přesto, že jsme si s Blakem byli teď tak blízko jako už dlouho ne.

Ale věděla jsem, že sem vlastně nepatřím. A také jsem věděla, že už nikdy nebudu hrát.

Znovu se mi začaly trást ruce. Zhluboka jsem si lokla bowle. A ještě jednou. A ještě jednou, takže sklenice byla během pár vteřin prázdná. Pak jsem

chvilku jen tak stála v kuchyni a netušila, co mám dělat dál. Během přemýšlení jsem vypila druhou sklenici. Když jsem se podívala ven, v žaludku mi škrundalo a onen bolestivý pocit byl čím dál intenzivnější. Měla jsem strach, že se co nevidět rozbrečím. Ven jsem v tomhle stavu rozhodně nemohla.

Rychle jsem postavila všechno, co jsem držela v ruce, na pracovní plochu. Pak jsem se otočila a vyšla z obýváku do chodby. Nohy mi kráčely zcela automaticky. Prošla jsem kolem svého pokoje, vyběhla schody po dvou a nahoře zahnula doprava. Vzala jsem za kouli u dveří a na okamžik zaváhala. Ale ne déle než vteřinu. Pak jsem vstoupila do jeho pokoje.

Neslyšně jsem za sebou zavřela a opřela se zády o dveře. Postel byla trochu pomačkaná, jako by na ní dnes odpoledne ještě ležel. Na psacím stole se válela spousta fixů a papírků s barevně označenými poznámkami. Přes židli u stolu byla přehozená mikina s kapucí.

V hlavě mi hučelo. Neměla bych tu být. Měla bych být dole, s ostatními, a předstírat, že se výtečně bavím. Ale nebavila jsem se. Jediné, co jsem chtěla, bylo mít něco, co připomíná domov.

Vzala jsem z opěradla židle mikinu a vklouzla do ní, přičemž jsem lehce zavravorala. Rychle jsem se chytla židle, která malý kousek popojela. Mikina byla obrovská, takže mi sahala až na kolena. Svlékla jsem si kalhoty a nechala je bez povšimnutí ležet na zemi. Pak jsem přešla k posteli a při pohledu na naši fotku na zdi jsem se na chvilku zarazila. Vypadali jsme tak šťastně. Šťastně a naivně. Nevěděli jsme, co nám budoucnost přichystá, a přesto jsme neměli strach.

Když jsem si lehala do postele a přikrývala se dekou, oči mě pálily. Přetáhla jsem si rukávy přes ruce a zachumlala se do peřiny, až mi vykukoval jen nos, abych mohla dýchat.

Teprve když jsem si připadala jako kukla obalená jeho vůní a teplem, necítila jsem se už tak strašlivě ztracená.

„Jude?“ ozval se hlas z velké dálky.

Zamžourala jsem. Místnost mi připadala cizí. V měkkém světle lampičky na nočním stolku jsem rozeznávala jen obrysy.

Před očima se mi vynořil Blakeův obličej. Pozorně si mě prohlížel. Krásný sen.

„Co děláš u mě v posteli?“

Bleskově jsem se posadila. Hlavou mi projelo bolestivé píchnutí až do očí. Rukama jsem si je zakryla. Stěny pokoje se točily. Svezla jsem se zpátky do polštářů a zakryla si dekou obličej.

To se nemohlo stát. Blake mě přistihl u sebe v posteli. Pravděpodobně teď bude nejlepší, když si rovnou sbalím kufry a vypadnu.

Zatahal za deku. Jednou, dvakrát.

Opatrně jsem ji odhrnula, jen natolik, aby mi byly vidět oči. „Nemohl bys prosím ještě na chvíli odejít? Já odsud zmizím a budeme dělat, jako by se to nikdy nestalo,“ mumlala jsem.

Ještě než jsem otázku pořádně dokončila, zavrtěl pomalu hlavou. „To neudělám.“

No jo, bylo by to až moc krásné.

Koukla jsem na noční stolek. Budík právě ukazoval půl dvanácté. Spala jsem jen hodinu. A teď když jsem se pozorněji zaposlouchala, bylo

slyšet, že oslava je v dolním poschodí pořád ještě v plném proudu.

„Jak to, že už jsi tady?“ zeptala jsem se chraplavým hlasem.

Zvedl obočí. „Chtěla jsi odsud zmizet, než půjdu do postele? Nebo jsi měla v plánu tu zůstat celou noc?“

Rozhořčeně jsem si odfrkla a posadila se. „Hlavně si nic nenamlouvej, prosím tě. Já jen...“

„Není to moje mikina?“ přerušil mě s hlavou nakloněnou na stranu.

Podívala jsem se na sebe. Při pohledu na logo woodshillských Eagles mě polilo horko. V hlavě se mi všechno pořád ještě točilo. Třeba bych mohla předstírat, že jsem ztratila vědomí, abych se z toho vyvlíkla.

„Není?“ řekla jsem spíš jako otázku než jako odpověď.

Blake se rozesmál. „Ježíš, to je dobrý. Tuhle chvíli si musím navždy uchovat.“ Když se pokusil vytáhnout mobil, pustila jsem se do něho.

„Nedělej to prosím ještě horší, než už to je.“

Zarazil se a ruku zase spustil. „Oukej. Tak si tuhle chvíli uchovám prostě jen v paměti. Věci si pamatuju moc dobře.“ Zaťukal si na čelo a já přemýšlela, proč mu to k čertu připadá tak strašně vtipné. Byla to nejostudnější chvíle mého života a bála jsem se, že se co nevidět rozbulím.

Blakeův úsměv pozvolna pohasínal. Zřejmě poznal, jak mi je. Pokývl bradou do strany. „Posuň se.“

Na okamžik jsem nevěděla, co po mně chce, ale po pár vteřinách jsem pochopila a šoupla se na druhou půlku matrace.

Blake se posadil vedle mě a zády se opřel o čelo postele. Pak si sundal kšiltovku a hodil ji přes pokoj. Jako zázrakem přistála na psacím stole. Rukama si prohrábl uhlazené vlasy, takže byly zase rozčuchané.

Nejradši bych svýma rukama udělala totéž.

Mám fakt vážný problém.

Rychle jsem se podívala na peřinu a mačkala ji v prstech. Povlečení bylo měkcoučké, do téhle chvíle jsem se měla moc příjemně. Ale teď když tu byl Blake, už to bylo zase špatně. Neměla jsem ležet v jeho posteli – a už vůbec ne v jeho přítomnosti. Oukej, v jeho nepřítomnosti tím spíš, ale na to už bylo stejně pozdě.

„Měla bych jít,“ řekla jsem a odhodila peřinu.

Posadila jsem se a zrovna chtěla přehodit nohy přes okraj postele, když mi položil dlaň na ruku. Vyzařovalo z ní příjemné teplo, dokonce i přes mikinu. Přesto jsem si přála, aby mě pustil. Současně jsem chtěla, aby si mě přitáhl blíž.

„Zůstaň,“ zašeptal a pozoroval mě laskavým pohledem. Takhle se na mě nedíval už celou věčnost.

Najednou jsem cítila tlukot srdce až v žebrech.

Sakra. Co zbylo z mého nekompromisního odhodlání být pouze jeho kamarádkou a ničím víc? Ležet v jeho posteli a nepřetržitě si přát, abych se ho mohla dotknout, se do toho jistě nepočítalo. Stejně jako zrychlení tepu v jeho přítomnosti.

Blake se naklonil ke straně a vytáhl laptop. Zvedl si ho na nohy a otevřel ho. Pak rozklikl Netflix.

Dívala jsem se na něj jako očarovaná, neschopná pohnout se třeba jen o jediný milimetr.

Blake prohlížel nabídku filmů a seriálů a nakonec se zastavil u komedií. Poté je projížděl, dokud nenarazil na *Pretty Woman*, kde se zastavil.

Zatajila jsem dech. Vždycky když mi bylo nejhůř, přemluvila jsem Blakea a Ezru, aby se se mnou dívali na tenhle film. Byla jsem si jistá, že nejsem jediná, kdo už ho zná z paměti, a přemýšlela jsem, jestli si Blake vzpomíná na všechny ty večery, kdy jsme ho sledovali společně. Existovaly určité věci, které člověku ve zlých chvílích pomáhaly. *Pretty Woman* a karamelové macchiato byly pro mě dvě z nich, protože jsem je měla spojené s pozitivními a bezstarostnými vzpomínkami. Skutečnost, že Blake vnímal, jak mi je, a proto vybral tenhle film, mě dojala.

„Budeme teď prostě dělat, jako by bylo úplně normální, že jsi tady,“ vysvětloval Blake.

„Ale proč?“ zeptala jsem se tiše.

„Protože na tom očividně nejsi nejlíp a já nechci být za hajzla, kterýho to těší.“

Podívala jsem se na něj z boku. „Právě jsi říkal, že si tuhle chvíli musíš dobře zapamatovat.“

„A na tom se nic nemění. Vytáhnu to, až ti bude vážně hodně, hodně dobře a vůbec to nebudeš čekat.“

„Jsi fakt džentlmen.“

„To jsem. Džentlmen, co ví, jak se chovat, když u sebe v posteli najde ženu.“

Stálo mě hodně námahy, abych se v tu chvíli nerozesmála.

Blake se vedle mě posunul kousek níž. Aby ležel hlavou na druhém polštáři. Pak jednou rukou zdvihl laptop, přetáhl nám přes nohy peřinu a postavil si počítač na stehna.

Uběhly první minuty filmu. Blakeův klidný dech se postaral o to, že mé napětí o něco polevilo. I nepříjemná horkost z tváří se vytratila. Nicméně v hlavě mi vířilo asi tak milion otázek.

„Jak to, že nejsi dole?“ zeptala jsem se opatrně.

Blake s odpovědí váhal, dopřála jsem mu čas na rozmyšlenou. Nakonec se neklidně zavrtěl.

„Všiml jsem si, jak jsi do sebe v kuchyni kopl dvě sklenice bowle.“

Znovu mě polilo horko. „No a?“

„A když po tobě už hodinu nebylo ani vidu, ani slechu, řekl jsem si, že tě vypátrám.“

Přemýšlela jsem, kde asi všude hledal, než ho napadlo podívat se do svého pokoje. Rychle jsem se koukla na obrazovku, kde zrovna Julia Robertsová nastupovala k Richardu Gereovi do auta.

„A proč jsi mě hledal?“ zeptala jsem se přece jen nakonec.

Chvilku mu trvalo, než odpověděl. „Protože jsem tě chtěl najít.“

„Ale proč?“

„Budeme tu hru na ‚proč‘ hrát celou noc? Já mám čas. A jsem vytrvalej.“

Jen jsem zabručela. Peřina zašustila, jak se Blake v posteli znovu uvelebil. Mlčky jsme sledovali film, a čím víc minut uběhlo, tím víc ze mě opadávalo napětí. Ano, pořád bylo divné ležet v jeho posteli, ale chtěl být se mnou. Jinak by mě ani nehledal, ani by mi neříkal, ať zůstanu.

Když přišla scéna, jak jdou Julia Robertsová a Richard Gere nakupovat den poté, co je

prodavačka odbyla, povzdechla jsem si. „Znáš ten pocit, kdy bys nejradši žil v nějakém filmu?“

Blake přikývl. „Jo, taky bych rád byl na jeden den Julií Robertsovou.“

Přetočila jsem se na bok a lehce do něj šťouchla. „Takhle jsem to nemyslela.“

„Já vím, jak jsi to myslela. Kdysi jsem chtěl žít ve filmu *Space Jam*.“

Zaculila jsem se. „Ten plakát Michaela Jordana ti visel v pokoji až do šestnácti. Přesně si to pamatuju.“

„No jo. Znáš moje nejtemnější tajemství. Každopádně tenkrát jsem strašně chtěl být jednou z těch kreslených postaviček.“

„Ne Michael Jordan?“

Nahlas si povzdechl, jako bych řekla něco, co ho bytostně rozhořčilo. „Tak domýšlivej bych nikdy nebyl.“

„Já bych každopádně byla děsně ráda tak drsná jako Vivian a měla po boku takovýho nějakýho Edwarda, co by mi k nohám snesl celý svět.“

Když zazněla píseň *Pretty Woman*, sotva jsem dokázala klidně ležet. Richard Gere právě podával Julii Robertsové svou kreditní kartu, aby mohla pokračovat v nákupech.

„Možná bych přece jen byl radši Julia Robertsová. Pár novejš obléčků a všichni na ulici tě obdivují, jako bys byl tou nejúžasnější osobou na světě...“ prohlásil Blake.

„A nezapomínej na scénu, kdy se pomstí té prodavačce.“ Rozhodně jedna z mých nejoblíbenějších, následovaná tou s drahým náhrdelníkem a večerními šaty, kterou jsme si s mamkou jednou dokonce zkoušely zahrát.

„Jude?“ zeptal se Blake po chvíli.

„Mh hm?“

Protože jsem se nijak nesnažila na něj podívat, vsunul mi ruku pod vlasy a naklonil mi hlavu nahoru, aby se naše pohledy střetly.

Když mi přejel palcem po tváři, zatajila jsem dech. Tělo se mi rozechvělo.

„Příště mi radši dej vědět,“ zašeptal. „Až budeš chtít být radši ve filmu než v opravdovém světě, myslím.“

Chtěla jsem se zeptat, proč to po mně chce, ale nevydala jsem ze sebe ani hlásku, protože mě pořád tak něžně hladil po tváři. Protože jsem se s ním cítila nejbezpečněji na celé planetě. A protože se na mě díval takovým pohledem, jako bych v jeho světě měla pevné místo. V tuhle chvíli bolestivý pocit v mém břiše zmizel a nahradilo ho příjemné teplo.

„Rozkaz,“ zašeptala jsem.

kapitola 23

Přede mnou se kdosi pohnul.

Rozespale jsem zamžourala. Všechno jsem viděla rozmazaně. Chvilku mi trvalo, než jsem zaostřila. O nos se mi otřelo tričko, a když jsem se nadechla, ucítila jsem vůni bergamotu.

Došlo mi to jako rána z čistého nebe.

Byla jsem v Blakeově posteli. A nejen to – měl paži ovinutou kolem mě a pevně mě k sobě tiskl. A moje pravá ruka byla zaklesnutá pod jeho zády, taky jsem se ho držela. Nemohla jsem tomu uvěřit. Poté, co jsme zhlédli *Pretty Woman*, jsme se začali dívat na *Space Jam* a zřejmě během filmu usnuli.

Polilo mě horko. Velké horko. Přesto bych nechtěla být jinde na světě. V Blakeově objetí jsem se cítila tak nepopsatelně dobře. Vzpomněla jsem si na naši poslední společnou noc v Los Angeles, kdy jsme vedle sebe taky takhle usnuli, a v očích mě začaly pálit slzy. Protože mi chyběl. Chybělo mi společné usínání a probouzení ve vzájemném objetí. Stýskalo se mi po jeho blízkosti, jeho vůni, jeho polibcích a všech těch dalších věcech. Stýskalo se mi po našich rozhovorech, po jeho smíchu, jeho rukou, které se mě tak majetnický dotýkaly. Stýskalo se mi po něm, i když právě ležel přímo přede mnou. Ležet v jeho objetí, cítit jeho teplo a naslouchat jeho dechu, to všechno ve mně pouze vyvolávalo vzpomínky, které se už nevrátí.

Já... Už nikdy s tebou nemůžu být. Jen abychom si rozuměli, zněla mi jeho slova v uších.

Tohle tady nebylo správné. Protože to bylo víc než přátelství a jemu to určitě taky dojde, jakmile se probudí.

Jemně jsem ho pohladila po zádech a ještě jednou se zhluboka nadechla, načež jsem se s námahou vyprostila z jeho objetí. Přestože jsem věděla, že je to správné rozhodnutí, hluboko v duši mě bolelo. Co nejopatrněji jsem odhrnula peřinu a přehodila nohy přes okraj postele. Upravila jsem si rozčuchané vlasy a vstala. Když jsem si svlékala mikinu a odkládala ji na židli u psacího stolu, v hlavě se mi lehce rozbušilo. Pak jsem po špičkách přešla ke dveřím. Odtud jsem se ještě odhodlala naposledy se ohlédnout.

Blake spal klidným spánkem dál. Rty měl zlehka pootevřené a paži nataženou na druhou půlku postele, jako by tam někdo ležel. Jenže jsem to nemohla být já. Ne pokud jsem chtěla, abychom si udrželi to, co jsme mezi sebou tak pracně vybudovali. Slíbila jsem si, že si tenhle obrázek pevně uchovám v mysli. Blake, spící v mé přítomnosti klidným spánkem. Blake, krásnější než v mých nejodvážnějších snech a zároveň můj nejdůvěrnější člověk na světě.

Když jsem se otočila a potichu otevřela dveře, píchlo mě u srdce. Jako ve zpomaleném filmu jsem je za sebou zavřela, otočila se a – na místě strnula.

Cam v tu chvíli zrovna vycházel ze svého pokoje a zíral na mě. Zřejmě jsem na něho civěla jako vyplašená srnka, protože mě odshora dolů skenoval pohledem a na tváři se mu začal rozlévat úsměv. Pak zvedl ruku, aby si se mnou plácl.

Bleskovou rychlostí jsem kolem něj proběhla do koupelny, zabouchla za sebou dveře a zády se o ně opřela.

Potom jsem zhluboka vydechla.

Do háje, do háje, do háje.

Poté, co jsem se dostatečně upravila, jsem sešla dolů.

Cam s Otisem už byli v kuchyni a odklízeli nepořádek po večírku. Když jsem vstoupila do místnosti, zvedl Cam hlavu a jako na povel se začal zubit.

Pokoušela jsem se ho ignorovat, odhodlaně zamířila k automatu na kávu, vzala si hrníček a postavila ho na přístroj. Když jsem se otočila, stál Cam přímo přede mnou.

„Takže?“ zeptal se vševědoucně.

Nalila jsem si do kávy mléko a zhluboka se napila. Ne že by mi kofein v mojí situaci mohl nějak zásadně pomoci, ale alespoň jsem nějak zaměstnala ruce.

„To jste s tím úklidem nějak rychle hotoví,“ prohlásila jsem a pokývla směrem k vypucovanému obýváku.

„Ezra nám řekl, že můžeme slavit jen v případě, že následující den všechno uklidíme ještě předtím, než vstane,“ vysvětlil Cam a obrátil oči v sloup. „Ale ty neměň téma, mladá dámo.“

„Já neměním téma.“

„Jak mění téma?“ zeptal se Otis, zatímco napouštěl horkou vodu do misky od bowle.

„Odklání se od skutečnosti, že jsem ji právě načapal vycházet z Blakeova pokoje.“

Otis vyvalil oči. „Cože?“ Úplně zapomněl na vodu proudící do misky, takže přetekla a hora pěny ve dřezu byla čím dál větší.

Mlčela jsem a dopřála si ještě další doušek kávy, přičemž jsem se snažila co nejlhostejněji opřevzat jejich pohledy. V koupelně jsem měla dost času na to, abych se přesně na tuhle situaci mentálně

připravila. Byla jsem pevná jako skála, tvrdá a neotřesitelná.

„Nic neříká. Proč nic neříká?“ zeptal se Otis a díval se střídavě na Cama a na mě.

„Protože jsem ji přistihl. Ale na tom nesejde, Jude. Blake byl kvůli tobě nesnesitelný. Jestli jste si spolu zase něco začali, určitě vám to udělá dobře.“

Otis přikývl. „To šílený napětí, co mezi vámi panovalo...“ Nechal nedokončenou větu viset ve vzduchu.

„Říkám si, jestli je ještě mezi živými,“ řekl Cam a pozdvihl několikrát obočí.

„A jak to bude dál?“ přemýšlel Otis nahlas. „Zůstaneš tady teď napořád?“

Takže s neotřesitelnou skálou je konec. Ještě asi vteřinu jsem se pokoušela vydržet, ale pak ze mě slova vyletěla úplně sama: „Zaprvé: Mezi mnou a Blakem už nikdy nic nebude. A zadruhé: Woodhill byl pro mě vždycky jen přestupní stanice. Nepatřím sem a určitě tady nezůstanu.“

Otis a Cam na mě hleděli zamračeným pohledem.

„Ach tak,“ prohlásil Otis po chvíli. V tom okamžiku si všiml přetékajícího dřezu a tiše zaklel. Rychle přiskočil ke kohoutku a zavřel ho.

„Já myslel...,“ začal Cam, ale když v chodbě zaslechl nějaké šourání, zmlkl.

Otočili jsme se a spatřili Blakea, jak právě vchází do kuchyně.

Přestala jsem dýchat. Jeho vlasy byly rozespale rozčuchané a na sobě měl mikinu, kterou jsem si včera večer oblékla. Jak se k nám blížil, začalo se mi po těle rozlévat teplo.

Udělal totéž co já. Klidným pohybem si vzal hrnek a postavil ho na automat na kávu.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak si Cam s Otisem vyměnili pohledy. Když pak Cam pokrčil rameny, ulevilo se mi, že to zatím nechal být.

Jakmile se Blakeův hrnek naplnil kávou, otočil se a zády se opřel o pracovní plochu. Zdálo se, že si teprve teď všiml, že na něj všichni zíráme.

„Mám něco nalepenýho na obličejí nebo co?“ zeptal se a s jeho bezstarostným tónem se můj knedlík v krku najednou zase rozplynul.

Otis pokračoval v umývání mísy, Cam popadl hadřík a začal utírat pracovní linku.

„Jaký to pak včera večer ještě bylo?“ zeptal se Blake a lokl si kávy.

Udělala jsem totéž, pořád ještě neschopná formulovat slova. Před očima jsem stále měla okamžik probuzení, jak spal a měl paži pevně ovinutou kolem mě. Rychle jsem svou pozornost zaměřila zpátky na Cama.

„Bylo to super. Sawyer později litovala, že do toho společného drinku nalila tu chilli omáčku – prohrála na celý čáře a pěkně si nadávala. Byla to fakt sranda.“

„A já vyhrál Tekken turnaj,“ řekl Otis.

„Protože jsi na všechny řval tak, že si nikdo netroufl být ti nablízku,“ namítl Blake a skryl svůj úsměv za hrníčkem.

Zdálo se, že je všechno v pořádku. Blake se choval úplně normálně. Mohli jsme tedy dělat, jako by se včerejší večer nestal. Byla jsem ráda, že mi ušetřil ostudu a neptal se mě znovu na to, jak to, že mě objevil ve své posteli. Nemluvě

o skutečnosti, že jsme usnuli v objetí. Zřejmě to vnímal stejně jako já.

Povzbuzená jeho bezstarostností a uvolněným držetím těla jsem se vedle něj rovněž opřela o pracovní plochu. Zatímco se Otis s Camem dohadovali, co se ještě stalo v průběhu včerejšího večera, šťouchla jsem ramenem do Blakeovy paže.

Blake ztuhl.

„Mám tě dnes zase odvézt na rehábku?“

Podíval se na mě. Pak zavrtěl hlavou – krátce a důrazně. „Odvozy už nebudu potřebovat.“

Jeho odmítnutí mě zasáhlo jako rána do srdce.

Ale dřív než jsem mohla něco říct, Blake dopil svou kávu, postavil hrníček na pracovní plochu nad myčkou a vyšel z kuchyně. Ještě okamžik ho bylo slyšet v chodbě. A pak jsem zaslechla bouchnutí domovních dveří.

„Co vůbec má tvoje mamka ráda?“ zeptal se Scott, zatímco jsme brouzdali mezi regály v obchodě.

„Cokoli kýčovitýho. Třpytky, jednorožce, pestré barvy – všechny takové ty věci, nad kterými se zasměješ a zakroutiš hlavou. Kdybych jí dala fotoalbum, jako je tohle,“ zdvihla jsem těžký, tmavě červený svazek, „praštila by mě s ním po hlavě.“

„Fakt?“

Přikývla jsem. „Hrozně chci, aby z mého dárku měla radost. Takže musí být extra skvělý.“

„Rozumím.“ Scott zúžil svůj pohled a pokračoval v prohledávání polic.

Tohle už byl druhý obchod, kde jsme něco sháněli. Dohodli jsme se s Ezrou, že já mamce

vytvořím album a on se postará o zbytek.

„A jaký je tvoje máma vlastně člověk?“ zeptal se Scott, zvedl z police svazek pestrobarevných washi pásek a já mu okamžitě nastavila nákupní košíček.

„Neznám nikoho, kdo by pracoval tak tvrdě jako ona. Ale nehledě na to, kolik toho zažila v nemocnici – vždycky když přišla domů, věnovala se mně a Ezrovi. A pokaždé nám zvedla náladu, když jsme měli špatnej den.“ Cítila jsem, jak se mi při těchto slovech svírá hrdlo.

Scott si mě prohlížel s hlavou nakloněnou na stranu. Jeho pohled byl na můj vkus kapánek moc důrazný. „A ty přesto... nechceš jet na její narozky?“ zeptal se opatrně.

Podívala jsem se na věci, které jsem mezitím naskládala do nákupního košíku. Měla jsem svůj pevně stanovený plán: koupit maličkosti, pomoci nichž mamce vytvořím roztomilé fotoalbum, a napsat pohnutý text na přáníčko, které dám Ezrovi, než odletí domů. Ale teď když se na mě Scott takhle díval a takhle se mě ptal, jsem začala o svém rozhodnutí zase pochybovat. V hloubi duše jsem věděla, že tohle není dost a máma si zaslouží víc, ale pocity viny jsem ze všech sil potlačovala. Ta divná atmosféra mezi mnou a Blakem od chvíle, kdy jsem utekla z jeho pokoje, a crowdfundingová kampaň fanoušků *Pokroucené růže* mě už tak dost zatěžovaly. Ale nehledě na to, kolik věcí mi právě kroužilo hlavou, minimálně tohle jsem chtěla pro mámu udělat.

„Peníze mi stačí tak akorát tady na to,“ řekla jsem a demonstrativně přidržela košíček výš, „natož na lístek do Seattlu.“

„Rozumím,“ zamumlal Scott.

Další zastávka byla u přáníček. Procházela jsem řadu za řadou, pomalu a důkladně, aby mi nic neuniklo.

„Co třeba tohle?“ zeptal se Scott a ve vzduchu mi ukázal přání.

Krátce jsem se zasmála. Byla na něm vyobrazená žena v obrovském narozeninovém klobouku a slunečních brýlích, jak rozpustile tančí na pódiu.

„Ta vypadá skoro úplně přesně jako naše mamka. Dřív jsme se s Ezrou na narozeninových oslavách vždycky děsně styděli, protože nám její tancování přišlo příšerně trapný.“ Zakroutila jsem hlavou, vzala mu přání z ruky a palcem přejela obrázek.

„Můj táta by tvoji mámu v trapném tancování určitě trumfl,“ řekl Scott, zatímco si prohlížel další řadu přáníček.

„Vážně?“

Přikývl. „Rozhodně. Jednou si dělal kurz jumpstyle. Bylo to totálně uhozený. Měl jsem v té době rande a jemu přišlo jako skvělejší nápad předvést, co všechno se v kurzu naučil.“ Vyprskla jsem smíchy, načež po mně Scott střelil pohledem a přimhouřil oči. „To není sranda, Jude.“

„Trošku jo. Měli bychom pro naše rodiče uspořádat taneční soutěž.“

Scott otevřel pusku a zase ji zavřel, aniž něco řekl. Místo toho sáhl po dalším přáníčku. „Co říkáš na tohle?“

Bylo zářivě růžové a třpytivý jednorozec na něm vyskakoval z několikapatrového dortu.

„Tak to tu rozhodně nenechám. A rychle pryč odsud, nebo toho koupím ještě víc.“

Scott přidal přáníčko k ostatním věcem, které už jsme vybrali. „Kdy máš ten svůj tvořivej večer?“

„Zítra. Projdeme s Ezrou všechny staré fotky a budeme lepit album.“

„Ezra bastlí taky?“

Přikývla jsem. „Sice dělá, jako bych ho k tomu musela nutit, ale mám pocit, že se na to tajně těší. S jeho posedlostí pořádkem mu určitě dělá dobře, že budeme fotky třídit podle let a krásně čistě je vystřihovat.“

Scott se zaculil. „Vážně nevypadá jako někdo, kdo je posedlý pořádkem.“

„Nedávno jsem položila svůj šampon na špatnou policičku v regálu ve sprše a musela jsem si vyslechnout přednášku. ‚Všechno má své místo, Jude. Jak by to vypadalo, kdybychom tohle pravidlo všichni porušovali?‘“ napodobila jsem tón hlasu svého bratra a Scott se rozesmál.

Došli jsme na konec regálů a odbočili doprava do další uličky.

„V sobotu jsem tě mimochodem postrádal,“ řekl Scott a vrhl na mě postranní pohled, tak výmluvný, že jsem ani nemusela předstírat, že nevím, o čem to mluví.

„Nějak jsem neměla náladu slavit,“ opáčila jsem co nejlhostejněji, a vysloužila si tak dloubanec loktem do boku.

„Blake tě celou dobu sledoval. Ani na chvílku nepřestal. A krátce nato, co jsi zmizela – a mně mimochodem sbalila skleničku –, už se taky neobjevil. Celej zbytek večera.“

Zoufale jsem si povzdechla. „Mám pocit, že si toho všiml asi tak každej člověk ve Woodshillu.“

„Nebyli jste zrovna nenápadní.“

„Ty taky ne, když jsi okukoval můjho bráchu,“ vrátila jsem mu to.

Scottovi zrudly tváře. „Nikoho jsem neokukoval.“

„Klidně si to namlouvej dál,“ prohlásila jsem s šibalským úsměvem.

Znovu se vytasil s loktem, ale byla jsem rychlejší a uhnula jsem.

„Tak kromě toho, že se můžu dívat, na koho chci, právě teď nemluvíme o mně. Zkoušíš se prostě jen vyvlíknout z přiznání, že jste se na sebe s Blakem vrhli.“

„Tak... to nebylo,“ zamumlala jsem.

V žaludku se mi ozval nepříjemný pocit. Od soboty jsem Blakea viděla jen jedinkrát – to ráno po naší společné noci. V minulých dvou dnech jsem ho už nevezla na rehabilitaci, a kdykoli jsem byla doma, byl buď pryč, nebo zavřený ve svém pokoji. Ostatním to nepřipadalo nijak zvlášť divné, ale já se cítila strašně.

„Jen jsme se společně dívali na filmy. A já usnula v jeho posteli – což byla obrovská chyba,“ řekla jsem po chvíli. Dokonce ani pohled na barevné stuh, které bych nejradši koupila pro mamku všechny, mě nedokázal odpoutat od skutečnosti, že se mnou Blake už dva dny neprohodil ani slovo.

„Něco se stalo?“ zeptal se Scott opatrně.

Okamžitě jsem zavrtěla hlavou. „Ne, a ani se nestane. Myslím to vážně. Blake mi řekl, že se mnou už nikdy nemůže být. Jsme kamarádi – nebo se aspoň pokoušíme být kamarádi.“ Těžce jsem polkla a zůstala stát uprostřed uličky.

Scott se ke mně otočil. „Co se děje?“ Jeho hlas zněl něžně a vřele, čímž způsobil, že všechno, co jsem v sobě potlačovala, vyplulo na povrch.

„Co když jsem to tím večerem všechno pokazila?“ zeptala jsem se tlumeným hlasem.

Energicky zavrtěl hlavou. „Blbost. Nic jsi nepokazila.“

„Ty nevíš, jak to tenkrát bylo. Jak moc jsem to podělala.“

„Nech minulost minulostí,“ opáčil, položil mi ruku na paži a lehce ji stiskl. „To bude dobrý.“

Slabě jsem se na něj usmála. „Díky, Scotte.“

„Od toho jsou kamarádi,“ řekl. Pak mě rychle pustil a obrátil se k polici s dárkovými stuhami.

„Radši mi řekni, jakou má tvoje máma nejoblíbenější barvu.“

Přistoupila jsem k němu a na okamžik vzdala svou neustálou snahu držet se zpátky. Místo toho jsem mu položila hlavu na rameno a doufala, že pochopil, kolik pro mě jeho slova znamenají.

kapitola 24

Když jsem ten večer přišla domů, byli všichni kromě Blakea dole v obývacím. Kluci se povalovali před televizí, na stolku před nimi stály láhve od piva a na obrazovce běžel basketbalový zápas, který fascinovaně sledovali. Ezra seděl vlevo na gauči s nohama nataženýma a překříženýma pod stolkem, vpravo od něj se uvelebil v tureckém sedu Otis, Cam si zabral křeslo.

„Ahoj,“ pronesla jsem.

Nikdo nereagoval, jen Ezra lehce pozvedl ruku. Tohle jeho basketbalové opojení jsem znala. Zřejmě by se ani jeden z nich vůbec nepohnul, i kdyby v domě spustil požární alarm.

„Blake tady není?“ zeptala jsem se a přešla do kuchyně, abych zjistila, jestli na mě nezbylo něco k večeři.

„Ale je,“ řekl Otis s pohledem neustále přilepeným k obrazovce.

Otevřela jsem lednici a objevila miskou, v níž ležel podivný kopeček čehosi, co připomínalo bramborovou kaši. Vzala jsem ji a postavila do mikrovlnky. Pak jsem se zase otočila k ostatním. „A kde teda je?“

„Jude!“ Ezra na mě vrhl naštvaný pohled.

Jen jsem ho se zdviženým obočím opětovala a s ledovým klidem vytáhla ze šuplíku vidličku.

„Nahore,“ odpověděl nakonec Cam a pokrčil rameny. „Zřejmě na nás nemá náladu. Nebo na basket.“

Zabručela jsem a otočila se k mikrovlnce. Zdálo se, že Blake je odtažitý i vůči ostatním, ačkoli jsem celý půlden byla pryč se Scottem.

Stáhl se mi žaludek. Pořád jsem se sebe sama ptala, co jsem vlastně udělala, že jsem ho dohnala k takové izolaci. Přestože jsem takhle nechtěla myslet, nemohla jsem si pomoci. I když jsem věděla, že je to hloupost.

Vzala jsem jídlo a zmizela s ním ve svém pokoji. Uvelebila jsem se na židli u psacího stolu a sáhla po tabletu. Poté, co jsem ho odemkla, vyskočila na mě všelijaká upozornění – ještě větší množství než včera.

Když jsem spatřila Samovu zprávu, kousek kaše, který jsem si právě vpravila do pusy, jako by nabobtnal a proměnil se v cement.

Jude, koukni na to. Nemám slov! Kdy to oslavíme?

Rozklikla jsem odkaz v příloze. Pozvolna se načítala stránka crowdfundingové kampaně. Zrovna jsem si chtěla dát druhé sousto, když mi zrak padl na zelený sloupeček napravo. Začala se mi třást ruka. Vidlička mi s hlasitým cinknutím spadla zpátky do misky a já vzala tablet do obou rukou, abych si ho víc přiblížila k obličeji. Měla jsem pocit, že špatně vidím. Ale stála tam, černá na bílém. Sedmiciferná částka.

To není možné.

Do háje, to přece není možné.

Fanoušci v průběhu několika dnů vybrali cílovou částku. A nejen to – už ji dokonce o padesát tisíc dolarů překročili. A přispívali dál. Což bylo neuvěřitelné. Vůbec jsem s tím nepočítala. Co teď budu k čertu dělat, jestli mě někdo z produkce kontaktuje? Co budu dělat, jestli někdo opravdu koupí druhou řadu?

Chvějícím se prstem jsem klikla na hashtag #ZachraňtePokroucenouRůži a projela obrázky a příspěvky diváků.

Příběh Sadie a Nathana nesmí skončit. Byl pro mě povzbuzením, když jsem se ocitla na dně, a budu nadšená, jestli bude mít pokračování.

Pokroucená růže má všechno, co na dobrých seriálech miluju: promyšlený děj, nečekané zvraty a milostné příběhy, které chytí za srdce. Prosím, vraťte nám ho. Potřebujeme ho.

Inteligentní, bystrá a s ostrým jazykem – Sadie Nelsonová byla můj vzor. Pomohla mi ve chvíli, kdy mě ve škole šikanovali. Každý den se snažím být trochu víc jako Sadie a nenechat se zastrašit. Jude Livingstonová, jestli si tohle někdy přečteš: Díky. Za všechno.

Text se mi rozplynul před očima. Nedokázala jsem číst dál. Položila jsem si dlaně na obličej. V očích mě pálily slzy, které mi v příštím okamžiku začaly stékat po tvářích. To, co lidé psali v komentářích, byly přesně důvody, proč jsem ten seriál tak milovala.

Nemohla jsem dýchat. Nechtěla jsem se takhle cítit, takhle ztrácet kontrolu. Věděla jsem, že se musím soustředit na svůj plán. Ale v tuhle chvíli jsem to prostě nezvládla. Slabě jsem vzlykala a dlaněmi si zakryla obličej, jako bych snad své emoce mohla potlačit.

Nefungovalo to.

Na nepatrný okamžik mi hlavou problesklo „Co kdyby...“.

Co kdybych to zkusila znovu?

Co kdybych přece jen mohla znovu hrát Sadie Nelsonovou?

Jenže pak se mi v hlavě ozval jiný hlas. Ozvěna toho, co mě donutilo odejít z L.A. a vzdát se sama sebe.

Postarám se o to, abys v tomhle byznysu nezavadila už vůbec o nic, Jude, to přísahám.

„Co kdyby“ byla pošetilá iluze. Sen, který se rozplynul a už nešel znovu slepit – nehledě na to, jak moc se fanoušci snažili. I kdyby se seriál začal točit, *on* se postará o to, aby tu roli dostal někdo jiný. A bude mu úplně jedno, že se diváci bouří. Už jsem prostě nebyla herečkou. Přesněji řečeno jsem teď nebyla nikým. A na tom se nic nezmění.

Rozzlobeně jsem zaklapla tablet a strčila ho na stůl tak vehementně, až na druhé straně spadl na zem. Zaklela jsem a hodila vidličku za ním. Pořád ještě se mi po tvářích řinuly slzy. Byla jsem na sebe naštvaná, že to nedokážu zastavit. Přála jsem si, aby moje oči s tím věčným pláčem už konečně přestaly.

Naštvaně jsem si otřela tváře a spatřila na dlaních černé fleky. Tiše jsem zanáčala a vytáhla kapesníček, kterým jsem se utřela pod očima. Když jsem se podívala na svůj odraz na displeji telefonu, zjistila jsem, že jsem to ještě zhoršila – čerň z řasenky jsem měla kromě dlaní rozmazanou po celém obličejí.

Rychle jsem vstala, prošla pokojem a zamířila nahoru do koupelny. Zrovna jsem sahala na kliku, když se dveře koupelny samy otevřely.

Přede mnou stál Blake.

Mokrý pramínky vlasů mu padaly do čela, po ramenou mu stékaly kapky vody a na sobě měl jen ručník kolem boků.

Očima jsem sledovala řetízky kapiček na jeho těle. Běžely mu přes hrudník dolů na břicho. Na kratičký okamžik se moje myšlenky úplně zastavily, a zapoměla jsem dokonce i na svůj smutek. Když jsem však zvedla pohled a spatřila Blakeův obličej, bylo najednou všechno zase zpátky. I fakt, že se mi už dva dny záměrně vyhýbá.

Udělal jsem krok do strany, aby mohl projít. Ale neudělal to. Místo toho přistoupil ke mně. Ucítla jsem jeho prsty na své bradě, jak mi lehce naklonil hlavu dozadu, abychom se na sebe znovu mohli podívat. V očích mu cosi zajiskřilo a mně poskočilo srdce. Uvnitř jsem ucítla tíhu, která mě táhla dolů, ale zároveň mě zvláštním způsobem nadnášela.

„Ty jsi brečela?“ zeptal se mě a nakrčil čelo.

Známy tón jeho hlasu ve mně zažehl přání, abych mu mohla vylít své srdce. Chtěla jsem mu říct všechno, co mě trápilo. Chtěla jsem mu říct, co se tenkrát stalo. Chtěla jsem se ho zeptat, proč mě přehlíží, protože mě to bolelo.

V hlavě mi vířily tisíce slov. Chtěla jsem je říct všechna, ale nedokázala vyslovit ani jedno. Jediné, co jsem zvládla, bylo chytit ho za zápěstí. Nebyla jsem si jistá, jestli si ho mám přitáhnout blíž k sobě, nebo ho spíš odstrčit. Celé mé já toužilo po jeho doteku. Po jeho dlani na mých vlasech. Po jeho slovech v mých uších, přesně jako v sobotu večer.

Blake kdysi býval tím, kdo mě podržel. Jenže tahle doba už byla pryč. Dával mi to jasně najevo už od mého příjezdu. Cítla jsem to i nyní. Nemohla jsem mu vylít své srdce. Protože tím

bych to všechno mezi námi opět zničila. To jsem prostě nemohla riskovat. Kdyby věděl, co se tenkrát stalo, nesnášel by mě – ještě víc než teď. To mi bylo jasné. Takže jsem si odkašlala.

„Všechno je v pohodě,“ zachraptěla jsem.

V jeho očích problesklo cosi temného. „Jude...“, začal, ale já jen potřásla hlavou a udělala to, co bylo nutné.

Jemně, ale rozhodně jsem mu odstrčila ruku z mé brady. Strašně to bolelo, ale přesto jsem udělala krok stranou, prošla do koupelny a zavřela za sebou dveře.

Ezra zvedl do výšky knihu, na které byl nalepený jednorožec ve třpytivém kolečku. Ušklíbl se.

„Tohle bylo nutný? Vážně?“

„Bude se jí to líbit,“ řekla jsem.

Pohrdavě si prohlížel fotoalbum, ale nakonec jen pokrčil rameny a podíval se na zbytek mého a Scottova výkonu.

Na zemi v mém pokoji se povalovaly pásy s různými pestrými vzory, konfety, dárkový balicí papír, stužky a dvě přáníčka, která jsme se Scottem vybrali.

„Když myslíš. Tady jsou fotky.“ Ezra se nabídl, že vybere a nechá vytisknout vhodné fotografie, ale když mi teď ten balíček podával, říkala jsem si, jestli bylo dobře, že jsem s tím souhlasila. Určitě vybral nějaké pěkně trapné.

Váhavě jsem od něj převzala obálku s obrázky.

„Nemusíš se bát. Chci mámě udělat radost, vybral jsem jen hezký fotky,“ řekl a vzal mi balíček zase z ruky, aby ho sám otevřel.

Někdy mě úplně děsilo, jak dobře mě zná. Posadila jsem se na koberec vedle něj a dívala se, jak vytahuje fotografie. Položil je před nás na podlahu a jednu po druhé je skládal vedle sebe, abychom si udělali přehled.

„Kolik jsi jich vytiskl?“ zeptala jsem se, protože štos v jeho ruce se nijak nezmenšoval.

„Skoro všechny pěkný, co jsem měl v počítači,“ odpověděl soustředěně a naklonil hlavu na stranu. „Při tisku se bohužel pomíchaly.“

„Chtěli jsme je lepit chronologicky, ne?“

Přikývl. „Musíme se spolehnout na vlastní paměť.“

Promnula jsem si ruce, předklonila se a začala pracovat zleva doprava. Ezra dokonce vytiskl i pár fotek, na kterých jsme byli jako miminka a kde ani nebylo poznat, kdo z nás to je. Jako kojenci jsme totiž vypadali téměř identicky, což ještě podporoval fakt, že mě oblékali do věcí po Ezrovi.

„Tyhle každopádně úplně na začátek,“ řekla jsem.

„A pak tuhle,“ prohlásil Ezra, tak soustředěný, až se mu udělala vráska na čele. Přisunul k mojí straně obrázků, na němž mě jako dítě poprvé držel v náručí. Tenkrát měly jeho vlasy ještě o něco blondatější odstín a tvářičky měl pěkně buclaté. Já jsem mu spala v náručí, on seděl na podlaze se svýma mini nožičkama nataženýma před sebou.

„Ta je tak strašně roztomilá. Ách, koukni se na sebe,“ řekla jsem a štípla ho do tváře – rozhodně hrubší a vousatější než na obrázku.

Uhnul zpátky a přejel si rukou po tváři, jako bych měla upatlané dlaně. „Prosím tě, nedojímej se tak rychle, nebo se nikam nepohneme,“ řekl a sklonil se k dalším snímkům.

Povzdechla jsem si a položila fotografii do řady mezi ostatní. Pak jsem začala probírat fotky ze základní školy a mezi ně občas zařadila nějakou z narozenin, kde se mamka pyšně usmívala do kamery.

„Mimochodem... Cam se mi o něčem zmínil,“ pronesl Ezra poté, co jsme roztrídili asi polovinu fotek.

Uprostřed pohybu jsem se zarazila, pak rychle zase pokračovala a doufala, že si toho zaváhání nevšiml.

„Vážně?“

„Říkal, že jsi po tom večírku minulý týden vyšla z jeho pokoje.“

Ušklíbla jsem se. „Rozhodně si nevzpomínám, že bych byla v Camově pokoji. Přesněji řečeno vůbec netuším, jak to uvnitř vypadá.“

„Jude.“

Zhluboka jsem se nadechla. Od našeho včerejšího setkání v koupelně jsem se sotva odvážila vyjít z pokoje. Teprve až když Blake odjel na rehabilitaci, odvážila jsem se dojít si pro něco k jídlu. Kromě toho jsem pak celý svůj čas až do nástupu do práce strávila brouzdáním na Instagramu (pod hashtagem fanouškovské kampaně), pocitem naprostého zoufalství a zíráním do stropu, nad kterým se nacházel Blakeův pokoj. Přitom jsem se sama sebe ptala, co asi zrovna dělá a jaké asi na rehabilitaci udělal pokroky. Každá myšlenka na něj a na propast mezi námi mi jen bolestivě připomínala, jak úžasně mi bylo v jeho objetí. Jak moc mi jeho vůně připomínala domov. Jak se mi jeho dotek vpaloval do kůže, když mě chytil za bradu.

Nejradši bych zabořila obličej do dlaní, ale pořád jsem si zdůrazňovala, že je třeba dělat, jako by všechno bylo v naprostém pořádku. I když jsem v hloubi duše věděla, že takhle to dlouho nepůjde. Můj život mi v tuhle chvíli připomínal ten známý obrázek, jak pes sedí v místnosti, kde hoří, a hlasitě prohlašuje, že je všechno báječné.

„Ty mi taky nesvěřuješ svůj soukromý život, tak proč bych měla já?“ zeptala jsem se.

Ezra mi přisunul další fotky. „Třeba proto, že normálně toho vykecáš víc, než člověka zajímá?“

Touché, ty slepice, řekla jsem sama sobě v duchu a opatrně zdvihla další fotku.

Netuším, jestli ten obrázek fotil Ezra, nebo táta. Každopádně jsem na něm byla já s mamkou. Stály jsme v těsném objetí a já měla obličej zabořený do jejího ramene, jako bych od ní potřebovala utěšit. Už jsem si nepamatovala, z jaké doby fotka byla, ani proč jsem byla tak rozrušená, ale když jsem ji teď uviděla, v krku se mi udělal knedlík.

„To jsi fotil ty?“ zeptala jsem se. Můj hlas zněl najednou zastřeně.

Ezra přikývl. „Tahle fotka symbolizuje váš vztah v kostce. Když na vás dvě myslím, tak se mi vždycky vybaví tohle. Proto pořád nechápu, proč s ní už týdný nemluvíš.“

Náhle jsem měla pocit, že mám ruce jako led. Ještě jednou jsem se na obrázek podívala. Ezra měl pravdu. Ale zároveň nemohl pochopit, co se děje uvnitř mě. Nevěděl, jak hrozné by pro mě bylo vrátit se domů jako ztroskotanec. Nemohl ani tušit, co by pro mě znamenalo postavit se před mámu, po tom všem, co pro mě s tátou udělali. Ale ta fotka mi připomněla, jakou podporou pro mě mamka vždycky byla. Byly to přece její

narozeniny, do háje. Měla bych se dokázat vzchopit alespoň na tenhle jeden den. Prostě musím. Kvůli rodině. A kvůli sobě.

„Chci jet s tebou,“ zašeptala jsem.

Ezra vykulil oči. „To myslíš vážně?“

Položila jsem fotku mě a mámy vedle ostatních. „To myslím vážně.“

Ulehčeně vydechl. „No konečně. Už jsem si myslel, že jsem ti letenku zabukoval zbytečně.“

Zírala jsem na něj. To si dělá legraci. „Ty jsi mi zabukoval letenku?“ zeptala jsem se ohromeně.

Ezra se narovnal a opřel se rukama o podlahu. Pak přikývl. „Jo.“

„Ty ses úplně zbláznil.“

„Jo.“

„Mám tě tak ráda,“ řekla jsem, klekla si a objala bratra kolem krku. „Díky.“

Zdvihl paži a pohladil mě po zádech. „Blake letí mimochodem taky.“

Chvilku mi trvalo, než jsem pochopila, co právě řekl. Bleskově jsem se od něj odtrhla. „Proč mi to říkáš až teď?“

„Protože jsem se bál, že bys jinak určitě nejela. Chováte se divně. Blake se mnou skoro nemluví. Ty skoro nemluvíš s ním. Chováte se divně a mně se to nelíbí.“

Ztěžka jsem polkla a znovu se zahleděla na fotky. Na některých z nich byl spolu s naší rodinou i Blake. Nevěděla jsem, co se přesně stalo, ale tu noc v jeho posteli se mezi námi cosi pokazilo. Něco se změnilo, takže jsme už spolu nedokázali mluvit tak bezprostředně jako po našem prvním upřímném rozhovoru.

Jestli máme do Seattlu letět všichni tři společně, musím si s ním předtím ještě bezpodmínečně promluvit. A udělat tak mezi námi jasno.

„Já si s ním promluvím,“ zamumlala jsem.

„Fajn. Kromě toho se musíme dohodnout, co řeknem našim. Jsem pro verzi, že jsi nejdřív přiletěla na návštěvu za námi, abychom je mohli překvapit společně všichni tři.“

Podívala jsem se na něj. „Koukám, že už jsi to všechno pěkně promyslel.“

Lehce pohnul koutky úst. „Protože jsem doufal, že tě nakonec ukecám.“

„Takže kvůli tomu jsi vybíral ty nejsladší fotky mě a mámy?“

Ezra jen sklopil oči směrem k obrázkům, ale jeho nepatrný úsměv mluvil za vše. Můj bratr evidentně dokázal být pěkně vychytralý.

kapitola 25

Zrovna jsem asi tak po stopadesáté procházela svoje příruční zavazadlo, když někdo zaklepal na dveře.

„Dále,“ zavolala jsem, posadila se na kufr a několikrát na něm zahopsala.

Místo mého bratra vešel do pokoje Blake.

Ztuhla jsem. Když za sebou zavřel dveře, začalo mi bušit srdce, ačkoli jsem se proti tomu usilovně bránila. Atmosféra mezi námi byla divná a skutečnost, že jsme po týdnu poprvé sami v jednom pokoji, napětí ještě zvyšovala. Vzduch najednou ztěžkl. Srdce mi tlouklo jako o život.

„Co se děje?“ zeptala jsem se a podívala se na hodinky. Ještě jsme měli chvilku čas. Do doby, kdy bylo třeba vyrazit na letiště v Portlandu, zbývala ještě asi hodina.

„Tyhle jsem měl v pokoji.“ Blake pozdvihl moje džíny, které držel v ruce. Ty, které jsem si tenkrát u něho v pokoji svlékla a nechala je ledabyly ležet na zemi. Okamžitě jsem ve tvářích ucítila teplo.

Rychle jsem se zvedla z kufru, který se okamžitě zase otevřel, a vzala mu kalhoty z ruky. Složila jsem je, zdvihla víko kufru a přidala je k ostatním věcem. Kufr tak bude ještě nacpanější, ale to mi bylo jedno. Měla jsem aspoň ještě další alternativu pro případ, že by se mi nelíbilo nic z už zabalených věcí.

„Jedeme jenom na víkend, v neděli jsme zase zpátky,“ ozval se za mnou Blakeův hlas. „Co si to proboha všechno bereš?“

„Pár věcí,“ zamumlala jsem a znovu se pokusila zavřít kufr. Tentokrát jsem si na něj klekla a tahala

za zip. „Když už jsi tady... Ezra říkal, že bychom se měli domluvit.“

„Proč?“

Posadila jsem se na kufr a znova na něm několikrát zahopsala. „Protože naši přece nevědí, že bydlím tady,“ prohodila jsem skrz zaťaté zuby. „Budeme dělat, jako že jsem vás předtím navštívila.“

„Oukej,“ prohlásil nepřítomně. „Co to vyvádíš?“

„Snažím se zavřít kufr.“

Ještě chvíli se díval, jak bojuju se zipem. Pak ke mně přistoupil a sklonil se. „Pusť mě k tomu.“

Když se natahoval po zipu, rukou se otřel o tu moji. Dech se mi zastavil. Zapnul zip, ale místo toho, aby se hned napřímil, chvíli setrval. Cítila jsem jeho dech na svém krku. Byl tak blízko, že mě jeho vlasy šimraly na čele.

Mechanicky jsem zavřela oči. Blakeova přítomnost na mě měla nepopsatelný vliv. Zase se ozvalo ono známé chvění v žaludku, které jsem v jeho přítomnosti nedokázala vypnout, doprovázené horkostí po celém těle. Nebyla jsem schopná vůbec jasně myslet, když mi byl tak blízko. Na jednu stranu nebylo správné tohle cítit, to jsem věděla. Na druhou stranu jsem se tomu pocitu poddávala, protože mi na rozdíl od věcí, které se mi teď v životě nedařily, nebyl cizí a jistým způsobem mě opájel.

Lehce jsem pootočila hlavu. Moje rty se otřely o jeho ucho a Blake vydal zvuk, vycházející hluboko z jeho nitra. Pronikl mi až do morku kostí.

„Jude,“ zašeptal.

V hlase měl tolik citu, že mě vytrhl z mého transu. Odtáhla jsem se od něj a postavila se tak rychle, až se mi před očima roztančily černé hvězdičky.

Blake ještě chvilku počkal, pak se také narovnal. Podíval se na mě pohledem, který jsem absolutně nedokázala rozluštit. V jeho krásných očích cosi bouřilo, na čele se mu vytvořila vráska. Zdálo se, že stejně jako já vůbec nechápe, co se mezi námi děje.

„Nepřišel jsem jenom kvůli těm kalhotám,“ řekl nakonec přiškrčeným hlasem.

„Ne?“ zeptala jsem se a otočila se k tašce, abych zkontrolovala, zda jsem zabalené tekutiny správně uzavřela. Sice jsem to už předtím udělala, ale nutně jsem potřebovala zaměstnat ruce.

Přistoupila jsem k psacímu stolu a zvedla tašku ze židle. Mechanicky jsem ji otevřela a vyskládala věci na stůl. Zatáhla jsem za zip u sáčku s dezinfekčními prostředky. Otevřela ho a zase zavřela. Otevřela a zavřela.

„Všechno v pohodě?“ zeptal se Blake stojící za mnou.

Nasadila jsem co nejpřesvědčivější úsměv a s maximální bezstarostností, jakou jsem zvládla, jsem se k němu otočila. „Jsem jen nervózní před odletem.“

Úsměv bohužel nefungoval. Blake se pořád ještě mračil. Pak náhle udělal krok dopředu, směrem ke mně.

Automaticky jsem ukročila zpátky a zdvihla prázdnou tašku před sebe jako štít.

Blake se zarazil a zíral na mě. Jeho pohled potemněl. Sklopil oči na můj kufr. „Ezra říkal, že bychom měli vyrazit. Moc se nezdržuj,“ řekl

nevýrazným hlasem, pak prošel přes pokoj kolem mě a otevřel dveře.

Když je zabouchl, trhla jsem sebou.

Blake věděl, že mu lžu. Létání jsem milovala. Jak se letadlo odpoutá od země, ten zvláštní tlak v břiše, prudké stoupání a nakonec pohled na mraky, táhnoucí se po nebi jako nějaké pompézní království. Bohužel ani tohle mi nepomohlo zapomenout na naprosto nepovedený začátek dnešního dne.

Seděla jsem na prostředním sedadle mezi Ezrou a Blakem. Ani jeden z nich si let moc neužíval, protože oba měli minimálně stometrové nohy, poskládané teď kolem mě jako nějaké obálky. Ezrovi se přesto nějakým záhadným způsobem podařilo usnout. Měla jsem na uších sluchátka, poslouchala pořád dokolečka novou písničku od Ariany Grande a vzdorovala nutkání podívat se na Blakea.

Cestou na letiště jsem předstírala, že jsem usnula, a tak nikdo z nás nepromluvil ani slovo. Už jsem nedokázala říct, které napětí je větší – jestli to mezi mnou a Blakem, nebo to mezi Blakem a Ezrou. Doba, kdy jsme se spolu všichni bezstarostně smáli, byla očividně ta tam a to mě bolelo víc, než bych si kdy pomyslela.

Podívala jsem se stranou na Blakea. Hleděl před sebe. Stejně jako já měl na uších sluchátka, navíc měl paže složené na prsou a tvářil se, že ho rozhodně Ezra ani já nezajímáme. Vzdorovala jsem touze dotknout se ho nebo ho vzít za ruku. Prála jsem si, aby se mu do tváře opět vrátil úsměv. Prála jsem si, aby jeho oči zase zářily a vyhladily tu hloupou, nazlobenou vrásku na čele, která mi připadala tak cizí.

Těžce jsem polkla a zastrčila si ruce pod stehna, aby mě nenapadaly hlouposti.

Až teprve po přistání letadla jsem se odvážila opět pohnout. Otočila jsem se k Ezrovi a šťouchla do něj. Nepatrně otevřel oči. Lidé kolem nás si pomalu začínali sbírat své věci.

„Jsme tady,“ řekla jsem.

Zabručel a přešel si dlaněmi přes obličej.

Odpoutala jsem se a na chvíli si natáhla ruce nahoru. Pak jsem se obrátila doleva.

Blake už mezitím vstal a vytahoval z přihrádek nad námi naše příruční zavazadla. Stejně jako Ezra se vyfíkl, měl na sobě černou košili a kalhoty, což byl ostrý protiklad k oblečení, které normálně nosil doma.

Opatrně jsem zvedla oči k jeho obličejí. Naše pohledy se střetly a mě okamžitě polilo horko. Rychle jsem se zadívala jinam a začala si namotávat sluchátka na mobil. Bylo lepší se na něj nedívat. Ale hrozně to bolelo – tak moc, že mi to téměř podlamovalo kolena.

Až když jsem měla všechno uklizené a sbalené v tašce, jsem vstala. Dveře letadla ještě nebyly otevřené, a jak jsem se narovnávala, nějaký muž do mě vrazil. Ztratila jsem rovnováhu a padla na Blakea.

Automatickým pohybem mi ovinul paži kolem pasu a pevně mě zachytil, načež směrem za mě vrhl vražedný pohled.

„Co děláte? Přece čekáme všichni.“

„Já spěchám.“

„Já taky. A srážím snad kolem sebe menší lidi jako kuželky?“

Chtěl ještě pokračovat, ale položila jsem mu ruku na jeho. Zdálo se, že tím jeho vztek polevil. Podíval se na mě. Kůže na krku mu lehce zrudověla.

„To je dobrý,“ zašeptala jsem a stiskla mu paži. Na jeho hrdle bylo vidět, jak těžce polkl. Pak zlehka pohnul rukou ovinutou kolem mého boku, přičemž se jeho palec na okamžik ocitl pod lemem mého trička.

Jak se jeho kůže dotkla mojí, dech se mi zastavil. Přes záda mi přejel mráz a napadlo mě, jestli to ucítil. Jestli vnímal, co se ve mně právě teď děje.

V tu chvíli se otevřely dveře letadla. Cestující se začali drát kupředu a Blake mě pustil. Tak rychle, až se mi zatočila hlava. Vykročila jsem, ale Blake byl rychlejší. Když jsme s Ezrou těsně za sebou vystupovali z letadla, bylo už mezi mnou a Blakem několik lidí.

„Všechno v pohodě, Lentilko?“ zeptal se mě bratr.

Přikývla jsem, ačkoli se mi pořád ještě podlamovala kolena. K fiasku s Blakem se teď ještě přidávala nervozita ze setkání s rodiči. Najednou se mi zdálo, že přestávám cítit ruce a nohy. Myšlenkami jsem se točila pořád dokola mezi výmluvami, které budu muset našim naservírovat, a ozvěnou Blakeova doteku na mém boku.

Cestou přes letištní plochu jsem se pevně držela kufru. Za matnými skly příletové haly jsem rozeznávala obrysy – lidí, kteří čekali na své blízké. Ztěžka jsem polkla a narovnala ramena. Srdce mi bušilo jako o závod.

„To bude dobrý,“ prohlásil Ezra vedle mě. „Mysli na mámin obličej, až nás uvidí.“

Snažila jsem se, ale mezitím už jsme došli ke skleněným dveřím a vešli do haly.

Trvalo jen pár vteřin, než jsem zahlédla tátu. Stál na kraji davu a vysoko nad hlavou držel obrovskou ceduli, na níž zářila naše jména. Když jsem spatřila jeho nakřivo posazené brýle, v očích mě začaly pálit slzy tak silně, až mě to překvapilo. Už mě nedokázalo nic zadržet – rozběhla jsem se k tátovi, který rozevřel náruč a pustil ceduli na zem. Pevně jsem ho objala a tvář zabořila do jeho ramene.

„Moje holčičko,“ ozval se mi v uších známý hlas a já polkla vzlyknutí.

Ještě chvíli mě k sobě tiskl a houpal ze strany na stranu. Pak mě pustil, na chvíli přidržel za ramena a pozorně si mě prohlížel. Potom se otočil k Ezrovi, kterého také pevně sevřel v náručí.

Ezra se táty pustil mnohem rychleji, ale neunikl mi jeho šťastný úsměv.

Podívala jsem se na Blakea, který vedle nás objal svou mámu a zvedl ji do výšky. Pak ji postavil zpátky na zem. Otřela si oči a usmála se na něj. Potom se otočila, udělala krok k Ezrovi a také ho objala. Když ho o chvíli později pustila a obrátila se směrem ke mně, začalo mi hučet v uších.

Normálně jsem dokázala obejmout každého. Opravdu každého. Ale kontaktu s Lindou Andrewsovou jsem se v posledním roce a půl vyhýbala podobně jako Blakeovi. Jen málokdy jsem jí odpověděla na zprávu, a co bylo ještě horší: zlomila jsem jejímu synovi srdce. A i když mi Blake odpustil, neznamenal to ani v nejmenším, že tak učinila i ona. Než jsem stačila vyhodnotit situaci, přistoupila Linda ke mně a objala mě.

Na okamžik jsem byla jako opařená, ale pak jsem ji také pevně sevřela.

„Ráda tě vidím, Jude,“ řekla, když mě pustila, a usmála se na mě stejně láskyplně jako na svého syna.

Opětovala jsem její úsměv a snažila se potlačit tlak v očích. „Já vás taky.“

Přistoupil k nám táta, chytil mě kolem ramen, přitáhl si mě k sobě a totéž udělal druhou rukou s Ezrou. „Mám takovou radost. A počkejte, co tomu teprve řekne máma. Už jsem vyklidil celou skříň, abyste se tam všichni tři vešli.“

„Myslel jsem, že si děláš srandu. Tam se určitě nevejdeme,“ namítl Ezra.

Táta mávl rukou. „Třesky plesky. To půjde,“ prohlásil, když nás odváděl směrem k východu.

Na cestě k autu jsem přemýšlela o tom, jak jsem mohla být tak hloupá, že jsem nechtěla jet domů. Protože už jen to tátovo „třesky plesky“ bylo tak důvěrně známé a příjemné, že jsem téměř zapomněla na všechno ostatní.

„To byla moje noha,“ zaúpěl Ezra.

„Promiň,“ špitla jsem.

„Jestli se tady budete takhle vykecávat, zkazíte celý překvapení.“ Blake se tiskl na stěnu skříně tak těsně, jako by s ní chtěl splynout. Evidentně se chtěl vyhnout sebemenšímu kontaktu se mnou.

„Odkdy jsi ty hlasem rozumu?“ zeptal se Ezra.

Blake si ho nevšímal. Jako už několik týdnů. Říkala jsem si, co mají k čertu mezi sebou za problém, a nervózně se vrtěla.

„To byla moje noha,“ prohlásil Blake suše.

„Co kdybyste se vy dva s těma svýma obříma nohama tak neroztahovali?“ navrhla jsem. Nemohla jsem se posunout ani o centimetr, aniž bych do jednoho z nich nestrčila. Přičemž jsem preferovala Ezru. Blakea jsem se dotýkat nechtěla. Nechtěla jsem si připomínat, jaké to je. Prostě jsem jen chtěla vypadnout z téhle zatracené skříně. Proč jim to proboha trvá tak dlouho?

„Přestaň se na mě tak tlačit, Lentilko,“ zasyčel Ezra, ale já se nehnula ani o píd'. Radši se nechám rozmačkat svým bratrem, než bych se přiblížila k Blakeovi.

Ezra se pohnul a přitom mě strčil přesně tam, kam jsem nechtěla.

„Jauvajs, do háje! Přestaňte konečně dělat kraviny, nebo...“

„Pst! Slyšeli jste to?“ přerušila jsem Blakea.

Zaslechla jsem mamčin tlumený hlas. Najednou jsem cítila srdce až v krku.

Pak jsem uslyšela tátu, jak si přehnaně nahlas odkašlal. „Řekl jsem: Líbí se ti ten dort, zlato?“

„Řekl dort,“ zašeptala jsem. „Naše heslo!“

„Vždyť už jsem ti přece říkala, že jo,“ ozval se mámin hlas. „Nemusíš na mě tak křičet.“

Blake, Ezra a já jsme vyskočili ze skříně a víceméně současně zvolali: „Překvapení!“

Mamka na nás zůstala zírat.

A pak se rozbřečela.

Rozběhla jsem se k ní a objala ji. Její vzlykot mě dojal. Setřela jsem jí slzy z tváří a pak ji stiskla tak pevně, že skoro nemohla dýchat.

„Všechno nejlepší, mami,“ zašeptala jsem přerývaným hlasem.

Ještě chvílku mě objímala, než mě pustila – ale jen napůl. Volnou rukou pokynula Ezrovi a sevřela nás v náručí oba.

Ze všech sil, které jsem v sobě dokázala sebrat, jsem potlačovala pláč.

Máma nás dlouho takhle držela. Pak nás pustila, vtiskla nám oběma pořádný polibek na tvář a zvedla hlavu. „A kde mám to své třetí dítě?“ zeptala se nahlas.

Blake k ní s úsměvem přistoupil a objal ji stejně vřele jako předtím svou mámu. Zaslechla jsem, že mu mamka cosi zašeptala, načež přikývl. Byl to tak důvěrný okamžik, že bych nejradši koukala jinam, ale nešlo to.

„Bylo mi jasné, že máš něco za lubem,“ řekla mamka, poté co pustila Blakea a otočila se k tátovi. „Ale s tímhle bych tedy nikdy nepočítala.“

„A co sis myslela? Že si necháme ujít tvoje narožky? Ani náhodou.“ Ezra objal mamku kolem ramen.

Opřela se o něj a pod očima si utírala rozmazanou řasenku.

„Byla jsem tak smutná, když táta říkal, že máte všichni moc práce. Ale říkala jsem si: takhle to prostě chodí, když máte úspěšné děti.“ Její hlas se dmul pýchou.

Slyšet mamku tohle říkat a vidět, kolik práce si táta dal s výzdobou domu, ve mně probudilo špatné svědomí v takové míře, že jsem si vůbec nedokázala představit, jak se mamce podívám do očí. Když mě chytla za ruku a odváděla ven do zahrady, snažila jsem se ze všech sil nedat na sobě nic znát. Ale uvnitř jsem se sama sebe ptala, jak jen tuhle návštěvu zvládnu.

kapitola 26

Táta rozmístil podél zahrady v malých rozestupech louče. Spolu se světelnými řetězy, které visely nad posezením, byly jedinými zdroji světla a propůjčovaly místu útulnou atmosféru. Taťka pořád opakoval, jak je rád, že dnes svítilo sluníčko a všechno vyšlo podle plánu.

Na zahradě stáli ve skupinkách přátelé našich rodičů. Někteří z nich s sebou přivedli i své děti, které byly zhruba v mém či Ezrově věku. Prvních pár hodin jsem seděla s mamkou a tátou u společného stolu. Později se zasedací pořádek pomíchal, takže v tuhle chvíli jsem se spolu s Ezrou ocitla u stolku vzadu poblíž kůlny, zatímco mamku obklopovaly její přítelkyně a sledovaly, jak rozbaluje dárky. Otevřela jeden z nich, kterým bylo jejich společné obrovské přáníčko s dárkovou poukázkou na relaxační víkend pro mamku a taťku. Máma vypískla radostí a zvedla poukázku do výšky.

„Myslím, že jsme udělali dobře, že jsme náš dárek nechali až na později,“ řekla jsem a podívala se na Ezru, který se s vráskou na čele plně věnoval ťukání do mobilu.

„Mh hm.“

Pochybovala jsem, že mě vnímá, ale nechala jsem to být. Jeho mobil pípal takřka s vteřinovými intervaly.

Znovu jsem se podívala na rodiče. Táta seděl vedle mamky a zářivým pohledem ji sledoval. Vypadal jako nejšťastnější chlap na světě a já přemýšlela, jaké to asi je, prožívat takovou lásku. Zdálo se, že si opravdu vzájemně dávají křídla. Kdysi jsem podobný druh lásky zažila s Blakem.

Jistou dobu jako bychom se vzájemně nadnášeli – než přišel ten hluboký pád.

Rozhlédla jsem se po zahradě, abych našla Blakea. Trvalo to jen chvíličku, můj pohled ho vyhledal téměř automaticky, skoro jako by na něj bylo moje tělo napojené. Přesně jako dřív.

Seděl u stolu se svojí mamkou, povídali si a Blake si hrál s ubrouskem. Když řekl něco, co jeho mamku rozesmálo, napadlo mě, jestli to bylo něco nepřístojného, protože ho rozverně plácla po paži a rukou si zakryla úsměv. Takhle se chovali i předtím. Když jsem dřív večerívala u Lindy, mluvili spolu způsobem, jako by plánovali nějaké spiknutí. Dívala jsem se na ně a v krku se mi zase udělal knedlík.

Já... Už s tebou nikdy nemůžu být. Jen abychom si rozuměli, zněl mi v hlavě Blakeův hlas.

Už nikdy s nimi nebudu trávit svůj čas. A už vůbec ne, až si Blake najde novou přítelkyni.

Šlo to ztěžka, ale odvrátila jsem od nich zrak. Pobyt tady ve mně jenom vyvolával vzpomínky na to, jaké to bylo dřív.

Klouzala jsem pohledem po zahradě, podívala se ke garáži a spatřila basketbalový koš, u kterého Ezra s Blakem kdysi trávili volný čas snad denně. Vzpomněla jsem si na den, kdy jsem si v naší malé koupelně barvila vlasy. Jak jsem naštvaně otevřela okno a chtěla jim vynadat, ale místo na Ezru jsem zírala do krásného Blakeova obličeje. Vzpomínala jsem, jak se dotkl mého nosu. Jak jsem měla poprvé motýlky v břiše. Jak naši rodiče pořádali společné grilovací party. Vzpomínala jsem na večery, kdy mě Blake bral za ruku a točil se se mnou pod hvězdnou oblohou tak dlouho, až se mi motala hlava. Vzpomínala jsem na jeho smích. Na naše hodinové rozhovory. Na první noc, kdy jsme

venku usnuli ve vzájemném objetí, i když byla pekelná zima. Na náš první polibek a všechny ty další, které následovaly – a o které jsem se nechtěla dělit s nikým jiným.

V očích mě pálily slzy. Podívala jsem se zpátky na rodiče. Na Ezru, stojícího vedle mě, který ještě pořád soustředěně ťukal do mobilu. Pak jsem znovu pohlédla na Blakea.

Já... Už s tebou nikdy nemůžu být. Jen abychom si rozuměli.

Tahle oslava všechno jen zhoršila. Ten pocit být s rodinou, ale přesto cítit ten strašlivý odstup, protože jsem toho tolik zamlčovala a lhala jim. Být nablízku Blakeovi, ale zároveň vědět, že to mezi námi už nikdy nemůže být takové jako kdysi.

Už ve Woodshillu to bylo strašné, jak mě několik dní po té společné noci v jedné posteli ignoroval, a tady to bolelo ještě víc. V Seattlu byly vzpomínky o to živější. Odehrávaly se mi před očima jako film, pořád dokola. Nepřestávalo to. Kamkoli jsem se podívala, narážela jsem na věci, které mi připomínaly naši společnou minulost. Už jsem nedokázala vydržet sedět u stolu a dělat, jako by bylo všechno v pořádku.

Zamumlala jsem omluvu, i když jsem pochybovala, že mě Ezra vůbec slyší. Pak jsem se obrátila a prošla kolem skupinek hostů přes zahradu. Pokračovala jsem směrem ke kůlně, obešla ji a došla k zadní zdi. Tam jsem přelezla do vedlejší zahrady.

Mezitím zapadlo slunce. Kráčela jsem přes trávník. V hlavě mi bez ustání vířily vzpomínky. Byly jako nějaký podivný závoj. Už jsem si dokonce myslela, že v trávě vidím obrysy Blakeovy postavy – přesně jako tu noc, kdy jsem za ním

přišla. Tu noc, kdy mě vzal do náručí a ještě dlouho mě držel.

Uprostřed zahrady jsem si sedla a položila se do trávy. Pak jsem široce rozpažila a zírala nahoru na temnělou oblohu. Měla jsem pocit, že se všechno kolem mě točí, a na okamžik jsem si připadala maličká a bezvýznamná – ale ne ve špatném slova smyslu. Všechny mé problémy i já sama jsme byly jen drobnými tečkami v obrovském celku. Tahle myšlenka mě jistým způsobem uklidnila. Zavřela jsem oči a pokoušela se ten pocit uchovat... Ale nedařilo se mi to. Už zase mi do očí vstoupily slzy. Najednou na mě dopadly všechny mé neúspěchy. Drtily mě téměř nadlidskou silou. Přestože jsem byla venku na čerstvém vzduchu, připadalo mi, že nemůžu pořádně dýchat.

Vztah mezi mnou a Blakem jsem nenávratně zničila.

Další řada *Pokroucené růže* se bude točit beze mě.

Byla jsem zklamáním pro své rodiče.

Zatlačila jsem si pěstmi na oči, dokud jsem neviděla černé skvrny. Nebudu brečet. Nebudu už zase brečet.

Zůstala jsem takhle ležet, dokud pálení v očích nepominulo. Pak jsem pomalu spustila ruce. Podívala jsem se znovu na oblohu. Tmavě rudá pomalu přecházela v temnou modř, až nakonec zmizely i poslední sluneční paprsky a na obzoru se objevily první hvězdy.

Z naší zahrady zněl jeden hudební hit za druhým a všechny doprovázel veselý smích hostů. Občas jsem zaslechla mamčin hlas a s ním mě pokaždé znovu píchlo u srdce.

Nevím, jak dlouho jsem takhle v zahradě Blakeových rodičů ležela. Vtom jsem zaslechla, jak

vedle mě šustí tráva. Otočila jsem hlavu a – dech se mi zastavil.

Přes trávník kráčel Blake. Měl obě ruce v kapsách a pomalu se přibližoval. Když došel až ke mně, zastavil se a podíval se dolů.

Vteřiny ubíhaly zoufale pomalu.

„Chceš být sama?“ zeptal se nakonec.

Okamžik jsem přemýšlela, jestli nejsem ještě pořád zahalená závojem vzpomínek. Pak mi došlo, že ne. Bleskově jsem se posadila a chtěla si stoupnout, ale Blake rychle zvedl ruku.

„Neutíkej zase, prosím.“ Jeho hlas zněl mile a měkce a přinutil mě zastavit se. Ani jsem se nepohnula, když se Blake posadil vedle mě, přitáhl si kolena blíž a lokty se o ně opřel.

„Myslela jsem, že je to pro tebe lepší,“ řekla jsem přiškrčeným hlasem.

Nechápala jsem, jak jsem ze sebe mohla v tuhle chvíli dostat nějaká slova.

Blake se na mě stranou podíval, pak stočil pohled zpátky na své ruce. Začal si pohrávat s prsty. „A proč?“

Povzdechla jsem si. „To není vážně míněná otázka, že ne? Poté, co jsem u tebe usnula, jsi mě několik dní přehlížel jako vzduch. Až když jsi mě viděl brečet, zajímalo tě, jak se mám.“

Mlčel. Poškrábal se v týle. Spustil ruku zase dolů. Pak otočil hlavu a podíval se mi do očí. Měl v nich stejný cit, jaký jsem viděla už předtím – tak intenzivní, až mi to bralo dech.

„Pamatuješ, co jsi tenkrát řekla?“

Vůbec jsem netušila, o čem to mluví. „Co máš na mysli?“

Pár vteřin se zdálo, že zápasí sám se sebou a snaží se najít vhodná slova. „Tu noc před třemi a půl lety. Když jsi za mnou přišla,“ řekl nakonec tlumeným hlasem. „Tehdy jsi řekla: Mám tě pořád ráda, ať se děje cokoli.“

Ztěžka jsem polkla. Hučelo mi v uších. Netušila jsem, kam tímhle rozhovorem míří, a ta nejistota mě drásala.

„Nehledě na to, jak mizerně mi bylo, co se se mnou dělo – vždycky jsi mi dávala pocit jistoty. Stačilo mi jenom se na tebe podívat nebo pomyslet a zase jsem se cítil úplnej.“

„Blakeu,“ zašeptala jsem, ale on jen zavrtěl hlavou.

„Ted’ už ne,“ řekl rozhodným hlasem.

Cosi ve mně se zhroutilo. Jeho obličej se mi rozplynul před očima.

„Když se na tebe podívám teď, všechno mě bolí. Když se usmíváš, mám pocit, jako by mě někdo mučil.“

Už jsem to nechtěla poslouchat. Ale když jsem se rukama opřela o zem, abych vstala, chytil mě za ruku.

„Ty to nechápeš, Jude,“ řekl naléhavě.

„Chceš mi ještě nějak jasněji říct, že moje přítomnost je pro tebe utrpení a že se mnou už nikdy v životě nechceš nic mít? To už jsem pochopila dávno. A pokaždé to znovu bolí. Takže bych ti byla vděčná, kdybys s tím přestal.“

„Pamatuješ, co jsem ti na to tenkrát odpověděl?“ zeptal se ještě o něco naléhavěji.

V krku jsem měla knedlík. Nedokázala jsem ze sebe dostat ani slovo. Podařilo se mi jen přikývnout.

„Taky tě mám pořád rád, ať se děje cokoli, Jude,“ řekl chraplavým hlasem. „Měl jsem tě rád dokonce i poté, cos mi zlomila srdce. Dokonce i tehdy, když jsem se tě snažil nenávidět. Nedokázal jsem s tím přestat. A když ses znovu objevila v mém životě...“ Zakroutil hlavou. „Tak to všechno bylo zase zpátky.“

Celý se ke mně otočil. Pomalu zvedl ruku a přiložil mi ji na tvář. Nedokázala jsem se vůbec pohnout. Přejel mi palcem po tváři a zastavil se až na bradě. Kreslil mi neuvěřitelně něžnou stopu na kůži, obkresloval můj obličej, jako by to dělal poprvé. Pocítila jsem jemné chvění, které se mi rozlilo po celém těle.

„Pokaždé když tě vidím, tě chci políbit,“ řekl tlumeně.

Myslela jsem, že jsem se přeslechla. Nedokázala jsem jasně myslet. Pak sklopil oči na moje ústa a jeho pohled potemněl.

Ztěžka jsem polkla. „A proč to neuděláš?“ zašeptala jsem a nechápala, odkud se tahle slova berou.

Blake se mi znovu podíval do očí. V pohledu se mu zračila bolest. Pak náhle svou ruku stáhl. Cítila jsem ztrátu jeho tepla tak intenzivně, jako by mi najednou klesla teplota o několik stupňů.

„Protože nemůžu,“ řekl po pár vteřinách, které se zdály nekonečné.

„A proč ne?“ Můj hlas byl zastřený, stejně jako jeho.

Několikrát se zhluboka nadechl a zase vydechl. Pak se na mě znovu podíval. Žár v jeho očích pohasl, už zase měl pocity pod kontrolou. „Poprvé po roce a půl jsme spali v jedné posteli – a první věc, kterou uděláš, je, že se vypaříš, jdeš za Otisem

a řekneš mu, že Woodshill je pro tebe jen přestupní stanice a že patříš jinam. Děláš přesně to samý, co tenkrát.“ Do očí se mu vrátila tvrdost, která mě při našich setkáních znovu a znovu srážela na kolena – ale ne teď. Ne dnes. Náhle ve mně vzplanul nespoutaný vztek.

Už celé týdny jsem nedělala nic jiného, než plnila jeho přání. Ze všech sil jsem se mu snažila dokázat, že mi na něm a našem novém začátku záleží. A on mi pak řekne tohle?

„To *ty* jsi řekl, že si přeješ, abych do Woodshillu nikdy nepřijela. To *ty* jsi mě varoval, abych se držela dál od tvojí nejlepší kamarádky. To *ty* jsi řekl, že je ti úplně jedno, co se se mnou stane. A taky jsi to byl *ty*, kdo mi dal zcela jasně najevo, že se mnou už nikdy nechce nic mít,“ řekla jsem třesoucím se hlasem. „A zároveň si lehneš ke mně do postele a objímáš mě. Dotýkáš se mě způsobem, jako bych pro tebe ještě něco znamenala. A teď sedíš tady, říkáš, že mě chceš políbit, ale nemůžeš, protože jsem dělala přesně to, co jsi po mně chtěl?“

Zamžoural a tvářil se překvapeně.

„Vážně jsem se snažila být dobrá kamarádka. Už týdny chodím ve Woodshillu po špičkách, ve strachu, abych neudělala nějakou chybu, která by mezi nás vrazila klín. Ale vlastně je úplně jedno, co udělám, že jo? Já fakt nechápu, co po mně chceš, Blakeu.“

„Chci, abys mi už nikdy tak hrozně neublížila, sakra!“ vyhrkl.

Trhla jsem sebou.

Blake si rukama přejel přes obličej. Znovu zavrtěl hlavou. Když se na mě tentokrát podíval, v očích jsem mu viděla takovou zranitelnost jako

nikdy předtím. Skrýval ji za neproniknutelnou zdí, kterou kolem sebe vystavěl, a teď ji poprvé ukázal. „Jsi jediný člověk na světě, který mi něco takového může udělat. A já... Já už to znovu nezvládnou,“ zakončil tlumeným hlasem.

Zlost, kterou jsem ještě před chvílí cítila, postupně opadávala. Zůstala mi jen moje vlastní zranitelnost, stejně křehká jako ta jeho. Aniž bych věděla, co přesně dělám, zvedla jsem ruku. Tentokrát jsem to byla já, kdo se dlaní dotkl jeho obličeje. Tak něžně, jak jen jsem dokázala, jsem mu položila ruku na zarostlou tvář.

„Nemám v plánu ti ublížit, Blakeu,“ prohlásila jsem zastřeným hlasem.

Znovu zavrtěl hlavou, jako by mi nemohl uvěřit. Chtěl se podívat jinam, ale zvedla jsem i druhou ruku, položila mu ji na druhou tvář, a nedovolila mu tak podívat se jinam. Hleděl na mě s nedůvěrou v očích.

„Myslím to vážně,“ zašeptala jsem. „Už nikdy jen tak nezmizím z tvého života. Už nikdy. Slyšíš?“

Blake zavřel oči. Jeho tělo bylo pořád napjaté.

Sebrala jsem veškerou odvalu a palci ho hladila po tvářích. Po bradě. Posunula jsem mu dlaně do týla a něžně pohladila místo, kde mu začínaly růst vlasy.

Napětí v jeho ramenou zvolna polevovalo. Trochu se předklonil a položil si hlavu na moje rameno. Tam zhluboka vydechl.

V nose jsem cítila jeho vůni, jeho vlasy mě šimraly na spáncích a na klíční kosti jsem vnímala jeho dech.

Srdce mi nezadržitelně bušilo jako o závod. Do rukou a nohou se mi opět vrátilo teplo. Vteřiny se prodlužovaly, zatímco jsem ho držela.

„Už nikdy, Jude,“ zašeptal.

„Už nikdy,“ zopakovala jsem stejně tiše.

Nepřestávala jsem ho hladit ve vlasech, dokud jeho napětí pozvolna nezmizelo.

Blake zvedl paži a opatrně ji ovinul kolem mých boků. A takhle jsme zůstali, v místě, kde náš vztah kdysi začal. A poprvé za celou věčnost patřila noc zase jen nám dvěma.

kapitola 27

Později se venku udělala zima. Blake mě pustil, a i když už mě všechno bolelo, nejraději bych ho takhle na trávníku objímala celou noc.

Vstal, párkrát zahýbal nohou v koleni, otočil se ke mně a pak, jako bychom se ocitli v minulosti, mi podal ruku, stejně jako kdysi.

Bez váhání jsem ji uchopila. V tu chvíli se mi do žil vlila horkost. Blakeovy prsty sevřely moje. Krátce je stiskl. Opětovala jsem jeho gesto.

Potom jsme pomalu vykročili přes zahradu směrem k terase. Poprvé od našeho rozchodu napětí mezi námi úplně opadlo. Sice toho zůstala ještě spousta nevyřčeného, ale teď mě držel za ruku a já bych s ním v tenhle okamžik šla kamkoli na světě. Protože navzdory té dlouhotrvající nejistotě mě nyní naplňovala důvěra. A protože neexistoval správnější pocit než dotek jeho kůže na mé.

Blake mě vedl po schodech na terasu domu svých rodičů, otevřel dveře a nechal mě vejít jako první.

Vstoupila jsem do domu, kde vyrůstal, a zůstala nerozhodně stát v obývacím pokoji. Ucítla jsem vůni dřeva, kterou jsem znala stejně důvěrně jako vůni vlastního domova. Pokoj voněl po Blakeovi a lehce po citrusech a oblíbených vonných tyčinkách jeho mamky. Až na lampu v chodbě, která místnost slabě osvětlovala, tu byla tma.

Blake za námi zavřel posuvné dveře a znovu mě vzal za ruku. Pomalými kroky jsme prošli přes obývací. V chodbě jsme míjeli fotografie na stěnách – byl na nich Blake se svojí mámou, Blake hrající basketbal, Blake, Ezra a já a Blake s mými rodiči na zahradě. Připadala jsem si, jako by mi

bylo znovu patnáct. Jako bychom se vrátili do minulosti, ačkoli všechno ostatní se změnilo.

Blake zamířil ke schodům vedoucím do patra. Ruku v ruce jsme vedle sebe kráčeli nahoru. Netušila jsem, co bude dál. Co bylo mezi námi teď.

Ale otázky a nejistota zmizely, jakmile jsme odbočili doleva a stanuli před Blakeovým pokojem. Otevřel dveře a vešel dovnitř.

Všechno vypadalo přesně tak, jak jsem si pamatovala. Vedle psacího stolu byl malý basketbalový koš, který Blake dostal k jedenáctým narozeninám. Naproti na zdi visela korková nástěnka, na níž byly výstřižky z novin, oslavující vítězná utkání střední školy Blue River High na různých turnajích. Kromě toho bylo na nástěnce připíchnutých pár lístečků s poznámkami a několik přáníček k narozeninám. Na druhé straně pokoje stála Blakeova skříň a před ní jeho kufr. Na dveřích skříně visela na ramínku košile, jako by mu ji tam připravila mamka.

„Linda ti připravila outfit?“ Vníkala jsem, jak svázaně můj hlas zní.

Blake si lehce odfrkl. „Bála se, že na narožky tvojí mámy dorazím v teplákách.“

Nepatrně jsem se pousmála, ale úsměv mě rychle přešel, jakmile můj pohled padl na jeho postel. Byla černě povlečená a pečlivě ustlaná. Rychle jsem se podívala jinam, ale najednou jsem byla tak nervózní, že jsem nevěděla, kam koukat. Očima jsem těkala po pokoji, dokud mě Blake znovu nevzal za ruku a opatrně za ni nezatáhl. Nechala jsem se odvést k posteli. Přitom jsem slyšela, jak mi buší srdce, tak silně, že jsem sotva dokázala vnímat něco jiného.

Aniž pustil mou ruku, posadil se na postel a přitáhl si mě k sobě. Ocitla jsem se mezi jeho nohama.

Tlukot srdce ještě přidal na obrátkách. Jeho blízkost ve mně probouzela zmatek. Nemohla jsem uvěřit, že jsme doopravdy tady. V jeho pokoji. Měla jsem pocit, že horkost, která z něj vychází, mi každou chvilku propálí oblečení.

Znovu jsem se podívala na postel a ucítila, že mám sucho v puse.

„Díváš se na tu postel takhle proto, že jsi unavená a nutně se potřebuješ vyspat, nebo proto, že se obáváš, že se na tebe co nevidět vrhnu?“ zeptal se zničehonic Blake.

Nervózně jsem se zasmála. Nejradši bych si obličej schovala v dlaních. Prsty mi přešel přes zápěstí a tenhle jediný pohyb ve mně nastartoval úplnou bouři, která pohltila celé mé tělo, a já se rozechvěle nadechla.

„Nemusíš být nervózní,“ zašeptal, „to jsem přece já.“

Podívala jsem se na něho a zavrtěla hlavou. „Říkáš to, jako by to nic neznamenal. A přitom je to pro mě to nejdůležitější.“

Blake si mě prohlížel a oči mu zářily.

„Pojď ke mně. Opravdu ke mně.“

Přiblížila jsem se k němu a tep se mi ještě zrychlil. Opatrně jsem mu položila ruce na ramena a podívala se mu do očí. Ale spatřila jsem jen otevřenost a něhu. Nejistota a zlost zmizely a já si nepřála nic jiného, než aby se už nikdy nevrátily. A tak jsem sebrala odvahu.

Když jsem se posadila Blakeovi na klín, zatajil na okamžik dech. Koleny jsem se zabořila do matrace

vedle jeho stehén. Téměř jsem se bála dýchat.

„Takhle?“ zašeptala jsem.

Pomalu přikývl. „Přesně takhle.“

V dalším okamžiku mě objal a přitáhl si mě k sobě tak pevně, že jsem se ho dotýkala snad každíčkou částí těla. Zavřela jsem oči a zabořila hlavu do prohlubně jeho krku. Zase mě v očích pálily slzy, ale tentokrát jsem je pustila. Blake se mi úplně otevřel a já měla pocit, že už nemusím nic skrývat. Oplakávala jsem čas, kdy jsme nebyli spolu. Oplakávala jsem bolest, kterou jsme si vzájemně způsobili. A brečela jsem kvůli tomu, jak mě něžně hladil po zádech, a já tak měla po dlouhé době zase pocit, že žiju.

„Jude,“ zašeptal a dlaní mi podepřel týl, abych zvedla hlavu a podívala se na něj.

„Ano?“ řekla jsem přiškrceným hlasem.

Blake mi druhou rukou otíral slzy. Jeho pohled klouzal od mých očí k nosu, k ústům, pak k tvářím, k vlasům a nakonec zase zpátky k očím. S každým nádechem se jeho hrudník dotýkal mého a přes záda mi přejížděl mráz.

„Pořád tě chci políbit,“ zašeptal.

Srdce jako by se mi zastavilo, v ústech jsem měla sucho. „A pořád máš strach?“

Chvilku přemýšlel a mezitím mě hypnotizovaně sledoval.

Emoce v mém nitru narůstaly, až jsem měla pocit, že se mi do hrudi už nevejdou.

„Mám strach. Ale hádám, že se budu muset spolehnout na to, co jsi slíbila. Že to myslíš vážně.“

„Myslím to vážně. Jasně že to myslím vážně. Já...“

„Jude?“ přerušil mě něžně.

„Ano?“

„Nech mě tě políbit,“ zašeptal.

Všechna vysvětlování a slibování, kterými jsem ho chtěla ujistit, se rozplynula. Povedlo se mi už jen krátce přikývnout.

Blake si mě přitáhl. Jeho dech jsem cítila na svých rtech. Byl tak blízko, že jsem mu obličej viděla jen rozmazaně. Rty se lehounce dotkl mých. Automaticky jsem zavřela oči. Blake jemně spojil své rty s mými a spustil tak mezi námi vlnu, která mě definitivně strhla s sebou. Ztratila jsem se v našem polibku a zcela se poddala jeho dotekům. Objala jsem ho kolem krku a přitáhla si ho blíž k sobě, zatímco on mi jazykem něžně rozevřel rty.

Polibek byl pomalý a plný citu. Ještě se prohloubil, když se naše jazyky spojily. Zachvěla jsem se. Blake si mě přitáhl ještě pevněji. Vnímala jsem, jak se pozvolna odkláním. Blakeova ruka na mé tváři se lehce chvěla. Ve stejný moment jsme se od sebe odpoutali a těžce dýchali. Opřela jsem se čelem o jeho.

„To bylo nádherné,“ zašeptala jsem tak tiše, že jsem se sama téměř neslyšela. V očích mě stále ještě pálily slzy.

Jemně mě pohladil po tváři. „Skoro jsem zapomněl, jaké to je,“ zamumlal.

Podívala jsem se na něj a zdvihla obočí, protože to znělo, jako by už roky nikoho nepolíbil. Obličej mu lehce zrudl.

„Myslel jsem s tebou.“

Stáhl se mi žaludek. Znovu jsem se předklonila a špičkou nosu se otřela o jeho, než jsem se odvážila níž. Lehounce jsem ho políbila na levý

koutek úst. Pak na pravý. Blake téměř nedýchal. Přitiskla jsem své rty na jeho. Nejprve úplně jemně. Potom poněkud silněji. Blake zasténal a chytil mě oběma rukama za boky. V příštím okamžiku klesl dozadu na postel, takže jsme teď oba leželi.

Nemohla jsem uvěřit, že se to děje. Že to jsou jeho ruce, které mě pomalu hladí po zádech. Že to je jeho přerývaný dech, který cítím na krku poté, co mě tam políbil. Così ve mně se hluboce chvělo, proto jsem se pevně chytila jeho ramen. Blake mě jemně políbil za ucho. Na rukou mi naskočila husí kůže. Pak otočil hlavu a naše ústa se opět spojila, tentokrát horečněji. Když se naše jazyky znovu našly, tělem se mi rozlila vlna horkosti, až jsem zalapala po dechu. Měla jsem pocit, že musím každou chvilku vybuchnout. Když jsem boky sklouzla dopředu a přitiskla se k němu, ucítila jsem pod sebou, jak je tvrdý. Okamžitě jsem se ve svém pohybu zarazila.

Zdálo se, že Blake mé zaváhání zaznamenal, protože nás na matraci posunul o kousek výš a pak se otočil na bok, takže jsem z něj sklouzla. Jednu ruku měl prostrčenou pod mojí hlavou, druhou položenou na mém boku. Obličeji jsme leželi na polštáři. I když mě ze sebe nechal sklouznout, pořád jsme si byli tak blízko, jak jen to šlo.

„Musíme si ještě pořádně popovídat,“ řekl a pohladil mě po boku.

Konečky prstů se dotkl mé kůže, která vykukovala mezi halenkou a džínami. Celým tělem mi projel záchvěv až do prstů u nohou.

„Nechci tenhle okamžik kazit,“ zašeptala jsem a položila mu ruku na hrud'. Na dlani jsem cítila, jak mu buší srdce.

„Hej,“ řekl a počkal, až se na něj podívám. Do očí mi přitom padl pramen vlasů, který mi jemně zastrčil za ucho. „Nic nekazíš, Jude. Když k sobě budeme upřímní, pomůže nám to. Tím jsem si jistý.“

Stiskla jsem rty a horečně přemýšlela. Pak jsem se zhluboka nadechla a zavrtěla hlavou. „Já... Já mám pocit, že od chvíle, kdy jsem přijela, si nesmím dovolit žádný přešlap. Všechno, co udělám nebo řeknu, má dvojnásobnou váhu.“

Blake se nad tím na okamžik zamyslel. „Můžeš mi to trochu víc přiblížit?“

„Třeba to, jak jsem v kuchyni mluvila s Everly a ty jsi mi řekl, že kvůli mně nechceš přijít ještě i o nejlepší kamarádku. Potom jsem ji už pořád odmítala – kvůli tobě. Anebo ta věc s Otisem, jak jsi nás poslouchal v kuchyni.“

„Neposlouchal jsem. Náhodou jsem zrovna stál v chodbě.“

Zdvihla jsem obočí, načež Blake jen netrpělivě mávl rukou, abych pokračovala.

„Prosím, zbav mě pocitu, že cokoli udělám ve tvojí přítomnosti, je špatně. Opravdu jsem si myslela, že už mě ve svém životě nechceš. A že z něj musím co nejrychleji zmizet.“

Těžce polkl a pokusil se vyhnout mému pohledu, poznala jsem to jasně podle toho, jak se najednou napjal. Ale nakonec vytrval, stejně jako já. Vzal do prstů pramen mých vlasů a začal si s ním pohrávat. Po chvilce napětí mezi námi opět opadlo.

„Když ses k nám přistěhovala..., tak mě to úplně dostalo. Myslel jsem, že se svým chováním ochráním. Ta hrozná bolest byla najednou zase zpátky, a to na mě bylo moc. Je mi líto, že jsem ti ublížil.“

„Díky. Že jsi to řekl. Já... Já vím, že to pro tebe bylo těžké. A teď už chápu, proč jsi byl tak odtazitý.“

„Myslel jsem, že vážně při první možný příležitosti zase zmizíš. Nevěděl jsem, že to děláš kvůli mně.“

V krku jsem měla knedlík. „Ale to jsi po mně přece chtěl.“

Odfkl si. „Naštvané Blake nevolí ty správný slova a nedělá ty správný rozhodnutí. Byl jsem zaslepený vztekem. To jsem ještě nevěděl, že...“ Nechal svou větu viset ve vzduchu, ale pochopila jsem.

Šťouchla jsem ho lehce nosem do brady. „Já jsem ráda, že jsi za mnou přišel.“

„Já taky.“ V koutcích úst mu hrál úsměv. „A tímto získáváš slavnostní svolení přátelit se s Everly. Už mi kvůli tomu dělala peklo, věř mi.“

„Já věděla, že se na ni můžu spolehnout.“

„Pozor na jazyk, mladá dámo. Vedeme právě vážnou konverzaci.“

V očích mu zajiskřilo a koutky úst se mu lehce nadzvedly. Ten pohled byl tak příjemný a důvěrně známý, že jsem se k němu přitiskla ještě těsněji a opřela si tvář o jeho hrudník. Přesto jsem kdesi uvnitř opět pocítila onu tíhu. Pořád jsem nevěděla, co tohle všechno znamená. Kam nás to zavede. A jak s touhle situací naložíme.

„Co teď?“ zeptala jsem se po chvíli.

Blake na okamžik zadržel dech a potom hlasitě vydechl. „Myslím, že tady zůstaneme ležet. A ještě trochu si popovídáme. A zítra uvidíme, kam nás to zavede. Úplně v klidu, jen my dva. Co myslíš?“

Trochu jsem se od něj oddálila. Nejistota v jeho slovech se odrážela i v mém pohledu. Ani jeden z nás tedy neměl ponětí, co se s námi děje. Ale ležet v jeho náručí se zároveň zdálo tak správné. Ta křečovitá atmosféra mezi námi byla pryč a vypadalo to, že už se nevrátí. Protože on mě od sebe nechtěl odehnat a já nechtěla utéct. Už nikdy.

„Nepouštěj mě, prosím,“ zašeptala jsem.

Blake váhavě vydechl. „A ty neodcházej předtím, než se probudím.“

„Neodejdu. Slibuju,“ řekla jsem.

Ještě chvíli se na mě díval. Pak se sklonil a políbil mě. Naše rty splynuly a Blake přes nás přetáhl deku. Byli jsme vzájemně tak propletení, že jsem nedokázala říct, co je ještě on a co už jsem já. Obklopená jeho teplem a něžnými polibky jsem měla pocit, že jsem se ocitla ve snu.

kapitola 28

Bylo mi teplo. Moc velké teplo. A něco mě lechtalo na nose. Ohnala jsem se. Cosi mi ruku zastavilo uprostřed pohybu. Líně jsem otevřela oči.

Vedle mě ležel Blake.

Na okamžik jsem myslela, že ještě sním. Nebo že jsem lapená nějakou vzpomínkou. Ale byl tam pořád, i poté, co jsem několikrát zamrkala.

Přitáhl si mou ruku k ústům a políbil ji.

Tohle byla skutečnost.

Udělal jsem rychlejší pohyb, než jsem myslela, že je v polospánku možné, a bez jakékoli zdrženlivosti skočila na něj.

Sevřel mě pažemi na zádech. V hrudi mu jemně zadunělo, jak se tiše zasmál. „Soudě podle téhle reakce se ti zřejmě spalo dobře.“

„Jo. Dokud mě někdo nezačal lechtat na nose, aby mě vzbudil. Což je mimochodem pěkně podlé.“

„Už hodinu tady ležím a dívám se, jak spíš. Nudil jsem se.“

Kousek jsem se odtáhla, abych mu viděla do obličeje. Na levé tváři měl otisk polštáře. Hnědé vlasy mu trčely všemi směry a rozespale mhouřil oči, které ale spokojeně zářily.

Minulou noc jsme si hodně povídali. O době, kdy jsme spolu nebyli. O jeho úrazu. O *Pokroucené růži*. O mém nepovedeném startu ve Woodshillu. Nebylo minuty, kdy bychom se jeden druhého nedotýkali. V každém objetí a každém pohlázení bylo tolik důvěrnosti, jako bychom se od sebe nikdy nevzdálili. Měla jsem pocit, že mi zase patří,

i když jsme si slíbili, že zatím si to necháme pro sebe – dokud nebudeme vědět, kam směřujeme. To, co mezi námi právě rostlo, bylo příliš křehké. Nikoho kromě nás se to netýkalo.

„Tak jsi mě měl probudit,“ řekla jsem chraplavým hlasem.

Pokrčil rameny. „To nešlo. Vypadala jsi strašně sladce. Z pusy ti tekly sliny.“

Zvedla jsem obočí. „Kecáš.“

„Nekecám. Polštář je úplně mokrej.“

Zdvihla jsem hlavu a podívala se na polštář. Žádný flek nebyl vidět. Pohlédla jsem na Blakea přimhouřenýma očima. Zubil se.

Nevydržela jsem to a taky se usmála. Pak jsem opatrně zvedla ruku a dotkla se jeho rtů. Pod sebou jsem cítila, jak se mu zvedá hrudník. Jeho úsměv pomalu mizel. Sklonila jsem se a něžně ho políbila. Chtěla jsem se zase narovnat, ale Blake mě pevně držel svými pažemi.

„Vím, že musíš za chvíli jít,“ zamumlal a znovu mě políbil. „Ale zkusme tady ještě chvíli zůstat ležet a dělat, jako by svět venku neexistoval. Jen pět minut.“

„Zvyšuju na deset,“ řekla jsem a sotva dýchala, protože mi právě rty klouzal z brady na krk. „Nebo dvacet.“

„Tvůj způsob vyjednávání se mi zamlouvá, Jude.“

V příštím okamžiku nás převalil, takže teď ležel na mně. Tiše jsem vypískla. Když mě tentokrát políbil, nezazněla žádná námitka, hláška nebo vtip. Byla jsem tu jen já a on a oheň mezi námi, který nikdy doopravdy nepohasl.

Těch dvacet minut uběhlo příliš rychle.

Když Blake odešel do sprchy, vyklouzla jsem po schodech dolů. Věděla jsem, že by rozloučení bylo ještě těžší, kdyby mě šel vyprovodit. Kromě toho by se tak zvýšila pravděpodobnost, že narazíme na jeho mamku, a tomu jsme se za každou cenu chtěli vyhnout.

Potichu jsem po špičkách proběhla obývánkem a otevřela posuvné dveře na terasu. Ulehčeně jsem vydechla, Lindu nebylo nikde vidět.

Prošla jsem zahradou a chvíli zůstala hledět na místo, kde jsme včera večer v objetí seděli. I když bylo teď ráno chladno, do tváří mi vstoupila horkost. Nejraději bych se otočila a běžela do sprchy za Blakem. Rychle jsem svůj pohled odvrátila od polehlé trávy, zamířila ke středu plotu, který sousedil s naší zahradou, a přelezla ho.

Zrovna jsem obcházel kůlnu, když se za mnou ozvalo zakašlání. Ztuhla jsem a zvedla pohled.

U jednoho ze stolů stál Ezra, v jedné ruce držel košík a v druhé špinavý talíř. Se zdviženým obočím si mě měřil odshora dolů. Pak zakroutil hlavou a mlčky položil talíř k ostatnímu nádobí.

Ohlédla jsem se k Blakeově zahradě a pak se podívala zpátky na bratra. Nejistým krokem jsem k němu přistoupila a začala spolu s ním uklízet nádobí do košíku.

„Prosím, neprozrad' nic mámě a tátovi. Nebo Lindě,“ zašeptala jsem.

Znovu jen zavrtěl hlavou. Další talíř, který vhodil do košíku, hlasitě zařinčel.

„Vždyť nic neříkám,“ zabručel.

„Jo, ale házíš kolem sebe nádobím, a to je možná ještě horší.“

Zase zavrtěl hlavou. Pak si dlaněmi promnul tváře. „Měl jsem blbou noc a tvůj šťastnej obličej to jen zhoršuje. Promiň.“

„Co se stalo?“ zeptala jsem se a vzpomněla si na jeho horečnatý výraz, se kterým včera večer ťukal do telefonu.

Ezra hlasitě vydechl a pak se svezl na židli u stolu na terase. Otevřel pusku a zase ji zavřel. Pak pokrčil rameny. „Dostal jsem kopačky.“

„Cože?“ vyhrkla jsem.

Znovu si dlaněmi přejížděl přes obličej, tentokrát tak silně, že bylo jasné, že bude vypadat jako rajče. „Já... Do háje, Jude. Chtěl jsem ho vzít k nám domů. Myslím... sem. A konečně to říct mámě a tátovi.“

Na chvilku se mi zastavil dech. Ezra skryl obličej v dlaních. Rychle jsem přešla k němu, dřepala si a něžně ho chytla za ruce. Pak jsem mu je opatrně stáhla z obličeje dolů. Na tvářích měl rudé fleky a zuby měl zaťaté tak silně, že se zdál úplně v křeči.

„Ty jsi to chtěl říct mámě a tátovi?“ zašeptala jsem.

Pokrčil rameny. „Teď už ne.“

Měla jsem pocit, že jsem se přeslechla. Od chvíle, kdy Ezra zjistil, že je homosexuál, ani jednou nezvažoval, že by to pověděl rodičům. Dokonce i mně to řekl až poté, co bylo jasné, že se stěhuju pryč. Nikdy o své sexualitě nemluvil a nechtěl, aby se o tom někdo dozvěděl, dokud nebude mít profesionální smlouvu. Alespoň to byl jeho plán. Ale zřejmě ho změnil.

„Řekni mi, co se stalo,“ pronesla jsem tiše.

Ezra si nahlas vydechl. „Čekal, až k němu začnu něco cejtít, aby mi pak mohl říct, že jsem pro něj byl jen ztráta času.“

„Idiot,“ řekla jsem.

Ezrovy oči potemněly. „Já jsem idiot. Já byl vážně tak blbej, že jsem uvěřil, že by si někdo jako on se mnou začal něco vážnějšího.“

„Ezro,“ řekla jsem rozhořčeně a vzala ho za ruku. „Každej chlap, se kterým jsi, má neuvěřitelný štěstí.“

„To je milý, že to říkáš, ale nemusíš mi mazat med kolem pusy. Je mi jasný, že jsem dobrej jen na jedinou věc.“

„To ti řekl?“ zeptala jsem se a v duchu si slíbila, že vypátrám, kdo mému bratrovi zlomil srdce, abych ho mohla pomalu a bolestivě zabít.

„Navrhl jsem mu, aby přijel. Jeho rodina bydlí poblíž a měl jsem pocit, že by se to mohlo docela dobře spojit. Já... Já nevím. Myslel jsem, že to je takové romantické gesto. Nevím, co jsem si to namlouval.“

„A kvůli tomu to s tebou ukončil?“ zeptala jsem se a zamračila se.

„Řekl mi, že jsem byl jen utišující náplast.“ Hlas se mu proměnil ve vzteklé vrčení. Neměla jsem mu to za zlé.

„Řekni mi jeho jméno a adresu.“

Ezra se na mě podíval se zdviženým obočím.

„Chci si s ním jen promluvit,“ pokračovala jsem s hořkosladkým úsměvem.

Nepatrně pohnul koutky úst, ale jen na zlomek vteřiny. „Kdybych byl věděl, jaký to bude, nikdy bych na to nepřistoupil.“ Dlaní si třel hrudník,

jako by právě tam cítil bolest. Byl zlomený a smutný – takhle jsem ho ještě neviděla. Hrozně mě to bolelo.

„Ezi,“ zamumlala jsem a předklonila se, abych ho objala. Chvilku mu trvalo, než na to přistoupil, ale pak se nechal. Držela jsem ho tak pevně, jak jen to šlo.

Jestli chtěl o tomhle klukovi dokonce mluvit s rodiči, bral to opravdu vážně. Ezra se normálně svých plánů neústupně držel. To, že tenhle záhadný týpek dokázal proniknout takhle daleko, bylo už samo o sobě zázrak.

„I tak by sis ale mohl s našima promluvit a říct jim to,“ navrhla jsem opatrně. „Pokud se na to samozřejmě cítíš připravený.“

Okamžitě zavrtěl hlavou. „Ne,“ prohlásil rozhodně. „Ne takhle. Nepřipadá mi to teď vhodný.“

Pohlédla jsem na něj. V očích mu vířily pocity jeden přes druhý.

„Oukej. Ale kdyby sis o tom třeba ještě chtěl popovídat, můžeš vždycky přijít za mnou. To víš, vid’?“

Pokusil se o úsměv, ale byl z toho jen křečovitý škleb. „Jo. To vím.“ V tom okamžiku mu začal zvonit mobil. S rozzlobeným výrazem ho vytáhl z kapsy. Když spatřil jméno volajícího, zrušil hovor a zastrčil telefon zpátky do kalhot.

„Všechno v pohodě?“

„Nepřestává mi volat, protože má špatný svědomí. Asi mu podle mojí reakce došlo, jak moc mě ranil. Ale teď se mi s ním rozhodně nechce mluvit.“

„To chápu. Odstup možná pomůže.“

Ezra jen zabručel. „Je to vážně na hovno,“ zamumlal.

„Já vím. Ale bude to dobrý, tím jsem si jistá. Já ti pomůžu,“ řekla jsem rozhodným hlasem.

„Strávila jsi noc s Blakem a máš pocit, že jsi expert na lásku?“

„Pst, ne tak nahlas,“ zasyčela jsem a pohlédla přes jeho rameno směrem k obýváku. Mámu s tátou jsem nikde neviděla. Pak jsem se znovu podívala na Ezru. „Vážně bych nechtěla, aby se o tom někdo dozvěděl.“

Pomalů přikývl, ale přitom si mě důkladně prohlížel. „Jsi opatrná, doufám?“

„Co tím myslíš?“

„Že už si neublížíte tak jako tehdy. Teď vím, jak to bolí...“ Zarazil se uprostřed věty a sklopil pohled.

Vážně ho to dostalo. Vlastně bych spíš měla mít radost, ale místo toho mě bolelo vidět ho takhle na dně. Jediné, co jsem mohla udělat, bylo alespoň od jedné věci mu odlehčit.

„Jsem opatrná,“ řekla jsem.

Pak jsem ho znovu objala a pokoušela se ho utiшит stejně jako on tenkrát mě.

kapitola 29

Večer jsme já, Ezra a Blake vyrazili s rodiči a Blakeovou mamkou na večeři. Šli jsme pěšky do asijské restaurace, kam jsme dřív vždycky jednou za měsíc chodívali. Zaklesla jsem se do Ezry, i když jeho chůze byla příšerně strnulá a nepohodlná. Ale chtěla jsem mu ukázat, že to, co jsem říkala ráno, myslím vážně.

Celou dobu jsem v zádech cítila Blakeův pohled. Ačkoli jsme spolu od rána neprohodili ani slovo, jeho přítomnosti jsem si byla víc než vědoma. Stálo mě hodně přemáhání, abych se neohlédla, a tak jsem byla ráda, když jsme konečně dorazili k restauraci.

Tatka ani nemusel říkat, že máme rezervovaný stůl – obsluha nás hned poznala a odvedla nás k našemu oblíbenému stolu.

U šaten jsem Ezrovi pomohla z bundy a pověsila ji na ramínko.

„Díky,“ zamumlal a zamířil ke stolu, kde se se zamračeným výrazem posadil.

„Koukej, jak jsou k sobě ta naše děťátka milá,“ poznamenala mamka. V jejím hlase zněla pýcha. Překvapeně jsem na ni pohlédla.

„Jsou už tak velký,“ přitakal táta.

Demonstrativně jsem pozvedla ramínko s Ezrovou bundou. „Vy snad hodnotíte moji dospělost podle toho, že jsem Ezrovi pověsila bundu? Jako vážně?“

„Jsem na tebe strašně pyšnej, Lentilko,“ prohlásil tatka a štípl mě do tváře.

„A vypadáš nádherně,“ připojila mamka a se spokojeným výrazem mě zatahala za modré šaty se

sametovým lemováním na spodním okraji a kolem výstřihu.

„Dík, mami,“ zamumlala jsem. Uvnitř se mi začal rozlévat tísnivý pocit. Stejný pocit jako tehdy, když jsem telefonovala s tátou. Stejný pocit, který mě dostihl pokaždé, když jsem pomyslela na tenhle víkend v Seattlu. Nic se nezměnilo. Nezměnila to ani ta překrásná včerejší noc.

Zahnala jsem nepříjemné myšlenky a místo toho se soustředila na Tady a Ted'. Jestli začnu přemýšlet o všem, co jsem tátovi a mamce zamlčela, tak to nepřežiju. Musím být silná a držet se toho, na čem jsme se s Ezrou a Blakem domluvili. Tedy že se ani slůvkem nezmíníme o tom, že bydlím u nich, a ne v Kalifornii.

Zhluboka jsem vydechla a pověsila si bundu.

Najednou jsem těsně za sebou ucítila něčí přítomnost. Zcela instinktivně jsem věděla, kdo to je.

Blake.

Natáhl paži přes mé rameno a pověsil ramínko na stojan. Jeho dech mě lechtal na uchu.

„Má pravdu,“ zašeptal. „Vypadáš nádherně.“

Když ruku opět stahoval zpátky, jakoby náhodou se dotkl prohlubně mezi mým krkem a ramenem. Náhle jsem nemohla popadnout dech. Všechno kolem mě se točilo. Nejraději bych se o něj opřela, ale než jsem mohla cokoli udělat, obrátil se a vykročil ke stolu. S horkostí ve tvářích jsem si uhladila šaty a teprve potom se otočila.

Mamka seděla na konci stolu. Vpravo vedle ní se usadil táta a vlevo Linda, vedle Lindy pak Blake a přímo naproti němu Ezra.

Jediné volné místo bylo na opačném konci stolu. Ještě jednou jsem sebrala odvahu a pak s úsměvem prošla restaurací a posadila se k nim.

Vyhýbala jsem se pohledu na Blakea, protože jsem ve tvářích měla momentálně takovou horkost, že by se na nich dala smažit vajíčka. Rychle jsem popadla jídelní lístek, ačkoli jsem si tady vždycky dávala totéž.

„Všimli jste si, jak se Mike celou dobu díval na Edith? Od té doby, co se rozvedl, je neustále na lovu,“ prohlásil zničehonic taťka.

„Ne ne.“ Mamka zůstala sedět s otevřenou pusou.

„Nemusíš dělat tak překvapenou, zlato. Viděl jsem, jak jste si šuškali.“

Mamka zčervenala a sklapla jídelní lístek. „Já o ničem nevím.“

„Lhářko,“ zamumlala Linda zpoza zakrytých úst, načež od mamky obdržela lehké plácnutí po paži.

Musela jsem se usmát. Vypadalo to, že napětí mezi našimi rodiči je pryč, z čehož jsem měla velkou radost.

„Tak co si dáte?“ zeptal se taťka.

„Já chci to nejostřejší, co mají,“ řekla Linda.

„Jseš si jistá, mami? Vzpomínáš, jak to dopadlo minule?“ namítl Blake.

Linda odhodlaně odložila jídelní lístek stranou. „Intenzita se dá natrénovat. Stejně jako to děláš ty na rehábce.“

Blake si odfrkl, ale zaculil se.

„Jak to dopadlo minule?“ zeptala jsem se opatrně.

„Máma udělala ostudu, protože jí do jídla ukápla nudle z nosu.“

„Blakeu Jonathane Andrewsi!“ zasyčela Linda a loktem ho šťouchla do boku. „Nemůžu uvěřit, žeš mě prozradil.“

„A proč ne? Stejně se co nejdřív prozradíš sama, jestli si objednáš nejostřejší jídlo, na které nejsi stavěná. Ale tentokrát ti pro sklenici mléka nepoběžím.“

Blakeova mamka jen zavrtěla hlavou a vyměnila si pohled s mými rodiči, přičemž palcem ukázala na Blakea. „Vidíte, co jsem zplodila?“

„Pořád stejně oprsklej,“ přitakala mamka.

„Ale jinak bych to ani nechtěla,“ řekla Linda a položila si hlavu na Blakeovo rameno.

Zvedl ruku a položil ji Lindě na vlasy. „Ty si stejně dáš to nejostřejší jídlo, že jo?“ zeptal se pobaveným hlasem.

„Je to výzva, kterou jsem si dala, a já ji přijímám.“

Všichni u stolu se zasmáli, včetně mě.

Objednali jsme si jídlo a naši rodiče pokračovali v probírání mamčiny narozeninové party. Zřejmě jsme s Blakem o dost přišli. Dva kamarádi našich rodičů se na delší dobu zamkli v koupelně, táta si při pokusu o stoj na rukou málem zlomil zápěstí a mamka si zahrála na dohazovačku pro Lindinu sestřenicí – což se ukázalo jako totální přešlap, protože s daným chlápkiem už jednou byla na naprosto nepovedené schůzce. Kromě toho jsem zjistila, že mamka ještě nerozbalila všechny dárky, protože se k tomu zatím nedostala.

„Stejně mezi nimi už nebude lepší, než který jsem dostala ve vás třech,“ řekla a zářivým

pohledem se podívala na mě, Ezru a Blakea.

Její úsměv, Blake vedle mě a přítomnost našich rodin mě naplňovali příjemným teplem, které už jsem ani nepovažovala za možné.

„Jude, poslyš, něco jsem zahlédl na internetu,“ začal táta poté, co nám donesli pití.

Automaticky jsem strnula. „A co?“ zeptala jsem se váhavě.

„Je pravda, že se bude točit pokračování *Pokroucené růže*?“

Zrovna jsem se chtěla napít koly, ale zakuckala jsem se. Otázka mě překvapila a srazila zpátky na zem z mého růžového obláčku, na kterém jsem se ještě před pár vteřinami nacházela. Tíha na prsou byla zpátky. Rozkašlala jsem se. Ezra zvedl ruku a povzbudivě mě plácl do zad. „Seber se,“ zamumlal sotva slyšitelně. Rychle jsem se napila, abych se zbavila kašle.

„To... To zatím není jisté,“ odpověděla jsem trochu se zpožděním. „Úspěch crowdfundingové kampaně ještě neznamená, že nějaká stanice druhou řadu koupí.“

„A už se tvému agentovi nebo tobě ozval někdo z produkce?“ zeptala se mamka a vzala si z talíře jeden z jarních závitků, které jsme si objednali jako předkrm.

Těžce jsem polkla. Ezra mě pod stolem lehce kopl do holeně. Když jsem po něm šlehla pohledem, zvedl provokativně obočí.

„Ne, ještě mě nikdo nekontaktoval,“ řekla jsem pevným hlasem. Za což jsem byla nevýslovně ráda. Ale nedala jsem na sobě nic znát.

„Jsem si jistá, že to vyjde. No nebylo by to skvělé? Tahle role je ušitá přesně na tebe,“ řekla

nadšeně mamka.

Při pohledu na její šťastný výraz jsem se cítila hrozně. Tenhle okamžik jasně ukázal, co jsem svou lží způsobila. Ani máma, ani táta vůbec nevěděli o mém současném životě. Nevěděli, že už nemám svůj byt. Nevěděli, že už nehraju. Nevěděli, kvůli čemu jsem přijela do Woodshillu. A už vůbec nevěděli o tom, že bydlím s Ezrou a Blakem pod jednou střechou.

V žaludku mě bolestivě píchlo. Jak jsem tady jen mohla takhle sedět a usmívat se na ně? Jak jsem mohla dělat, že je všechno super, i když bylo všechno úplně jinak?

V tu chvíli mi Blake pod stolem položil ruku na stehno. Krátce a povzbudivě mě stiskl a najednou se mi dýchalo snáz.

„Musíme zjistit, jestli je to reálné. Ale jakmile budu vědět víc, určitě vám to řeknu jako prvním,“ řekla jsem a usmála se na ně.

„Skvělé. Taky jsme s mamkou přemýšleli, že bychom si zase mohli udělat nějaký výlet karavanem. Jeli bychom třeba nejdřív dolů za Ezrou a pak do Los Angeles,“ prohlásil táta.

„Chybíte nám,“ přidala se mamka. V jejím hlase byl patrný stesk.

„Taky mi chybíte,“ zašeptala jsem.

„Možná bychom mohli všichni společně strávit víkend ve Woodshillu,“ navrhl Ezra. „Jako tenkrát, když jsem se přestěhoval. Nejlepší by bylo, kdybych měl zrovna nějaký zápas.“

Ezra měl nadání předstírat, že je všechno v pořádku. Byla jsem strašně ráda, že ho tu spolu s Blakem mám. Bez nich bych tenhle rozhovor nejspíš neustála a všechno bych rodičům vysypala, včetně svých selhání.

„To je báječný nápad!“ zvolal taťka. „Co třeba hned příští nebo přespříští týden?“

Zhluboka jsem si lokla koly, abych skryla své zděšení, které na mně určitě bylo poznat. Jestli se u nás objeví takhle brzy, musím stihnout vyklidit všechny svoje věci z pokoje a koupelny.

„To zní dobře,“ řekl Ezra.

V tu chvíli nám donesli jídlo, takže jsme prozatím dané téma opustili. Rýpala jsem se ve svém Chop Suey, žaludek se mi úplně stáhl. Nemohla jsem pozřít ani sousto.

Bylo mi jasné, že rodiče už moc dlouho obelhávat nemůžu. To by vůči nim nebylo fér. A tohle vnitřní napětí mě pomalu, ale jistě šířalo zevnitř. Brzy jim budu muset sdělit ošklivou pravdu. A až to udělám... Bude po všem. Svět, který jsem v potu a slzách vydřela, se rozpadne na kousíčky, až z něj nezůstane vůbec nic.

Blake znovu jemně stiskl moji nohu, skoro jako by cítil, co se ve mně právě teď děje.

Vděčně jsem se na něho podívala. Svýma zelenýma očima opětoval můj pohled a prsty mě něžně pohladil na vnitřní straně stehna. Tváře mi vzplály horkem, ale současně jsem byla ráda za rozptýlení.

Zbytek večera jsem jen seděla a přikyvovala, případně občas předstírala úsměv, zatímco rodiče si povídali s Blakeovou mamkou a pořád zdůrazňovali, jak jsou na nás pyšní. A pokaždé když to řekli, jsem si připadala o něco menší, až jsem byla tak malinká a bezvýznamná, že jediné, co mě na tomhle světě ještě drželo, byla Blakeova ruka.

kapitola 30

Ještě jednou jsem zamíchala světle hnědou tekutinu v hrnci a pak ji čajovou lžičkou ochutnala. Perfektní. Vzala jsem hrnec ze sporáku a začala horkou čokoládu nalévat do dvou hrnečků. Na jednom z nich byl vybledlý basketbalový míč a nápis *Jsem Smradlavka*, na druhém byly namalované barevné bonbony a kostrbatým písmem napsáno *Lentilka*. Vyráběli jsme je s Ezrou a rodiči, když nám bylo sedm a osm let.

Vzala jsem hrnky do rukou a opatrně vymanévrovala z kuchyně. Mamka s tatškou už si zalezli do ložnice, ale když jsem procházela kolem Ezrova pokoje, všimla jsem si, že ještě svítí. Pomalu jsem vyšla schody a zamířila k pokoji, který byl naproti mému. Špičkou nohy jsem zaťukala na dveře. Místo odpovědi se ozvalo jen zabručení, ale to mi stačilo. Opatrně jsem otevřela dveře a spatřila svého bratra na tmavě modré sedačce napravo.

Byl tu neuvěřitelný pořádek. Na rozdíl ode mě si Ezra všechny věci, které si sbalil na víkend, pověsil do skříně na ramínka. Vsadím se, že si v koupelně kompletně vybalil i svou toaletní taštičku.

Přešla jsem pokoj a poté, co si Ezra přitáhl kolena, aby mi udělal místo, jsem se posadila na druhý konec dvojsedačky. Opřela jsem se a podala mu hrnek pro Smradlavku.

Když Ezra spatřil nápis, koutky úst se mu nepatrně pohnuly. Pak se předklonil a přičichl si k obsahu.

„Ty jsi mi udělala horkou čokoládu?“ zeptal se překvapeně.

Přikývla jsem.

„Čím jsem si to zasloužil?“

„Nemáš se nejlíp. Čokoláda pomůže,“ vysvětlila jsem. „Kromě toho jsem ti chtěla poděkovat.“

Několikrát foukl do kouřícího hrníčku a trochu se napil. Koutky úst se mu ještě o malý kousíček zvedly.

„A za co?“

Pokrčila jsem rameny. „Za všechno, počítám. Za to, že jsi mě bez jakéhokoli vyptávání vzal k sobě. Za to, že ses mi svěřil. A za to, že jsi tu pro mě, když tě potřebuju. Jako třeba dneska při večeři.“

Ezra těžce polkl. Podíval se do svého hrnku a palcem pohladil nepovedený basketbalový míč. Pak polkl ještě jednou. „Jestli nepřestaneš s těmahle sentimentálníma blábolama, nejspíš se rozbulím. A věř mi, to nebude pěkný.“

Napřáhla jsem ruku a jemně mu stiskla paži.

„Mám tě ráda, bráško. Vážně.“

„Říkal jsem, že máš přestat.“

„Oukej, oukej.“

Ezra se znovu napil a blaženě zamručel. „Vzala jsi tu lepší čokoládu.“

„Pro nejlepšího Smradlavku jen to nejlepší.“

Popadl polštář a hodil ho po mně. „Nemusíš mě opečovávat jen proto, že mám starosti...“

Byla jsem si na devadesát devět procent jistá, že chtěl říct „starosti s láskou“, ale nedokázal to vyslovit.

„Já tě opečovávám ráda.“

Ezra protáhl obličej a znovu se napil. Potom se opřel dozadu, až hlavou spočinul na opěrce pohovky. Pár vteřin zíral do stropu, pak lehce

pootočil hlavu a podíval se na mě. „Neměj mi to prosím za zlý, ale mám pocit, že potřebuju být chvíli sám. A přemýšlet.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Jasný. Budu naproti. Kdyby něco, řekneš mi, vid’?“

Zvedl obočí. „Neměj mi prosím ani tohle za zlý, ale to nemáš nic jinýho na práci?“

„Nemůžeš každou větu začínat slovy ‚neměj mi to prosím za zlý‘ a pak pokračovat s ‚ale‘ a myslet si, že tím to vylepšíš.“

Mávl rukou způsobem, který naznačoval, abych zmizela. Zvedla jsem se z pohovky. Nejraději bych ho znovu objala, ale rozmyslela jsem si to.

Když jsem došla ke dveřím, Ezra si odkašlal. „Jude?“

Ohlédla jsem se přes rameno. „Ano?“

Díval se na hrníček, který držel v obou dlaních. „Taky tě mám rád.“

Usmála jsem se, vyšla na chodbu a tiše za sebou zavřela dveře.

V pokoji jsem se převlékla, odlíčila a vzala do ruky mobil. Došla jsem k oknu, odkud bylo vidět na protější dům.

V Blakeově pokoji se ještě svítilo.

Odemkla jsem telefon a otevřela kontakty. U jeho jména jsem se zarazila.

Myslela jsem na včerejší noc. Na náš rozhovor v jejich zahradě. Na to, jak mě držel za ruku a vedl do svého pokoje. Na chvíli, kdy jsem mu seděla na klíně a on mě neuvěřitelně něžně políbil. A na všechny ty další doteky, které následovaly.

Myslela jsem na slova, která šeptal, a na jeho ruku, jíž mě v restauraci tak povzbudivě stiskl. Bez něj bych dnešní večer nezvládla, tím jsem si byla jistá.

Třesoucím se prstem jsem na displeji stiskla jeho jméno a přiložila telefon k uchu.

Zazvonil jednou. Ještě jednou. Pak jsem viděla, jak Blake přešel přes pokoj. Po druhém zazvonění to zvedl.

„Haló?“

Zvuk jeho hlasu mě rozechvěl. Posadila jsem se na parapet.

„Vidím, že ještě svítíš.“

Krátké ticho. Pak se objevil v okně, jednou rukou se o něj opřel a vyklonil se ven. „Víš, že to zní úchylně, že jo?“

„Maličko možná,“ přiznala jsem.

Byl moc daleko na to, abych mu viděla do obličeje, ale zdálo se mi, že slyším úsměv.

„Máš se dobře?“

Povzdechla jsem si. „Jen jsem chtěla slyšet tvůj hlas. Ne mluvit o svém rozpoložení.“

„Tvoje rozpoložení je pro mě ale důležité.“

„Vtěrko.“

Zasmál se, ale hned nato utichl. „Mám přijít?“

„Nechtěl jsi strávit večer s mamkou?“

„Usnula uprostřed filmu. Můžu se vytrazit.“

„Myslím, že šplhat po zdi baráku není vzhledem k tvému kolenu nejlepší nápad.“

Odfrl si. „Říkáš to, jako by mi bylo devadesát.“

„Říkám to, jako by sis před pár měsíci přetrhl křížový vaz a já měla starost, abys nespádl ze střechy.“

„No dobrá. Máš pravdu. Já...“ Na okamžik zaváhal. „Prostě bych jen chtěl být s tebou.“

Při jeho slovech jsem úplně roztála. „Taky bych chtěla být s tebou,“ řekla jsem tiše.

„Tak proč nevylezeš z okna ty? Jeden kočičí skok a jseš tady. Mohl bych tě uložit u sebe v posteli.“

Cítila jsem, jak mi do tváří stoupá horkost. „Ty mě chceš u sebe v posteli?“

Vyklonil se ještě o něco víc. „Tvoje včerejší přítomnost se mojí posteli moc líbila.“

„Mně taky.“

Na chvílku se mezi námi rozhostilo ticho.

„Moc rád bych tady takhle ještě stál a zamilovaně ti hleděl do okna, ale myslím, že se budu muset položit.“

„Jsi v pohodě?“

Zabručel a otočil se. Viděla jsem, jak přechází přes pokoj, a pak jsem ho ztratila z dohledu. O chvíličku později jsem zaslechla vrznutí matrace. „Zase mi trochu nateklo koleno.“

„A sakra. Můžu ti nějak pomoci? Nepotřebuješ do nemocnice?“ zeptala jsem se rychle.

„Ne ne. Není to tak zlý jako tenkrát. Před chvílí jsem volal našemu týmovému doktorovi. Říkal, že pokud nemám nějaké silné bolesti, všechno je v pořádku. Otoky jsou normální.“

Ulehčeně jsem vydechla. „Zaplať pánbůh. Pěkně jsi mě vyděsil.“

„To jsem nechtěl.“

V pozadí jsem zaslechla zašustění. Zavřela jsem oči a představila si, jak leží na posteli: v šedých tepláčkách a černém triku, které dává vyniknout jeho silným ramenům, a s jednou paží pod hlavou. Tiše jsem vzdychla.

„Co to bylo za zvuk?“ V hlase mu znělo pobavení.

„Jaký zvuk?“

„Znělo to úplně jako nějaký útrpný povzdech. Sedíš ještě pořád na okně?“

„Mh hm.“

Na druhé straně to opět zašustilo. „Tak jdi do postele. Tam je teplíčko a útulno. A když už jsi u toho, můžeš mi zároveň prozradit, co máš na sobě.“

Odfrkla jsem si, ale současně ucítila, jak ve mně narůstá horkost. „Jsi blázen, Blakeu,“ řekla jsem a zatáhla ve svém dětském pokoji závěsy. Pak jsem se otočila a zhasla stropní světlo. Mezi závěsy pronikal zvenku jen úzký pruh světla a dopadal na podlahu. Došla jsem k posteli a odhrnula peřinu stranou.

„Blázen s bujnou fantazií.“

Upravila jsem polštář a lehla si na postel, s telefonem přitisknutým na ucho. „A jak teda teď v tvé představě vypadám?“

„V mé představě máš na sobě ještě pořád ty šaty, cos měla na večeri,“ ozvalo se téměř okamžitě.

V duchu jsem si poznamenala, že si je musím ve Woodshillu zase někdy obléct. „Mám na sobě svoje avokádové pyžámko. Ale klidně sni dál.“

„Ó, to rozhodně budu. I když tohle pyžámko pro mě má taky zvláštní význam.“

Krátce jsem se zasmála.

„Udělej to znovu,“ zamumlal Blake.

„Co?“ zeptala jsem se. „To zasmání?“

„Přesně tak.“

V těchto dvou slovech se skrývalo tolik touhy, že jsem na okamžik zaváhala, zda se přece jenom nemám vytrazit z domu. Zároveň jsem ale nechtěla nijak ohrozit naše současné štěstí. Domluvili jsme se, že zatím o tom, co mezi námi probíhá, nikomu neřekneme. Takže bylo třeba zvýšené opatrnosti.

„Netušíš, co to se mnou dělá,“ řekl zničehonic Blake.

„Co?“ zeptala jsem se stejně tiše.

„Vidět tě zase každý den. Slyšet tvůj smích. Cítit v koupelně tvoji vůni. Vidět tě v tom zatraceném pyžámku. Já...“ Na chvíli zadržel dech. „Úplně mě to dostalo.“

„Jestli budeš takhle pokračovat, vážně vylezu z okna a rozběhnu se k tobě.“

Ted' se krátce zasmál on.

Odkáslala jsem si. „Mě to taky dostalo. Pokaždé když jsem tě viděla nebo i jen slyšela tvůj hlas. A každé když jsi...“ Před očima mi vytanuly obrazy Blakea s jinými dívkami a zradil mě hlas. Křečovitě jsem sevřela telefon.

„Můžeš mi říct úplně všechno,“ zašeptal něžně.

Sebrala jsem odvahu a položila si ruku na oči, ačkoli mě Blake nemohl vidět. Cítila jsem se tak méně odhalená. „Pokaždé když jsi s někým strávil noc, měla jsem pocit, že něco ve mně zemřelo.“

„Jude...,“ zašeptal.

„Já vím, říkal jsi, že mi do toho nic není,“ řekla jsem rychle. „A máš samozřejmě pravdu. Ale stejně to bolelo.“

Chvíli mlčel. Slyšela jsem jen šustění přikrývky, jako by po mých slovech nemohl zůstat klidně ležet.

„Nechci to nijak zkrášlovat,“ začal váhavě. „Když ses se mnou rozešla, byl jsem naprosto na dně. Byly noci, kdy jsem dělal všechno možný, jen abych na tebe zapomněl. A nějaká část mě ti chtěla ublížit úplně stejně.“

Do očí mi vyhrkly slzy. Přitiskla jsem si ruku pevněji na víčka, abych je potlačila.

„Je mi to líto, Jude,“ zašeptal. „A měla bys vědět, že žádná z těch nocí pro mě neznamenal ani zlomek toho, co ta včerejší.“

Jeho slova zahnala chlad, který mě náhle prostoupil. Něco z té tíhy na prsou zmizelo. Zhluboka jsem se nadechla. „Oukej,“ zašeptala jsem.

Znovu nastalo krátké ticho. Otočila jsem se na bok a sevřela telefon pod uchem.

„Až budeme zítra zase ve Woodshillu, nastavíme si nové pravidlo,“ oznámil Blake po chvíli.

„A to?“

„Noci budeš trávit u mě.“

Usmála jsem se. „To zní dobře.“

Ještě chvíli jsme si povídali. Nakonec jsem byla tak unavená, že jsem téměř nedokázala sestavit kloudnou větu. Ale na tom nezáleželo. Protože v tu chvíli byl jeho hlas a jeho ucho jen moje. A slíbili jsme si, že od zítřka bude všechno jinak. S tímto ujištěním jsem upadla do bezesného spánku.

kapitola 31

Bolest, přítomná v mém nitru od naší společné večere s rodiči, nezmizela ani ve chvíli, kdy jsme znovu přistáli v Portlandu, nastoupili do Blakeova auta a vyrazili směrem do Woodshillu. Zdálo se, že už se stala mojí pevnou součástí a nehodlá zmizet – ani ve chvíli, kdy Blake pohlédl do zpětného zrcátka a sladce se na mě usmál. Skutečnost, že se mi opravdu povedlo rodičům úspěšně zatajit svůj pobyt ve Woodshillu, ve mně vzbuzovala ukrutné pocity viny. Cestou k našemu domu jsem se je snažila potlačit a místo toho myslela na Blakea a náš včerejší noční rozhovor. V břiše jsem ucítila vzrušené šimrání.

Když jsme vystoupili, podívala jsem se na Ezru, který se sklopenou hlavou obešel auto a vytáhl si ze zavazadlového prostoru kufr. Přistoupila jsem k němu a letmo se dotkla jeho paže. Na okamžik strnul, pak se otočil a beze slova vykročil po příjezdové cestě k domu.

Povzdechla jsem si a chystala se vytáhnout svůj kufr z auta, ale Blake mě předběhl. Zamyšleně se díval za Ezrou.

„Teď by se mu fakt hodil opravdový kámoš,“ pronesla jsem.

Všimla jsem si, že ti dva spolu mluví mnohem méně než obvykle. Už týdny.

Blake se zamračil. „Tenkrát by se mi bejval taky hodil kámoš.“

Překvapeně jsem na něj pohlédla. „Cože?“

Zamžoural, jako by mu až teď došlo, co právě řekl. Pak se usmál a zavrtěl hlavou. „To je fuk. Pojd', vezmu ti kufr.“

Sevřela jsem držadlo a odhodlaně zavrtěla hlavou.

„Chtěli jsme to mezi námi přece držet pod pokličkou, ne? Otisovi a Camovi by to okamžitě došlo, kdyby ses najednou objevil s mými věcmi v ruce, když jsi mi je ještě před pár týdny chtěl hodit na hlavu.“

Zašklebil se a zavřel kufr auta. „Pravda.“ Pak krátce pohlédl k domovním dveřím, jako by se chtěl ujistit, že je čistý vzduch, a potom se na mě znovu podíval. V příštím okamžiku natáhl ruku a přiložil mi ji na tvář.

Zcela automaticky jsem se přitiskla k jeho teplé dlani. Když mi palcem něžně přejel přes spodní ret, zatajila jsem dech.

Najednou stáhl ruku zpátky. Jeho pohled zvažněl. „Jestli se nepletu, kluci mají dneska zápas a pak jdou s týmem na pivo,“ prohlásil tichým hlasem.

Usmála jsem se. „To zní skoro jako pozvání.“ Tíha v mém nitru pomaloučku opadávala. Stačilo, aby se na mě jen takhle výmluvně podíval a dotkl se mě, a připadalo mi, že všechno kolem mě zmizelo a existujeme pouze my dva a naše štěstí.

„To taky je.“ Potutelně se zazubil. „Něco jsem naplánoval. Pro tebe.“

Zamrkala jsem. „Vážně? A co?“

„Jenom maličkost. Nečekej nic velkého. Ale budu rád, jestli si na mě dnes večer uděláš čas.“

Nejraději bych si stoupla na špičky a políbila ho, uprostřed ulice a zcela veřejně. Ale jen jsem se usmála a pokusila se zklidnit dech a s ním i svůj zrychlený tep. „Colin mi naplánoval směnu. Ale potom s radostí strávím svůj večer s tebou.“

Podíval se na mě a pak vyrazil na druhou stranu, i když se zdálo, že ho to stálo velké úsilí. Táhl kufr a pozadu couval směrem ke dveřím, aniž mě spustil z očí.

„Dívej se dopředu, Blakeu,“ prohlásila jsem a tváře mi zčervenaly.

„Já bych rád, ale nejde to,“ namítl a já se jen tiše zasmála.

Jestli se bude chovat takhle, brzy bude vědět celý Woodshill, že mezi námi zase něco je. Vážně se mu vůbec nedařilo skrývat svoje pocity. Ale takový byl vždycky a právě to byla jedna z vlastností, které jsem na něm milovala nejvíc.

Ta myšlenka mě vyděsila. Ale byla to pravda. Blakeova otevřenost a jeho neochvějný způsob, jak dát najevo, co cítí, byly vlastně vždycky to, čím mě tolik přitahoval. Můj cit k němu nikdy nezmizel, ačkoli jsem se pro to snažila udělat všechno. Ale teď když jsme si byli zase tak blízko a konečně se zbavili všeho, co nám stálo v cestě, mi bylo jasné, že myslet si, že dokážu zničit tuhle část svého já, bylo úplně scestné. Ublížila jsem tím nejen jemu, ale především sama sobě. A když Blake zakopl, ale přesto se dál díval mým směrem a svým úsměvem mě stále hřál na srdci, věděla jsem, že tuhle bolest už nikdy nechci zažít.

Pouhá myšlenka na Blakea a večer, který pro nás plánoval, mě při práci na jubilejní oslavě jakéhosi malého podniku držela nad vodou.

Po příletu ze Seattlu a šestihodinové směně mě všechno bolelo, ale jakmile jsem otevřela domovní dveře, na všechnu bolest jsem zapomněla.

Privítala mě sladká máslová vůně a žaludek mi dal okamžitě najevo, že by pozřel v podstatě cokoli.

Chtěla jsem jít do svého pokoje, abych si odložila věci, když někdo vešel do chodby. Otevřela jsem pusu a zase ji zavřela. Nedokázala jsem ze sebe vypravit ani slovo. Nemotorně jsem zvedla ruku.

„Ach. Ehm... Ahoj,“ vypadlo ze mě konečně.

Everly taky zvedla ruku. „Ahoj.“

Neříkal snad Blake, že strávíme večer spolu? Pochopila jsem něco špatně?

Ještě než jsem o tom stihla přemýšlet, Everly si odkašlala. „Ráda tě zase vidím,“ prohlásila, zatímco já jsem ještě pořád přemítala, jestli jsem při naší domluvě s Blakem něčemu nerozuměla.

„Taky... Taky tě ráda vidím,“ odpověděla jsem přerývaným hlasem a odkašlala si. „Máte s Blakem schůzku?“

Rty se jí rozšířily do zasvěceného úsměvu. „Ne. Ale poprosil mě a Nolana, abychom mu s něčím pomohli. Kupodivu s tím souvisí i úkol nepustit tě do jeho pokoje.“

Zamžourala jsem. „To jako vážně?“

Přikývla. Zrychlil se mi tep. „Sice mi neřekl proč, ale držím se úkolu,“ řekla, ustoupila stranou a rukou pokynula směrem k mému pokoji. Zakroutila jsem hlavou, proklouzla kolem ní a vešla do pokoje. Vydala se za mnou a zůstala stát ve dveřích, zatímco já si odkládala své věci.

V pokoji se rozhostilo nepříjemné ticho, takže i můj vlastní dech se zdál moc hlasitý. Vzpomněla jsem si na to, co mi Blake říkal v Seattlu. Už se od Everly nemusím držet zpátky a nemusím ji odmítat. Konečně jsem se jí za to mohla omluvit.

„Já...,“ začaly jsme obě naráz. Zarazila jsem se.

Everly se usmála a naznačila mi, abych pokračovala.

Zhluboka jsem se nadechla. „Omlouvám se za to, jak jsem se k tobě chovala.“

Lehce zavrtěla hlavou. „Nemusíš se omlouvat.“

„Ale jo, musím. Ta Jude, kterou jsi tenkrát potkala v kavárně, to jsem já. Nejsem člověk, který od sebe ostatní odhání a je nezdvořilý. Je mi líto, že jsem to dělala. Chtěla jsem se s tebou kamarádit. Vážně. Ale zároveň jsem nechtěla, aby Blake...“ Bezradně jsem pokrčila rameny.

„On od sebe svým chováním odháněl skoro všechny. Když jsem se dozvěděla o vaší minulosti, nebylo těžké to pochopit. Ani na chvíli jsem ti to nevyčítala. Víím, jaké to je, když se člověk před ostatními uzavírá, ačkoli by je rád měl ve svém životě.“

„Fakt?“

Přikývla. „Jo. Takže chci říct: Zapomeň na to. Začínáme znovu.“

Ulehčeně jsem vydechla. „Znamená to, že pozvání na filmový večer pořád platí?“

Everly se zaculila. „Jasně že platí. Jestli teda nemáš nic proti hororům.“

Už jsem se nedokázala déle udržet. Udělala jsem dva kroky směrem k ní a objala ji. „Ani náhodou,“ řekla jsem s úlevou.

Everly mě také vřele objala. „Skvělý. A při té příležitosti mi budeš moct sdělit, co to k čertu má Blake dneska za lubem.“

Pustila jsem ji a ucítila, jak mi červenají tváře. „Provedu.“

Ozvalo se zaklepání. Otočily jsme se ke dveřím, v nichž stál Nolan. Zvedl ruku. „Blake nás pro dnešek propustil.“ Podíval se na mě stejně tajemně a spiklenecky jako předtím Everly.

„Napišu ti ohledně toho filmového večera,“ řekla Everly a přistoupila ke svému příteli.

„A já tentokrát odpovím. Slibuju,“ prohlásila jsem, zatímco si Everly a Nolan oblékali bundy.

„Tak vám přejeme příjemnou zábavu,“ řekl Nolan, položil ruku Everly na záda a zamířil s ní ke dveřím.

Během rozloučení už jsem přemýšlela, co mě to propánakrále nahoře asi čeká. Přesto jsem se za nimi dívala tak dlouho, dokud nedošli až na ulici. Teprve pak jsem zavřela dveře a zhluboka se nadechla.

Najednou jsem měla v puse úplně sucho. Vůbec jsem netušila, co Blake chystal, a teď když jsme konečně byli sami, už jsem ani na vteřinu nezaváhala a vyběhla po schodech nahoru. Zaklepala jsem na dveře.

„Počkej!“ ozval se zevnitř jeho hlas. O chvíli později pootevřel dveře, vyklouzl ven a zase je za sebou zavřel. Otočil se ke mně. Lehce nadzvedl pravý koutek. „Ahoj.“

„Ahoj,“ odpověděla jsem tiše. I když jsme byli sami, neměla jsem odvahu udělat první krok.

Blake se díkybohu nijak nezdráhal. Samozřejmým pohybem mi položil ruce na boky a přitáhl si mě k sobě. „Jestli se ti to nebude líbit, tak mi to řekni, o.k.“ zašeptal a opřel si bradu o moji hlavu.

Přikývla jsem. Pomalu jsem začínala mít strach. Co to tam na mě proboha čeká?

„Provedu,“ slíbila jsem.

„Fajn. Zavři oči.“

Poslechla jsem ho.

Blake otevřel dveře a stoupl si za mě. Opatrně mě postrkoval kupředu, ruce stále ještě něžně položené na mých bocích.

„Tak,“ pronesl po pár krocích. Pustil mě a za okamžik jsem slyšela, jak zavřel dveře. Ihned byl zase zpátky u mě. Cítila jsem v zádech jeho teplo. „Teď se můžeš podívat.“

S bušícím srdcem jsem otevřela oči – a dech se mi zastavil.

Vůbec jsem Blakeův pokoj nepoznávala. Většina nábytku byla odsunutá do rohu a překrytá šedým přehozem. Na zemi Blake vytvořil doslova kouzelné místo z matrace, bezpočtu polštářků a měkoučkých dek. Pokoj příjemně osvětlovala malá lampička. Na nočním stolku, který teď sloužil jako odkládací stolek hned vedle matrace, ležel talíř se sušenkami a velká mísa s čerstvým, lákavě vonícím popcornem. Ale třešničkou na dortu byl světelný řetěz na protější stěně, který tvořil velký obdélník a ohraničoval plochu osvětlenou světlem projektoru.

Hleděla jsem na to a neměla slov. Pak jsem se k němu napůl otočila. „Tohle... Tohle všechno jsi připravil pro mě?“ zašeptala jsem.

Přikývl. „Vlastně jsem původně chtěl jen skromně pokrčit rameny, ale i přes Nolanovu asistenci to byla docela fuška, přesunout v tak krátký době všechnen nábytek. Takže očekávám hodně chvály. A polibků.“

Jen jsem na něho zírala. Pak jsem se podívala zpátky na útulné ležení, které v pokoji vytvořil.

Polkla jsem knedlík v krku. Blake mě chytil za ruku a dovedl k matraci. Sedl si na ni a zády se opřel o postel, rovněž zakrytou dekou, zřejmě proto, že byla teď bez matrace. V příštím okamžiku mě stáhl k sobě. Posadila jsem se k němu, mezi jeho nohy. Objal mě v pase a já se k němu přitulila.

„Teď se prosím nenaštví, oukej?“ řekl tiše.

Nakrčila jsem čelo a otočila hlavu, abych se na něho mohla podívat. „Proč bych měla? Tohle je to nejkrásnější, co pro mě kdy kdo udělal.“

Zvedl ruku a naznačil mi, abych chvíli počkala. Otevřel laptop, který ležel na zemi vedle matrace a byl připojený k projektoru. Párkrát cosi zmáčkl.

Konečně jsem pochopila důvod jeho záhadných slov. Na provizorním plátně se objevil nápis z kroucených bílých písmen ozdobených trny – *Pokroucená růže*.

Okamžitě mi ztuhla ramena. Vlastně jsem doufala, že se mi podaří všemu tomu stresu a ponurým myšlenkám ohledně seriálu uniknout. Víkend u rodičů tomu rozhodně nepomohl, stejně jako neustálé zprávy, které mi na telefon chodily snad každou minutu. Někdy už se mi dokonce i zdálo, že mobil vibruje, přestože jsem funkci upozornění na příchozí zprávy už dávno vypnula.

„Pokaždý když přijde řeč na *Pokroucenou růži*, tak se tématu vyhýbáš. Já to chápu. Ten seriál byl tvůj sen a oni ti ho vzali,“ prohlásil těsně vedle mého ucha, zatímco mě rukou hladil po břiše. „Ale to, co jsi dokázala, je úžasný. Nemůžeš od toho utíkat pryč ani to ignorovat.“

Ačkoli mi jeho slova pronikala hluboko do nitra, jen jsem zavrtěla hlavou. Nemohla jsem uvěřit, že

to vážně chce probírat. A nevěděla jsem, jestli to zvládnu.

Milovala jsem *Pokroucenou růži*. Milovala jsem ji už ve chvíli, když jsem poprvé četla scénář. A ačkoli pro mě seriál i ta fanouškovská kampaň hodně znamenaly, silně jsem vnímala jakousi vnitřní bariéru, kterou jsem nedokázala překonat. Kromě pozitivních vzpomínek totiž existovaly i takové, které mě pronásledovaly a souvisely s koncem mojí kariéry. A o těch jsem Blakeovi ještě neřekla.

„Já nevím, Blakeu,“ prohlásila jsem po delší odmlce, v níž jsem jako omámená zírala na písmena na stěně.

„Jenom první díl. Chtěl bych, aby sis uvědomila, co jsi dokázala. Jeden díl, a potom se podíváme na cokoli, co budeš chtít.“

Naskočila mi husí kůže. Jestli na mě bude mluvit takhle, nedokážu odporovat. Bez ohledu na to, co navrhone. Takže jsem jen krátce přikývla.

Blake bez meškání stiskl klávesu mezerníku a spustil tak první díl seriálu.

V puse jsem měla úplně sucho, a když jsem na stěně spatřila svůj obličej, nejraději bych si přes hlavu přetáhla deku.

„Máš strašně ztuhlá ramena,“ zamumlal Blake sedící za mnou a pohládl mi je.

„Je divný dívat se sám na sebe,“ odpověděla jsem a přitulila se k němu ještě těsněji.

Blake sáhl volnou rukou po popcornu a vhodil si hrst do pusy. Pak vzal sušenku a kousek mi odlomil.

„Dej si sušenku. To tě uvolní.“

Zvedla jsem obočí, ale když přede mě strčil sušenku, otevřela jsem pusu. Byly to moje oblíbené, s bílou čokoládou a lískovými oříšky, a dokonce byly i teplé, takže čokoláda se v puse doslova rozplývala.

„Ty jsi mi upekl sušenky?“ zeptala jsem se překvapeně.

Blake za mnou zřejmě přikývl, protože mě na krku zašimraly jeho vlasy. „Přesně tak.“

Dal si tolik práce, aby připravil pokoj a proměnil ho v domácí kino, upekl mi sušenky, a navíc byl natolik pozorný, že si všiml, co se se mnou dělo pokaždé, když přišla řeč na seriál.

Otočila jsem se, abych mu viděla do tváře. Pak jsem mu jednu ruku položila na prsa, nasávala do sebe jeho teplo, vědomě a co nejintenzivněji, potom se předklonila a políbila ho.

Vypadal překvapeně, ale pak rozevřel rty a můj polibek opětoval.

Chutnal po popcornu, mých snech a tajných touhách. Zrovna jsem se chtěla úplně otočit k němu a polibek ještě prohloubit, ale přerušil ho, těžce oddychoval a opřel si hlavu o můj spánek.

„Pamatuj si přesně, kde jsme přestali,“ zašeptal. „Hned jak skončí tenhle díl, budeme pokračovat.“

Odfrkla jsem si a otočila se zpátky dopředu. „No bezva.“

Na plátně bylo vidět Sadie – mě –, jak kráčí přes školní dvůr. Náhle zakopla a z ruky jí vyklouzl tablet. Jako kouzlem ho Nathan – Sam –, stojící vedle ní, zachytil, usmál se na ni, vrátil jí ho a pokračoval ve své cestě přes dvůr.

Úplně jasně jsem si vzpomínala na den, kdy jsme tuhle scénu opakovaně natáčeli. Byl to můj

a Samův první natáčecí den a ještě jsme se moc dobře neznali, ale okamžitě jsme věděli, že jsme na stejné vlnové délce, což ve chvíli, kdy postáváte v ledové zimě na place a máte se tvářit, jako že je vám teplo, dost ulehčuje situaci.

Děj pokračoval a už se objevovaly první známky čehosi nadpřirozeného: ve škole, v pokoji Sadie nebo na autě její kamarádky Hannah, kde byly vidět škrábance od obrovských drápů. Následovala scéna, jak si jde Sadie v noci zaběhat. Na uších má sluchátka s velmi hlasitou hudbou a při pozorném sledování obrazovky bylo vidět, že se za ní pohybují jakési stíny a stále víc se přibližují.

Blake se zachvěl. „Tohle je pěkně strašidelný.“

Přikývla jsem, nebyla jsem schopná ze sebe dostat ani slovo. Čím déle jsem se dívala, tím víc se trhlinka v mojí vnitřní bariéře zvětšovala.

Pak přišel první opravdový rozhovor mezi Sadie a Nathanem, při němž se Sadie chová poněkud odtažitě, protože jí Nathan připadá moc drzý, což její kamarádka Hannah hlasitě kvituje. Vzpomínala jsem na to, jak jsme se toho dne při natáčení nasmáli. Byl to sice teprve náš pátý natáčecí den, ale už jsme si jeden druhého oblíbili. Vzpomínala jsem na naše blbnutí v maskérně, kterým jsme silně zkoušeli trpělivost vizážistek. Vzpomínala jsem na čtecí zkoušky, kdy jsme se do textu tak položili, že jsme skoro nedokázali sedět.

Minuty ubíhaly a já jako omámená hleděla na stěnu, polapená vzpomínkami a pocity, které ve mně tenhle seriál vyvolával. Když na konci dílu objevili ve škole tělo Hannah a Nathan objal Sadie, aby jí pohled na mrtvou kamarádku zakryl, vstoupily mi do očí slzy.

„Jen se dívej,“ zašeptal mi Blake do ucha. Chytil mě za ruku a propletl své prsty s mými. „Tohle byl

vždycky tvůj sen. Víím, že Los Angeles ti nepřineslo to, co si zasloužíš. A kdybys znovu chtěla hrát, tak prostě hraj.“

Pohled jsem měla rozmazaný slzami. Zavrtěla jsem hlavou. To byla moje automatická reakce, kdykoli mě napadlo na hraní jen pomyslet.

Blake si mě přitáhl na klín a pozorně si mě prohlížel. „Řekla jsi, že to pro mě ještě neskončilo. A totéž platí i pro tebe, Jude.“ Stiskl mi ruku, která byla stále propletená s jeho. „Ještě vůbec to pro tebe neskončilo.“

Zabořila jsem obličej do jeho krku a při závěrečné melodii seriálu se rozplakala.

Blake mě pevně objímal a šeptal mi do ucha uklidňující a zároveň povzbudivá slova, pořád dokola, až se moje vnitřní bariéra zhroutila docela. Ze všech sil jsem se držela jeho těla a jeho slov.

Možná měl pravdu.

Možná to pro mě doopravdy ještě neskončilo.

kapitola 32

Když jsem druhý den doprovázela Blakea na rehabilitaci, bylo všechno jako dřív – a přesto úplně jinak. Od chvíle, kdy jsme sem naposledy jeli společně, se toho tolik změnilo. A i když jsem se dnes ráno musela plížit z jeho pokoje, aby mě nikdo neviděl, a při snídani ze všech sil předstírala, že se nic neděje, měla jsem z toho dobrý pocit.

Ted' jsem seděla na svém obvyklém místě v tělocvičně, na stolku před sebou měla otevřený laptop a vedle něj mobil. Ale místo toho, abych odpovídala na zprávy, což jsem si předsevzala, jsem usrkávala vodu a s hlavou v dlaních sledovala Blakea.

Mého Blakea.

Nemohla jsem uvěřit, že je zase můj. A já jeho. Tentokrát mi dovolil se na něj při cvičení dívat. Už jsem nemusela tajit, co se mnou dělá pohled na něj, když posiluje.

Zrovna měl na zádech slashpipe naplněnou vodou. Pořád mu padala. Nohy se mu třásly a místy ztrácel rovnováhu, jak se tekutina přelévала z jedné strany na druhou. Obličej se mu leskl potem a byl celý červený. Ale tentokrát se mu to povedlo.

Skoro se mi chtělo zavýsknout radostí, když jsem letmo zahlédla, že se mi rozblikal telefon. Opět neznámý volající. Přestala jsem se dívat na Blakea a vzala hovor.

„Haló?“

„Jude! Konečně! Už jsem se bál, že mám špatné číslo,“ ozval se mužský hlas na opačném konci. Chvilku mi trvalo, než jsem ho dokázala zařadit.

„Same?“

„Jo, jsem to já.“

Srdce mi náhlým rozrušením tlouklo až v krku.
„Ach můj bože, ahoj!“

„Taky zdravím, to je doba, co jsme se neslyšeli.“

„Já nejsem ten, kdo si změnil telefonní číslo a lze ho zastihnout jen přes Instagram.“

„Oj, no jo no. Po poslední premiéře se moje číslo nějak dostalo na veřejnost a telefon mi úplně shořel,“ vysvětloval. V pozadí byl slyšet tichý šramot. „Řeknu ti, jsem vážně rád, že tě zase slyším.“

Cítila jsem, jak se ve mně při jeho slovech rozlévá teplo.

„Já taky,“ řekla jsem a začala přerovnávat věci na skleněném stolku před sebou. Přitiskla jsem na chladnou skleněnou desku palec a zanechala tak po sobě otisk, který po chvíli zase zmizel.

„To je pecka, s tou novou řadou, že jo?“
Rozrušením mu přeskakoval hlas. „Vůbec tomu nemůžu uvěřit.“

„Ty myslíš, že by to vážně mohlo vyjít?“ zeptala jsem se a podívala se z okna. Venku zrovna několik aut vyjíždělo z parkoviště.

„Proto ti volám. Zrovna jsem mluvil se svojí agentkou. Říkala, že už najali scenáristu, mají vytvořený rozpočet a první scény jsou připravené.“

Vyděsila jsem se. „Fakt?“

„Jo. A tvrdila, že producenti už jednají s nějakou vysílací stanicí. Ale pořád ještě to není úplně jistý. Vždyť víš, jak to chodí.“

Došla mi slova. Na okamžik jsem si vůbec nedokázala srovnat myšlenky. „To zní, jako by to

ale už bylo hodně blízko, co?“

„Rozhodně. Tvůj agent tě ještě nekontaktoval?“

Zadívala jsem se zpátky na skleněný stůl a prsty přejížděla po jeho okraji. Pak jsem spolkla knedlík v krku a vzpomněla si na minulou noc. Na Blakeova slova. Na naději, která ve mně pomaloučku klíčila.

„Já... Já už žádného agenta nemám, Same. Nějak to v L.A. nedopadlo a agentura se na mě nakonec vykašlala.“

„Do háje, proč jsi nic neřekla?“

Neodpověděla jsem.

Tiše pokračoval: „Tohle budu točit jedině s tebou. To je naprosto jasný. Nevadilo by ti, kdybych o tom řekl své agentce? Vsadím se, že by tě ráda zastupovala.“

Zavřela jsem oči a pevně stiskla víčka. Když jsem je znovu otevřela, spatřila jsem Blakea, kterému se opět nepovedlo udržet slámapu a ta mu spadla na zem. S urputným výrazem ve tváři ji zvedl a přitom se zapotácel. Trenér ho zachytil. Blake několikrát zhluboka vydechl a pak si tréninkovou pomůcku zase naložil na ramena.

Ještě není konec, našeptával mi jakýsi hlas.

„To by... To by bylo vážně skvělé,“ vydala jsem ze sebe konečně.

„Tak já jí na tebe předám kontakt, jo?“

Souhlasila jsem.

Sam slíbil, že znovu zavolá, jakmile bude o obnovení natáčení vědět víc, a pak jsme se rozloučili.

Opřela jsem se o opěradlo židle a znovu si náš rozhovor v duchu přehrávala.

Fanouškům se opravdu podařilo něco velkého.

Zdá se, že se o druhou řadu *Pokroucené růže* dokonce zajímá víc stanic.

Možná mě bude kontaktovat Samova agentka.

Nemohla jsem uvěřit, že tohle všechno se událo v několika posledních dnech. A čemu jsem dokázala uvěřit ještě méně, byla skutečnost, že jsem při téhle myšlence cítila vzrušené chvění, a ne onen ledový strach, který mě normálně přepadl pokaždé, když mi někdo připomněl L.A. A věděla jsem naprosto přesně, komu za to vděčím.

Zvedla jsem pohled a zadívala se zpátky na Blakea. Znovu se mu nepodařilo udržet slashpipe na zádech a hlasitě zanádal. Oběma rukama si promnul obličej a prohodil pár slov s trenérem. Pak zavrtěl hlavou a otočil se. Svaly na trupu měl napjaté k prasknutí. Aniž bych od něj odtrhla oči, nacpala jsem si věci do tašky, popadla ji a prošla halou.

Blakeův trenér mi vyšel naproti a omluvně se usmíval. „Dneska nemá svůj den.“

„S kolenem je všechno v pořádku?“ zeptala jsem se a podívala se na Blakea, který stál opodál a otíral si ručníkem obličej.

„Otok už zmizel, to je dobré. Ale trvá to déle, než by si přál. To je úplně normální.“

Vzpomněla jsem si na rozhovor s Blakem, který jsme na tohle téma vedli. Na to, jak moc ho štvalo srovnávání s ostatními sportovci.

„Můžu pro něj něco udělat?“

Zamyšleně na mě pohlédl. „Podpora a povzbuzení nikdy neškodí.“

„To zvládnou,“ prohlásila jsem optimisticky a předsevzala si, že budu Blakea motivovat, stejně

jako on včera mě.

„Skvělé,“ odpověděl trenér a podíval se na hodinky. „Uděláme si krátkou přestávku a pak budeme pokračovat. Klidně si s ním můžeš promluvit. Pokaždé když jsi tady, má mnohem víc energie.“ Bylo to tak výmluvné, že jsem ucítila, jak se červenám. Pak na mě jen kývl a zmizel v zadní části haly.

Otočila jsem se a zamířila k Blakeovi. Seděl v tureckém sedu a s rukama v klíně na žíněnce. Sedla jsem si k němu.

„Jde ti to dobře.“

Zabručel. Jeho tělo bylo ještě pořád úplně napjaté.

„Je naprosto v pořádku, že to chvíli trvá, než zase nabereš veškerou kondici zpátky,“ pokračovala jsem.

Blake beze slov sáhl po láhvi s vodou a napil se.

„Vypadáš při cvičení tak sexy. Někdy si přeju, abych byla tou tyčí, na který děláš shyby.“

Zakuckal se. Plácala jsem ho po zádech, zatímco kašlal. Zakroutil hlavou a stranou se na mě podíval. V obličeji měl nepatrný úsměv. „Tyčí, na který dělám shyby? To jako vážně?“

Přikývla jsem. „Jo. Nebo jakýmkoli jiným nástrojem, se kterým cvičíš.“

Jeho úsměv se rozšířil a proměnil se v rošťácké zaculení, které jsem opětovala. Pak se zahleděl na slashpipe, ležící na zemi, a zase zvažněl. Svrástil čelo a podíval se na své ruce, v nichž si pohrával s láhví s vodou.

Opatrně jsem natáhla ruku a odhrnula mu z čela zbloudilý pramen zpocených vlasů.

„Já ti věřím.“

Podíval se na mě. V jeho pohledu se zračila pochybnost, jako by sám to, co jsem právě prohlásila, nedokázal. Ale věděla jsem, že není konec, že přijdou další dny. Dny, kdy z něj sebevědomí úplně srší a kdy má pocit, že dokáže dobýt celý svět. Potřeboval jen pomoci se přenastavit. Podobně jako když on včera pomohl mně získat zase o něco víc sebedůvěry.

„Já ti věřím,“ opakovala jsem pevným hlasem.

Zavřel oči, zatímco jsem si dál pohrávala s jeho vlasy. Poddal se mým dotekům a nechal mě. Až když byla jeho přestávka u konce a trenér se vrátil, stáhla jsem ruku zpátky.

Blake otevřel oči. Poznala jsem v nich nádech bolesti.

„Díky,“ zašeptal.

„Kdykoli,“ zašeptala jsem jako odpověď.

Pak jsme vstali. Vrátila jsem se na své místo a sledovala Blakea, jak se s novým odhodláním pustil do dalšího cvičení.

Doma Blakea kamarádi bombardovali zprávami. Na dnešní večer byla v *Hillhouse* naplánovaná party a Blakeova přítomnost byla evidentně bezpodmínečně nutná. A Blake chtěl, abych šla s ním.

Bylo to poprvé, co mě pozval, abych strávila čas s ním a jeho kamarády. Celá rozrušená jsem se připravovala na večer – oblékla jsem si ty modré šaty, které jsem měla na společné večeri s rodiči, a na líčení a vlasech jsem si dala obzvlášť záležet. Chtěla jsem, aby všechno bylo perfektní.

„Můžeš pohnout?“ ozval se Camův rozčilený hlas za dveřmi koupelny, než na ně zabouchal otevřenou dlaní. „Už fakt musím s pískem.“

„Jak sladké, Camerone. Vážně sladké,“ zavolala jsem na něj a prohrábla si vlasy, aby nevypadaly příliš uhlazeně. Pak jsem si na rty nanesla svůj oblíbený lesk, otevřela dveře a vyšla ven.

Cam vytřeštil oči.

Udělal jsem krok stranou a pokynula rukou směrem do koupelny. „Je jen tvoje.“

Nepřestával na mě zírat. Sjížděl mě pohledem odshora dolů a zase nahoru a lehce mu zčervenaly tváře. „Sakryš, neměla bys chuť vyjít si přece jenom radši se mnou?“ zamumlal.

„Možná někdy příště,“ odpověděla jsem a prošla kolem něj.

Cosi zabručel, ale už jsem mu nerozuměla, protože jsem scházela dolů po schodech. Když jsem dole zahlédla Blakea, jak se se založenýma rukama opírá o stěnu, zpomalila jsem.

„Možná někdy příště?“ zeptal se a zvedl pohled nahoru mým směrem. Pootevřel ústa. Lačně si mě prohlížel.

Okamžitě mě polilo horko. Měla jsem pocit, jako bych se najednou začala rozpínat.

„A co jsem měla říct?“ zeptala jsem se, když jsem sešla na poslední schod.

Zdálo se, že Blake mě vůbec nevnímá. Automatickým pohybem se odlepil od stěny a udělal krok směrem ke mně. Ani se nerozhlédl, jestli nás někdo nesleduje, a chytil mě kolem pasu. Přitáhl si mě k sobě a obličejem se zabořil do prohlubně mého krku.

„Co kdybychom tu zůstali?“ zašeptal.

Jeho hlas mi tančil po kůži. Podlomila se mi kolena. Přesto jsem zavrtěla hlavou. „To bych si bývala mohla nechat svoje avokádové pyžámko.“

„Víš, že avokádo zbožňuju.“

„Mh hm,“ snažila jsem se odpoutat pozornost od jeho polibků na mém krku.

Nechápala jsem, jak je možné, že se k sobě chováme zase takhle. Že mi dává pocit, že jsem chtěná. Že se mě dotýká způsobem, jako bychom prostě odedávna existovali jen my dva a nikdo jiný.

Nad námi zaklaply dveře a Blake se ode mě rychle odtáhl. Odvrátil pohled, přešel k věšákům a já v krku ucítla knedlík.

„Tak jak? Já jsem hotovej. Kde to vážne?“ zaslechla jsem nad sebou Camův hlas. Pořád ještě jsem zpracovávala všechny ty pocity, které ve mně právě Blake svou blízkostí rozdmýchal, a tak jsem jen pokrčila rameny.

„EZRO! OTISI!“ zařval Cam tak hlasitě, až mi začalo drnčet v uších.

Blake mi podal bundu a já vklouzla dovnitř.

O chvíličku později se objevil Otis a se sklopenou hlavou se přišoural i můj bratr. Vypadal, jako by od našeho příjezdu nezamhouřil oko. Zavěsila jsem se do něj a vykročili jsme z domu směrem ke klubu. Po cestě jsem mu vyprávěla o svém telefonátu se Samem. Alespoň na chvíli se mu na tváři objevil nepatrný úsměv.

Zanedlouho jsme dorazili k *Hillhouse*. Blakeovi kamarádi obsadili stůl úplně vzadu, což znamenalo, že jsme se nejprve museli prodrat skrz taneční parket.

Zahlédla jsem Everly a Scotta, pak Dawn, Spencera a Sawyer s Isaacem. Než jsem mohla

pozdravit Everly, představili mi další dva páry, které jsem ještě neznala – Monicu s Ethanem a Allie s Kadenem. Pak jsem se otočila k Everly.

Vřele se na mě usmála a objala mě. Konečně jsem měla pocit, že už nemusím být opatrná, a srdečně jsem její objetí opětovala.

Pak byl na řadě Scott. Dnes se kupodivu neobvykle držel zpátky. Když jsem k němu došla, všimla jsem si, že má divně rozcuchané vlasy, jako by si je nervózně prohraboval prsty. Sjel pohledem kamsi za mě, pak na mě a nakonec se zadíval na podlahu.

Objala jsem ho a tiše mu zašeptala do ucha: „Jsi v pohodě?“

Pustil mě a energicky přikývl. „Jasně. Vždyť mě znáš.“ Jeho úsměv ale stejně působil nepatrně strojeně, jenže než jsem stihla zareagovat, někdo mě postrčil dál.

O něco později jsem spolu s Ezrou a Blakem seděla na lavičce jednoho z výklenků, které naše početná skupinka okupovala. Vlevo před námi seděli Otis a Scott a pohupovali se do rytmu hudby, Scott si lžičkou pohrával se svým nápojem. Cam se vydal obstarat pití nám, nově příchozím. Vpravo pak na jedné židli seděli nepřehlédnutelní Sawyer a Isaac.

„Jak se vlastně znáte?“ zeptala se Dawn, naklánějící se přes Everly, a naznačila směrem ke mně, Ezrovi a Blakeovi.

„Blake se přestěhoval k nám do vedlejšího baráku, když mi bylo šest a Ezrovi sedm,“ odpověděla jsem.

„To je krásný,“ prohlásily Dawn s Everly téměř jednohlasně. Zjevně spolu trávily tolik času, že už mluvily skoro stejně. Jak roztomilé, napadlo mě.

„Já bych tě taky chtěla znát už od svých šesti let,“ řekla Sawyer Isaacovi a prohrábla mu vlasy.

Isaac se ušklíbl. „Tak to si nemyslím. Tenkrát bych s tebou neprohodil ani slovo. Jak jsem narazil na nový lidi, začal jsem se potit a koktat jako blázen.“

„To neva. Já už bych z tebe něco dostala,“ pronesla Sawyer.

Sladce se na ni usmál. „To je fakt. Jestli by to tenkrát někdo zvládl, tak ty. O tom nepochybuju.“

„Jude sice nekoktala, ale pokaždý když nás rodiče dotlačili k tomu, abychom si společně hráli, schovávala se za Ezru,“ řekl Blake.

Téměř současně jsem ucítla, že se mi něco otřelo o nohu. Podívala jsem se pod stůl a zjistila, že je to Blake.

„Zato jsem si ale ještě v sedmi necucala palec,“ opáčila jsem s úsměvem a špičkou strčila do jeho nohy. Jen tenhle malý dotek stačil k tomu, aby se mi tělem rozlilo příjemné teplo.

„Tos měl říct, kámo, obstaral bych ti dudlíka,“ zvolal se smíchem Otis.

Blake si přitiskl dlaň na prsa a střelil po mně jiskřivým pohledem, jako bych ho bolestivě zasáhla.

V tu chvíli se vrátil Cam s tácem plným drinků. Rozdal nám sklenice a nakonec doprostřed stolu položil talířek s mozzarellovými jednohubkami. Pak se natlačil k nám na lavičku.

Natáhla jsem se pro jednohubku a zakousla se do ní. Blakeova noha přitom následovala můj pohyb. Koutkem oka jsem viděla, že mě nepřestává sledovat.

„Já už se s nikým z doby základky nevidám. Ani si to neumím představit,“ řekl po chvíli Scott.

„Protože ses tak strašně změnil?“ zeptala se Everly.

Pokrčil rameny. „Asi, a taky že jsem s většinou z nich neměl nic moc společného.“

„Nemůžeš lidi jen tak zaškatulkovat, říct, že pro tebe nejsou dost dobrý, a přestat se s nima stýkat. Jestli to tak děláš s každým, tak se divím, že ještě vůbec máš nějaký kamarády,“ přihlásil se náhle ke slovu Ezra, aniž zvedl pohled od svého piva.

Všichni se zarazili, včetně mě. Věděla jsem, že má brácha starosti, ale nemusel si je vylévat na Scottovi ani nikom jiném z nás.

„Ezro,“ zasyčela jsem.

Jen pokrčil rameny. Pak zvedl láhev piva k ústům a několika hlubokými doušky se napil.

„To je v pohodě,“ zamumlal Scott a začal si znovu pohrávat se lžičkou ve svém koktejlu, tentokrát tak vehementně, až kostičky ledu hlasitě cinkaly.

„Fajn, takže když už je nálada na bodu mrazu... Kdo má chuť si zatancovat?“ zeptal se Cam a Otis okamžitě vyskočil.

Sawyer a Isaac přikývli a zvedli se také, Dawn se naklonila k vedlejšímu výklenku a chystala se svému příteli zaklepat na rameno, ale Spencer jako by měl šestý smysl – ještě než se ho dotkla, otočil se a usmál se na ni.

Vstala jsem, aby Dawn mohla projít, ale než jsem se stihla znovu posadit, popadl mě Cam za ruku a táhl mě s sebou. Zoufalým pohledem jsem prosila o pomoc Blakea, ale vydat se mezi stovky tančících lidí na místy mokré parket rozhodně

nebylo nic pro jeho koleno. Podíval se na mě a já se omluvně usmála, načež mě ostatní odtáhli pryč.

Domluvili jsme se s Blakem, že o nás zatím nikomu neřekneme, ale teď jsem se sama sebe ptala, proč jsme si mysleli, že je to dobrý nápad. V tomhle okamžiku bych dala bůhvíco za to, abych mohla být s ním. Sedět mu na klíně. Cítit na sobě jeho ruce. Blake ze mě navíc ani na vteřinu nespouštěl oči. Ani ve chvíli, kdy mě Otis a Cam roztáčeli v rytmu jakéhosi elektronického beatu, ani když se mě Dawn s Everly snažily naučit nějakou choreografii, při níž se obě spíš svíjely smíchy, než doopravdy tančily. A ani tehdy, když jsem si tančila sama pro sebe a přitom se dívala jen na něj. I přes vzdálenost mezi námi jsem viděla, jak mu s každou písní potemňují oči, jak ztěžka polyká a jak mě pohledem sjíždí odshora až dolů. Vzpomněla jsem si na naše předchozí noci a do tváří se mi vlila horkost. Vzpomněla jsem si na jeho sliby. Na jeho slova, která mě uvnitř hluboce zasáhla. Na jeho ústa spojená s mými.

Musela jsem se podívat jinam. Protože jsem nebyla daleko od toho, udělat nějakou hloupost.

„Ale,“ zvolal najednou Otis. „Tak nakonec se přece jen rozhodl pro malý taneček.“

Rychle jsem se ohlédla a na okamžik se mi zastavilo srdce.

Blake vstal a mířil k nám. Šel pomalu a zamysleně, odstrčil pár lidí z cesty a kráčel přes taneční parket přímo ke mně, aniž mě spustil z očí.

Přestože všichni kolem mě tančili a vlnili se v rytmu hudby, byla jsem jako zhypnotizovaná. Jako by vteřiny ubíhaly ve zpomaleném tempu. Když ke mně přistoupil, přestala jsem dýchat. Chtěla jsem zrovna něco říct, když Blake vzal můj

obličej do dlaní. V příštím okamžiku se sklonil a políbil mě.

Tady. Uprostřed tanečního parketu.

Přede všemi.

Jazykem mi rozevřel rty a rukama mi z obličeje přešel přes krk a ramena k pasu, aby si mě k sobě přitiskl.

Nebyl to dlouhý polibek, ale vtiskl se mi do paměti, takže na něj nikdy nezapomenu.

Blake mě pustil a těžce oddychoval. Hučelo mi v uších.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se a doufala, že to bylo dostatečně nahlas, aby mě slyšel.

V očích měl pouze odhodlání. A bezbřehou jistotu. „Líbám tě,“ odpověděl chraplavým hlasem.

Zavrtěla jsem hlavou a podívala se na něj. „My jsme vážně hrozně špatní v udržování tajemství.“

„Kašlu na tajnosti,“ opáčil. „Měli jsme prostě zůstat doma, jak jsem navrhoval.“

Místo odpovědi jsem ho objala kolem krku a znovu ho políbila. Sotva dýchal a mně bylo úplně fuk, že nejsme sami. Jen matně jsem vnímala výskot Cama a Otise vedle nás a tlumeně ke mně doléhaly útržky slov. Ale nedokázala jsem se na nic soustředit. Protože to, co Blake právě řekl, a skutečnost, že mě takovým způsobem políbil na veřejnosti – to bylo jediné, co pro mě v tuhle chvíli bylo důležité.

Chtěli jsme zjistit, kam nás naše situace zavede. A teď před námi stála odpověď tak jasně jako nikdy předtím. Naše cesty nás přivedly sem, do náruče druhého, jako by to tak mělo být vždycky. Jako bychom k tomu byli předurčení, bez ohledu na osud nebo činy druhých.

„Pojďme,“ zašeptal Blake, když jsme se od sebe znovu oddálili.

Dokázala jsem jen přikývnout, ale to mu stačilo. Jednou paží mě vzal kolem pasu a razil nám cestu směrem k východu.

kapitola 33

Do domu jsme se spíš vpotáceli, než vešli. Blake kopl do dveří a ty se s hlasitým bouchnutím zaklaply. Pak mě strkal chodbou směrem ke schodům. Museli jsme se pustit, abychom nahoru dorazili bez úrazu. Když jsme se ocitli před jeho pokojem, pohladil mě v týlu a znovu mě políbil. Netušila jsem, co se děje, ucítila jsem v ústech jeho jazyk a všechno kolem nás se začalo točit. Podlomila se mi kolena, a tak jsem se ho pevně chytila.

Na okamžik se oddálil, aby se nadechl. „Jude,“ zašeptal.

Řekl tím úplně všechno. Jak moc mu tohle chybělo. Že po mně toužil úplně stejně jako už několik měsíců já po něm. A že mě chce, celou a úplně.

Ztěžka polkl a pohledem mi sjel od očí ke rtům a zase zpátky. Zdálo se, jako by chtěl ještě něco říct, ale nakonec si to rozmyslel. Když se opět dotkl mých rtů, líbal mě takovým způsobem, jako by na tom závisel jeho život.

A já jeho dotečky se stejnou vášní opětovala. Sevřel mě na zádech svou pevnou paží a přitáhl si mě tak těsně, že mezi námi nezbyl už ani milimetr místa. Po pár krocích jsme stanuli v jeho pokoji. Další dveře za námi zaklaply.

„Tys mě políbil. Před všemi kamarády,“ zašeptala jsem, zatímco se naše rty nepřestávaly dotýkat.

„Mh hm,“ špitl a chytil svými zuby můj spodní ret. Lehce stiskl a já zalapala po dechu a zabořila mu prsty do ramen. Zasténal.

„Je ti jasné, že teď o nás vědí úplně všichni.“ Moje slova zněla udýchaně a úsečně, ale

bylo mi to jedno. Pro stud už mezi námi nebylo místo.

„To je mi úplně fuk,“ zašeptal a chytil mě za boky. Políbil mě na spánek. Na tvář. Pak zlehka přešel k mým rtům a pár milimetrů nad nimi se zastavil. „To, co je mezi mnou a tebou, by nemělo být tajemstvím. Chci po tobě všechno. Chci tě ve svém životě. A právě teď ve své posteli.“

Zasmála jsem se, ale můj smích se proměnil v udýchané sípání, protože mě pevně chytil a přitáhl k sobě. Na břicho jsem cítila jeho erekci, horkou a tvrdou.

Zabořila jsem mu prsty do vlasů a políbila ho.

Ztratili jsme se v polibcích, už jsme o ničem nepřemýšleli. Naše jazyky vášnivě tančily v těsném spojení, Blakeovy ruce klouzaly po mém těle. Objala jsem jeho silné paže a pevně ho k sobě přitiskla. Mezi prsty jsem cítila jeho svaly, na kůži jeho horké polibky. Byla jsem jako omámená a současně měla tolik energie, až jsem se třásla.

„Taky tě chci. Nikdy jsem tě nepřestala chtít,“ zašeptala jsem u jeho rtů.

Při těchto slovech se mu z hrudi ozvalo hluboké zamručení. V příštím okamžiku si začal pohrávat s lemem mých šatů a pomalu je sunul nahoru. Ruce se mu třásly, stejně jako ty moje, přesto si dával na čas. Prsty mi přešel po bocích a mně sjel mráz po zádech. Ve chvíli, kdy mi přetáhl šaty přes hlavu a nechal je spadnout na zem, jsem zalapala po dechu.

A pak se na mě zadíval, jako by mě viděl poprvé. Jeho pohled nešlo popsat slovy. V hlavě mi všechno kolem splynulo v jednu jedinou rozmazanou skvrnu, z níž vystupoval jen on.

Pomaloučku mi jednou rukou sjížděl z krku dolů, něžným pohybem mi vykresloval stopu mezi nahými prsy až na břicho. Sklouzl ke straně, na bok, a prstem projel linii pasu a okraj kalhotek. Pozoroval mě planoucím pohledem a mně naskočila husí kůže po celém těle.

Protože mi přišlo trochu nefér, že jsem polonahá jen já, zvedla jsem ruce ke knoflíčkům jeho košile a začala ji rozepínat. Několikrát jsem potřebovala více pokusů než jeden, ale Blake se mi rozhodně nechystal pomoci. Byl příliš zaneprázdněný něžným hlazením mých odhalených zad.

Když se mi konečně podařilo rozepnout celou košili, bez váhání jsem mu ji stáhla z ramen a ve stejné chvíli jsem se předklonila. Opatrně jsem ho začala líbat na prsou. Postavila jsem se na špičky, abych mu rty dosáhla na klíční kost. Jasně jsem si vzpomínala, že to bylo jedno z jeho oblíbených míst. Vzala jsem jeho kůži do svých rtů, pevně se přisála a Blake mi zabořil prsty do zad. Chtěla jsem totéž dělat po celém jeho těle. Líbat ho, olizovat jeho teplou kůži a zanechávat tak na jeho těle svou stopu. Tak dlouho jsem doufala, strachovala se a toužila po něm, a teď konečně patřil zase mně – nejraději bych to rozkřičela do celého světa.

Blake mě chytil za zadek a hnětl ho, pevně mě k sobě tiskl a já mu mezitím rukama přejížděla vyrytované svaly na zádech. Od doby, kdy jsme spolu byli naposledy, zřetelně zmohutněl. Všimla jsem si toho už při rehabilitacích, ale teď jsem to i cítila. A ten pohled a pocit mi rozpalovaly krev v žilách.

Blake si opřel čelo o moje. Zavřel oči a zdálo se, že se zcela poddává této chvíli. „Po tomhle se mi stýskalo,“ zašeptal, zatímco drsnými konečky prstů hladil mou kůži. Dotýkal se mých hýždí. Mých

zad. Mého týlu. Pak mi rukou vjel do vlasů a zaklonil mi hlavu, aby mě políbil. Přejížděl mi zuby po rtech a mně znovu naskočila husí kůže.

A pak už neexistovala žádná slova, jen horoucí dlaně a jeho hluboký vzdech, když jsem prsty nahmatala pásek a rozepnula mu kalhoty. Oheň mezi námi se každou vteřinou proměňoval ve spalující plameny, které nebylo možné zastavit.

Dotýkala jsem se ho všude, úplně všude, a on byl dychtivý stejně jako já. Nějak se nám podařilo dostat se bez pádu k posteli. Natočila jsem ho zády k ní a stiskla mu ramena, aby se posadil. Postel lehce zavržala. Vstoupila jsem mu mezi nohy, podobně jako minulý víkend v jeho dětském pokojíčku. Ale teď už mezi námi nebyla žádná nejistota.

Něžně jsem mu prohrábla vlasy. Rukama spočíval na zadní straně mých stehů a hladil je nahoru a dolů. Předklonila jsem se a políbila ho na čelo. Na nos. Na levý koutek úst. Na pravý. Vydal ze sebe netrpělivý vzdech a já ho s úsměvem políbila na rty. Opatrně jsem se mu posadila na klín. Zatlačila jsem mu na hrudník, aby si lehl. Poslechl. Pak jsem se mu rukama opřela po stranách obličeje a plně si užívala jeho žhavý pohled, kterým mě doslova opíjel.

„Myslela jsem na tebe každý den. Úplně každý,“ zašeptala jsem a předklonila se, abych ho políbila na krk. „A každou noc.“ Jeho hrdlo se pode mnou pohnulo, jak ztěžka polkl. „I v mých snech jsi existoval jenom ty.“

Pozvolna jsem svými polibky klouzala níž, a jak jsem naklonila pánev, ucítila jsem Blakea pevně ve svém středu. Z hrdla se mu vydral hluboký vzdech. Náhle vzal do dlaní můj obličej a přitáhl si mě znovu vzhůru. Když se jazykem prodrál do mých

úst, jako by se srazily dva přírodní živly. Rozpoutala se bouře, která nás oba do posledního kousíčku zcela pohltila. Došla mu trpělivost, cítila jsem, jak se ke mně téměř zoufale snaží dostat. Vzrušeně jsem dýchala, když mi rukou zajel pod kalhotky a dotkl se mé nahé kůže. Chvilku mi hnětl hýždě, pak mi stáhl kalhotky. V hrudi jsem zaznamenala jakési radostné očekávání, když kalhotky dopadly na zem a Blake si mě znovu přitáhl k sobě. Měl ústa na mých ústech, tělo na mém těle a ruce na mých nejintimnějších partiích. Hladil mě po zádech, kreslil mi něžné stopy po žebrech a pak sevřel v dlaních moje prsa. Jednou rukou pokračoval dolů. S jasným cílem pronikaly jeho prsty vlhkem, nahromaděným mezi mými stehny. Blake téměř sténal.

Vzdychla jsem, položila mu ruku na hrud' a předklonila se. Šel mi naproti a dychtivě mě políbil. Stále jsem se pohybovala v rytmu jeho zkušených prstů – dokud je neoddálil. Zoufale jsem zasténala. Když si o okamžik později vysvlékl boxerky, ztichla jsem. Fascinovaně jsem hleděla na jeho odhalený úd. Uchopila jsem ho a začala ho hladit, prostě jsem nemohla jinak. I tahle jeho část mi chyběla.

„Počkej,“ špitl Blake a stočil se ke straně, aby otevřel zásuvku nočního stolku. Zaslechla jsem šustění plastové fólie. Když znovu klesl na postel, držel v ruce kondom. Náhle jsem v břiše ucítila píchnutí. Zkoušela jsem ho přehlédnout, ale nedařilo se mi to. Ačkoli jsem nechtěla, začala jsem se v duchu ptát, s kým dalším asi použil kondom, když jsem tu nebyla.

„Hej,“ zamumlal Blake a sklonil se ke mně. Políbil mě na rameno. Byl to letmý dotek, lehoučký jako pírko, přesto jsem měla srdce stále sevřené. „Podívej se na mě.“

Poslechla jsem a podívala se mu do očí. Do očí, které jsem tak důvěrně znala, které na mě hleděly tak láskyplně a vroucně a ve kterých bylo tolik touhy. Touhy, jež odrážela tu moji.

„Jsem tady,“ řekl. „Jsem s tebou. A ty jsi se mnou. Přesně jak to má být.“

Přikývla jsem a zašeptala: „Ano.“

„Na ničem jiném nezáleží.“

„Ano.“ Znovu jsem špitla jen to jediné slovo. A s ním zmizela i ona kratičká pochybnost.

Blake mi odhrnul vlasy přes rameno a začal mě líbat v místech, kde začínaly růst. Ovinul mi paži kolem břicha, hladil mě na prsou, v pase a na všech místech, o nichž věděl, že mě rozpalují. V určitou chvíli už jsem to nevydržela. Obrátila jsem se a znovu se na něj posadila, ale dávala jsem pozor, abych se nedotýkala jeho zraněného kolena.

Blake mě objal kolem zad a posunul se dozadu, takže se opíral o čelo postele. Líbali jsme se snad celou věčnost. Uvnitř mě všechno bušilo a svíralo se, jak se mě zmocnila touha.

A pak se Blake oddálil a roztrhl fólii. Pomalu si navlékl kondom, zatímco jsem mu hleděla do obličeje. Tváře mu lehce zčervenaly a hnědé vlasy měl nepořádně rozčuchané, jak jsem se jimi předtím prohrabovala. Odhrnula jsem mu je z čela a on se na mě znovu podíval. V očích měl takovou touhu, až jsem zalapala po dechu.

A pak už neexistovala žádná slova. Nebylo potřeba se ptát, zda to, co děláme, je v pořádku. Poznala jsem mu to na očích. Slyšela jsem to v jeho soustředěném, pravidelném dechu. Cítila jsem to ve způsobu, jakým si mě hladce posadil na sebe a svým tvrdým penisem se dotkl mého vchodu. Oba jsme zadrželi dech. Pomalu do mě

pronikl. Obočí měl soustředěně zamračené, ústa mírně pootevřená. Lehce jsem mu prstem přejela přes rty. Pomaličku, kousek po kousku, jsem se spouštěla dolů, až ve mně byl celý. Teprve pak jsme oba současně vydechli.

Blake mě pevně objal a já jeho. Bylo to neuvěřitelné. *My spolu* jsme byli neuvěřitelní.

Tolik nocí jsem probděla a přemítala přesně o tomhle. Snila jsem o tom, jaké by to bylo, kdybychom dostali ještě jednu šanci. Jaké by to bylo, znovu cítit jeho blízkost. Představovala jsem si, jak se na sebe vášnivě vrháme. Ale tohle bylo mnohem víc. Překonalo to veškeré mé představy a bylo to nesrovnatelné.

Uvolnila jsem své objetí, abych se na něj mohla znovu podívat, vzala jsem do dlaní jeho zarostlou tvář a prsty mu přejela přes bradu.

„Jsi dokonalý,“ zašeptala jsem.

Blake se usmál. „Nápodobně.“

Pohnula jsem se opatrně nahoru a dolů. Blake zavřel oči a zaklonil hlavu. Vydal přitom ze sebe slastné zamručení, které mi proniklo celým tělem. Opakovala jsem svůj pohyb a přešla do pravidelného rytmu. Blake mě hladil a všude se mě dotýkal. Hladil mě na prsou a pak je začal mačkat, až jsem zavzdychala. Prohnula jsem se v zádech a zrychlila pohyb. Byla jsem teď divočejší.

„Panebože,“ zasténal Blake a chytil mě pevně za boky. Současně do mě pronikl hlouběji a našel velmi citlivé místo.

Vydala jsem ze sebe zoufalý vzdech, který jsem sama u sebe ještě neslyšela. Stalo se to úplně samo. A pak jsem nad svým tělem ztratila kontrolu. Existoval jen on a já, jeho zrychlený dech, jeho prsty, bořící se do mé kůže, a vzdechy, které

vydával. V hlavě mi vířily tisíce slov a každé z nich souviselo s ním. Chtěla jsem mu to říct, vyslovit úplně všechno, co k němu cítím, ale nemohla jsem.

Jako by tušil, že ve mně narůstá cosi, co před ním ukřívám, položil mi dlaň do týla a přinutil mě se na něj podívat. „Už není cesty zpátky, Jude,“ řekl chraplavým hlasem a důrazně přirazil.

Přestože neexistovalo nic, co by stálo mezi námi, bylo pro mě těžké ten pohled ustát.

Nezadržitelně jsem se blížila k vyvrcholení. Objala jsem ho a zrychlila svůj pohyb. Blake se uvnitř mě nepřestával pohybovat, přičemž ze mě ani na okamžik nespustil oči. Svaly v obličeji měl zřetelně napjaté. A pak sípavě zasténal. Když se kolem mě všechno rozplynulo, pevně jsme se chytili jeden druhého. Blake šeptal nesrozumitelná, zmatená slova, a ačkoli jsem jim nerozuměla, budu si je pamatovat do konce života.

kapitola 34

Ráno jsem se probudila v Blakeově objetí. Ležel za mnou, pohnul se a já v zádech ucítla teplo jeho hrudi. Přitiskla jsem se k němu těsněji, protože jsem z něj chtěla vnímat ještě víc, a on se zasmál. Na krku mě poškrábala jeho drsná tvář a lehce mě rozechvěla.

„Dobré ráno,“ zašeptal mi těsně u ucha a políbil mě na krk.

„Dobré ráno,“ zamumlala jsem.

Začal mě hladit po těle a přitiskl se ke mně tak, že jsem na hýždích ucítla, jak je tvrdý. Opřela jsem se o něj a on znovu vydal ten hluboký povzdech, který mnou pronikal skrz naskrz. Milovala jsem jeho hlas. Milovala jsem pocit, že jsem to já, kdo ho přivádí k šílenství.

Rukou mi přes břicho sklouzl mezi nohy a něžně se mě dotkl. Zatajila jsem dech.

„Nevím, jestli se nám někdy povede opustit tenhle pokoj,“ zamumlal těsně u mého krku.

„Tak to je v pořádku, já totiž vůbec nechci,“ řekla jsem se zadržným dechem. Položil si moji ruku na svoji a zintenzivnil tak tlak svých prstů. Následoval moje němé pokyny, dokud se mi nezačal zkracovat dech. Bylo to tak krásné. Tak nepopsatelně krásné. Ale jeho ruka mi nestačila. Sáhla jsem za sebe a uchopila jeho ztopoření.

Blake se okamžitě přidal, narážel do mé dlaně, dokud se jeho dech svou nepravidelností nepodobal mému. O okamžik později vzal ze stolku kondom, natáhl si ho a lehl si zpátky za mě. Vyšla jsem mu svým tělem vstříc a on do mě jemně vstoupil. Rozechvěle jsme oba vydechli.

Blake mě zezadu objal a pomalu do mě vnikal. Milovala jsem zvuky, které při tom vydával, a ptala se sama sebe, jestli se jich někdy dostatečně nabažím. Netrpělivě jsem mu zabořila nehty do paží, jimiž mě objímal kolem prsou, a pevně jsem se ho držela, zatímco on udržoval trýznivé tempo.

„Koleno je v pohodě?“ zašeptala jsem.

„Ach, Jude,“ vzdychl těsně za mým uchem. „Mě napadá takových věcí, co by se s mým kolenem daly dělat.“

„Vážně?“

„Mh hm.“ Vzal můj ušní lalůček mezi zuby a já zadržela dech, protože v tu chvíli zároveň pronikl hluboko do mě. „Dokážu výborně stát. Ty bys třeba mohla sedět na stole. Nebo na lince v kuchyni. Nebo klidně v koupelně. Tam je sprcha. Nebo umyvadlo, kterého by ses mohla držet. Anebo...“

Zasmála jsem se a tím ho přerušila. „To vypadá, jako by ses tím, co by se se mnou dalo dělat, dost intenzivně zabýval.“

Něžně mě kousl do krku. „Taky jsem měl dost času představovat si detaily.“

A pak už jsme nemluvili, protože Blake rukou sklouzl zpátky do mého rozkroku a já ze sebe nebyla schopná vydat souvislou větu, zatímco on nás oba přiváděl k vyvrcholení. Zabořila jsem obličej do polštáře, abych nebyla příliš hlasitá.

Ještě chvíli jsme leželi v posteli. Přestože už jsme nedělali nic dalšího, jen se společně smáli a objímali, bylo to jedno z nejkrásnějších rán, jaká jsem kdy zažila. A když pak Blakeovi zazvonil budík, protože byl čas na rehabilitaci, ucítila jsem téměř fyzickou bolest.

„Mohli bychom se společně osprchovat,“ navrhla jsem, ale Blake jen s úsměvem zavrtěl hlavou.

„To radši ne. Přišel bych pozdě na rehábku.“

„Chceš říct, že by ses deset minut nedokázal držet zpátky?“ zeptala jsem se, zatímco jsem z podlahy sbírala své věci.

Blake mě popadl za zápěstí a přitáhl si mě nazpět k posteli. V očích mu opět plálo něco, co mi rozechvělo žaludek.

„Už nikdy se od tebe nebudu držet zpátky. Ne po téhle noci,“ zamumlal a vtiskl mi polibek, který postupně prodlužoval.

Jen s námahou jsem se ho pustila. Zaúpěl a padl zpět na polštář. Popadla jsem své věci a vydala se do sprchy.

Zatímco na mě shora prýštila horká voda, v duchu jsem si přehrávala minulou noc. Bylo neuvěřitelné, jak moc se věci od mého příjezdu do Woodshillu změnily. Poprvé za celou věčnost jsem se konečně zase mohla dívat do budoucnosti. Měla jsem po svém boku Blakea. Sam mi řekl, že mě bude kontaktovat jeho agentka. A já vážně uvažovala o tom, že bych zase začala hrát.

Pochopitelně se ještě já i Blake budeme muset vypořádat s tím, co se nám stalo. Tyhle problémy jen tak nezmizí jen proto, že jsme teď spolu. A dokud nedokážu říct lidem, na nichž mi opravdu záleží, celou pravdu, nic se nezmění. Ale možná bych se s tím mohla naučit zacházet. Kdyby se mi konečně podařilo promluvit si o tom, co mě trápí, s Blakem, Ezrou a rodiči, možná by se něco změnilo. Koneckonců nemůžu přece Blakea pořád povzbuzovat k tomu, aby bojoval dál, když to sama nezvládám.

Osprchovala jsem se a vzala si oblečení. Pak jsem sešla dolů, připravila sobě a Blakeovi kávu a vrátila se zpátky do jeho pokoje.

Seděl na posteli, pořád stejně krásný jako před čtvrt hodinou, když jsem odešla. Ranní paprsky kreslily na neustlané peřině, jeho nahé hrudi a rozčuchaných vlasech rozvernou stínohru. Pár minut jsem nedokázala nic jiného než se na něj dívat a přemýšlet o všem, co jsme spolu sdíleli. Po chvíli, která mi připadala jako věčnost, jsem od něj konečně dokázala odpoutat pohled a přešla k němu. Postavila jsem mu hrnek s kafem na noční stolek a přisedla si na okraj postele.

Zdálo se, že teprve teď si mě všiml. Trhl hlavou a otočil se ke mně – a mně v žilách ztuhla krev.

Na tvářích a krku měl rudé fleky. Obočí měl hluboce zamračené a v očích se mu zračilo rozčarování a zároveň nespoutaný hněv.

„Co to má k čertu znamenat?“ zeptal se. Selhával mu hlas. Pozdvihl ke mně svůj telefon.

Na displeji jsem byla já – nahoře bez, přikrývku ovinutou jen kolem boků. Ležela jsem v objetí čísi paže a hlavu si opírala o něčí nahou hrud'. O hrud' Vincenta Atkinse. Vincenta Atkinse, producenta *Pokroucené růže*. Fotografie nás zachycovala v celkem výmluvné situaci a mně se udělalo nevolno.

„Kde jsi to vzal?“ zasípala jsem a vrhla se po telefonu, ale Blake ho stáhl dřív, než jsem se k němu dostala.

„Je to všude na netu. A poslali mi to snad všichni kámoši,“ prohlásil roztřeseným hlasem. „Ale to není všechno, ještě je tu něco napsáno: *Atkins a Livingstonová spolu údajně měli od začátku*

natáčení aféry, která prý neskončila dobře. Ovlivní to nějak comeback tohoto seriálu?“

Blakeův obličej jako by zkameněl. Čelistní svaly se mu střídavě zatínaly. Znovu jsem se pokusila vzít mu telefon z ruky, ale chytil mě za zápěstí a zarazil mě.

„Na tý fotce... je datum,“ zachraptěl. „Je ze srpna. V tu dobu jsme spolu ještě byli?“

Zavrtěla jsem hlavou a zdvihla ruce, abych mu všechno vysvětlila.

„Já... Nemůžu tomu uvěřit,“ vypravil ze sebe namáhavě.

„To bylo až po našem rozchodu. Neměla jsem s ním žádnou aféru,“ zašeptala jsem.

„Nelži mi!“ zařval, až jsem sebou trhla.

Díval se na mě s tak znechuceným a vyděšeným výrazem, že mi připadalo, jako by někdo sevřel moje srdce v dlani a vši silou ho zmáčkl. Bolelo to. Všechno uvnitř mě bolelo.

Blake zakroutil hlavou. Znovu se podíval na telefon. Projel článek. Znovu zakroutil hlavou. „Takže proto jsi to ukončila.“ Zasmál se tak bezvýrazným a chladným tónem, až se mi v týlu zježily vlasy. „Protože jsi mě podvedla se zasraným producentem toho svého pořadu.“

„Tak to není,“ zašeptala jsem.

„Tak mi sakra řekni, jak to je, Jude,“ řekl příkrým hlasem. „Protože v tuhle chvíli prostě nevím, čemu mám věřit.“

„Chtěla jsem si o tom s tebou promluvit.“ Sotva jsem sama sobě rozuměla, knedlík v mém krku už dosáhl velikosti tenisového míčku. V očích mě pálily slzy.

„No tak mluv!“ Nic v tomhle chladném hlase nepřipomínalo muže, kterým byl minulou noc. Muže, který mě hladil a šeptal mi něžná slůvka.

„Chápu, že se teď cítíš obelhaný. Ale prosím, nenuť mě zase připadat si, jako bych všechno dokázala jen zvorat. Myslela jsem, že to už jsme...“

Pohrdavě si odfrkl. „Tohle vypadá celkem jednoznačně,“ přerušil mě a znovu zvedl telefon, na němž byl pořád ještě můj snímek. Zrudly mi tváře. „Takže buď mi to laskavě vysvětlí, nebo prostě vypadni z mého pokoje.“

Stiskla jsem ruce v pěst. „Nemáš ani páru, čím jsem tam musela projít, takže se uklidni, prosím.“

„Ale mám. Ted' mám myslím celkem jasnej obrázek toho, čím jsi tam *musela projít*.“

Ztuhla jsem. Po včerejší noci jsem si myslela, že neexistuje nic, co by ještě mohlo stát mezi námi. Že budeme našim problémům čelit společně. Dřív nebo později bych mu o tomhle řekla. Možná dokonce už dnes. Ale došlo mi, že teď to nemá cenu. Ne když místo muže, kterého jsem milovala, je zpátky ten rozzuřený Blake z mých prvních týdnů ve Woodshillu. Takhle se k jeho nitru nemám šanci dostat.

„Nemůžu uvěřit tomu, co jsi právě řekl,“ řekla jsem tiše.

Podíval se na mě. Zlost v jeho očích mě téměř srazila na kolena. „Já...“ Třásl se mu hlas. Musel začít znovu. „Já v tuhle chvíli nedokážu jasně myslet. Měla bys jít, než řeknu něco, čeho budu později litovat.“

Po tvářích mi stékaly slzy, ale zdálo se, že je mu to jedno. Odvrátil se ode mě a sáhl po telefonu, otáčel ho nahoru a dolů a tupě civěl na černý

displej. Pochopila jsem, že je pozdě. Pozdě pro nás a pozdě na to, co mezi námi právě začalo vzkvétat. Něco se nenávratně roztříštilo na kusy.

Blake se na mě podíval. Jeho pohled byl tvrdý, ale přesto jsem zahlédla bolest, kterou se snažil skrýt. Uběhla věčnost, kdy se na mě prostě jen díval. Jiskra, kterou jsem mu viděla v očích ty poslední dny, však pomalu pohasínala, až mu v nich nezbylo nic než chlad. Přesně jako tenkrát, když jsem se mu znovu objevila v životě.

„Prostě běž, Jude,“ řekl chraplavým hlasem. V jeho slovech bylo cosi definitivního.

Bolestí jsem téměř nemohla dýchat, ale přesto jsem se pokusila vzchopit. Narovнала jsem ramena, otočila se na podpatku a vyhověla jeho přání.

Odešla jsem.

kapitola 35

Ezra nebyl doma. S očima plnýma slz jsem stála v jeho přehnaně uklizeném pokoji a ptala se sama sebe, co mám sakra v tuhle chvíli dělat.

Prostě běž, Jude.

Otočila jsem se a šla do koupelny. Popadla jsem všechny své věci a naházela je do toaletních taštiček, které jsem měla ještě pořád položené v koupelnové skřínce. S plnýma rukama jsem seběhla dolů do svého pokoje. Do *hostinského pokoje*, opravila jsem se v duchu. Do pokoje, který mi vlastně nikdy doopravdy nepatřil.

Do pokoje, ze kterého se musím co nejrychleji vystěhovat.

Posbírala jsem si oblečení a bez ladu a skladu je nacpala do kufru a cestovní tašky. Pak jsem na sebe hodila bundu, skočila do bot a s nezavázanými tkaničkami jsem vystřelila z domu.

Ve chvíli, kdy jsem vycházela z domovních dveří, jsem narazila na Otise.

„Jude,“ začal. Okamžitě jsem to poznala. Poznala jsem mu to na hlase. V jeho tónu bylo cosi alarmujícího, a zároveň soucitného.

Viděl tu fotku.

Přemýšlela jsem, jestli si i Cam a všichni ostatní teď myslí, že jsem Blakea podvedla. Při téhle myšlence se pode mnou propadla podlaha. Chytila jsem se pevně držadla kufru.

Aniž bych na Otise pohlédla, prošla jsem kolem něj.

„Měj se,“ zamumlala jsem a koukala zmizet.

Nijak se nesnažil mě zadržet. Zřejmě to viděl podobně jako Blake. Byla jsem zklamáním, které tu nemělo co dělat.

Běžela jsem se svými zavazadly woodshillskými ulicemi a po tvářích mi stékaly horké slzy. Neměla jsem ponětí, co budu dělat. Vytáhla jsem z tašky mobil, upravila si na rameni popruh cestovní tašky a otevřela v telefonu záložku s kontakty.

Ezra se v „oblíbených“ objevil jako první. Třesoucím se prstem jsem stiskla jeho jméno a zavřela oči, zatímco jsem si telefon přikládala k uchu.

Zazvonil. Jednou. Dvakrát. A pak.

„Co se děje?“ ozval se na druhé straně jeho hlas.

„Ezi. Já... Potřebuju tvou pomoc.“

Zaslechla jsem nějaký zvuk, znělo to trochu, jako by se posadil. „Co se stalo?“

„Já...“ Nedokázala jsem ze sebe vypravit ani slovo, z úst se mi draly pouze vzlyky.

„Kde jsi?“ zeptal se s obavou v hlase.

Zvedla jsem oči k názvu ulice a řekla mu adresu.

„Můžu být za deset minut doma. Počkáš tam na mě?“

„Ne!“ zakřičela jsem. „Ne, domů nemůžu.“

Chvilku bylo ticho, jak Ezra přemýšlel o tom, co jsem právě řekla. Pak přidržel ruku na mikrofonu, takže jsem mu nerozuměla. Za okamžik byl zpátky. „Pošlu ti jednu adresu. Je to kousek od tebe. Hlavu vzhůru, Lentilko. To vyřešíme.“

Už jsem mu nestihla říct, že o tom silně pochybuju, protože zavěsil. O pár vteřin později mi poslal odkaz na svoji polohu.

Zmobilizovala jsem své poslední síly a vydala se na cestu.

O pár bloků dál jsem odbočila doleva do ulice s obytnými domy. Sledovala jsem mapu a místo, které Ezra označil. U jednoho z vícepatrových domů jsem se zastavila. V hlavě už mi nezbývalo místo na otázky, proč mě Ezra nechal dojít zrovna sem. Ještě než jsem se stačila podívat na štítky na zvoncích, ozval se bzučák dveří. Možná mě Ezra viděl z okna. Dvě patra jsem se lopotila se zavazadly a pak jsem v jedné dveřích spatřila stát svého bratra.

Když mě uviděl, zamířil chodbou směrem ke mně. Na čele měl starostlivou vrásku. Přistoupil ke mně, chytil mě za ramena a ze všech stran si mě prohlížel, jako by pátral po vnějších zraněních. Jenže ta byla bohužel všechna uvnitř. Zřejmě to pochopil, protože když se mi zadíval do uplakaných očí, jeho obličej úplně roztál. A pak mě objal.

Opřela jsem si obličej o jeho hrud' a všechno pustila. S prsty zaťatými do Ezrova svetru jsem dala svým slzám volný průběh.

„Šššš, to bude dobrý. To bude dobrý,“ mumlal mi Ezra do vlasů.

Dokázala jsem jen zavrtět hlavou. „Nic nebude dobrý. Všechno jsem zvorala. Úplně všechno.“

Byla jsem si jistá, že takhle láskyplně mě ještě nikdy neobjímal. Ale ani veškerá jeho vřelost, kterou mi teď poskytoval, nic nezlepšila. Ani trochu.

„Pojď,“ řekl a pustil mě, aby mi pomohl s kufrem. Vzal mě kolem ramen a několik metrů mě strkal ke dveřím bytu, ze kterých předtím vyšel. Otevřel je a odkašlal si.

Zůstala jsem stát jako přikovaná a zírala dovnitř. Přesněji řečeno zírala jsem na osobu, která stála v předsíni bytu, opírala se o stěnu a starostlivě si mě měřila.

„Scotte?“ zachraptěla jsem.

„Ahoj Jude.“ Jedním velkým krokem ke mně přistoupil a uchopil mě za paže, stejně jako před chvílí Ezra. Pak mě pevně objal, zatímco můj mozek na okamžik úplně zamrzl.

„Tak moment,“ zamumlala jsem a ustoupila zpátky, abych se mohla podívat na oba. A vtom jsem si vzpomněla na Ezrova včerejší slova, jak si do Scotta rýpl. Vzpomněla jsem si, jak mi Scott vyprávěl o své nové známosti, a taky na to, jak Ezra mluvil o milenci, který ho nazval utišující náplastí a zlomil mu tím srdce. Teprve po několika vteřinách se mi mozkové závity, pracující na plné obrátky, zastavily.

„Takže to ty?“ otočila jsem se ke Scottovi. „Ty jsi mému bráchovi zlomil srdce?“

„Ehm, taky jsem se to minulou noc snažil zase vyžehlit,“ odpověděl Scott s lítostí v hlase.

„Víš, že bych tě teď měla na místě uškrtit?“ zeptala jsem se tiše.

„Nebudu ti bránit. Zasloužím si to.“

Chvíli jsem ho pozorovala a vzpomněla si, jak včera večer apaticky propichoval lžičkou svůj koktejl.

„Nemůžu uvěřit, že jsi v mé přítomnosti básnil o mém bráchovi. To je tak trapný,“ řekla jsem a otřásla se.

„Upřímně řečeno jsem tehdy ještě nevěděl, že je to tvůj brácha. To jsem zjistil až na té party u vás doma.“

Ezra si odkašlal. Naklonil hlavu na stranu a lehoučce pozdvihl koutky úst. „Ty jsi o mně básnil?“

„Jasně že jo.“ Scottovi zajiskřilo v očích.

„No, on o tobě taky básnil,“ prohlásila jsem, načež do mě Ezra šťouchl loktem.

„Vážně?“ zeptal se Scott a pobaveně se na Ezru podíval.

„Jako bys to netušil,“ odpověděl můj bratr.

Ve Scottově tváři se objevil plachý úsměv a já na chvíli zapomněla, co se vlastně stalo.

Ezra si odkašlal a pokynul směrem do pokoje. „Tak pojd' přece dál, Lentilko.“

Než jsem mohla cokoli říct, Scott mi vzal z ruky cestovní tašku a vedl mě do obýváku. Na stole stála láhev tequilly a na podlaze leželo pár kousků oblečení, které teď Scott narychlo posbíral a hodil do sousedního pokoje. Rozpačitě se usmál, vzal mě za ruku a odvedl k pohovce. Posadil se ke mně z jedné strany, Ezra z druhé.

„Je pro tebe v pořádku, když jsi tady?“ zeptal se opatrně Ezra.

Neměla jsem tušení, kam jinam bych šla, nemluvě o tom, co bych měla dělat, takže jsem jen přikývla.

Ukázala jsem na stolek v obýváku. „Můžu dostat trochu tequilly?“

Scott odpověděl „Jasně“ ve stejném okamžiku, kdy Ezra pevným hlasem řekl „Ne“. Bylo to tak legrační, že jsem se musela zasmát. Nicméně můj krátký smích se rychle znovu proměnil ve vzlykot, aniž bych tomu dokázala jakkoli zabránit.

Zavrtěla jsem hlavou a skryla obličej v dlaních. Ačkoli schovávání se naprosto postrádalo smysl. To mi bylo jasné. Moje fotka byla úplně všude online, určitě o ní na internetu kolovala spousta článků. A byla jsem si jistá, že kdybych si zapnula mobil, vyskáčou na mě tisíce upozornění.

Trvalo mi pár minut, než jsem se dala trochu dohromady. Otočila jsem se k Ezrovi, zatímco mě Scott jemně hladil po zádech.

„Řekni mi, co se stalo,“ vyzval mě Ezra po chvíli, protože jsem pořád ještě mlčela. „Blake ti něco provedl? Řekni jediný slovo a já vyrazím domů a zabiju ho.“

Položila jsem mu ruku na paži. Při zmínce Blakeova jména mi do očí vstoupily slzy, ale znovu jsem jen zavrtěla hlavou. „Blake za to nemůže. Nebyla jsem k němu upřímná. Ani k tobě. Ani k nikomu jinému.“ Při posledních slovech jsem se obrátila ke Scottovi. Jeho tvář působila úplně stejně vážně a zároveň láskyplně jako obličej mého bratra.

„Co pro tebe můžu udělat, Jude?“ zeptal se Ezra. „Musí přece existovat něco, s čím ti můžu pomoci.“

„S čím ti *můžeme* pomoci,“ doplnil ho Scott.

Tohle jsem si vůbec nezasloužila. Nezasloužila jsem si jejich vřelost a lásku, protože jsem celý svůj pobyt ve Woodhillu lhala. Patřilo mi, že jsem teď o všechno přišla. Zároveň jsem ale věděla, že tohle je teď moje šance povědět jim, co se stalo v L.A. Moje šance alespoň těmhle dvěma lidem říct pravdu o tom, proč jsem utekla. Řeknu jim všechno dřív, než mě někdo předběhne a ukáže Ezrovi tu fotku. Jestli už mu ji teda někdo neposlal.

„Musím ti něco říct,“ zašeptala jsem.

Ezra nehnul ani brvou. Čekal, až seberu odvahu, a přitom mě uklidňoval velkými, jemnými tahy po zádech.

„Po tvojí poslední návštěvě v L.A. to začalo být hodně těžké. Já... Rozešla jsem se s Blakem. Pak jako bych spadla do hluboké propasti. Už jsem nedokázala jasně myslet, při natáčení jsem to kazila a ani jednu scénu jsem nezvládla zahrát dobře. A tehdy za mnou přišel Vincent.“

„Ten producent?“ zeptal se Ezra a zamračil se.

Přikývla jsem. „Utěšoval mě. Naslouchal mi. Pomohl mi učit se texty a postaral se o to, abych natáčecí dny tak nějak zvládla. A pak jsme si jednou společně vyšli na drink.“

Ezra očividně ztuhl.

„I když jsem zažila jeden ze svých nejhorších natáčecích dní, ujišťoval mě, že všechno dělám dobře. Že každému se někdy nedaří. Že mám před sebou slibnou kariéru a že jsem jedna z nejtalentovanějších hereček, které za poslední dobu viděl. Zatímco já jsem neustále přemýšlela o tom, jestli rozchod s Blakem nebyla chyba, tvrdil mi, že jsem se rozhodla správně, když už pro mě ten vztah znamenal takovou zátěž.“ Knedlík v mém krku se pořád zvětšoval a bylo stále těžší něco ze sebe vypravit.

„Byl tam pro mě, chápeš? Byl se mnou a povzbuzoval mě. A já byla trochu připitá a ... hledala jsem útěchu.“

„Vy jste spolu...?“ zeptal se Scott opatrně.

Zvolna jsem přikývla. „Byl tam pro mě a já byla tak naivní, že jsem si myslela, že tím zapomenu na svoje trápení. Jenže bohužel se stal naprostý opak. Vidět pak Vincenta každý den na place bylo

strašlivě nepříjemné. Občas na mě mrkl nebo udělal dvojsmyslnou poznámku. Když jsem na to nereagovala, začal být útočný. Jednou mi po skončení natáčení navrhl, abych s ním šla domů – ale tentokrát jsem odmítla. Došlo mi, jak je to neprofesionální. Jakou jsem udělala chybu. A pak... Pak už nechtěl brát moje ‚ne‘ jako odpověď.“

Ezrova ruka na mých zádech ztuhla. „Jak to myslíš?“ procedil mezi zuby.

„Ne, nic už se nestalo,“ namítla jsem rychle. „Ne... tamto. Ale začal mi vyhrožovat. Po skončení natáčení si mě pozval do kanceláře a sdělil mi, jak to od téhle chvíle bude dál. Řekl, že jsem ho využila a že mi to vrátí. Nejdřív jsem nechápala, co tím myslí, ale pak mi to vysvětlil.“ Musela jsem si odkašlat a zhluboka se nadechnout, abych mohla pokračovat. „Řekl mi, že *Pokroucená růže* byla moje poslední a jediná velká role. A že mi zničí pověst, protože všude rozhlásí, jaká jsem neprofesionální herečka.“

Ezra sevřel prsty tak silně, až mě to skoro zabořilo. V příštím okamžiku vyskočil a začal po pokoji přecházet sem a tam. „Já asi vybouchnu.“

„To ještě není všechno,“ zašeptala jsem zlomeným hlasem. V očích mě pálily slzy. S námahou jsem zamrkala, abych se jich zbavila. „Svoje výhrůžky podtrhl tím, že mi ukázal fotky, které tehdy při naší společné noci udělal.“

Ezra se uprostřed pohybu zarazil. Tvář mu zrudla vzteky. „Jakže?“ zeptal se chraplavým hlasem.

V duchu jsem se vrátila do té chvíle. Do studené kanceláře s hnědým kobercem, regály plnými různých složek a Vincentem, který se v téměř ležerní póze opíral o psací stůl a pak ke mně

natočil obrazovku počítače. Vzpomněla jsem si na okamžik, kdy jsem na ní spatřila naše nahá těla a v žilách mi ztuhla krev.

Postarám se o to, aby se všichni v Hollywoodu dozvěděli, kdo doopravdy jsi, Jude Livingstonová. A jak daleko jsi ochotná zajít, když něco chceš, zněla mi v hlavě jeho vypočítavá slova a v tu chvíli se mě zmocnil ledový chlad. Náhle a plnou silou. Měla jsem pocit, že se nedokážu pohnout ani o milimetr.

„Vyhrožoval mi, že ty snímky pošle všem svým kontaktům. Že prý to bude pomsta za to, že jsem mu zlomila srdce.“

„On si myslel, že z toho bude něco víc?“ zeptal se zamračený Scott.

„Nevím. Myslím, že spíš úradovala jeho zraněná pýcha. Zřejmě se mu ještě nestalo, že by nedostal to, co chce.“ Sebrala jsem zbylé síly, abych dovyprávěla až do konce. „O pár týdnů později *Pokroucenou růži* ukončili. Pro všechny to bylo hrozné, ale já jsem se zároveň radovala. Protože už jsem se nemusela potkávat s Vincentem. Od té chvíle jsem každý týden chodila na castingy – pokaždé mě však odmítli. Moje úspory se tenčily. Ale pak mi slíbili hlavní roli v jednom filmu, která měla být i dobře zaplacená. Měla jsem strašnou radost. Než mi zavolaal můj agent a sdělil mi, že se produkční společnost nakonec rozhodla jinak. Jeho hlas zněl divně, a když si mě pak pozval do agentury, bylo mi jasné, že něco není v pořádku.“

Scott mě vzal za ruku. Ezra měl ruce zkřížené za hlavou a napjatě mě pozoroval. Oba sotva dýchali.

Něco jsme se doslechli, Jude.

Obáváme se, že podobnou roli už ti nemůžeme zprostředkovat.

Tímto musíme bohužel naši spolupráci ukončit.

„Vincent se postaral nejen o to, abych přišla o slíbenou roli, ale zároveň přiměl mého agenta, aby se na mě vykašlal. Ze dne na den,“ vypravila jsem ze sebe třesoucím se hlasem. „Jakákoli naděje na roli tak padla. A po určité době už jsem si ani nemohla dovolit platit dál svůj byt.“

Ezrovi na krku vystoupila žíla. Zatínal zuby tak pevně, že jsem slyšela jejich skřípání.

„Když jsem se balila, narazila jsem na jeden ze svých starých deníků. Kdysi jsem si tam zapsala, o čem jsem snila, a připomnělo mi to důvod, proč jsem se odstěhovala do Los Angeles. Jenže nic z toho už jsem necítila. Uvnitř mě nebyla žádná jiskra, odvaha ani radost.“ Polkla jsem. „Říká se, že Los Angeles člověka buď zničí, nebo ho všemi těmi ranami osudu posílí. Já patřím k té první skupině. Takže jsem si jen sbalila věci a odletěla sem.“

Ve Scottově obýváku se rozhostilo ticho. Chvilí nikdo nic neříkal. Nakonec jsem si odkašlala.

„Jedna z fotek, na kterých jsem s Vincentem, se dnes v noci objevila na internetu,“ řekla jsem chraplavým hlasem.

„Jak to?“ zeptal se Ezra, aniž se na mě podíval. Zdálo se, že se svým pohledem snaží udělat díru do protější zdi.

„Jak to co?“ namítla jsem zmateně a otřela si slzy z očí.

„Jak to, že se ty snímky objevily zrovna teď? Nedává to smysl.“

Scott se zamyšleně podrbl na bradě. „Ba jo, dává.“

Tázavě jsme se na něj s Ezrou podívali.

„Přemýšlejte: Fanouškovská kampaň vybrala částku, která dokonce ještě převyšuje původní záměr. Celá akce vzbudila v médiích velký rozruch. A jsem si jistý, že seriál někdo co nevidět koupí. Po tom příběhu, co jsi nám teď vyprávěla,“ Scott mi pevně stiskl ruku, „si umím představit, že tenhle chlápek ti chce překazit jakoukoli šanci. Zároveň je mu ale nejspíš jasný, že by tím utrpěla i jeho pověst. Pokračování *Pokroucené růže* je na tobě závislé, Jude. Hrála jsi hlavní roli. Bez tebe a bez Sama by ten seriál nemohl dál existovat.“

„Myslíš, že ty fotky poslal novinářům, aby tím zabránil obnovení natáčení?“ zeptal se Ezra a založil si ruce na prsou.

„Myslím, že tenhle týpek udělá všechno pro to, aby Jude do L.A. už nikdy nevkočila.“

„Ale vždyť Vincentovi musí být jasné, že svého cíle už dávno dosáhl – zničil mě. Kvůli němu se mnou přece agentura zrušila smlouvu a nikdo už mi nedal žádnou roli.“

„Ale nepřemýšlela jsi o tom, že bys znovu začala točit *Pokroucenou růži*?“ zeptal se Scott.

Pokrčila jsem rameny. „Ani ne, dokud...“ Zalapala jsem po dechu. „Nedávno jsem mluvila se Samem. Nabídl mi, že o mně řekne své agentce, když jsem mu sdělila, že po skončení seriálu to pro mě nedopadlo dobře.“

„Vsadím se, že se to Vincent dozvěděl,“ poznamenal Scott.

Seděla jsem jako omráčená vedle něj a znovu si v duchu přehrávala dnešní ráno.

Jako by Ezra poznal, na co myslím, přešel po pokoji a přistoupil k pohovce.

„Lentilko,“ řekl a ta zatracená přezdívka se postarala o to, že moje otupělost o něco polevila.

„Blake tu fotku viděl,“ zašeptala jsem. „Viděl ji a podle data si myslel, že jsem ho tenkrát podvedla.“ Pak už jsem dokázala jen zavrtět hlavou, protože se mi do očí znovu vehnaly slzy. Naštvaně jsem si je utírala z tváří.

„Jestli tomu dobře rozumím, spadla jsi do týhle šlamastyky jen proto, že jsi po rozchodu s Blakem hledala útěchu,“ shrnul pomalu Scott.

„Jo.“

„Fajn, tak mu to tak řekni.“

Rozhodně jsem zavrtěla hlavou. „Měl jsi ho vidět. Zuřil. A jak se na mě díval...“ Nedokázala jsem to vyslovit, ale Blake vypadal, že se mnou už nikdy nechce mít nic společného.

Běž.

Prostě běž, Jude.

„Je přece úplně jedno, jak se na tebe díval. Blake sakra nemá ani páru o tom, co se ti stalo. A už vůbec nemá důvod tě vyhodit,“ zabručel Ezra a podíval se na můj kufr a cestovní tašku v chodbě. Pak se s vážným pohledem otočil zpátky ke mně. „Teď bych chtěl, aby sis uvědomila jednu věc, oukej? To, co se ti stalo a že ti tenhle hajzl hází klacky pod nohy, ještě neznamená, že jsi selhala, Jude. Nic z toho, co se stalo, neznamená, že tě máma, táta nebo já milujeme míň. A ty bys to měla mít taky tak.“

Myslela jsem, že už v sobě nemám žádné slzy, ale když jsem z jeho úst uslyšela tahle slova, začaly mi znovu stékat po tváři. Nemohla jsem uvěřit, že to Ezra vážně řekl. Po příjezdu do Woodshillu jsem se ze všech sil snažila předstírat, že jsem v pořádku. Nikomu jsem o svých zážitcích v L.A. nechtěla říct, protože jsem se za svoji hloupost a naivitu strašlivě styděla. Ale když se teď Ezra

předklonil a objal mě, pustila jsem jeho slova k sobě, do svého nitra.

„Díky,“ zašeptala jsem, i když mi přišlo, že pouhé poděkování nestačí.

„Budu ti to říkat tak často, dokud tomu sama neuvěříš.“

„Taky vás mám strašně rád. Jen nevím, jestli to teď zrovna pomůže,“ prohlásil Scott.

Usmála jsem se. „Rozhodně jo, Scotte.“ Pak jsem si otřela tváře. Obličej jsem měla vysušený slzami a pátil mě nos.

Scott mi podal kapesník a já se tiše vysmrkala.

„Vůbec nevím, co mám teď dělat,“ zamumlala jsem po chvíli. Nechala jsem ruce spadnout do klína a mačkala v dlaních mokré kapesník.

„Můžeš zůstat tady,“ navrhl Scott a tázavě se podíval na mě, pak na Ezru a zase na mě.

„Není správný, aby se vystěhovala z našeho baráku.“ Ezra zněl rozzuřeně, jeho hlas připomínal spíš vrčení.

„Já vím. Ale zřejmě bude nejlepší, když prozatím zůstane tady, než se ta situace s Blakem uklidní. Myslím, že Jude teď potřebuje někoho, kdo se o ni postará, a ne někoho, kdo jí bude pořád něco vyčítat.“

Znovu jsem pomyslela na Blakea. Na jeho tvrdá slova, na nenávisť v jeho očích. Věděla jsem, že než bych si s ním mohla promluvit, musí se nejdřív uklidnit. Jenže jak to má fungovat, když je všude kolem ta zatracená fotka a každou minutu ji někdo další někomu preposílá?

Celou dobu jsem žila ve strachu, že na to někdo přijde. Ptala jsem se sama sebe, co by si pak lidé o mně asi mysleli. Neúspěch v L.A. jsem unesla

jen díky tomu, že jsem věřila, že už je to za mnou a už nikdy s tím nebudu konfrontovaná. Jenže teď to bylo tady. Přestože jsem nedělala nic jiného, než se držela v ústraní.

Nezáleželo na tom, že jsem odjela pryč. Vincentovi to bylo úplně fuk. Přesně jako všechno ostatní, co se týkalo mě – nebo *Pokroucené růže*. Při myšlence, že mě moji fanoušci teď možná už nesnášejí, se mi udělalo nevolno. Sevřela jsem pevně Scottovu ruku a přitom cítila, jak se mi znovu derou slzy do očí.

„Zůstaneš tady,“ řekl Scott rozhodným hlasem a opřel si moji hlavu o rameno. „Dokud si nerozmyslíme, jak to bude dál.“

Popotáhla jsem a zkoušela se pevně zachytit jeho a Ezrových slov. Snažila jsem se ze všech sil, co mi ještě zbývaly, ale nedokázala jsem to.

kapitola 36

Vzbudilo mě jakési bzučení. Chvilku jsem jen zmateně mžourala, protože světlo nepřicházelo jako obvykle zprava, jak jsem byla zvyklá ze svého pokoje, ale zleva. Nepoznávala jsem ani nábytek kolem a postel, ve které jsem ležela, voněla úplně jinak. Trpčeji.

Pár vteřin mi trvalo, než jsem si vzpomněla, co se včera stalo.

Jsem ve Scottově bytě. Protože Blake mě vyhodil. Viděl moji fotku s Vincentem, která se dostala na veřejnost.

Celý včerejší den se neuvěřitelně vlekl. Když se nachýlil ke konci, Ezra se Scottem mě přemluvili, abych si šla lehnout. Jenže jsem toho moc nenaspala, spíš jsem se celou noc jen tak převalovala. Teď jsem si připadala neuvěřitelně rozlámaná. Tupé tepání v hlavě se mísilo s vibracemi telefonu na nočním stolku. Sáhla jsem po něm. Připadalo mi, že mám ruku z olova.

„Haló?“ Můj hlas zněl tiše a chraplavě. Byla jsem si jistá, že je na něm poznat, jak moc jsem včera brečela.

„Mluvím prosím s Jude Livingstonovou?“ ozval se ženský hlas na druhém konci aparátu.

„Kdo je to?“ zeptala jsem se místo odpovědi a volnou rukou si protřela oči. Přemýšlela jsem, kolik tak může být hodin.

„Tady je Isabella Prince, agentka Sama Ryana.“

Bleskově jsem se posadila. Na malý okamžik se mi před očima roztančily hvězdičky.

„Vím, že asi právě není nejvhodnější chvíle, ale už se ti chystám delší dobu zavolat.“

V hlavě jsem měla naprostý zmatek. I když jsem zpočátku měla radost, že mě Sam chtěl spojit se svojí agentkou, teď jsem vůbec netušila, co jí říct. Mysl jsem měla zahalenou hustou mlhou, v níž se střídaly obrazy Blakea a jeho obličeje plného bolesti s obrazy mě a Vincenta, jak pronáší ta chladná slova. Ani trochu jsem se necítila na to, vést profesionální rozhovor.

„Moc si cením toho, že mi voláte, Isabello. Ale myslím... Myslím, že ta záležitost se mezitím už vyřešila,“ řekla jsem tiše. Stejně jako moje tělo, i můj hlas evidentně ztratil veškerou sílu.

„Chápu, že ti to tak teď možná připadá, ale nech mě prosím vysvětlit důvody, proč je tomu přesně naopak. Já v *Pokroucenou růži* věřím a nepřestávám věřit ani v tebe, Jude. Moc by mě potěšilo, kdybychom si mohly popovídat osobně. Kdybys souhlasila, zaplatila bych ti cestu do Los Angeles.“

Zavřela jsem oči, protože mě zase začaly nebezpečně pálit. Pak jsem v duchu pátrala po vhodných slovech a sbírala v sobě poslední zbytky sil k odpovědi. „Vaše nabídka mě opravdu moc těší. Ale v tuhle chvíli jsem v obtížné situaci. Nemohu letět do L.A.“

Slyšela jsem, jak si Isabella Prince na druhém konci zhluboka povzdechla. „To mě mrzí. Ale chápu to. Jen bych znovu chtěla zopakovat, že bych s tebou opravdu ráda spolupracovala. Jestli ti to nevadí, pošlu ti přece jen svoje kontaktní údaje. Kdyby sis to třeba někdy rozmyslela. Můžeš mi kdykoli zavolat.“

„Oukej,“ zakuňkala jsem.

„Tak fajn. Doufám, že se brzy uslyšíme, Jude. A mimochodem, mám tě moc pozdravovat od Sama.“

„Taky ho moc zdravím. Mějte se.“

Sledovala jsem, jak pokládám hovor. Nejradši bych telefon zahodila, ale místo toho jsem tam jen tak seděla a zírala na displej. Ke všemu tomu zmatku v mé hlavě se teď ještě přidala Samova agentka a představa, co by se asi stalo, kdybych se vrátila do L.A.

A přesně v tom okamžiku se otevřely dveře do pokoje. Objevil se v nich Scottův obličej. Když viděl, že sedím na posteli, opatrně se usmál. „Ahoj. Zaslechl jsem tě telefonovat. Dáš si něco k snídani?“

Přikývla jsem, ačkoli jsem neměla vůbec na nic chuť. Scottova přítomnost byla jako balzám na duši. Zůstat sama by mi teď nebylo k ničemu. Takže jsem vstala a prošla přes pokoj. „Jen se dám trochu do kupy,“ řekla jsem a došla ke dveřím koupelny. Scott přikývl a zamířil do obývacího pokoje.

Netušila jsem, jestli je v bytě pořád ještě i Ezra. Když jsem mu včera večer řekla, že může klidně odjet domů, jen se na mě se zdviženým obočím podíval a založil si ruce na prsou.

Vešla jsem do koupelny a vyčistila si zuby kartáčkem, který mi dal Scott. Pak jsem si studenou vodou omyla obličej a podívala se na sebe do zrcadla. Vypadala jsem přesně tak, jak jsem se cítila: jako zombie. A taky mi chyběla naše koupelna. Chyběla mi vůně Blakeova sprchového gelu a Otisova nechutně dobrá nálada po ránu. Do háje, chyběly mi dokonce i Camovy výmluvy, proč tentokrát zcela určitě není na řadě s vyklížením myčky.

Prostě běž, Jude, slyšela jsem v hlavě ozvěnu Blakeova hlasu.

Udělal jsem správnou věc. Odešla jsem. Přesně jako tenkrát.

Možná jsme prostě byli s Blakem předurčení k tomu, vést oddělené životy. Zřejmě to tak bylo lepší.

Při téhle myšlence jsem si odfrkla. Bylo mi naprosto jasné, co právě dělám. Snažím se celou situaci zlehčit a namluvit si, že je to tak vlastně dobře. Přitom jsem v hloubi duše věděla, že tomu tak není. Být znovu v Blakeově blízkosti mě jen utvrdilo v tom, že pro mě už nikdy nikdo nebude znamenat tolik, co on. Jenže když jsem včera viděla jeho pohled, bylo mi jasné, že Blake to vnímá jinak.

Vklouzla jsem do obýváku a našla Scotta s Ezrou u malého jídelního stolku. Před třetí, prázdnou židlí stála miska s teplou ovesnou kaší. Sedla jsem si k nim. Opatrně jsem si nabrala lžičku a vložila ji do pusy. Scott kaši osladil sirupem, přesně jak jsem to měla ráda. Vděčně jsem se na něho podívala.

„S kým jsi to mluvila?“ zeptal se Ezra a nalil mi do sklenice pomerančový džus.

Protáhla jsem obličej. „Se Samovou agentkou. Už delší dobu mi chtěla zavolat.“

„A?“ chtěl vědět víc Scott. Nedala se přeslechnout zvědavost v jeho hlase.

Pokrčila jsem rameny. „Žádné ‚a‘. Řekla jsem jí, že jsem teď v těžké situaci. Vidíte přece ten totální chaos, co jsem způsobila.“

Scott a Ezra si vyměnili pohledy. Pak si Scott odkašlal. „A nemyslíš, že by to možná mohla být příležitost dát všechno zase do pořádku? Určitě má nějaký kontakty.“

Sevřela se mi hrud'. Rozhodně jsem zavrtěla hlavou. „To teď určitě nemůžu. Musím předtím

ještě dost věcí vyřešit.“

Scott sevřel rty a pomalu přikývl.

„Promiň. Nechtěl jsem...“

Mávla jsem rukou. „To nic. Chtěla jsem říct, že nejdřív potřebuju zjistit, co bude můj příští krok. Asi bych si konečně měla promluvit s našima a říct jim, co se stalo. Než si o tom přečtou v bulváru.“

Scott a Ezra si znovu vyměnili pohledy. Tentokrát to působilo až podezřele. Tázavě jsem se dívala z jednoho na druhého.

„Když už to zmiňuješ,“ prohlásil Ezra pomalu a odkašlal si. Když se na mě zase podíval, okamžitě jsem zaznamenala jeho provinilý výraz.

Namířila jsem na něj lžíci. „Co jsi provedl?“

„Mohlo se stát, že mi včera večer máma volala.“

Zavřela jsem oči.

„A že se mě zeptala, jestli o tobě nemám nějaké zprávy. Protože jí jedna z jejích kamarádek poslala jakýsi článek. A ona nevěděla, co má dělat.“

V krku jsem ucítila obrovský knedlík.

Sakra. Sakra, sakra, *sakra*! Takhle se to moji rodiče neměli dozvědět.

„Cos jí řekl?“ zašeptala jsem.

Ezra se lokty opřel o stůl. „Řekl jsem jí, že nemá nic číst, dokud si s nimi nepromluvíš.“

Náhle jsem měla pocit, že ovesnou kaši ve svém žaludku neudržím. Přitiskla jsem si dlaň na břicho. Zároveň mi ale bylo jasné, že rodičům dlužím vysvětlení. Přesněji řečeno jsem měla s vysvětlením pořádné zpoždění. Při mamčiných narozeninách jsem se dusila pocity viny. Ale šťastné chvílky s Blakem všechno zatlačily do pozadí.

Byla jsem na sebe hrozně našťvaná, že jsem našim lhala. A pokud jsem k sobě měla být úplně upřímná, teď bych je vážně potřebovala. Padla jsem na absolutní dno a bez jejich pomoci se z toho sama nevyhrabu.

Ezra měl pravdu. Musím si s nimi promluvit.

„Zavolám jim.“

Ezra pomalu přikývl. „To je dobře. A nedělej si tolik starostí, Lentilko. Mají o tebe prostě strach.“

Přikývla jsem a odložila lžici stranou. Teď už do sebe rozhodně nedostanu ani sousto.

Svezla jsem se na Scottovu pohovku. Poté, co jsem ho dvakrát třikrát ujistila, že mě klidně může nechat samotnou, odešel na přednášku. Ezra už před dvěma hodinami zmizel na trénink, přestože skutečností, že mě tu nechává samotnou, byl nadšený asi tak jako Scott. Jenže i když mě těšilo, že si o mě dělají starosti, na rozhovor s rodiči jsem potřebovala klid.

Odemkla jsem telefon. Prsty jsem měla samou nervozitou úplně ledové a srdce mi hlasitě tlouklo. Přitáhla jsem si kolena k sobě a otevřela oblíbené kontakty. U mamčina jména jsem se zastavila.

Tak dlouho jsem se rozhovoru s rodiči vyhýbala, že jsem vůbec netušila, kde začít. Bylo mi jasné, že to ode mě nebylo správné, a měla jsem strach. Měla jsem strach, že se naši rozzlobí a praští mi s telefonem. Že už se na mě nikdy nebudou dívat stejnýma očima. A že jsem navždycky pohřbila šanci, aby na mě mohli být pyšní.

Chvějícím se prstem jsem stiskla symbol videochatu. Zatímco telefon tiše vyzváněl a v pravém horním rohu se objevil malý obdélník s mým obličejem, vzpomněla jsem si na dobu, kdy

jsme si po našem vystěhování já, mamka, táta a Ezra takhle každý týden volali. Vzpomněla jsem si, jak jsem našim přes kameru ukazovala svůj pokoj v L.A. a jak si ho zvědavě prohlíželi a na spoustu věcí se vyptávali. Jak pyšně se na mě usmívali.

„Jude?“ ozval se mámin hlas v telefonu. O chvíličku později se na displeji trochu rozmazaně objevil její obličej. Natočila telefon, abych viděla i na taťku, který seděl vedle ní.

„Ahoj.“ Hlas jsem měla zastřený pocity, které se ve mně zběsile mísily.

Cítila jsem se jako kdysi, když jsem ve škole musela s horečkou prezentovat svůj referát: byla jsem nervózní, roztřesená a bylo mi horko i zima zároveň.

„Ahoj zlatíčko.“

Teplo jejího hlasu a úsměv, který mi věnovala, prolomily veškeré obavy v mém nitru. Rychle jsem sklopila telefon, aby neviděli, že pláču. Nemohla jsem si pomoci. Otřela jsem si slzy, než se mi stačily rozlít po tvářích, a doufala, že si naši ničeho nevšimli.

„Mluv s námi,“ řekl taťka tiše, ale povzbudivě.

Znovu jsem zdvihla telefon před obličej. Zhluboka jsem se nadechla a hlasitě vydechla. Pak jsem si rukama objala kolena a přitáhla si je blíž k tělu. „Zvorala jsem to.“

Mamka pohlédla na tátu s obavami v očích. Obraz se mezitím zaostřil a jejich obličeje byly pichlavě jasné.

„Můžeš nám říct všechno, zlatíčko. Kdykoli cokoli,“ řekla mamka.

Sebrala jsem veškerou odvahu a zabořila si prsty do lýtek v naději, že lehká bolest mi pomůže zkoncentrovat myšlenky. Bohužel to moc nefungovalo. Nahromaděné pocity viny se prodraly na povrch a spustily rychlý vodopád slov.

„V Los Angeles to neprobíhalo tak dobře, jak jsem vám tvrdila. Po *Pokroucené růži* už jsem nedostala žádnou roli a agentura mi nakonec vypověděla smlouvu. Když už jsem neměla peníze, utekla jsem k Ezrovi do Woodshillu. Chtěla jsem si našetřit, abych vám mohla všechno vrátit. Je mi to tak strašně, strašně líto, že jsem vás zklamala, a...“

„Tak moment,“ přerušila mě máma. „Ty jsi ve Woodshillu?“

„Jo, už pár měsíců.“

„*Pár měsíců?*“ Telefon v ruce se jí lehce zachvěl, ale i tak jsem si všimla, jak její pohled náhle zvažněl. Na čele se jí objevilo několik rozzlobených vrásek.

„Nech ji to vysvětlit,“ namítl klidným hlasem tatka, nicméně i v jeho tváři bylo poznat nečekané překvapení.

Mamka se zhluboka nadechla, a když opět promluvila, snažila se o klidný hlas. „Tak fajn. Prosím, vysvětli nám to. Pomalu. Tak abychom tomu rozuměli.“

Ztěžka jsem polkla a rukávem si otřela tváře. „Přišla jsem... o všechny vaše úspory.“

„To jsme pochopili,“ řekla mamka pomalu. „Na rozdíl od zbytku toho tvého shrnutí.“

„Omlouvám se,“ zašeptala jsem, zatímco jsem se pokoušela ovládnout třes, který se zmocnil celého mého těla. Zvedla jsem se, posadila se na podlahu před pohovkou a opřela mobil o mohutnou svíčku

uprostřed konferenčního stolku. Napřímila jsem se a zadívala se na své rodiče stejně vážně, jako oni hleděli na mě. A i když mi tep pořád ještě utíkal jako o závod a myšlenky se mi v hlavě honily sem a tam, ustála jsem to. Znovu jsem se zhluboka nadechla.

A pak jsem jim všechno řekla.

Všechno, co se stalo po skončení *Pokroucené růže*.

Všechno, co jsem jim celé měsíce zamlčovala.

Všechno, co mě uvnitř drásalo.

Řekla jsem jim všechno o událostech, které mě dostaly na kolena. Jak jsem se cítila naprosto zoufalá. Jak mi Vincent vyhrožoval. Jak jsem si překotně sbalila své věci a utekla do Woodshillu, místo abych jela za nimi, protože jsem je nechtěla zklamat. A tím jsem neskončila. Vyprávěla jsem jim o Woodshillu a o tom, jak jsem se snažila vydělat si peníze, abych jim mohla jejich úspory vrátit. Vyprávěla jsem jim, jak jsem to všechno chtěla nechat za sebou, ale jak mě to stejně nakonec dostihlo.

S každým mým slovem se jejich obličej víc a víc zachmuřovaly. Když jsem skončila, rozhostilo se mezi námi ticho. Bylo slyšet jen tiché šumění našeho spojení.

Tatka si rukama promnul obličej. Mamka sklopila pohled. Nevěděla jsem, kam se dívá, ale vypadalo to, jako by se mi nemohla podívat do očí.

V mém nitru cosi hluboce zbolelo, až jsem měla pocit, jako bych se chtěla uvnitř co nejvíc smršknout, podobně jako venku. Věděla jsem, že neztrácím jen Blakea. Ztrácela jsem i své rodiče. I když jsem celou dobu počítala s tím, že se to

může stát, na tu bolest jsem prostě nebyla připravená.

Po několika dlouhých minutách si taťka konečně odkašlal. Vlasy mu trčely všemi směry, jak si je neustále prohraboval prsty. „Ach, Jude,“ zamumlal a zakroutil hlavou.

„Je mi to tak líto,“ opakovala jsem zlomeným hlasem. Zdálo se mi, že to říkám pořád dokolečka, ale nemohla jsem jinak. Lhala jsem jim, znovu a znovu. A když jsem jim teď konečně řekla pravdu, nedokázala jsem se přestat omlouvat.

„Jsem na tebe tak hrozně našťvaná,“ řekla mamka najednou a zasadila mi tak ránu přímo do srdce. Chtěla jsem se podívat jinam, ale nešlo to. Dívala se na mě s tak vážným výrazem ve tváři, že jsem nedokázala odvrátit pohled. „Jsem tak strašně našťvaná, protože jsi nám nic neřekla. Nedala jsi nám důvěru. A lhala jsi nám.“

„Já to nechápu,“ řekl taťka a znovu zavrtěl hlavou. „Měla jsi snad někdy pocit, že bychom tu pro tebe nebyli? Co si to o nás myslíš, že se v takovéhle situaci bojíš vrátit domů?“ Jeho hlas zněl drsně. Hleděl na mě zklamaným pohledem, který mi pronikal až do morku kostí.

V krku jsem už zase cítila obrovský knedlík a tváře mi hořely – hlavně studem. „Celý můj život jste nedělali nic jiného, než že jste tu byli pro mě a podporovali mě v cestě za mými sny. Byli jste na mě tak pyšní. A já... Já prostě měla strach, že svým selháním všechno tohle zničím. Poté, co jste mi umožnili začít kariéru v L.A., jsem pro vás už nechtěla být žádnou zátěží.“

Táta znovu zavrtěl hlavou. Pak vzal mamce mobil z ruky a svým obličejem kompletně zaplnil celou obrazovku. „Ale takhle přece rodina nefunguje, Jude,“ řekl energickým hlasem. „Co sis

proboha myslela? Že ti devatenáct let pomáháme, milujeme tě, podporujeme, jak se dá, a pak s tím najednou prostě přestaneme? To sis myslela?“

Srdce mi tlouklo jako splašené. Znovu jsem si otřela oči. Otevřela jsem pusku a zase ji zavřela. Nakonec jsem jen bezmocně pokrčila rameny. „Já... Já nevím.“

„Ty jsi snad někdy měla pocit, že pro tebe neděláme dost? Anebo že se nesnažíme splnit ti tvoje přání?“ vložila se do toho mamka. Zatáhla tátu za ruku, aby byla také vidět. Zněla, skoro jako by se obviňovala za moje špatná rozhodnutí.

„To ne,“ zašeptala jsem. „Je to složitější. Měla jsem pocit, že to musím zvládnout sama. A bylo mi jasné, že to bude drsné. Připravovala jsem se na to. A pak...“ Zavrtěla jsem hlavou. „Nechtěla jsem vás zklamat a myslela jsem si, že až se zase nějak postavím na nohy, bude všechno dobré. Ale teď když to říkám, mi to moc smysl nedává,“ přiznala jsem.

Rodiče chvíli mlčeli.

„No, to byla vážně hloupost,“ řekla konečně mamka tiše.

Smutně jsem svěřila koutky.

„Ale nehleď na to, co se stalo – my jsme tu přece pro tebe pořád. Ať uděláš, co uděláš, nikdy nás nemůžeš zklamat natolik, že bychom nechtěli, abys byla součástí našeho života. Že sis to myslela, mě vážně mrzí.“

V očích jsem znovu cítila slzy. Jejich slova mě bolela víc, než kdyby na mě křičeli. Zároveň však v té bolesti bylo něco osvobozujícího. Úzkost v mé hrudi kousek po kousku polevovala a tíha, kterou jsem nesla na ramenou, se zmenšovala – protože už jsem před rodiči nic neskrývala. Sice jsem se

pořád ještě cítila na dně, ale už jsem nebyla sama. Scott a Ezra mi ukázali, že jim nezáleží na tom, co se stalo. Mamka s tátou byli sice zklamaní, ale stejně mě jejich slova utěšila. Byli tu pro mě. Nehledě na minulost.

„Je mi to tak líto,“ vzlykla jsem tiše.

„To jsme pochopili, zlatíčko. Nemusíš se milionkrát omlouvat,“ řekla mamka něžným hlasem.

„Ale já chci.“

Tatka popotáhl. „Možná by teď bylo lepší soustředit se na to, jak se z téhle šlamastyky s Vincentem dostat. Jdu volat Jeffovi.“

Jeff byl právník našich rodičů.

„Myslíš, že to k něčemu bude, tati?“ zeptala jsem se opatrně.

„Jasně že to k něčemu bude!“ namítla důrazně mamka. „Je mi fuk, jak důležité zvíře ten chlápek v L.A. je – nikdo nemá právo vyhrožovat mé holčičce. Absolutně nikdo.“ Tváře měla červené vztekem. Myslela jsem si, že se zlobí na mě, ale ve skutečnosti zuřila kvůli Vincentovi.

„A když už jsme u toho telefonování, můžeme taky rovnou zavolat té agentce, co tě kontaktovala. Jak že se jmenuje?“ zeptal se tatka a z kapsy u košile vytáhl tužku.

Suše jsem polkla. Právě jsem rodičům sdělila celou pravdu o svém selhání, ale oni se mnou přesto jednali úplně stejně jako předtím. Nedívali se na mě jako na nepříjemnost. Místo toho byli připravení okamžitě jednat. Nevzdali to ani se mnou, ani s bojem, který jsme vedli od chvíle, kdy jsem jim oznámila, že chci být herečkou. Hleděla jsem do jejich tváří a cosi se ve mně pohnulo. Cosi, co už kdysi bylo středobodem mého já, cosi, co

jsem v posledních měsících zanedbávala. Náhle to ožilo takovou silou, že mě to málem porazilo. Když jsem se s Blakem dívala na první díl *Pokroucené růže*, cítila jsem, jak můj sen znovu ožívá. Stejně jako při telefonátu se Samem. A při tom divadelním představení v galerii.

„Tě nemusíš volat, tati,“ řekla jsem chraplavým hlasem.

Rodiče se na mě pozorně zadívali. Přemýšlela jsem o událostech, které včera zcela vykojily můj život. Bylo pro mě neuvěřitelně těžké se s tím vypořádat. Ale přesto jsem při myšlence na telefonát s Isabellou Prince cítila vzrušené bušení srdce. Protože rodiče ve mě pořád ještě věřili. A byli tu pro mě. Protože se nehodlali vzdát bez boje. Protože byli na mé straně, i když jsem se obávala, že je kvůli proběhlým událostem ztratím.

Se slzami v očích jsem si odkašlala. „Nemusíš jí volat. Udělám to sama.“

I když vypadali pořád ještě ustaraně, mamka se pousmála. „Výborně. My se tedy teď spojíme s Jeffem a zjistíme, co se dá dělat s těmi fotkami. Můžeš se té agentky zeptat, jestli si myslí, že je možné stáhnout je z webu. Třeba má s podobnou situací zkušenosti. Určitě nejsi jediná herečka, které se něco takového stalo.“

Přikývla jsem. Na rukou mi naskočila husí kůže. „Mám strach, mami,“ zašeptala jsem.

„Já vím. Ale na něco přijdeme. Najdeme řešení. Společně.“ Její hlas zněl mnohem přesvědčivěji než před pár minutami. V obličeji se jí zračila neotřesitelná odhodlanost.

Povedlo se mi jen přikývnout.

„Už nikdy nechci, aby sis myslela, že za námi nemůžeš s něčím přijít,“ dodal taťka vážným

hlasem. Znovu se chtěl zmocnit telefonu, ale mamka mu v tom zabránila. Táta na ni na okamžik pohlédl a tiše si povzdechl. „Vždycky tu budeme pro tebe. V každé situaci. Ať se stane cokoli. Chci, abys to pochopila.“

„Rozumím,“ řekla jsem a myslela to opravdu vážně.

Věděla jsem, že v tuhle chvíli už se na internetu rozpoutala bouře a spousta lidí se do mě určitě ostře pouští. Pořád ještě jsem měla zlomené srdce a cítila paniku, ale zároveň jsem se v tenhle okamžik cítila tak svobodně jako už dlouho ne. Protože jsem po dlouhé době již neměla pocit, že se musím skrývat. Vyložila jsem všechny karty na stůl. Teď už jsem jen potřebovala sebrat odvalu a něco s tím udělat. A i když mě uvnitř všechno bolelo, byla jsem připravená jít dopředu. Bez ohledu na to, kolik sil mě to bude stát.

kapitola 37

Před pár měsíci, když mi Blake otevřel domovní dveře a hned mi je před nosem zase zavřel, jsem na tomhle místě stála jako opařená. Teď jsem tu stála znovu. A i když už mezitím zima skončila a přihodila se spousta věcí, měla jsem v žaludku stejný pocit. Naštěstí byl tentokrát vedle mě Ezra a já to nemusela prožívat sama.

„To bude dobrý,“ řekl.

Přikývla jsem. Vytáhl klíče ze zámku a otevřel dveře.

Bylo zvláštní znovu vstoupit dovnitř. Vůně, která mě přivítala, byla tak důvěrná, až mě píchlo u srdce.

Přišla jsem, abych si promluvila s Blakem a vzala si zbytek svých věcí. Když jsem odsud před třemi dny tak bleskově vypadla, úplně jsem zapomněla na dokumenty v psacím stole, mezi nimiž byl i můj cestovní pas, který jsem potřebovala k odletu do Los Angeles. Dnes odpoledne se mám v jedné kavárně sejít s Isabellou Prince a probrat možné další kroky. Mamka s tátou dokonce chtěli letět se mnou, ale podařilo se mi jim to vymluvit. Takže Isabelle jen poslali asi nejdelší seznam otázek, jaký kdy viděla. A ona jim na všechny trpělivě odpověděla. Na osobní schůzku s ní jsem ale chtěla jít sama. Ano, rodiče byli na mojí straně a denně jsme spolu telefonovali, jenže svým strachům z L.A. a všemu, co s tím souviselo, jsem musela čelit sama. Chtěla jsem převzít zodpovědnost a přestat se skrývat. I když jsem se ještě neodvažovala podívat na web, protože ta představa ve mně vyvolávala naprostou paniku, na setkání s Isabellou jsem se cítila připravená. Což

znamenal, že jsem opravdu zvažovala návrat do filmové branže. Bylo to děsivé a vzrušující zároveň.

„Doběhnu si pro cestovní tašku,“ prohlásil Ezra a kývl směrem ke schodům.

„Oukej. Zatím.“

Když odešel, chvilku jsem sbírala odvahu a pak zamířila do hostinského pokoje. Otočila jsem koulí na dveřích a vešla dovnitř. Udělala jsem jediný krok a zůstala s vyraženým dechem stát.

U stolu seděl Blake. Jakmile se na mě podíval, v žaludku mi cosi udělalo děsivý kotrmelec. Vyschlo mi v puse. Byla jsem sice připravená na to, že se tu s ním potkám, ale myslela jsem, že to bude v jeho pokoji. Ne v mém.

Když jsem se trochu lépe rozhlédla, došlo mi, že postel není ustlaná a vypadá, jako by v ní někdo spal. Přes opěradlo židle visela jedna z Blakeových mikin a na stole se povalovala spousta jeho věcí. Zdálo se, že se sem nastěhoval. Poskočilo mi srdce.

„Ahoj,“ zachraptěla jsem.

Neodpověděl, jen si mě mlčky měřil pohledem. V očích se mu zablýsklo. Podíval se na mě tím rozzuřeným pohledem, který už jsem znala stejně důvěrně jako jeho úsměv, a mně se sevřela hrud'. Moje odhodlání bylo to tam. Odhodlání všechno mu vysvětlit a dostát tak svému slibu, že už ho nikdy nenechám jen tak odejít nebo zmizet ze svého života, aniž bych nezkusila úplně všechno. Jenže on zřejmě cítil něco jiného.

„Co tu děláš?“ zeptal se nevýrazným hlasem.

Zařala jsem zuby a podívala se na něj stejným způsobem, jako se on díval na mě. Naprosto jsem nechápala, jak se mezi námi mohla vytvořit tahle tíživá nezvratnost. Jen kvůli jedné jediné hloupé fotce, o níž Blake ani nevěděl, jak vznikla. Přesně

toho jsem se celou dobu bála. Toho pocitu, že pro něj nejsem dost dobrá, ať udělám, co udělám. To byl přesně ten důvod, proč se nám nedařilo najít k sobě znovu cestu. A rozdělovalo nás to i nyní. A já nenáviděla každou vteřinu, kdy jsem se tak cítila.

„Blakeu...“ zašeptala jsem a udělala krok směrem k němu.

Poodjel na židli o kousek zpátky a zavrtěl hlavou. „Ne.“

Bylo mi horko i zima zároveň. Zoufale jsem se snažila připomenout si, proč jsem tady. Přišla jsem si pro zbytek věcí, abych mohla čelit výzvám, které na mě v L.A. čekaly. A také jsem potřebovala situaci s Blakem nějak rozumně uzavřít. Potřebovala jsem to kvůli sobě i kvůli němu.

„Chtěla jsem s tebou ještě jednou mluvit. Kvůli té fotce.“

„Já s tebou ale mluvit nechci.“ Sebral ze stolu knihu, něco si v ní vyznačil a vstal. Ve chvíli, kdy se kolem mě snažil projít, jsem ho reflexivně chytila za paži.

Podíval se nejprve na mě, potom na moji ruku.

Jeho kůže byla teplá, téměř horká. Vpalovala se do mojí. Otočila jsem se k němu, abych mu mohla pohlédnout do očí. Ačkoli mě v tu chvíli zaplavoval šílený vztek, snažila jsem se mluvit klidně a důrazně. „Neměla jsem s ním aférku,“ řekla jsem rozhodným hlasem. „A nepodvedla jsem tě.“

Blakeova hrud' se zvedala a klesala v rychlém tempu. Uběhlo pár vteřin. Pak svou paži uvolnil z mého sevření a sklopil pohled. Evidentně se mi nedokázal ani podívat do očí.

„Bezva.“

Celé tělo mi zaplavila taková vlna horkosti, až jsem měla pocit, že se ve mně začne vařit krev. „Je vlastně úplně jedno, co se doopravdy stalo nebo co řeknu, že jo?“ procedila jsem skrz zuby.

Trhl hlavou a téměř překvapeně se na mě podíval.

„Už sis o mně udělal svůj úsudek, když jsem to mezi námi tenkrát ukončila. Je úplně jedno, co teď nebo v budoucnu udělám – vždycky si to přebereš tak, že jsem to já, kdo zničil náš vztah.“ Přesla jsem rychlým krokem ke stolu a otevřela šuplík s dokumenty. Pak jsem se znovu otočila k Blakeovi. V rukou jsem svírala svoje papíry. Srdce mi bušilo až v krku. Když jsem se k němu přiblížila, nesnažil se nijak uhnout. Stál tam, ramena se mu rychle zvedala, pod očima měl kruhy a vlasy rozčuchané. Přestože jeho obličej vypadal se strništěm vousů mnohem výrazněji a jeho postava byla o mnoho vyšší než dřív, pořád jsem před sebou viděla toho malého kluka z dětství.

Kluka, který mě dokázal rozesmát, i když mi nebylo zrovna nejlíp.

Kluka, který mě pod oblohou plnou hvězd políbil a slíbil mi, že tu pro mě bude napořád.

Kluka, který byl mojí první velkou láskou – a navždy jí zůstane.

„Miluju tě, Blakeu,“ zašeptala jsem a rychle pokrčila rameny. Kousla jsem se do tváře a až potom se odvážila mluvit dál. „Ano, tajila jsem před tebou nějaké věci, protože jsem se styděla. Protože bylo bolestivé si přiznat, že já jediná můžu za to, že se moje kariéra zhroutila. Mrzí mě, že jsem ti neřekla, co se tehdy stalo. Vážně.“ Na chvíli jsem se odmlčela, aby měl čas moje slova zpracovat. Pak jsem si odkašlala. „Ale... nemůžeš mi do nekonečna pořád něco vyčítat a při každé

příležitosti poslouchat jen svoji vnitřní zlost. Ničí tě to a ničí to všechno kolem. Tvá přátelství. To mezi námi. Ale hlavně to ničí tebe samotného.“

Svaly v obličeji se mu napjaly, jak pevně stiskl zuby. Pak se podíval na podlahu. „Takovouhle přednášku nepotřebuju,“ zamumlal.

Hlasitě jsem vydechla, vší silou potlačila bolest ve svém srdci a současně si připomněla slib, který jsem Blakeovi dala.

*Už nikdy z tvého života nezmizím jako tenkrát.
Už nikdy.*

„Dnes odlétám do Los Angeles,“ řekla jsem tichým hlasem.

Blake ztuhl. Úplně jsem cítila, jak jím lomcuje vztek. „To nemyslíš vážně,“ vyhrkl a zíral na mě. V očích se mu zračilo stejné zděšení jako před třemi dny.

„To ty jsi mi říkal, že to pro mě ještě neskončilo. Měl jsi pravdu. Ještě musím něco dořešit. Nemůžu to zveřejnění fotky a tu věc s Vincentem nechat jen tak být. Kromě toho se se mnou chce sejít Samova agentka a probrat *Pokroucenou růži*.“ Sama jsem byla překvapená, jak rozhodně můj hlas najednou zněl. „Říkám ti to proto, že jsem slíbila, že už nikdy prostě jen tak nezmizím.“

Blake ze sebe vydral cosi, co mělo znít jako smích, ale vůbec se mu to nepovedlo. Zavrtěl hlavou. „Tímto tě od toho slibu osvobozuju. Bylo hloupý to od tebe chtít.“

„No tak, seber se, chlape,“ ozval se v tu chvíli ode dveří Ezrův hlas.

Překvapeně jsem se ohlédla a spatřila na prahu pokoje bráchu s taškou přes rameno.

Blake zpomaleným pohybem zvedl hlavu a podíval se na něj. „Ty se do toho neplet.“

„Ale jo, budu, pokud ubližuješ mojí ségře.“

Blake ze sebe znovu vyrazil jakési zasmání. „Ty máš co říkat, ty samolibej hajzle.“

Ezra ztuhl. „Cože?“

Blake sbalil ruce v pěst. Svaly na ramenou měl napjaté k prasknutí. Jako by v něm náhle bouchl vztek, který už týdny potlačoval. „Rozuměl jsi mi dobře.“ Podíval se na Ezru a znovu zavrtěl hlavou. „Co ode mě vlastně chceš? Tohle celý je tvoje vina!“

„Moje... Cože?“ Ezra se zdál naprosto zmatený. Překvapeně hleděl střídavě na mě a na Blakea.

„Celý měsíce jsi mě utěšoval nějakýma kecama, ačkoli jsi to byl ty, kdo ji přesvědčil, že bude lepší se rozejít. A teď tady jen tak stojíš a říkáš mi, abych držel hubu?“ Blake si pohrdavě odfrkl. „Tohle všechno se ti náramně hodí, co? Nikdy jsi vlastně doopravdy nechtěl, abychom byli spolu.“

Ezra se zamračil. „Co je to za kecy?“

„Věděl jsi, co k ní cítím. A bylo ti to totálně ukradený. Natolik ukradený, žes jí řekl, že bude lepší, když půjdeme každé svou cestou,“ zavrčel Blake.

„Řekl jsem prostě jen svůj názor, nic víc a nic méně.“

„Ale nemáš kurva žádný právo zničit náš vztah!“ zařval Blake tak hlasitě, až jsme sebou s Ezrou oba trhli.

Najednou bylo takové ticho, že byl slyšet jen Blakeův přerývaný dech.

Pak si Ezra odkašlal. „Rozhodně mi vůbec nebylo ukradený, co se mezi vámi tenkrát dělo. Přesně naopak. Bolelo mě vás takhle vidět. A už jsem fakt neměl chuť přihlížet tomu, jak se dva lidi, který mám nejradši ze všech, čím dál víc trápí,“ řekl Ezra tvrdým hlasem.

Blake uvolnil dlaně, pak je znovu zaťal v pěst. Několikrát to zopakoval. Na krku mu vyskákaly rudé fleky.

„To nebyla Ezrova vina,“ řekla jsem po chvíli.

„Ach tak.“ Blake se obrátil ke mně. „Takže náš vztah byl prostě tak jako tak předurčený k neúspěchu?“

„To jsem neřekla, Blakeu,“ zašeptala jsem.

Zavrtěl hlavou. Zlost v jeho očích se proměnila v bolest. Trpěl, a tak kolem sebe kopal, protože nevěděl, co jiného dělat. To jsem si sice uvědomovala, ale stejně to bolelo. Protože jsem zase prožívala pocit, že Blakea ztrácím – a tentokrát nadobro.

„Ale myslela sis to.“

Jeho slova visela mezi námi a já nevěděla, co říct. Neměla jsem tušení, jak mu dokázat, že k němu pořád chovám tolik citu, a navždy budu. Už ho to nezajímalo.

Zdálo se mi, že se na sebe díváme snad celou věčnost. Pak Blake polkl. „Tak fajn, jsem rád, že to vidíme stejně.“

To bylo poslední, co řekl, načež se otočil, přešel pokoj, prošel kolem Ezry, do kterého přitom strčil, a vyšel z pokoje.

Zmizel, úplně stejně jako tenkrát, když jsem se znovu objevila v jeho životě. S tím rozdílem, že

tentokrát jsem do toho dala všechno. Bohužel ani to nestačilo.

kapitola 38

Při výstupu z letadla jsem si hluboko do čela stáhla čepici, kterou mi před odletem věnoval Ezra. Zatímco ve Woodshillu bych pořád ještě chodila v bundě, tady bylo takové teplo, že mi stačilo jen triko. Svítilo sluníčko, a přestože mě z cesty letadlem všechno bolelo a nervozitou jsem se pomalu začínala potit, až se mi v podpaží dělaly skvrny, měla jsem radost.

Opravdu jsem měla radost, že jsem zase tady.

Protože tohle místo jsem neměla spojené jen s bolestí, ale také s velkými sny – a nejen mými sny. Každý do L.A. přicházel s nějakými sny, bylo to cítit všude kolem, už když jste procházeli letištěm. A ačkoli poslední týdny byly tak náročné, že jsem měla pocit, jako by mě někdo kuchal zaživa, když jsem si teď na nose posunula sluneční brýle a vykročila směrem k taxíkům, srdce mi instinktivně poskočilo.

Postavila jsem se do krátké fronty a za chvíli už jsem seděla za tím nejmlčenlivějším taxikářem, který kdy existoval, což mi v tuhle chvíli vážně přišlo vhod. Na zdvořilostní rozhovor jsem byla příliš nervózní. Při čekání na odlet jsem se věnovala vyhledávání informací o Isabelle Prince. Na agentku byla dost mladá, ale už zastupovala spoustu úspěšných herců a hereček. Její společnost se v posledních letech rozrostla a probojovala do první třetiny nejúspěšnějších agentur ve městě. S každým rozhovorem, který jsem s ní četla, jsem byla čím dál vzrušenější.

Na cestě do kavárny *Groundwork Coffee Co.*, kde jsem se s Isabellou měla sejít, jsem Ezrovi a Scottovi poslala zprávu, že jsem v pořádku dorazila. Pak jsem si sundala kšiltovku, vzala

kapesní zrcátko a pokusila se upravit si vlasy a make-up. Když jsme na následující křižovatce zastavili na světlech, vytáhla jsem mobil a vyfotila si palmy na pozadí zářivě modrého nebe. Potom jsem v telefonu otevřela konverzaci se Samem, nahrála fotku a začala psát. Několikrát jsem si přečetla, co jsem napsala, a přemýšlela, jestli pro Sama nebude nepříjemné setkat se se mnou teď v téhle situaci, kdy viděl fotku mě a Vincenta. Ale odsunula jsem obavy stranou. Jestli teď ztratím odvalu a začnu nad tím příliš dumat, tak tu zprávu neodešlu. Takže jsem rychle klikla na tlačítko „odeslat“.

*Už jsem zase v L.A. a mám schůzku s Isabellou.
Díky moc! :)*

Pak jsem telefon vrátila zpátky do kabelky a dívala se z okna. Cesta netrvala víc než čtvrt hodinku. Zaplatila jsem řidiči, zamumlala strohé „Díky“ a vystoupila.

Kavárna byla na ulici Main Street, v těsné blízkosti pláže, a svou bílou fasádou ostře vystupovala mezi modře omítnutým obchodem s hrami a tyrkysovou prodejnou občerstvení tacos. Při pohledu na kavárnu se mi sevřelo hrdlo a chvíli mi trvalo, než jsem se sebrala. Ve chvíli, kdy jsem byla doopravdy tady a slunce mi svítilo do tváře, se schůzka najednou zdála mnohem skutečnější než před pár hodinami, když mě Ezra se Scottem vysazovali na portlandském letišti.

Co když to jen ještě víc zvořu?

Co když právník mých rodičů nedokázal nic změnit a moje pověst byla už navždycky zničená, přesně jak si přál Vincent?

Na okamžik jsem zavřela oči. V hlavě se mi ozval Blakeův hlas.

Nemá smysl lámat si hlavu s nějakými „co když“.

A tohle přesně jsem v minulých měsících dělala. A přesně tam vyvstalo moje rozhodnutí lhát rodičům a Ezrovi. Zabývala jsem se hrozivými scénáři, ve kterých mě odvrhli a nechtěli se mnou mluvit. Tahle myšlenka ve mně vyvolávala strašný strach. Ale i když jsem měla zlomené srdce a hrozilo, že všechno to trápení mě zase stáhne dolů, pokoušela jsem se být na sebe hrdá. Protože jsem rodičům řekla pravdu. A sebrala jsem odvalu vrátit se do L.A. – to bylo něco, na co bych nikdy předtím ani nepomyslela.

Otevřela jsem oči. Pak jsem se zhluboka nadechla, vzala do ruky kufr a zamířila ke vchodu do kavárny. Zrovna vycházely dvě dívky a podržely mi dveře. Poděkovala jsem jim a vešla dovnitř.

„Jude!“ ozval se ženský hlas. Stoupla jsem si na špičky, abych se mohla porozhlédnout v prostoru za objednávacím pultem, před kterým postávala spousta lidí.

Isabella Prince stála u malého stolku v zadní části kavárny. Na sobě měla zakázkově šitý tmavě modrý kostým a světlé vlasy svázané do culíku.

Prodrala jsem se skrz mumraj u pultu a prošla úzkou chodbičkou z přírodních cihel a se spoustou obrázků až k agentce.

„Dobrý den, Isabello,“ pozdravila jsem a sama slyšela, jak udýchaně zním. Snad si to vysvětlí tou dalekou cestou a nedojde jí, že jsem nervózní až na půdu.

„Moc ráda tě poznávám, Jude,“ odpověděla, podala mi ruku a pevným stiskem si se mnou potřásla. Pak mi pokynula, abych se posadila.

Odložila jsem kufr a kabelku stranou a usedla ke stolu naproti Isabelle. Předě mnou stála sklenička, kterou teď Isabella naplnila vodou z ledové chladné láhve na stole. Poděkovala jsem a napila se, přičemž jsem si Isabellu znovu zkoumavě prohlédla. Měla výrazné rysy, příjemný úsměv a na nose pár pih. První dojem už jsem si udělala při telefonátu, ale osobní setkání bylo přece jen něco jiného. Od své minulé agenturní zkušenosti jsem se na svou intuici už tak moc nespolehala, ale Isabella působila na první pohled skvěle.

„Děkuju za pozvání. A děkuju, že jste mým rodičům odpověděla na těch zhruba tři sta otázek,“ řekla jsem a postavila sklenici na stůl.

Isabella se na mě vřele usmála. „Já úplně chápu, že se chtěli na tolik věcí zeptat. A vzhledem k tomu, že jsi teď tady, předpokládám, že jsem jim dala uspokojivé odpovědi.“

Přikývla jsem a pokusila se opětovat úsměv, protože jsem nevěděla, co dalšího říct.

Isabella zřejmě moji nervozitu zaznamenala a trochu se předklonila. „Nebudu dlouho chodit kolem horké kaše.“

Suše jsem polkla a přikývla.

„Sam mi vyprávěl o vaší spolupráci. O *Pokroucené růži* se teď opravdu zase hodně mluví. Smlouva o natáčení už je téměř před podpisem, ale filmová společnost se chce nejprve ujistit, že se projektu budou účastnit všichni předchozí herci a herečky.“

Sevřela jsem sklenici v rukou, zatímco jsem se snažila vybavit si slova, která jsem si během letu natukala do mobilu, protože jsem doufala, že mi pomůžou vést s Isabellou seriózní rozhovor. „Strašně moc bych si přála hrát znovu Sadie Nelsonovou. Ale poté, co...,“ na chvíli jsem se

zarazila, „se objevila ta fotka s Vincentem Atkinsem, si nejsem jistá, zda je to vůbec možné.“

Isabella zmateně zamžourala. „Ty asi nevíš, co v posledních dnech proběhlo na internetu, že?“

Zaváhala jsem. „Ne, to nevím. Musela jsem si nejprve promluvit s rodinou a ujasnit si myšlenky. A taky jsem měla obrovský strach. Nechtěla jsem číst, co o mně lidé říkají.“

Poprosila jsem dokonce Ezru a Scotta, aby mi nesdělovali nic z toho, co pochyťí na webu, ať už je to dobré, nebo špatné. A kromě zpráv, které mi poslali oni nebo rodiče, jsem žádné jiné ve svém mobilu zatím neotevřela. Když jsem teď hleděla do Isabellina zmateného obličej, říkala jsem si, že jsem si asi před naší schůzkou přece jen měla udělat stručný obrázek o tom, nakolik je moje pověst poškozená. Na čele se jí objevila hluboká vráska. S vážným výrazem ve tváři přikývla. „Chápu. To, co Atkins provedl, bylo absolutně neprofesionální. A tenhle názor sdílají všichni, kdo se jednání o seriálu účastní.“

Jako na povel jsem zavrtěla hlavou. „Poté, co se ta fotka dostala na veřejnost, bylo jasné, že to znamená konec *Pokroucené růže*. Když jsem tu byla naposledy, účastnila jsem se spousty castingů a na některých mě ani nenechali nic říct a okamžitě mě odmítli. Moje bývalá agentura mě v tom nechala a vypověděla se mnou smlouvu. Zničil mi kariéru.“

Isabella si poposedla a na chvilku cukla rukou, téměř to vypadalo, jako by potlačovala nutkání zvednout se, obejít stůl a vzít mě za ruku. „To, čím jsi prošla, je strašné, Jude. A ano, Atkins byl vlivný a podle toho, jak ho znám, si umím dobře představit, že nevynechal jedinou příležitost, aby ti hodil klacek pod nohy. Ale když vyšlo najevo, že to

zveřejnění je jeho práce, uškodilo to jeho pověsti víc než té tvojí. Nikdo už ho nebere vážně, Jude.“

V ústech jsem měla úplně vyprahlo. „Tomu se mi nechce věřit,“ vypravila jsem ze sebe po chvíli.

„Uvěříš mi, když ti řeknu, že zhruba 95 procent lidí na internetu se postavilo na tvoji stranu a bránili tě?“

Zavrtěla jsem hlavou, načež se Isabella maličko pousmála.

„Uvěříš mi, když ti řeknu, že Vincent Atkins už nebude producentem *Pokroucené růže*?“

Její slova jsem si musela několikrát v hlavě zopakovat, než mi došel jejich význam. „Jak prosím?“

„Vlastně jsem to neměla formulovat jako otázku, omlouvám se. Vincent Atkins nebude producentem nové řady *Pokroucené růže*,“ řekla rozhodným hlasem.

„Ale já... Jak to?“ bylo to jediné, co jsem ze sebe dokázala vypravit. Všechna ta připravená slova se vypařila do prázdna. Srdce mi tlouklo až v krku.

„Společnost, která chce koupit druhou a třetí řadu, nechce mít s nějakým neseriózním producentem nic společného.“

Vykulila jsem oči.

Isabella se na mě podívala a věnovala mi další vřelý úsměv. Pokoušela jsem se nenechat se tím omámit, ale uvnitř jsem cítila, že nelže. Nemohla lhát. Ne o tomhle.

„Mají se točit další dvě řady?“ zašeptala jsem.

Isabella přikývla, zdvihla svou aktovku a položila si ji na klín. Rozepnula zip a vytáhla desky. „Přinesla jsem ti scénář k prvnímu dílu. Říkala

jsem si, že ti třeba udělá stejnou radost jako Samovi.“

Vzala jsem si od ní složku, přes jejíž obálku bylo světle šedými písmeny diagonálně napsané mé jméno, a pohládila ji. Všechno se mi to zdálo tak neskutečné. Jediná reakce, které jsem byla schopná, byla znovu zavrtět hlavou a mlčky zírat na Isabellu.

„Moc ráda bych s tebou spolupracovala, Jude,“ řekla. „Dlouhodobě. Jen tak se nevzdám, i když se třeba objeví potíže. Poslala jsem tvým rodičům návrh smlouvy, právě ji kontroluje váš právník.“

„Vy jste připravila smlouvu ještě předtím, než jste se se mnou vůbec osobně setkala?“

Přikývla, jen jednou a krátce. „Někdy má prostě člověk takový vnitřní pocit, a ten já s tebou měla už od začátku. Ale samozřejmě rozhodnutí je na tobě. Nehledě na to, co si myslí tvoji rodiče nebo co si přeju já.“

Znovu jsem pohlédla na scénář ve své ruce a přečetla si název prvního dílu:

Pokroucená růže 201

„Zvíře v nás“

V břiše jsem ucítila vzrušené chvění, které se mi ze žaludku rozlilo do celého těla, až jsem ho zaznamenala dokonce i v prstech u nohou. Všechna ta bolest v mém nitru se mísila s malou jiskřičkou naděje, která ve mně vzplanula na cestě sem. Nemohla jsem tomu uvěřit a musela jsem se opravdu držet, abych se nerozbrečela.

„Nezdá se mi to, že ne?“ zašeptala jsem a pevně sevřela v rukou scénář.

„Nezdá,“ odpověděla Isabella.

Podívala jsem se na ni. Hleděla na mě vřelým pohledem. Pomaloučku jsem své rty protáhla v úsměv. V úsměv, který vycházel z hloubi mého srdce.

Na cestu k hotelu jsem vykročila téměř v deliriu. Táhla jsem za sebou svůj kufr a užívala si dotek mořského vánku na svých tvářích. Slunce už stálo vysoko na obloze a já se rozhodla, že se pokusím dopravit své věci do hotelového pokoje co nejrychleji, abych si mohla vychutnat jeho západ přímo na pláži. Posadím se do písku a budu sledovat, jak se nebe zbarvuje do ruda. A jestli opravdu správně rozumím tomu, co mi říkala Isabella, zavolám Ezrovi a našim. Pořád jsem tomu totiž nemohla uvěřit.

Isabella mi sdělila, že nemusím spěchat a mám si smlouvu pěkně v klidu s našima pročíst. A pak mi podala svou vizitku s tím, že jí můžu kdykoli – ve dne v noci – zavolat, pokud se budu potřebovat ještě na něco zeptat. Taký se jí prý mám ohlásit, až budu mít přečtený scénář. Dokonce mi nabídla sejít se ke čtení se Samem a ostatními herci, i když smlouva o natáčení nebyla ještě oficiálně podepsaná.

Proběhlo to až příliš dobře, než aby to mohla být pravda. Proto jsem se teď, cestou podél plážového mola, cítila úplně mimo. Všechno bylo naprostý protiklad situace, kdy jsem opouštěla L.A. a přijížděla do Woodshillu. Tenkrát jsem po zdejších událostech cítila obrovský strach a s každým dnem, kdy jsem se ho snažila ignorovat, se jen zvětšoval. Když jsem se však teď dívala na moře a na jeho hladinu ozářenou sluncem, cítila jsem se zase volná.

„Jude?“ ozval se zdálky nějaký hlas.

Otočila jsem se a strnula. Na okamžik jsem myslela, že mě klame zrak. Že to je jen mé podvědomí, které přede mě promítá postavu, jež chybí k dokonalému obrazu mého dnešního štěstí.

Stála jsem jako zařezaná, zatímco Blake kráčet směrem ke mně. Na sobě měl šedé triko, na hlavě obrácenou kšiltovku a na zádech batoh. S rukama v kapsách džín se přede mnou zastavil.

Už poněkolkáté během dneška jsem se chtěla štípnout. Abych se ujistila, že nesním, že opravdu stojí přede mnou. Nebo bych spíš měla štípnout jeho. Přece jen si to zasloužil.

Natáhla jsem ruku a zmáčkla ho.

„Jauvajs,“ zaklel a třel si paži.

„Co tady děláš?“ zachraptěla jsem. Šumění vln se mísilo s hučením v mých uších, které stále zesilovalo.

Blake si přestal třít ruku a podíval se na mě. „Dělám to, co jsem měl udělat už tenkrát.“

Jeho hlas zněl něžně a mile, ale zároveň v něm byla slyšet odhodlanost, z níž mi šel mráz po zádech.

„Jak to myslíš?“

Udělal ještě jeden krok ke mně. „Taky tě miluju, Jude,“ řekl pevným hlasem. „Miloval jsem tě, ještě než jsem vůbec věděl, co láska znamená. A nikdy tě milovat nepřestanu.“

Zírala jsem na něj a nedokázala ze sebe vypravit ani slovo. Protože jsem prostě nemohla uvěřit, že stojí přede mnou, tady, uprostřed Los Angeles, a říká mi tohle.

Nemohla jsem si vzpomenout, jak se má dýchat. Ani jak fungují ruce. Zvládla jsem jen pevněji sevřít držadlo kufříku.

Blake si přešlápl z jedné nohy na druhou. Když jsem dál mlčela, jeho pohled plný odhodlání a naděje se proměnil. Začal být nervózní, až nakonec přešel v zoufalství.

„Nenávratně jsem to zpackal, co?“ zachraptěl. Přejel si dlaněmi přes obličej a hlasitě vydechl. Pak roztržitě sklopil pohled. „Já...“ Zavrtěl hlavou. Když jsem zahlédla v jeho očích slzy, sevřelo se mi srdce.

„Blakeu,“ zašeptala jsem.

„To nic. Nemáš důvod mi odpouštět. Ale měla bys vědět, že mě to mrzí. Strašně moc. My...“ Hlas se mu zlomil.

Moje ruka se zcela samovolně pohnula. Opatrně se zdvihla k jeho tváři a překlenující tak poslední vzdálenost, která nás dělila. Když jsem se ho dotkla, oči se mu maličko rozšířily. Pak se opřel o mou dlaň, zvedl ruku a přiložil ji na moji.

Takhle jsme tam stáli, zatímco se jeho rychlý dech pozvolna uklidňoval.

„Ty... Ublížil jsi mi,“ vypravila jsem ze sebe po chvíli.

Blake se na mě podíval provinilým pohledem. „Já vím. Je mi to líto. Když jsem uviděl tu fotku... Vycházel jsem automaticky z toho nejhoršího, protože jsem totální idiot, Jude. Evidentně jsem tu věc z naší minulosti ještě pořád nezpracoval.“ Z koutku oka mu ukápla slza a skutálela se nám do dlaní. Blake zakroutil hlavou a sevřel mou ruku ještě pevněji. „Ale přiletěl jsem, abych ti řekl, že ještě pořád chci. Nic si nepřeju víc než být s tebou.“

A vím, že to zvládnem, jestli mi dáš ještě jednu šanci.“

Zem se pode mnou začala propadat. Byla neuvěřitelně měkká, téměř jako plážový písek nedaleko od nás, ačkoli jsme stáli na pevné zemi. Bojovaly ve mně všechny možné protichůdné pocity: touha padnout Blakeovi kolem krku, odhodlání už nikdy si nenechat líbit to, co mi udělal, a do toho všeho se ještě mísilo rozrušení z dnešního dne, již tak bohatého na události.

„Nemůžeš pokaždé, když se něco stane, kolem sebe kopat slovy a chovat se ke mně takhle.“

„Já vím. Choval jsem se jako debil. To už mi vyjasnil Ezra, poté co jsi odletěla. Vyříkali jsme si to a on mi udělal pěkný výplach hlavy, než mi prozradil, kde tě v L.A. najdu.“ Podíval se na mě vážným pohledem a zhluboka se nadechl. Pak teprve pokračoval. „Je mi to vážně strašně líto. Nechtěl jsem ti ublížit. A ty dřívější události bych rád nějak v klidu zpracoval. S tvou pomocí.“

Pozorně jsem si ho prohlížela. Pátrala jsem mu v obličeji po skutečných záměrech. V očích měl pořád ještě ten zoufalý, zklamáný výraz, který mě hluboko uvnitř zasahoval. A jak jsem se na něj dívala, bylo mi jasné, že je to ten muž, kterým byl vždycky. Byl to pořád ještě ten kluk, jehož jsem znala z dětství. Prošel si mnohým, podobně jako já. Ale byl to pořád ještě on. A bez ohledu na to, co by se mohlo stát – mé srdce patří navždy jemu. To mi bylo vždy jasné. Ublížila jsem mu víc, než jsme kdy považovali za možné, stejně jako on mně. Ale přijali jsme za své chyby odpovědnost. A to je přece to, co se počítá, ne? Přijali jsme odpovědnost za to, co jsme zvorali, a pokoušeli se to napravit. Nevzdávali jsme se. Nevzdávali jsme naše sny a náš vztah.

„Už to nikdy nedělej,“ zašeptala jsem staženým hlasem a poprvé v tento den jsem dala průchod svým nahromaděným emocím. V očích mě pálily slzy, takže jsem jen rozmazaným pohledem přihlížela, jak Blake zvedl ruku a přitáhl si mě k sobě.

„Už nikdy,“ zopakoval těsně u mého ucha, zatímco jsme se pevně objímali. „Slibuju.“

Zavřela jsem oči a zabořila obličej do prohlubně jeho krku. Voněl po domově, citrusech a bylinkách, po mých snech a po všem, co jsem si kdy přála.

Blake se zachvěl. Stáli jsme v pevném objetí a plakali. Plakali jsme pro bolest, kterou jsme si vzájemně způsobili. Šeptal mi do vlasů utěšující slova, zatímco já ho prsty v jemných kruzích hladila po zádech. Nakonec jsem mu své prsty zabořila tak hluboko do ramen, že v jeho kůži určitě dlouho zanechají stopy. Přestože jsem v hlavě měla naprostý zmatek, už nikdy jsem ho nechtěla pustit.

Trvalo věčnost, než se Blake přestal třást a mně přestaly téct slzy. Odpoutali jsme se od sebe jen natolik, abychom si mohli pohlédnout do tváře. Blake mě pořád ještě držel v pase, já jeho objímala za zády. Měl červené oči i tváře a já jsem určitě vypadala úplně stejně.

„Miluju tě,“ zopakoval Blake a jeho slova mi pronikla přímo do srdce. Tentokrát jsem odpověděla okamžitě.

„Taky tě miluju,“ zašeptala jsem.

Sklonil se a opřel si čelo o moje. „Nehledě na to, co jste dnes domluvily s tou agentkou: tentokrát to uděláme správně. Je jedno, kam se přestěhuješ. Je jedno, kam půjdu po škole. Nikdo mi nemůže

zabránit, abych byl u tebe. V duchu už jsem stejně pořád s tebou, Jude.“

Vzala jsem jeho obličej do dlaní a přitáhla si ho k sobě. Pak jsem ho políbila. „A já s tebou.“

„Navždy a všude,“ zašeptal Blake. A když mě znovu políbil, cítila jsem pravdivost jeho slov hluboko uvnitř.

Blake přijel. Nevzdal to se mnou. A viděli jsme to stejně. Je úplně jedno, co pro nás osud v budoucnosti připraví: budeme mu čelit společně.

epilog

O čtyři měsíce později

„Myslím, že to není dobrý nápad,“ četla jsem.

Sam vedle mě si odfrkl. „Podle tebe není žádný můj nápad nikdy dobrý. A přitom oba víme, že jsem génius,“ namítl a ze zákulisí se ozval tichý smích.

„Scéna končí tím, jak Nathan doběhne Sadie a kráčí vedle ní směrem k policejní stanici. Ještě jednou se na ni ze strany podívá, ale Sadie si toho nevšímá. Konec pátého dílu,“ přečetla nahlas Jamie, naše vedoucí produkce.

Ozval se decentní potlesk.

Sam do mě šťouchl loktem. Otočila jsem se k němu a také se na něj zazubila.

„Já už se nemůžu dočkat. Už jen šest měsíců do premiéry!“ Nadšením mu málem přeskakoval hlas.

Původně jsem si myslela, že to jsem já, kdo má z návratu seriálu největší radost, ale pokaždé když jsme byli na čtecí zkoušce, ze Sama doslova tryskala energie a bylo vidět, že jsem se spletla.

„Já už mám dávno zapnutý odpočet,“ prohlásila jsem a demonstrativně pozvedla telefon, kde bylo jasně vyznačené datum. Přitom mi zrak sklouzl k hodinám. „Sakra, už musím jít.“

„A jo, dneska je ten zápas, vid’?“ zeptal se Sam a rychle se spolu se mnou zvedl.

„Řidič už čeká, Jude,“ zavolala na nás Jamie přes hlavy ostatních herců, kteří také vstali a začali si sbírat své věci.

„Paráda, díky moc!“

Sam mě doprovodil do šatny a podal mi bundu. Vzala jsem si ji a znovu si uvědomila, jak mi v těle stoupá adrenalin. Nejprve jsem byla strašlivě rozrušená z toho čtení a teď z toho, že za okamžik odlétám do Woodshillu.

„Vyříd', že jim držím palce,“ řekl Sam. „Eagles, do toho!“

„Vyřídím,“ odpověděla jsem a rychle Sama objala.

„Uvidíme se v pondělí, slečno spolubydlící.“

„Prosím tě, postarej se o to, aby se v kuchyni neválelo špinavé nádobí. Když jsem se minule vrátila, bydlely ve dřezu mouchy. To bylo nechutný.“

„Vůbec jsem netušil, že součástí naší dohody jsou i přednášky zdarma,“ řekl Sam a zdvihl obočí.

„To dostáváš jako bonus,“ zašklebila jsem se, načež Sam mávl rukou.

„Dej si bacha, abys stihla letadlo.“

Rychle jsem ho objala, rozloučila se s ostatními a běžela k východu ze studia. Točili jsme druhou řadu *Pokroucené růže* ve Vancouveru, což bylo super, protože cesta odsud do Woodshillu trvala jen tři hodiny a do Seattlu k našim asi dvakrát tolik. Spěchala jsem ven, kde na mě čekal Timothy, můj řidič, a usmíval se na mě.

„Jedeme zase za rodinou, slečno Livingstonová?“ zeptal se a já jeho úsměv opětovala.

„Ano, už se nemůžu dočkat,“ řekla jsem a nastoupila do vozu.

Let byl krátký, ale plný turbulencí. Když jsem autobusem dorazila do Woodshillu, měla jsem

dlaně chladné a zároveň zpocené vzrušením. Rychle jsem napsala zprávu Scottovi, pak jsem vystoupila a vydala se na cestu.

Naprosto přesně jsem si vzpomínala, jak jsem tudy kráčela na začátku roku a proklínala cokoli, co mi přeběhlo přes cestu. Teď bylo všechno úplně jinak. Zdejší úzké uličky jsem si zamilovala. Tu útulnou atmosféru, která tohle městečko charakterizovala. A měla jsem radost, že tolik lidí míří stejným směrem jako já – k univerzitní sportovní hale.

Ještě na letišti jsem se na toaletách převlékla do dresu s číslem jedenáct. A zdálo se, že s tímhle trikem nejsem jediná. Spousta lidí směřujících k hale měla na sobě dres Eagles, mnoho z nich dokonce i ten s číslem jedenáct.

V tu chvíli mi zavibroval telefon. Rychle jsem pohlédla na displej. Psal mi Scott, kde přesně spolu s Everly, Nolanem a ostatními sedí. Teď jsem je jen potřebovala najít.

Vstoupila jsem do haly. Byla nacpaná k prasknutí. Modrý dres woodshillských Eagles na sobě měli snad úplně všichni. Sešla jsem po tribuně až téměř dolů a stoupla si na špičky, abych měla lepší rozhled. Za chvíli jsem je zahlédla. Seděli ve druhé a třetí řadě. Scott stál a mával na mě, abych ho lépe viděla. Když se naše pohledy střetly, už jsem to nevydržela a rozběhla se k němu. Bylo mi úplně fuk, jestli jsem při tom do někoho vrazila. Přihřítla jsem se ke Scottovi a padla mu do náručí.

„Mně se tak stýskalo!“ řekl a pevně mě stiskl, takže jsem sotva mohla dýchat.

„A co teprve mně,“ prohlásila jsem.

„My bychom se s Jude taky rádi pozdravili,“ ozval se Everlyin příjemný hlas. A hned nato mě objala. Pak trochu poodstoupila, ale pořád mě přitom držela za ramena. „To je ale báječný překvapení! Blake se zblázní, až tě uvidí!“

Zahýbala jsem obočím. „To byl přesně můj záměr.“

Everly se zazubila a já se vydala řadou a postupně se pozdravila s Nolanem, Dawn, Spencerem, Allie, Kadenem, Sawyer, Isaacem, Monikou a Ethanem. Chtěla dorazit i Linda, ale šéf ji nakonec bohužel nepustil. Věděla jsem, že je to Blakeovi líto, i když by to nikdy nepřiznal. Proto jsem taky udělala všechno pro to, abych tady dnes – na jeho prvním zápase po více než sedmi měsících – mohla být. A byla jsem neskutečně šťastná, že ho přišli podpořit i všichni jeho kamarádi.

Když jsem ukončila kolečko pozdravů, vrátila jsem se na své místo vedle Scotta. Pak začalo představení roztleskávaček a Everly musela dolů, aby je povzbudila. I ona měla na sobě dres s Blakeovým číslem. Usmála jsem se. Scottovi na rozdíl od nás zářilo na dresu Ezrovo jméno a číslo. Věděla jsem, že ti dva jsou si stále bližší. Příští měsíc bude taťka slavit narozeniny a Ezra mi řekl, že chce pozvat Scotta, aby ho mohl představit rodičům. Měla jsem z toho strašnou radost. Ezra o svém vztahu řekl i Blakeovi, což byl v jeho případě obrovský krok. Ti dva si po své vzájemné hádce všechno vyříkali, stejně tak i já a Blake. Už jsme zase byli to známé trio, nyní možná ještě semknutější než předtím, protože už nic nestálo mezi námi. Žádná tajemství. Žádné nahromaděné pocity, se kterými bychom si nevěděli rady.

„Jsi nervózní?“ zvolal Scott a zaklesl se do mě svou paží.

„Strašně. Ale jak je teď asi jemu?“

„Trénoval na tuhle chvíli víc než sedm měsíců, to zvládne.“ Scott mi stiskl paži a já si na chvíli opřela hlavu o jeho rameno. Věděla jsem, že Blake to zvládne. Ale nijak to nesnižovalo moji nervozitu.

Vtom světla v hale zhasla a rozsvítily se barevné reflektory, které svými kužely divoce přelétaly přes publikum na tribuně.

„Tohle je Woodhill!“ ozval se z reproduktorů hlas komentátora a hala zaburácela hlasitým jásotem. Někteří lidé kolem nás vstali, mávali pěnovými prsty nebo pískali. „Následující jméno vyvolává příjemný pocit a evokuje obrazy klidné krajiny. Jenže dnes jsme tady, abychom bojovali! Začínáme... číslem pět, kapitánem mužstva – Cameron Hays!“

Vyskočila jsem a tleskala stejně zuřivě jako všichni kolem. Na hřiště vběhl Cam se svým rošťáckým úsměvem, zvedl ruce nad hlavu a zamával. V pozadí byl slyšet pravidelný rytmický beat a publikum začalo tleskat do taktu.

„Pokračujeme naší úžasnou basketbalovou mašinou. Číslo dvacet – Ezra Livingston!“ ozval se komentátor a já začala ječet tak nahlas, až jsem se bála, že ohluchnu.

Scott vyskočil taky. Když viděl mého bratra vbíhat na hrací plochu, rozzářily se mu oči.

Ezra se tvářil mrzutě a zdálo se, že se chystá protihráče totálně zničit, než se krátce podíval do naší řady a spatřil Scotta. Koutky úst se mu nepatrně zvedly. A když uviděl mě, vyvalil oči. Ani on netušil, že přijedu. Bála jsem se, že by se před Blakem mohl prokecnout, a to jsem nechtěla

riskovat. Tohle bylo poprvé, co jsem se ho chystala překvapit.

„A teď přichází zvíře, alespoň na hřišti – číslo třicet čtyři, Otis Walker!“

Znovu se ozval bouřlivý potlesk. Na okamžik problesklo světlo a bylo vidět Otise, jak vyběhl ze šatny a krátce pokývl hlavou.

„A teď tu pro vás mám něco speciálního. Něco, na co možná někteří z vás čekají už od konce minulé sezony,“ oznamoval komentátor a už teď publikum šílelo. Diváci, kteří až doteď seděli, vyskočili a hlasitě jásali. Křik davu se mísil s rytmičtým dupáním. „Náš zlatý hoch vstal z popela a dnes se chystá všechno kolem spálit. Prosím pořádný aplaus pro naše číslo jedenáct – Blake Andrews!“

V okamžiku, kdy Blake vběhl na hřiště, publikum explodovalo. Ale já už nic neslyšela. Ačkoli jsem s ním mluvila ještě včera večer přes videochat, teď když jsem ho spatřila, jsem byla jako omámená. Neviděli jsme se skoro měsíc a já do sebe doslova nasávala jeho obraz. Byl ostříhaný, oholený a ve sportovním oblečení vypadal neuvěřitelně.

Přiložila jsem si ruce k ústům a zavolala nahlas jeho jméno. Společně s asi tak všemi diváky v hale. Ale jako by slyšel jen mě, otočil se mým směrem. A stejně jako Ezrovi mu překvapením málem vypadly oči. Ale na rozdíl od mého bratra neběžel Blake ke svému místu. Místo toho se zastavil a díval se na mě. Usmála jsem se, zatímco dav stále dokola skandoval jeho jméno.

Andrews, Andrews, Andrews.

Jako by teprve teď pochopil, co se děje, protáhl ústa do kouzelného, širokého úsměvu. V příštím

okamžiku vyběhl opačným směrem, než kam původně měl, a zamířil ke mně. Než jsem se vzpamatovala, objal mě.

Bylo mi úplně fuk, že jsou kolem lidé. Vyskočila jsem a nohama se mu ovinula kolem boků. Přesně jako tenkrát, když mě překvapil a jen tak se objevil za mými dveřmi. V tenhle okamžik jsme existovali jen my dva.

„Myslel jsem, že musíš pracovat,“ zašeptal mi do ucha.

Cítila jsem, jak se mu třesou ruce. Zabořil mi prsty do zad a sevřel mě ještě pevněji. „Přijela jsem hned, jak jsem skončila,“ řekla jsem. „Překvapení.“

Blake se ode mě oddálil jen natolik, aby se na mě mohl podívat. Naše nosy se téměř dotýkaly. Pak se zaculil. „Nejlepší překvapení pod sluncem.“

To bylo poslední, co řekl, než se jeho rty přitiskly na ty moje. Vášnivě mě políbil a já vzdychla, protože mi tak strašně chyběl. Nejraději bych v tom pokračovala, ale pozvolna jsem začala vnímat okolní řev a hlas komentátora a svět kolem nás se zase začal pomalu zhmotňovat.

Blake mě zlehka postavil na zem, ale ještě pořád mě nepustil. Pak si opřel čelo o moje a já doslova cítila, co mu právě běží hlavou.

„Mám strach,“ přiznal.

„To zvládneš,“ zašeptala jsem. Přikývl, ale ramena měl pořád napjatá. „Věřím ti.“

„A já tě miluju.“

Usmála jsem se na něj a on mi úsměv oplatil. Pak se předklonil a ještě mě políbil na čelo, načež se ode mě jen s námahou odpoutal a za bouřlivého potlesku doběhl ke svému týmu.

Ačkoli už mezitím představovali dalšího hráče, v publiku ještě několik minut doznívalo jeho jméno. Všichni se radovali, že se Blake konečně zase vrátil na hřiště. A já ze všech nejvíc.

Když rozhodčí odpískal začátek zápasu, naplňovala mě pýcha. Blake to vážně zvládl. Splnil si sen a opět hrál. Podobně jako já bojovala za to, abych se mohla zase vrátit k filmu. Oba jsme zjistili, jak neuvěřitelnou moc mohou sny mít. Některé se splní. Některé se změní. Některé ztroskotají. A některé se díky odvaze a tvrdé práci znovu dají dohromady. Je třeba jen nevzdat se a bojovat dál. A když už se člověk vzdá, musí mít kolem sebe lidi, kteří mu pomůžou najít cestu zpátky.

Když jsem se podívala kolem sebe a se zatajeným dechem viděla své a Blakeovy přátele, nemohla jsem být vděčnější. Ano, bylo těžké být od sebe tak daleko. Ano, bylo těžké neustále bojovat. Naše životy zdaleka nebyly perfektní, ale na tom nezáleželo.

Protože Blake byl na mé straně. Stál za mnou, stejně jako já za ním. Protože už nikdy nedovolím, aby něco vstoupilo mezi nás. Protože Blakea Andrewse miluji z celého srdce a protože mám to štěstí, že on miluje mě.

S Blakem po boku dokážu naplnit všechny své sny. A na tom už se nikdy nic nezmění.